

پښتانه قبيلې وپېژنئ

ډاکټر لطيف ياد

خېبر وېب پاڼه

www.khyber.org

د دې کتاب برخې پرومبي وار د بېنوا وېب پاڼې (benawa.com) کېښې ښکاره شوي دي.

سرليكو نينې

- 9..... 1 ابد اليان
- 13..... 2 ابراهيم خيل
- 13..... 3 اپريدي (افريدي)
- 16..... 4 اتمانخيل
- 18..... 5 اتمانزي
- 18..... 6 اتوال
- 19..... 7 احمد زي
- 20..... 8 اخکزي
- 22..... 9 اد ريمزي (عبد الرحيمزي)
- 23..... 10 اد وزي
- 23..... 11 اد ين خيل
- 23..... 12 اسماعيل خيل
- 24..... 13 اسحق زي
- 25..... 14 اکاخيل
- 26..... 15 الياس خيل
- 26..... 16 امر خيل
- 27..... 17 اوريا خيل
- 27..... 18 الکوزي
- 30..... 19 علي زئي
- 32..... 20 اندر
- 34..... 21 اورکزي
- 37..... 22 اورمر
- 39..... 23 بابر
- 42..... 24 بابي (بابياني)
- 48..... 25 بر يث
- 56..... 26 بنگبن

61.....	27 بنوخی
66.....	28 بېټنې
71.....	29 بابکر خیل
71.....	30 بختیار
74.....	31 خمکنې
77.....	32 فر ملي
80.....	33 پر به
81.....	34 پر انگیان
82.....	35 پڼې
84.....	36 پو پلزي
86.....	37 تر کا نې (تر کلا نې)
89.....	38 تره خیل
92.....	39 تر کی
95.....	40 ترین
98.....	41 تڼې
101.....	42 توخي
106.....	43 توري
108.....	44 جبار خېل
111.....	45 جد ون
113.....	46 جلال زي
114.....	47 جلوانې
116.....	48 جمر يانې
118.....	49 خاخي
121.....	50 خد ران
126.....	51 خوليزي
127.....	52 خينزي
127.....	53 حسين خېل
128.....	54 خېنې، بنخي، خوخي، خابنې خېل، بناخي خېل
130.....	55 خاكواني

131.....	56 خټک
137.....	57 خد وزي
138.....	58 خد وزي و خرڅين
138.....	59 خروټي
145.....	60 خليل
147.....	61 خوړيايي
150.....	62 خوندي
151.....	63 خيسوري
151.....	64 خېشکي
155.....	65 د اوډ زي
157.....	66 د اوي
159.....	67 د رمان
160.....	68 د رې کوټي
160.....	69 د له زاک
163.....	70 د ستو خېل
164.....	71 د وتاني
166.....	72 د وړ
169.....	73 د ولت خېل
172.....	74 د ولت زي
174.....	75 د ينار خېل
174.....	76 رتن زي
175.....	77 رځر
175.....	78 زاخېل
177.....	79 زموخت، زمبنت، زويمشت
178.....	80 زيرک، ځيرک
179.....	81 زېرمانې
180.....	82 زېراني
181.....	83 سافي، ساپي
187.....	84 سالار زي

189.....	سهاک 85
190.....	ستانکزي 86
193.....	ستانيزي 87
193.....	سبري 88
194.....	ستورياني 89
196.....	سد وزي 90
197.....	سرکاپي 91
199.....	سرواني يا شېرواني 92
202.....	سربيال 93
204.....	سر بني 94
205.....	سلطان خېل (غلخي) 95
206.....	سلطان خېل (نيازي) 96
206.....	سلېمان خېل 97
210.....	سنتيا 98
211.....	سنخر خېل 99
211.....	سوري 100
219.....	سات يا سپدان 101
228.....	شلماني 102
232.....	شلمزي 103
233.....	شيتک 104
234.....	شيراني 105
237.....	شينواري 106
243.....	طوطا خېل 107
244.....	علي خېل 108
246.....	عمر خېل 109
247.....	عيسي خېل 110
251.....	غلجي يا غلزي يا غرزي 111
254.....	غر غبنت 112
255.....	غر شين 113

257.....	غوريا خېل 114
259.....	كاسي 115
261.....	كاكازي 116
263.....	كاكړ 117
271.....	قلند ر خېل 118
273.....	قوال خېل 119
274.....	كړو خېل 120
277.....	كرلاني 121
289.....	كسايي 122
289.....	كوټي 123
290.....	كورم خېل 124
290.....	گارې 125
290.....	گبري 126
291.....	گگيانې 127
293.....	گنده پور 128
300.....	گوربز 129
303.....	لالې يا ليلي وزير 130
304.....	لواني 131
306.....	لودي 132
308.....	لودين 133
309.....	ما كو 134
310.....	ماموند 135

سرليک

گرانو او بناغلو لوستونکو! پوهېرم چې د پښتني قبيلو د نومونو سره به زموږ ډير گران هيواد وال اشنا وي، په تيره بيا پښتانه چې په ځانگړي توگه هر يو تن يې د پښتنو په بيلا بيلو قبيلو، خيلونو، بناخونو و څانگو پورې اړه لري. البته د پښتنو په اړوند ډير شمير ختيځ پيژندونکو او په تيره بيا انگريزي محققينو و څيړونکو ډير پنډ پنډ کتابونه او ډيرې مقالې کښلي دي چې په هغو کې د پټان د کتاب د ليکوال سر اولف کيرو، د بليو bellew د افغانستان توکمونو کتاب، د مونډ ستوارت الفښتن د کابل سلطنت بيان و په کلکته کې د بریتانیا د هغې ډکشنري نومونه اخيستلای شو چې په ۱۹۱۰ ميلادي کال کې په انگريزي پوځي اډه کې چاپ شوي وه او The Dictionary of Pathan Tribes نومېږي. له بلې خوا په هند کې د انگريزي واکمنۍ د وخت يو شمير مسلمانانو هم د پښتنو په باب غټ غټ کتابونه کښلي دي چې د ډپټي کمشنر محمد حيات خان حيات افغاني، د شير محمد خان گنډاپور تواريخ خورشيد جهان و زردار خان ناغر صولت افغاني چې د پښتني قبيلو په اړوند په زړه پوري معلومات پکې راټول شوي يادولای شو.

همداراز زموږ د هيواد گران افغانستان نامتو پوهانو لکه ارواښاد علامه عبدالحی حبيبي، ارواښاد استاد احمد علي کهزاد، ارواښاد علامه رشاد بابا، ارواښاد استاد عبدالروف بينوا، ارواښاد قيام الدين خادم، ارواښاد استاد صدیق الله رښتين، ارواښاد حبيب الله تږی، استاد پوهاند کاکړ، بناغلي استاد محمد ولي حلمي، بناغلي و قد رمن محقق قدرت الله حداد، بناغلي پوهاند عبدالرسول امين، ارواښاد حکيم تڼيوال او ارواښاد دوست شينواري د پښتنو د نسب او توکم په باب د قدر وړ خدمتونه کړي دي چې د ستايني وړ دي. پر دې سر بيره په پښتونخوا کې د ارواښاد قاضي عطاء الله خان، سيد بهادر شاه ظفر کاکا خيل او د سهيلي پښتونخوا د مشهور ليکوال پروفيسر ولي محمد خان سيال کاکړ نومونه يادولای شو چې د پښتنو پوره او بشپړه پيژندگلو يې راته کړي ده.

په ۱۳۶۷ لمريز کال کې چې ما د افغانستان د علومو اکاډمۍ د پښتو څيړنو په نړيوال مرکز کې د علمي غړي په توگه دنده ترسره کوله نو د دغه مرکز له خوا د پښتني قبيلو په نامه پروژه راکړل شوه چې ما دغه د رې کلنه پروژه په ۱۳۷۰ کال کې بشپړه او د چاپ له پاره برابره کړه چې نوموړی کتاب د پښتني قبيلو په نامه په ۱۳۷۰ لمريز کال د کابل په پوهنې مطبعه کې د ۴۰۰ ټوکو په تيراژ چاپ شو، خو له بده مرغه د ۱۳۷۱ کال کې کله چې ټوپکمار د ځواک پر گدی کښيناستل نو مې وليدل چې د کابل د ده افغانانو په يوه دوکان کې د همدې چاپ شوي کتاب نه د پوريو کار اخيستل کېده، خدایو ډير خواشینی شوم. په هماغه کال مې د رې نور کتابونه هم د حيات افغاني، خوشال خټک او د اودې تاريخ په نامه په اريانا مطبعه کې چاپ شوي وو چې د دغو چاپ شوو کتابونو پته رانه ورکه شوه وروسته مې چې پته ولگوله نو ټوپکمارو د خپلو خوږو د پخولو له پاره د همدې کتابونو د سوځولو نه گټه اخيسته، خو دوی د دې نه څه خبر وو چې هره کرښه يې د زړه په وينو ليکل شوې وه او په شپو شپو به د پرېښاد نشتوالی له کبله به تر

سهاره د خاورو د تیلو خراغ و ډیوې ته ناست وم. په ۱۳۷۱ کال مې چې حالات ناسم ولیدل او کور مې چور، تالا او وړان شو نو د هیواده مهاجر شوم او د ادی د هغې مودې تر اوسه لا هماغسې د خپل گران هیواده لیرې پروت یم. خوله نیکه مرغه مې د غه ټول یاد شوي کتابونه د دانش د خپریندو په ټولني په مرسته له سره بیا چاپ کړل چې د لوې خدای په مرسته مې یو څه روحي ارامتیا تر لاسه کړه.

گرانو وروڼو د پښتنو د غه قبیلې چې انشاء الله د بینوا د ویب پاڼې په راتلونکو پاڼو کې به یې ولولئ د الفبا په ترتیب به درته وړاندې شي د وې گټې لري. له یوې خوا به د پښتنو د قبیلو له نومونو سره اشنا شو و له بلې خوا که چیرې ما د ځینو قبیلو د خیلونو، بناخونو و خانگو د نومونو په برخه کې تیر وتنې کړي وي، نو زما نیمگړی کار به بشپړ کړئ چې دا په خپل ذات کې د پښتنو د نسب د شجرو د بشپړولو په اړوند به ستاسو لوی خدمت وي.

قبائل

1 ابد الیان

ابد الیان چې په د رانیانو سره هم شهرت لري د افغانستان په تاریخ کې یو نامتو ټبر دی چې د نامه رېښه یې د ۴-میلاد ی شا او خوا کې سپین پوستي اریایي قبیلې ته چې اپتل Aptal یا هپتالي نو میري رسیري چې د غې قبیلې په باختر او تخارستان کې یو غښتلی دولت جوړ کړ او د برتانوي د ایرتالمعارف Encyclopaedia Britannica په استناد مور خانو یې نوم ابد لوي هم راوړی دی [1]. چې په تاریخو نوکې یې نوم په بیلا بیلو بڼو هپتل (اود ل) = ابد ل = یفتل او ابد ال ضبط دی.

د ابد ال په هکله زیات افسانوي روایتونه هم شته چې د لته به یې راوړل بیخا به نه وي روایتونه وایي چې د اسلامي دورې په تاریخ کې لو مړنی سړی چې د (ابد ال = اود ل) په نامه یاد شوی دی د پښتني قبیلو مشهور نیکه دی چې د خپل نامتو کهول سره د سلیمان په غره کې او سید ه-دی د ترین زوی د شر خون لمسی او د سربن کړوسی دی او د ده نوم په پښتواد بیاتو او پخوانیو او زړو نسخو کې (اود ل) او د جمع منسوب په بڼه (اود لی = ابد ال) ضبط دی چې د ۴-هجري یا ۸-۱ میلاد ی کلو نو په شا او خوا کې یې پښتانه قبایل پر ځان راټول کړي وو او د ده له تو کمه ملک سلیمان د عیسی زوی چې په زیرک سره مشهور و پښتني قبیلې د سلیمان له غره نه کندهار ته بوتلې او هلته یې مېشته کړې او د خپل ژوند په پای کې یې خپل زوی ملک بارک پر مشرۍ و ټاکه او تر بارک وروسته د زیرک بل زوی ملک پوپل د خپل نفوذ ساحه د اوسني بلوچستان تر شال او ژوبه وغزوله او د ۶۵ کالو تر مشرتوب وروسته د ۸۹ کلو نو په عمر ومړ.

د اسې فو لکلوري روایتونه هم شته چې په پیل کې ابد ال بل نوم درلود، خو کله چې د خواجه احمد ابد ال چشتي حضور ته چې د خپل وخت مشهور پیر او ستانه و ورغی او د هغه خدمت ته یې ملا وتړله هغه ورته د ابد ال نوم او لقب ورکړ چې له هغې راهیسې په دغه نوم مشهور او اولاده یې د ابد الیانو په نامه یادېږي او پښتانه په خپلې ورځنۍ محاوره کې ابد ال د اود ل په نامه هم یادوي [2] خو د اروایت افسانوي ارزښت لري.

د اسې روایت هم شته هغه وخت چې د ابد ال د پلار ترین د مړینې وخت را نیږدې شو نو ویې غوښتل چې د

1 عبد الرؤف بېنوا، د افغانستان نو میالی، لو مړی ټوک، ۳۱-مخ

2 حیات افغانی، د ډپټي محمد حیات خان، پښتو ژباړه ۱۴۲مخ، د دانش د خپرندويه ټولنې چاپ، پېښور، ۱۳۸۶ کال

خپلو د ریزومانو یعنی ابد ال، سپین او تور له جملې نه یو تن پر خپل ځای د مشرۍ له پاره و ټاکي چې د تور او سپین د خپگان سره سره یې ابد ال د مشرۍ له پاره مناسب او وړ وباله. پښتانه د تاریخ په رڼاکې اثر لیکلي دي چې ابد ال یا اودل د ۴۲ هجري کلو نو په شا او خوا کې ژوند کاوه.

ویل کیږي چې د ابد ال تر مړینې وروسته رځرځ د خپلې کورنۍ مشر شواو ده د خپلو نورو زامنو د جملې نه خپل مشر زوی عیسی په خپل ځای وټاکه. د عیسی د زامنو نه سلیمان تر ټولو پوه او هوښیارو نو ځکه دی په ځیرک یا زیرک مشهور شو چې تر اوسه هم پښتانه هوښیار سړي ته ځیرک وایي، که څه هم عیسی د میرک په نامه مشر زوی د رلود، خو سلیمان یې د هوښیاری په وجه په خپل ځای وټاکه. د زیرک په څلورو زامنو کې مشر بارک نومیده چې پلار یې دی د کورنۍ مشر ټاکلی و، خو تر څه موده یې وروسته مشري د پوپل لاسته ورغله. لوی ابد الي احمد شاه بابا چې د پوپلزیو د سدوزو په څانګې پورې یې اړه درلوده د ۱۷۴۷ میلادي نه تر ۱۷۷۳ میلادي پورې یې یوه لویه امپراتوري جوړه کړه چې به تاریخ کې د د رانیانو د امپراتورۍ او یا د Durani Empire په نامه سره شهرت لري.

د رانیانو چې د پښتنو د سړبني پښتنو په ټولنیزې ډلې یا ګروپ اړه لري په دوو سترو ښاخونو یعنی ځیرک او پنج پای باندې ویشل شوي دي چې بارکزی، اڅکزي، پوپلزي، الکوزي، محمدزي او سدوزي د زیرک څانګې دي او نورزي، سهاکزي، اليزي، ادوزي او ماکو د پنج پای څانګې دي. د ابد الیانو کورنۍ د ۱۷۴۷ میلادي نه تر ۱۸۱۸ میلادي پورې پر افغانستان واکمني کړې چې بیا حکومت بارکزیو او د هغو یوې څانګې محمدزیو په لاس کې وه. [۳]

1.1 دود او دستور

د رانیانو د هرې قبیلې په سر کې یو مشر موجود دی چې کله کله د دغې مشرۍ مو قف په یوې کورنۍ کې موروثي پاتي کیږي خو کله کله په دغه برخه کې تغیر هم راتلای شي. د دغې قبیلې د بناخو نو خلک خپلو مشرانو ته پوره او بشپړ د رناوی لري او اکثره لانجې د جرګو او مرګو له لارې چې د ټولو پښتنو یو منل شوی دود دی اواروي. دوی اکثره په جوماتونو او حجرو کې سره راټولېږي او د خپلو ستونزو د اوارولو په اړوند تصمیمونه پکې نیسي. د رانیانو میلمه پال خلک دي. بنا یسته څیري، د ننگ د ننگ قد ونه، گرد مخونه او پراخې ټنډې لري.

د رانیانو اکثره په کندهار، هیلمند، ارزگان، فراه، هرات، بادغیس، فاریاب، بلخ، کندز او د هیواد په نورو مختلفو برخو او هم په سهيلي پښتونخوا کې په کوپټه، شال، پشین، لور لایي، زیارت، ژوب او نورو ډیرو سیمو کې استوګنه لري. د ایران په ختیځو برخو کې هم ډیر شمیر د رانیانو چې په پخوا وختونو کې هلته لیر د یدلي دي میشته

3 پښتانه د تاریخ په رڼاکې، سید بهادر شاه ظفر کاکاخیل، ۱۹۶۵ د لاهور چاپ

1.2 په ملتان کې میشته ابد الیان

هغه ابد الی پښتانه چې د کند هار له شا او خوا نه یې مهاجر تو نه کړي او په ملتان کې میشته شوي دي په او سني وخت کې د ملتاني پټانانو یا افغانانو په نامه یادېږي. په دوی کې هم د نورو افغانانو په څیر زی او خیلو نه شته. په تاریخ کې ملتان ته د ابد الیانو تگ پوره معلوم نه دی، خو د ځینو شو اهدو له مخې د اسې اټکل کیدای شي چې دوی به ملتان ته د هند د مغولي واکمن عالمگیر اورنگ زیب او شا عالم د واکمنیو په وختونو کې هلته تللي وي. د اسې روایت هم په لاس کې لرو چې په ملتان کې د ابد الیانو د ورتلو نه د مخه د ځمند د قبیلې خلک چې هغوی هم سربني پښتانه دي میشته وو او کله چې د غه پښتانه ابد الیان ملتان ته وکوچیدل نو هلته په رنگپور گهريان واله کې میشته شول چې ډیر شمیرو یې د سو د اگری له لارې خپله گوزاره تر سره کوله او د ابد الیانو هر بناخ چې په ملتان کې میشته وو هر یوه یې ځان ته بیل بیل مشران درلودل. کله چې د ابد الیانو شمېر په ملتان کې زیات شو نو د دوی او ځمند پښتنو تر مینځ د کر نيزو مسالو په سر شخړې رامینځ ته شوې او په پای کې د دوی تر مینځ خو نړۍ جگړې وشوې چې په نتیجه کې د ځمند پر قبیلې بریالي او هغوی یې له هغې سیمې وشړل. همدراز په دغو جگړو کې د ځمند قبیلې ډیر خلک ووژل شول. کله چې د دغو پېښو خبر د ډیلې مغولي دربار ته ورسید نو د ملتان نه یې د ابد الیانو د وتلو فرمان ورکړ. هغه وخت چې ابد الیانو ته د دې خبرې پته ولگیده نو خپل درې تنه استازي یې د ډیلې مغولي دربار ته واستول. مغولي دربار ته د ابد الیانو د پلاوي په رسیدو فرمان معطل شو، خو ابد الی مشران تر بل امره پورې بندیان شول.

کله چې په دکن کې مرهټه او نورو د مغولي دربار پر خلاف په بغاوت لاس پورې کړ، نو دربار له دغو بندیانو نه غوښتنه وکړه چې که چیرې د دې قبیلې خلک د دوی سره د مرهټه وو او نورو باغیانو پر خلاف ورسره مرسته وکړنو دوی به د غه مشران له بنده خو شې کړي. دغو مشرانو د خپلې قبیلې د جنگیالو سره دکن ته لاړل او ډېرې تو رې یې ووهلې. مغولي واکمن پرته له دې چې دوی د ملتان نه ونه شړل، بلکې ډېر خلعتونه، منصبونه او جاگیرونه یې هم دوی ته ورکړل چې تر اوسه پورې ځینې په ملتان کې میشته او د ډېرو شتو او جایداوونو څښتنان دي.

د ملتان په ابد الی واکمنانو کې نواب مظفر خان ډیر مشهور سړی تیر شوی دی چې نو موړی درنجیت سنگه له خوا چې د لاهور سکه واکمن و په ۱۸۷۵ بکر ماجیتی کال [4] کې ووژل شو. سکهانو په ملتان کې ډېر پښتانه له تېغه تېر کړل او هغه پښتانه چې د سکهانو د قتل عام نه خو ندي پاتې شوي وو نو دوی له ملتان نه ولیردیدل او د نواب

4 بکر ماجیتی سنه چې د هند په نېمه وچه کې بکر می هم ورته وایي تر عیسوي سنې او پنځوس کاله مشره ده

محمد خان بهادر خیل سد وزي سپمو يعني منکیرا او بکهر ته لارل او کله چې منکیرا هم د رنجیت سنگه د پوځو نو لاس ته ور غله نو هغوی په د پره جاتو په تېره بیا په د پره اسما عیل خان کې مېشته شول.

1.3 واکمانان

لاندې د د رانیو و د د وئی بارکزی خانگې واکمانان نومونه ورکړ شوي دي:

1. د رانیو د کورنۍ نامتو واکمانان

1. لوی احمد شاه بابا ۱۷۴۷-۱۷۷۳

2. تیمورشاه سد وزي ۱۷۷۳-۱۷۹۳

3. شاه زمان ۱۷۹۳-۱۸۱۸

4. شاه محمود ۱۸۱۸-۱۸۴۱

5. شاه شجاع ۱۸۱۸-۱۸۳۹

6. شاه محمود د وهم خل لپاره ۱۸۱۸-۱۸۱۸

2. د رانیانو د بارکزیو د خانگې نامتو واکمانان

1. امیر دوست محمد خان ۱۸۳۴-۱۸۳۹

2. امیر شیر علیخان ۱۸۶۳-۱۸۶۶

3. محمد افضل خان ۱۸۶۶-۱۸۶۷

4. محمد اعظم خان ۱۸۶۷

5. امیر محمد یعقوب خان ۱۸۷۹

6. امير عبد الرحمن خان (ضيا الملت والدین) ۱۸۸-۱۹۱۹

7. امير حبيب الله خان (سراج الملت والدین) ۱۹۱۹-۱۹۱۹

8. امير امان الله خان ۱۹۱۹-۱۹۲۹

9. محمد نادر شاه ۱۹۲۹-۱۹۳۳

10. محمد ظاهر شاه (المتوکل علی الله) ۱۹۳۳-۱۹۷۳

11. محمد داود خان، د افغانستان د جمهوریت بنسټ ایښودونکی ۱۹۷۳-۱۹۷۸

12. حامد کرزی ۱-۲ نه تر اوسه پورې

2 ابراهیم خیل

زموږ توکم پوهان (نسب پېژندونکي) ابراهیم خیل د غلجیو پښتنو د ټولنیز ګروپ او په هغې پورې اړوند ه قبیله سلیمان خیلو پورې تړي. د ابراهیم خیلو قبیلې خلک د افغانستان په ډېرو ولایتونو او له هغې جملې نه د کابل ولایت د پغمان په ولسوالۍ، د میدان او وردگو ولایت د میدان بنار د ابراهیم خیلو په سېمه، د پکتیا ولایت د مرکز د گرد پز بنار په سهیلی برخه، د لوگر ولایت په بېلابېلو ولسوالیو، د لغمان ولایت د قرغیو په ولسوالۍ او یو شمیر هم د افغانستان د بلخ، کندز غزني، زابل او بکتیکا په ولایتونو کې مېشته دي. د لغمان ولایت د ابراهیم خیلو شمېر د ۱۳۶۰۰۰ کا د سر شمېرنې له مخې د ۲۰۰۰ تنو په شا اوخوا کې ښودل شوی وو چې ښایې اوس به یې په شمېر کې ډیروالی راغلی وي. د دغې قبیلې یو شمېر د کرنې او مالدارۍ په چارو بوخت دي او ځینې خلک یې د سوداګرۍ او راکړې ورکړې کارونه ترسره کوي. د دغې قبیلې یو شمیر په د ولتي چارو بوخت دي. ابراهیم خیل مېلمه پال پښتانه دي، د دوی حجرې هر وخت د مېلمنو پر مخ پرانېستلې وي. دوی د علم او ښوونې او روزنې سره ډېره مېنه لري.

3 اپریدي (افریدي)

اپریدي د کرلاهي پښتنو یوه ډېره نامتو، لرغونې او غښتلې قبېله ده چې د عیسی مسیح علیه السلام تر

زېږيد و ۵۔ کلونه وړاندې يو ناني مشهور مؤرخ هرودوتس چې د پښتنو د څلور و قبيلو کومه يادونه کېږي ده په هغو کې د يوې قبيلې نوم اپي ريتي ياد شوی دی چې توکم پوهان يې همدا اوسني اپريدي بولي چې د اپي ريتي کلمه د اپريدي سره د فقه اللغت پر بنسټ هم مطابقت موندلی شي۔ (۱)

د پښتني شجره الانسابو له مخې اپريدي د برهان زوی د ککي لمسی او د کرلان کړوسی دی۔ داسې ويل کيږي چې په پيل کې د اپريدي نوم عثمان و چې د يوې پيښې او واقعي په سبب په اپريدي مشهور شو۔

اپريدي په خيبر درې، کوهات او تيراه کې مېشته دي۔ د دوی ختېزه پوله د خټکو سره نښتې ده۔ سهيل ته يې اورکزي او بنگين او سپين غر، لويديز ته يې شينواري او شمال ته يې د مومند و سېمه پرته ده۔ په عمومي توگه د اپريديو سېمه په څلورو جغرافيايي برخو ويشلې شوې ده چې د خيبر دره، د بازار دره، د اخور دره او د پېښور او د خيبر د غرونو د لړۍ تر مينځ ميدان نه عبارت دي۔ اپريدي په يوه غرنۍ سېمه کې ژوند کوي چې په دوو ادري واحدونو کې تنظيمه شوې ده يعنې د خيبر ايجنسي چې اکثريت يې پښتانه دي او د ۱۹۶۱ ميلادي کال د سرشمېرنې له مخې د دوی شمېر (۲۷۵۳۱۲) تنه بنودل شوی دی بله د کوهات ضلعه چې هلته دم خيل اپريدي مېشته دي او د دوی تخميني شمېر ۶۰۰۰۰ تنو په شاوخوا کې بنودل شوی دی۔ د دم خيلو پورې بله اړونده خانگه حسن خيل دي چې دوی د پېښور په شاوخوا سېمو کې او سيږي چې د ۱۹۶۱ ميلادي کال د سرشمېرنې له مخې يې شمېر د ۲۴۰۰۰ تنو په شاوخوا کې بنودل شوی دی۔

اپريدي ډېر زړور او توريالي خلک دي۔ دوی هر وخت د بنکيلاکگرو په وړاندې پراخې مبارزې کړي دي۔ د لوی سکندر نه راولاخره، تر مغولو او انگرېزانو پورې په تاريخ کې د دوی د مبارزو او کارنامو يادونه شوې ده۔ اپريدي غيرتي، ميلمه پال او په پښتني رواجونو او دودونو ته پابند خلک دي۔ د دوی تر مينځ دوه قبيلوي فراکسيو نونه (گونډونه) موجود دي چې د سمل او گاري په نامه يادېږي۔

په اوسني وخت کې د اپريديو قبيله په اتو مشهورو بناخونو باندې وېشلې شوې ده چې هر بناخ يې ډېرې خانگې لري، چې د دغو بناخونو نومونه او د دوی د استوگني سېمې په لاندې ډول دي:

1. ملک دین خیل: په میدان، شلوبر، تند، چوره، کجوری، خيبر دره او شډلي کې استوگنه لري۔
2. قنبر خیل: په کا هو دره، شلوبر، ناوه، بر شلوبر، باره او کجوری کې مېشته دي۔
3. کوکي خیل: په دوه توري، تورخپری، راجگل، مخرنې، لاله چپنه او د جمرود نه تر علي مسجد ه پورې او سيږي۔

4. زخه خیل: په خیبر د ره، خیبري کډو، بازار، الچه، کرمنه، پراگ، بنکو، شنه کمر، توره ویا له، بوکار، سنډه پل او شډلي کې استوگنه لري.

5. سه پای: په باره، ترخو کڅ، سنډه پل، لگري او کجوري کې او سیري.

6. کمر خیل: په گري، خاوخ، تخته کلي، غلام علي، بغري، وچ پال، چهل گزي، میرود ره او کمزوي کې استوگنه لري.

7. اکاخيل: په باره، گلي خیل، وړان، کجوري او د اکا خیلو په میره کې او سیري.

8. ادم خیل: په اخورد ره او مید ان کې او سیري.

د اړېدو د یوشمېر نو رو خانگو نو مو نه د ادې: گلي، زرغون خیل، محمد خیل، تورسپر، فېروز خیل، شېر خان خیل، کمال خیل، باسي خیل، میتاخان خیل، کتیا خیل، زونه خیل، شیخ مل خیل، عبدال خیل، ونډ، لنډي خیل، برگت خیل، د لدار خیل، ظفري، عبدالرحمن خیل، احمد خیل، نیکی خیل، اورموز خیل، فتح خیل، بهرام گور، بکهیا، بودیا، کمل خیل، سلطان خیل، سکندر خیل، شان خیل، دولت خیل، عمر خیل، مدر خیل، میري خیل، ژراکي، شلو بار خیل، زونه خیل، ادیلی خیل، احمد خیل، نصرالدین، بابکریا نور...

د لنډي کوتل، باره، جمرود او اخورد رې سوداگرې مرکزونه د اړېدو په سېمه کې موقعیت لري او د دې له پاره چې په تنگود رو او غرنیو سېمو کې استوگنه لري، نو دوی د کرکېلې ځمکې لري دي، نو ځکه یې زبات شمېر خلک د کابل او پېښور تر مینځ د سوداگرۍ په چارو بوخت دي.

د پښتونخوا سر بېره یو شمېر اړيدي د افغانستان په جلال اباد، کابل او کندز کې هم مېشته دي. په دې سر بېره زیات شمېر اړيدي د هندوستان په جنوب دکن، د هریانا د ایالت په پاني پت، کشمیر، بیهار او د اتر پرادیش په قایم جنگ کې مېشته دي. د هندوستان یو پخوانی جمهور رئیس ډاکټر ذاکر حسین هم د هند د اتر پرادیش د قایم جنگ اړيدي پښتون و. همداراز په هندوستان کې یو بل ستر شاعر قاسم علیخان اړېدې د پښتو ژبې مشهور شاعر تیر شوی دی چې شعري دیوان یې موجود دی. همداراز د پښتونخوا د اړيديو لاندینې کسان مشهور تاریخي کسان تیر شوي دي: نواب عظمت خان کوكي خیل شیرخان خیل او دهغه زوی عجب خان اړيدي چې په کوهات کې د انگریزي بنکېلاکرو پر خلاف یوه مبارزه خپره وه. نوموړی د انگریزانو له لاسه افغانستان ته هجرت وکړ او بیا وروسته په کندوز کې وفات او هورې بنخ شو، چې د ده د دغو کارنامو په ویاړ په پښتونخوا کې یو پښتو فلم هم جوړ شوی دی. همداراز په اړيديو کې بل مشهور تن خاطر اړېدې و چې د ۱۹۰۰-۱۹۰۱ بیټو په شااو خوا کې شعرونه لري او د ۱۹۲۰

کلو نو په عمر يې له دې فاني نړۍ نه سترگې پټې کړيد ي. په او سني وخت کې د ايرېد يو مشهور شخصيتونه د اد ي:

1. سلمان حامد ايرېد ي
2. ډاکټر منور خان
3. مشهور قانونپوه او وکیل لطيف ايرېد ي
4. رحمت شاه ايريد ي
5. او د کرکټ مشهور لوبغاړی شاهد ايرېد ي

4 اتمانخيل

اتمانخيل د پښتونخوا يوه مشهوره قبيله ده چې د پښتنو په کر لاهي ټولنيز گروپ کې شامل دي او د وی ته د د وی د پلار اتمان بباد نوم په وجه اتمانخيل وايي. اتمانخيل په يوه واحد سېمه کې استوگنه لري، خو په د رې اد اري وا حد ونو يعنې باجوړ ايجنسی، مو مند و ايجنسی او ملکنډ ايجنسی پورې اړه لري.

اتمانخيل د خوار لسمې عيسوي پېړۍ په پيل کې د يوسفزيو قبيلې په گډون د ټاک او گو مل د غرونو نه د کابل او ننگرهار له لارې پېښور ته لاړل او له هغه ځايه په د و ابه او اشغر کې د يوسفزيو سره يو ځای په غم او بناد کې شريک شول. کله چې د د لاکو، يوسفزيو او نورو قبيلو تر مينځ د لنگر کوټ په ميره يا گري کپوره کې جگړه پېښه شوه، نو په دغه وخت کې دغه قبيله سره له دې چې د لاکو د د وی سره د قبيلوي خپلوۍ له کبله نږدې و د يوسفزيو پر خوا ودریدل او په دې توگه يې د لاکو ته ماتې ورکړه، خو يوسفزيو د د وی سره کو مه بنسټگنه و نکره. وروسته اتمانخيل له هغه ځايه تېراه ته ولېږدېدل او کله يې چې له هغه ځايه هم لاسونه لنډ شول نو بيا د اړنگ بېرنگ سېمې ته لاړل چې لا تر او سه هم په همدې سېمې کې مېشته دي.

د اتمانخيلو سېمه په عمومي ډول غرنۍ ده چې د لويو او کوچنيو د رو نه جوړه شوې ده چې واړه (کوچني) سېند ونه يې د سوات په سېند کې چې په دغه سېمه کې د ابزو په سېند مشهور دي توئېري. د د وی د سېمې شمال ته د باجوړ سېند بهېري چې تر کلانې او اتمانخيل سره جلاکوي. د اتمانخيلو هغه سېمه چې په ملکنډ ايجنسی پورې اړه لري د سوات د سيند له خوا خړوبېري.

د باجوړ او مومند و ایجنسی پورې اړوند اتمانخیل په عمومي توګه د کرنې او مالدارۍ په چارو بوخت دي چې د شمو زیو، علیزیو، ماندل او اصیل بناخونه یې په باجوړ ایجنسی او د میا، ملا او بوټ کور بناخونه یې په مومند و ایجنسی پورې اړه لري.

اتمانخیل د نورو پښتنو په څېر ډېر غیرتمن او توریالی خلک دي او اولسي تری، نرخونه او څلي یې د باجوړ خلکو ته ورته دي. اتمانخیل په عمومي توګه بزگران او ځینې یې په انفرادي توګه په سو د اګری بوخت دي. همداراز د اتمانخیلو لاسي صنایع په دغه سېمه کې ډېر شهرت لري. لکه چې د مخه وویل شول اتمانخیل په یوه غرنۍ سېمه کې ژوند کوي چې غرونه یې په ځنګلونو پټ دي. د دوی د مشهورو غرونو نه یو هم د کیمور غردی چې مرکزي برخه یې د اصیلو، علیزو او ماندلو د سیمو ترمنځ پرته ده. د دوی په غرونو کې څپری، گورگورې، بنون او ځنګلي انځر ډېر پیدا کیږي.

د اتمانخیلو په جنوبي خوا کې د ډېر له لوري د پنج کورې په نامه یو سېند بهیږي چې د اتمانخیلو سېمې ته د غر شموزو په برخه کې رانوزي او د دوی ډېرې سېمې خړوبوي. همداراز د غر شموزو د لرغاونه هم یو سېند را بهیږي چې د پنجکورې د سېند سره یو ځای کیږي. همداراز د پورتنیو یادو شوو سېندونو سر بهیږه په اتمانخیلو کې ډېر شمېر رنډې چېنې شته چې خلک یې د څښلو د اوبو نه ګټه اخلي. د اتمانخیلو په تندو بې (ابې) ځمکو کې جوار، غنم او اوربشې کرل کیږي او په وچوبو (للمې) ځمکو کې غنم، اوربشې، شرشم، نسک او مشنگ کرل کیږي. د دوی د سېمې صادرات نسک، شرشم، غوړي او دودانیو لرګي دي. همداراز د انګورو، مالټو، الوچو او شفتالو ډېر باغونه هم لري.

د اتمانخیلو مشهور خیلون د ادې: شموزي، ماندل، بوټ خیل، اصیل، علیزي، بائيزي، اسماعیل خیل، سه صد ه، میاملا، کید و خیل، کمپل خیل، سرني خیل، عمر خیل، خمار خیل، بلو خیل، مامد خیل، عمر خیل او نور. شموزي د اتمانخیلو په شمال ختېز کې او سیري او د باجوړ، سوات او د ډېر سره پوله لري.

1. ماندل: د اتمانخیلو په شمال لویدیز کې موقعیت لري او د اسې ویل کیږي چې ماندل په اصل کې د اتمان با با مشر زوی و.

2. بوټ خیل: چې د اتمان خېلو لویدیز ته موقعیت لري.

3. اصیل: د اتمان خېلو لویدیز ته پروت دی.

4. علیزي: د اتمانخیلو په شمالي برخه کې پروت دی.

مياگان او ملايان هم د اتمان بابا اولاد ه د ه چې په اتمانخيلو کې په خوره واره ډول سره استوگنه لري.

د اتمان خيلو مشهورکلي خرکي، مياخان، سنگاو او کوه بر مول دي.

په هغه سر شميرنه کې چې په ۱۳۶۱لمريز کال په دې سېمه کې شوې وه د اتمان خيلو ټول شمېر ۱۸۵۶ تنه بنودل شوي و چې له هغې نه ۱۲۹۷ تنه په باجوړ، ۴۸ تنه په مومند و او ۶۸۶ تنه په ملکنډ کې استوگنه لري. کېدای شي چې اوس په دې شمېر کې زياتوالی راغلی وي.

5 اتمانزي

که چېرې د اتمانزيو د قبېلې د نسب شجره په غور سره وگورو نو دا به راته خرگنده شي چې د وی سربني پښتانه دي او د مندريو بناخ گنل کېږي. اتمانزي د يوسفزيو د سېمې په ختېزه برخه کې د ابا سين پر غاړه او د مها بني د غره په سهيلي لمنو کې پر اته دي. ټوپي، ميني، کوټه او مرغز د وی د سېمې مشهورکلي دي. د اتمانزيو نور خېلونه په لاندې ډول دي: اکازي، کنازي او عليزي. د سد و اولاد ه که خه هم په اتمانزيو ورگدېږي، خو خان ته يې بل نوم غوره کړی دی. د اتمانزيو د قبېلې د رې واره بناخونه د شيخ ملي د ويش له مخې برابري پلرني برخې لري چې دغه د رې واره بناخونه په برابر ډول خپلې پلرني ځمکې کړي او ورته گټه اخلي. همداراز د علي زيو د طا هر خيلي خانگه ډېره مشوره او په گندگهر نومې سېمه کې مېشته دي. د تاريخ حيات افغاني په استناد د وی په هغه وخت کې ۱۲ وسله وال کسان درلودل.

6 اټوال

که چېرې د اټوال د قبېلې د نسب شجره په غور سره وگورو نو د وی په اصل کې غلجي پښتانه دي او په اندرو پورې يو تړلی بناخ دی چې زيات شمير يې د زابل ولايت په اړوند ولسواليو په تېره بيا د ای چو پان په ولسوالۍ کې استوگنه لري او شمېر يې د ۱۳۶۱ کال د مرکزي احصائې د سرشمېرنې له مخې د ۱۸۵ تنو په شا او خوا کې بنودل شوی دی چې بنايې اوس يې شمېر د وه برابره وي. ويل کېږي چې اټوالو په پخو او ختونو کې کوچيانی ژوند درلود. د وی به د موسی خېلو اندرو سره يو ځای د مني په موسم کې د ناور او ما لستان له غرونو نه شلگر او قره باغ ته رابنگته کېدل او له دې خايه به گندهار ته لېږدېدل، خو اوس د وی زياتره کليوالي ژوند غوره کړی. اټوال مېلمه پال، د پنداره او زړور خلک دي.

7 احمد زي

احمد زي په اصل کې غلجي پښتانه دي او په سلیمان خېلو ور گډ پېرې، خو نن د سلیمان خېلو نه د لېرې والي او هم د شمېر ر ډېروالي په و جه د پښتنو ډېره پياوړې او غښتلې قبېله شمېرل کيږي. د د غې قبېلې خلک د افغانستان په ډېرو ولايتونو او په تېره بيا په پکتيا، لوگر، ننگرهار، لغمان، مزار شريف، بغلان، هرات، کندز او فارياب کې هم استوگنه لري. د احمد زيو قبېله د پکتيا د مهمو قبېلو په ډله کې شمېرل کيږي چې زيات شمېر يې د گرديز په شمال ختېز او جنوب کې د رود احمد زي او ميلن په سېمو کې استوگنه لري. د پکتيا و لايت احمد زي د منگلو، توتا خېلو، خد رانېو، زرمتم او لوگر د ولايت سره پوله لري او د ۱۳۵۴ کال د يوې سروې له مخې د دوی شمېر په پکتيا کې د يو سلو زرو تنو په شا او خوا کې بنودل شوی و. د لوگر ولايت احمد زي د دغه ولايت په خېنو سېمولکه ازره، التمور، سرخاب، د اوبازک په د بنته او محمد اغه کې ژوند کوي.

د ننگرهار ولايت احمد زي د دغه ولايت په مرگز جلال اباد، د سره رود ولسوالۍ د احمد زيو په کلي، د چپرهار د ولسوالۍ د دولت زيو په کلي، د حصارک غلزي په اوسوالۍ او د کامې په اوسوالۍ کې استوگنه لري. د لغمان ولايت احمد زي د دغه ولايت په مرکز او هم يو شمېر يې د کابل او لغمان تر مينځ د کابل سيند پر د واړو غارو مېشته دي.

د احمد زيو په پياوړې خانگه د موسی خيلو په نامه سره شهرت لري چې اکثره خلک يې کو چيان دي. زه د دې مقالې ليکوال په ۱۳۵۴ لمريز کال کې د ميدان او وردگو ولايت د بهسود و د ویمې حصې ولسوالۍ ته تللی وم او هلته مې د احمد زيو کو چيانو په زرگو نو کيږدې ليدلې وې. خکه همد ا احمد زي او نورکو چيان د دوبي په موسم کې ايلبند ونو ته تلل او د دوی د خاويو له پاره دغه سېمه ډېر بڼه خړ خای شمېرل کېده.

په پښتنو قبېلو کې تر بلې هرې قبيلې د احمد زيو د قبيلې خلک په جرگو کې بڼه مهارت لري او د دوی جرگې د رنې گڼل کيږي او په پښتنو کې دوی خلي او نر خونه ډېر اهميت لري. په پخوا وختو نو کې به که چېرې د نورو پښتنو تر مينځ کو مه شخړه او لانجه پيښه شوه نو خلکو به د احمد زيو د قبيلې جرگه مارانو ته ورتلل او د دوی په مرسته او منځگرتوب به يې شخړې او لانجې اوارولې چې بيا به وروسته د واړو خواوو ته د منلو وړ وي او عمل به پرې کېده.

احمد زي زړور او په هېواد مين خلک دي. د انگر يزي بنکيلاکگرو پر خلاف د دوی د غيرت او ميرانې نمونې په تاريخ کې ثبتې دي. د روسي يرغلگرو سره د مبارزې په ترڅ کې هم دوی د مبارزې سنگرونه تاوده ساتلي وو.

چې زموږ هېواد او تاريخ پرې وياړې.

د افغانستان پخوانی جمهور رئیس او د وطن گوند مشر نجیب الله هم د احمد زیو د قبیلې پورې اړه درلوده او په اصل کې د پکتیا ولایت درود احمد زی د میلن د کلي او سید ونکی احمد زی پښتون و. همداراز په احمد زیو کې د جنرال شاهپور احمد زی او د مالیې د پخواني وزیر د کتور اشرف غني احمد زی نومونه هم یادولای شو.

د احمد زیو ځینې خانګې او خېلو نه په لاندې ډول دي: الله دین خیل، عیسی خیل، یحیی خیل، ځنډي خیل، موسی خیل، ابراهیم خیل، معروف خیل، جبار خیل، ستانکزي، عبدالرحیمزي (ادریمزي) چې دغه خانګې بیا په لاندنیو کوچنیو بناخونو ویشل شوي دي چې الله دین خیل په بادین خیل او کوچي خیلو، عیسی خیل په ساد و خیلو، بازو خیلو، محمدعلي خیلو، پادشاه خیلو، خواجه خیلو، توره خیلو او مانې خیلو باندي ویشل شوي دي

1. همداراز یحیی خیل: په فتح الله خیلو، سلام خیلو، کامران خیلو، خانه خیلو، ازک خیلو او فیروز خیلو.

2. ځنډي خیل: په شاه خیلو او خورم خیلو،

3. موسی خیل: په کرو خیلو، پابنده خیلو او منصور خیلو.

4. معروف خیل: په بادین خیلو، شکر خیلو، محمد خیلو، عبدالرحمن خیلو او سرکي خیلو باندي ویشل شوي دي

ي-

8 اڅکزي

اڅکزي د پښتنو یوه خورا نامتو، غیرتي، مېلمه پاله او په خپلواکۍ مینه قبېله ده چې د گران افغانستان په تاریخ کې ویاړلی نوم لري. زموږ پښت پوهان اڅکزي د پښتنو د سربن د گروپ نه شمیري چې په اصل کې دراني پښتانه او د څیرک د خانګې پورې تړلي دي. که چېرې د اڅکزيو پښتنو د نسب شجره په غور سره ترسترگو تېره کړو په لومړي سر کې په د و لویو بناخونو ویشل شوي دي چه گو جین او بادین نومېږي. د گو جین خانګې په لاندې ډول دي: حمیدزي، مليزي، اشيزي، عثمانزي، اليزي، نصرتزي، غنيزي، خدرچيزي، صالحزي، متکزي، ادوزي، ملايزي، سلطانزي، شکرزي، اسحقزي او گبرزي. همداراز د بادین بناخ هم په لاندنیو خانګو ویشل شوي دي: کاکوزي، غیبيزي، شمشوزي، پیرعليزي او پانيزي.

8.1 د اخکزي يو د استوگنې سېمې

اخکزي هم په افغانستان کې مېشته دي او هم په سهيلي پښتونخوا کې هغه اخکزي چې په افغانستان کې ژوند کوي نو د وي د سپين بولدک په ولسوالۍ، ريگ، د کندهار د بنار په مرکز او د ډنډ په ولسوالۍ، د هلمند په ولايت، ارزگان، هرات، بادغيس او کابل کې استوگنه لري، خو هغه اخکزي چې په سهيلي پښتونخوا کې اوسي نو زيات شمېر يې په کوپټه، چمن، کلاي عبد الله، گلستان، کورک، خواجه عمران افغاني، پښين، توبه، جلگه او زيارت کې استوگنه لري. په کندهار پورې اړوند اخکزي د سپين بولدک په ولسوالۍ، د ريگ په ولسوالۍ، د د امان په ولسوالۍ او د ډنډ او پنجوايي په ولسواليو کې استوگنه لري چې شمير يې د ريو سوو زرو تنو ته رسېږي.

د هلمند په ولايت کې مېشته اخکزي د هلمند ولايت په مرکز لشکرگاه، د ناد علي په ولسوالۍ، د گرمسير په ولسوالۍ او د ناوه بارکزا يې په ولسواليو کې مېشته دي چې په نو موړي ولايت کې يې شمېر د د يرش زرو تنو په شا او خوا کې اټکل شوی دی.

د هرات ولايت اخکزي د هغه ولايت په مرکز او همداراز د انجيل، پښتون زرغون، گلران او د غوريانو په ولسواليو کې مېشته دي چې شمېر يې په نو موړي ولايت کې د شلو زرو تنو په شا او خوا کې بنو دل شوی دی.

د ارزگان ولايت اخکزي د هغه ولايت په مرکز تيرين کوټ، د چوره په ولسوالۍ، د خاص ارزگان په ولسوالۍ، د گيزاب په ولسوالۍ، د کجران په ولسوالۍ، د د هراود په ولسوالۍ، د شهيد حساس په ولسوالۍ (بنايي اوس د دې ولسوالۍ نوم بلخه وي) او د نيش په ولسوالۍ کې استوگنه لري او د اخکزي يو ټول شمېر په دغه ولايت کې تقريبا دوه سوه زرو په شا او خوا کې بنو دل شوی دی.

د بادغيس ولايت اخکزي د هغه ولايت د بالامرغاب د ولسوالۍ په بيلا بيلو کليو کې مېشته دي چې د وي د سر شمېرنې په برخه کې راسره مؤثق معلومات نشته.

مشهور انگرېز مؤرخ مونته سټوارټ الفنسټن په خپل نامتو اثر (د کابل سلطنت بيان) کې ليکلي دي: "اخکزي اکثره کروندگر او پوونده دي که څه هم يوه انداز ه ځمکې لري، خو د خپل ژوند له پاره په ځمکو اتکانه لري. د وي څاروي د خواجه عمران په غرونو او د توبې په هسکه سېمه کې ساتل کېږي، په داسې حال کې چې او بنان يې د شور اوک په شگلنه سېمه کې پوول کېږي. اخکزي په داسې ځمکه پراته دي چې يا خو لغړ غرونه دي او يا سپره ډاگونه او يا هم خالصې شگې، د وي د کرني ځمکې خورالې دي." د کندهار اخکزي د کرني پرته د سو د اگری په چارو هم بوخت دي. د وي يو شمير خلک کوچيانې ژوند هم لري.

8.2 ښاغلی خلک

اخکزي د تاريخ په اوږدو کې د ښکېلاکګرو په وړاندې ډېرې مېرمنې او سر ښندنې هم کړي دي چې د دوی دغه مبارزې زموږ د وياړلي هېواد گران افغانستان په تاريخ کې په زرینو کرښو ثبتې دي.

د اخکزيو په نامتو مبارزينو کې يو هم غازي عبداللہ خان اخکزي و چې د ۱۸۴۱زېږدیز کال په ملي پاڅون کې يې انگرېزي ښکېلاکګرو ته مرگوني گوزارونه ورکړي دي چې د ده په وياړلي نوم هر افغان وياړي.

د اخکزيو بل نامتو او غيرتي شخصيت غازي مېداد خان اخکزي دی چې د افغان-انگرېز په دويمه جگړه کې يې د ميو ند د فاتح غازي محمد ايوب خان تر څنګ يې د انگرېزانو غوږونه ښه ورتاو کړيدي او هغوی ته يې ښه ماتې ورکړې ده. د غازي مېداد خان پلار بدین خان او نېکه يې گل محمد خان هم مېرمنې خلک تېر شوي دي. همداراز د اروخان اخکزي هم د اخکزيو يو ډېر معزز او د درناوي وړ مشر تير شوی دی.

په سهيلي پښتونخوا کې د اخکزيو په ملي مبارزينو کې د خان شهيد عبدالصمد خان وياړلي مبارزي د پښتنو د مبارزو په تاريخ کې يو وياړلی باب دی چې د پښتنو او بلوڅو د حقه حقو قو له پاره يې مبارزي کړي او په پای کې د پاکستاني جرنيلانو له خوا په شهادت ورسيد چې اوس د ده زوی محمود خان اخکزي د پښتونخوا ملي عوامي پارټۍ مشر د پښتنو د حقو قو د تر لاسه کولو له پاره چې په پاکستان کې تر پنجا بيانو وروسته د وهم ستره اتتيکه ډله ده، خوله بده مرغه له هره پلوه د خپلو حقو قو نه بې برخه او محرومه ساتل شوي دي د مبارزې بيرغ رپانده ساتلی او د خپل شهيد پلار وياړلي لاره تعقيبوي. همداراز په اخکزيو کې د خان محمد ايوب خان اخکزي مبارزې، د اخکزيو د مشهورو علمي شخصيتونو هر يوه شاعر اولیکوال ملا عبدالرحيم اشيزی او هم د ارواښاد محمد علم بڅرکي نومونه نه يوازې د اخکزيو وياړونه دي، بلکې د دې هېواد هر افغان پري وياړي.

9 ادريمزي (عبدالرحيمزي)

که چېرې د ادريمزيو د نسب شجره په غور سره تر څېړنې لاندې ونيسو نو جوته به شي چې دوی غلجی پښتانه دي يعنې د دغې قبيلې خلک د غلجيو پښتنو يو ښاخ دی چې زيات شمېر خلک يې د لوگر ولايت په بېلابيلو ولسواليو کې استوګنه لري. يو شمېر ادريمزي د لغمان ولايت د قرغيو په ولسوالي او د عزيز خان کڅ په سېمه کې مېشته دي.

اد ريمزي خورازپور، توريالي او ميرني خلک د دي. روسي ير غلگرو او تيري کونکو پر خلاف يې د مبارزې سنگرونه تاوده ساتلي وو. د اد ريمزيو قبيلي يو شمېر خلک کو چياني ژوند هم لري. د غې قبيلې يو شمير خلک د سو د اگري او راکري ورکړې کارونه هم سر ته رسوي. د اد ريمزيو د قبيلې په نامتو مشرانو کې يو هم عبد الملک خان عبد الرحيمي و چې د افغانستان د ټولواک اعليحضرت محمد ظاهر شاه د واکمنۍ په وخت کې د افغانستان د مالي وزير تير شوی دی.

10 ادوزي

ادوزي د پښتنو د سربني په ټولنيزې ډلې پورې يوه اړونده قبيله ده چې د پنج پای څانگې پورې اړه لري. د غې قبيلې شمېر پنځه زره کورنۍ بنودل شوي دي، خو د شوروي مشهور اتنوگرافر ستانيسفسکي د اتنوگرافیکو معلو ما تو له مخې د شلمې پېړۍ په نيمايي کې د دوی شمېر ۱۳ زره تنه بنودل شوی دی چې زياتره يې د کندهار د معروف په اولسوالی، د اوروزگان ولايت د د هراود په اولسوالی او همداراز د هلمند ولايت د گر مسير په اولسوالی کې مېشته دي.

11 ادین خیل

ادین خیل په اصل کې غلجي پښتانه دي او په سليمان خیلو پښتنو چې يوه خورا غښتلي قبيله ده ورگډېږي. د د غې قبيلې اکثره خلک د پکتیکا په مرکز شرنه او د پکتيا ولايت د زرملي په اولسوالی کې چې په زرمته سره هم مشهوره ده استوگنه لري. د غې قبيلې يو شمېر خلک د غزني ولايت د گېرو په اولسوالی کې هم استوگنه لري.

12 اسماعیل خیل

اسماعيل خیل په اصل کې د کرلاڼي پښتنو په ټولنيزې ډلې پورې يوه اړونده قبيله ده چې د خوست په ولايت کې د شمل سيند په جنوبي کنډو مند وزيو ته نږدې مېشته دي. د مند وزيو د قبيلې لويديز ته خدران او جنوب ته يې د تڼيو قبيله پرته ده. د مند وزيو د قبيلې په ختېز او د شمل سيند په شمالي خنډو کې هم اسماعيل خیل استوگنه لري. د ۱۳۶۱ کال د مرکزي احصائې د سرشمېرنې له مخې د دوی شمېر ۱۶۰۰۰ تنه بنودل شوي دي، چې بنا يې اوس به يې شمېر دوه برابره وي.

اسماعيل خيل اكثره د كرنې په چارو بوخت دي، يوشمير خلك يې د ولتي د ندي هم سر ته رسوي. د دوی يو شمېر په عربي هيوادونو لکه سعودي عربستان او كويت او يو شمير يې هم د خليج په هېوادونو لکه متحد ه عربي امارات، قطر، د وبي، شارجه، ابو ظبي او د خليج په نورو بناونو كې په مزد وري او غرېبي بوخت دي.

13 اسحق زي

اسحق زي چې د ساكزيو په نامه سره هم شهرت لري د پښتنو د سربن په ټولنيز گروپ كې يوه ډېره مشهوره قبيله ده چې خلك يې هم په كليوالي توگه ژوند كوي او هم يې يو شمېر كوچياني ژوند لري. د تاريخ حيات افغاني ليكوال ډيپټي محمد حيات خان په خپل دغه نامتو اثر كې چې د افغانستان د بيلا بېلو قومونو او په عمده توگه يې د پښتنو قومونو او قبيلو په اړوند يې كښلی دی د اسحق زيو يا ساكزيو پښتنو په باب داسې وايي: "ساكزي د كندهار لويديز خواته په شگلنه سيمه كې د ارغنداب د سيند پر غاړه د بست تر كلا پورې او همداراز خو سيمې يې د چكه علا قې په بنكتني برخه كې د هيلمند سين په ختېزه غاړه كې پر تې دي. حيني حمله وال خلك يې په گرمسير، فراه، شين ډنډ، لاش و جوين، د هرات جنوب لويديز، د سيستان په شمال او حيني يې هم په هرات كې مېشته دي. همداراز د ساكزيو د قبيلې پورې اړونده د وې معتبرې كورنۍ د يادولو وړ دي چې يوه يې د سردار سالو خان كورنۍ چې د لاش و جوين په سيمه د درناوي او واک خاوند ده او بله يې د گرمسېر د كلای خانشين په سيمه كې د رئيس سردار مدد خان كورنۍ ده چې په دغې كورنۍ كې موسی ډونگی يو مشهور سړی تېر شوي دي." [5, 6]

13.1 اسحق زو ولايتونه

په اوسني وخت كې اسحق زي يا ساكزي پښتانه د افغانستان په لاندنيو ولايتونو كې مېشته دي:

1. د كندهار په ولايت كې: اسحق زي د كندهار ولايت په مركز، د ميوند په ولسوالۍ، د پنجوايي په ولسوالۍ، د ارغنداب په ولسوالۍ او د معروف په ولسوالۍ كې مېشته دي چې په دغه ولايت كې د دوی تخميني شمېر د سلو زرو تنو په شا او خوا كې بنودل شوی دی.

5 تاريخ حيات افغاني، ډيپټي محمد حيات خان، پښتو ژباړه، ۱۵۹ مخ، د دانش خپرندويې ټولنې چاپ، پېښور ۲-۷ کال

6 پښتني قبيلې، دكتور لطيف ياد، درېم چاپ، دانش خپرندويه ټولنه، ۱۶-۱۷ مخونه، ۲-۷ کال، پېښور

2. د هلمند په ولايت کې: د هلمند په ولايت کې هم يو زيات شمېر ساکزي او سپري-په د غه ولايت کې د وي د هلمند په مرکز لشکر گاه، د کجکي په ولسوالۍ، د ريگستان په ولسوالۍ، د خانشين په ولسوالۍ، د نوزاد په ولسوالۍ او د نهر سراج په ولسوالۍ کې استوگنه لري چې په نو موړي ولايت کې د د وي ټول شمېر څه د پاسه سل زره تنه بنو د ل شويدي
3. د فراه په ولايت کې: د فراه ولايت په مرکز او د لاش و جوين په ولسوالۍ کې هم زيات شمېر اسحق زي يا ساکزي مېشته دي چې په نو موړي ولايت کې د د وي شمېر پنځوس زره تنه بنو د ل شويدي
4. د هرات په ولايت کې: په هرات کې د ساکزيو شمېر د هېواد د ټولو ولايتونو په پر تله ډېر دي په د غه ولايت کې ساکزي د انجيل، شين ډنډ، پښتون زر غون، گلران، کشک، غوريان او کهسان په او لسو اليو کې مېشته دي چې د هرات په ولايت کې د ساکزيو مجموعي شمېر تر يو سلو پنځوس زرو تنو زيات بنو د ل شوي دي
5. د باد غيس په ولايت کې: په د غه ولايت کې ساکزي د مر غاب او غورماچ په ولسواليو کې مېشته دي
6. په فارياب ولايت کې: د فارياب په ولايت کې او په تېره بيا د پښتون کوټ په ولسوالۍ کې ساکزي پښتانه اوسي. زه د دې مقالې ليکوال کله چې په ۱۳۵۷ کال ميمني ته تللی وم نو ما د ميمني د لويديز په پنځه کيلو مترۍ کې يو شمېر کو چيان ولېدل چې په کېر د يو کې او سيدل او ځانونه يې اسحق زي بلل
7. د جو زجان په ولايت کې: په د غه ولايت کې هم د اسحق زيو يو شمير کو رنی مېشته دي
8. د بلخ په ولايت کې: د بلخ په ولايت کې هم يو زيات شمېر ساکزي استوگنه لري چې د حيات افغاني مؤلف د د وي شمېر په ۱۸۶۵ عيسوي کال کې چې له نن نه ۱۴۳ کلونه پخوا کيږي د د وي شمېر د بلخ په ولايت کې تر زرو کو رنيو زيات او په ټول افغانستان کې تر يولس زره کو رنيو نه زيات بنو د ل دي.

14 اکاخيل

اکاخيل په اصل کې غلجي پښتانه دي چې د سليمان خيلو يو بناخ گنل کيږي چې زياتره يې په پوونده ډول ژوند کوي او ځانته کو مه ځانگړې سپمه نه لري. د وي اکثره په کېر د يو کې ژوند کوي او د تگرو، کېر د يو او جو الو نو په او بد لو کې بڼه مهارت لري. د تاريخ حيات افغاني د ليکوال ډپټي محمد حيات خان په قول د اکا خيلو يو شمير د

غزني و لايت په مقرر کې هم استوگنه لري [7]. يو شمير اکا خيل په افغانستان باندې د شوروي تر يرغل وروسته له هيواده وليږدېدل او پاکستان ته کډوال شول چې د هغه هيواد په مختلفو ښارونو لکه پېښور او کراچي کې استوگنه لري. اکا خيل زيارکښه خلک دي، ځيني خلک يې د سوډان او اريو په کارونو بوخت دي. اکا خيلو ځوانان په اتن کې ډېر تکړه دي او د خوښيو او خوشاليو او ودونو کې د دوی ځوانان چې بنايسته او پردې څنډې لري په خپلو ماهرانه اتنو نو سره محفلونه تاوده ساتي.

د روسي نامتو اتنو گرافر د اتنو گرافیکو څېړنو له مخې د اکا خيلو شمېر د شلمې زېږدېزې پېړۍ په نيمايي کې د ۳۵ زره کورنيو په شا اوخوا کې بنودل شوی دی.

15 الياس خيل

الياس خيل په اصل کې غلجي پښتانه دي. د دوی يو شمېر کوچيان او هم يو شمېر خلک يې د ځمکو خاوندان دي چې اکثره يې د کابل او ننگرهار تر مينځ وادي کې د کابل سين په دواړو غاړو کې ژوند کوي، خو د دوی د شمېر په اړوند زما سره بشپړ معلوما ت نشته.

16 امر خيل

امر خيل په اصل کې غلجي پښتانه دي او په سليمان خيلو ورگډيږي. داسي ر وايتونه موجود دي چې د امر خيلو د قبيلې مشر نېکه امر بابا نو مېده چې زيارت يې د ننگرهار په سېمه کې دی. امر خيل د ننگرهار، ميدان، لغمان، پکتیکا او جوزجان په ولايتونو کې مېشته دي. د ميدان و لايت امر خيل د دغه و لايت د نرخ د اولسوالی او چار يکه په سېمو کې استوگنه لري او په دغه ولايت کې دوی په لاندنيو خيلو نو ويشل شوي دي: يار خان خيل، الله دوش خيل، يو سفزي، ممي خيل، غونډا خيل او بوړ خيل. همداراز يو شمېر امر خيل د ننگرهار و لايت د سره رود د ولسوالی د پېتاوي امر خيل په کلي کې چې د ننگرهار و لايت د درونډې بند ته نږدې موقعيت لري او سپر ي. همداراز د ننگرهار و لايت د چپرهار د اولسوالی د سپين جومات او سنگينه په سيمه کې هم د امر خيلو قبيلې يو شمېر کورني مېشته دي. يو شمېر امر خيل د باميانو په ولايت کې هم او سپري. خو هغو ي کوچيانې ژوند لري. د جوزجان په و لايت کې دوی د افچې په اولسوالی کې مېشته دي. د ۱۳۶۱ کال د مرکزي احصائې د سر شمېرنې له مخې د ميدان په و لايت کې د امر خيلو شمېر ۱۲۰۰۰ تنه، د ننگرهار و لايت د امر خيلو شمېر ۴۸۴۲ تنه او د لغمان و لايت

د امر خیلو شمېر ۲۱۸۸ تنه بنو دل شوي وو، چې بنا یې د ا شمېر اوس د وه گونې وې.

امر خیل مېلمه پالونکي، غیرتي او د علم سره ډېره مېنه لري. په دوی کې یو زیات شمېر بنوونکي، استادان، اکادمیک او پوهان او نظامي منصبداران شته. د میدان ولایت په امر خیلو کې د اعلیحضرت محمد ظاهر شاه د واکمنۍ په وخت کې په ولسي جرگې کې د میدان ولایت د خلکو استازی او واند حفیظ الله خان امر خیل مشهور [قومي مشرتوب] دی. همداراز د هغه زوی خدای بخښلی سر محقق عزیزالله امر خیل د افغانستان د علومو د اکاډمۍ د ژبو او ادبیاتو د مرکز علمي غړی و چې په پښتو فولکلور کې یې د ستاینې وړ علمي خدمتونه سرته رسولې دي.

17 اوریا خیل

اوریا خیل هم په اصل کې غلجی پښتانه دي چې د دغې قبیلې زیات شمېر خلک د کابل ولایت د پغمان په اولسوالۍ کې استوگنه لري او په نوموړې ولسوالۍ کې د دوی مشهور کلی او سېمه د خالداریو په نامه سره یادېږي. یو شمېر اوریا خیل د کابل د لویدیځ په لندراو یو شمېر هم د میدان په ولایت کې استوگنه لري.

یو شمېر اوریا خیل د پکتیا ولایت د زرم (زرمې) په اولسوالۍ کې هم مېشته دي. د لغمان ولایت اوریا خیل د لغمان ولایت په مرکز مهترلام او د غه ولایت د قرغیو په اولسوالۍ کې استوگنه لري چې د ۱۳۶۰ لمریز کال د هغې سر شمېرنې له مخې چې د مرکزي احصائې له خواتر سره شوې وه د لغمان په ولایت کې د دوی شمېر ۱۲۱۸۸ تنه بنودل شوي دي چې بنا یې په دغه ولایت کې او س د دوی شمیر دوه چنده وي. همداراز یو شمېر اوریا خیل د کابل ولایت د قره باغ په اولسوالۍ کې هم مېشته دي.

اوریا خیل مېلمه پالونکي، زړور، غیرتي او په خپلواکۍ مین خلک دي. د روسي تیري کونکو په وړاندې یې د غیرت او مېړنتوب کارنامې زموږ د ویاړلي هېوادگران افغانستان د تاریخ ځلانده بابونه دي.

18 الکوزي

الکوزي د پښتنو یوه تاریخي او لرغونې قبيله ده چې په زرو او پخوا نیو تاریخي یو ناني متونو کې د دوی سېمه د اراکوزیا په نامه سره یادېږي چې د الکوزي د نامه سره یې ورته والی د امکان نه لیرې خبره نه ده. په پښتو، فارسي، اردو او انگریزي تاریخي کتابونو کې: تاریخ حیات افغاني، تواریخ خورشید جهان، پښتانه د تاریخ

په رڼاکې، د پښتنو تاریخ، صولت افغاني، د سر او لف کيرو د پټان او د بلیو د پټان په ډکشنري او په تیره بیا د پښتنو په شجرو کې الکوزي سر بني پښتانه گڼل شوي دي چې د زیرک زوی او د ابد ال لمسی دی او پوپل، بارک، اخک او موسی یې وروڼه دي چې بیا الکوزي په ډېرو نورو بنا خو نو او خانگو ویشل شوي دي چې مشهور بنا خو نه یې په لاندې ډول دي:

صفوزي، شکر زي، اپل يا اپو زي، سر کاڼي، زکوزي، ميلازي، يعقوب زي، د ولتزي، ابراهيمزي، موسی زي، عمر زي، خانخيل، اکا خيل، سيد خيل، پروټ، زنگي، بو ستان زي، نسوزي، پانيزي، کو ټي زي، خالوزي، باروزي، نکروزي، بيان زي، فيروزي، جيلاني زي، خدايد د خيل، راموزي، اولالگي خيل.

18.1 الکوزو ولايتونه

الکوزي د افغانستان په لاندنيو ولايتونو کې مېشته دي:

1. د کندهار په ولايت کې: د الکوزيو د قبيلې خلک د کندهار ولايت په مرکز، د ارغنداب، خاکريز، ارغستان، معروف، ميوند او پنجوايي په او لسو اليو کې مېشته دي چې د ۱۳۶۰ کال د مرکزي ادارې د سر شمېرنې له مخې په کندهار کې د دوی مجموعي شمېر د ۸۰۰۰ زرو تنو په شا او خوا کې بنو دل شوی وو چې بنايي اوس يې شمېر دوه چنده وي.
2. د اروزگان په ولايت کې: د ارزگان د ولايت الکوزي د اروزگان په مرکز تيرين کوټ، د دهر او دپه ولسوالۍ او دهغه ولايت په ځينو نورو ولسواليو کې مېشته دي چې مجموعي شمېر يې په دغه ولايت کې د پنځه زرو تنو په شا او خوا کې بنو دل شوي دي.
3. د زابل په ولايت کې: د زابل ولايت الکوزه ولايت د ميزان، ترنک او جلاک په او لسواليو کې استوگنه لري چې شمېر يې په نوموړي ولايت کې د شلو زرو تنو په شا او خوا کې بنو دل شوي دي.
4. د هلمند په ولايت کې: د هلمند ولايت الکوزي د دغه ولايت په مرکز لشکرگاه او د نادعلي، بفران، زميند اور او گر شک او نوزاد په او لسواليو کې مېشته دي چې مجموعي شمېر يې په نوموړي ولايت کې د ۸۰۰۰ تنو په شا او خوا کې بنو دل شوی دی.
5. د فراه په ولايت کې: د فراه ولايت په بيلا بيلو ولسواليو کې هم الکوزي شته چې شمېر يې د ۷۰۰۰ تنو په شا او خوا کې بنو دل شوی دی.

6. د هرات په ولايت کې: د هرات ولايت الکوزي د دغه ولايت د انجيل، گذرې، پښتون زر غون، او بې، کرخ، زند ه جان، ادرسکن، کهسان او يو شمېر نورو ولسواليو کې مېشته دي. په دغه ولايت کې د الکوزيو ټول شمېر د سلو زرو تنو په شا او خوا کې بنودل شوي دي.

7. د بادغيس په ولايت کې: يو شمېر الکوزي د بادغيس ولايت په بيلا بيلو ولسواليو په تېره بيا د مرغاب او غور ماچ په ولسواليو کې هم مېشته دي. د کونړ په ولايت کې:

په پورتنیو ولايتونو سر بېره يو شمېر الکوزي په فارياب، جوزجان، سرپل، کندز او کابل کې هم مېشته دي.

ي-

8. د کونړ په ولايت کې د الکوزيو يوه څانگه چې د سرکانيو په نامه سره يادېږي د دغه ولايت د سرکانيو په ولسوالۍ کې مېشته دي چې د وې په اصل کې د ځينو عواملو له کبله ډېر پخوا له کندهاره دې سيمې ته رالېږد يدي او دلته مېشته شوي دي چې شمېر يې د شلو زرو تنو په شا او خوا کې بنودل شوي دي چې زياتره خلک يې د کرنې او سوداگرۍ په چارو بوخت دي او د چارواکو سوداگرۍ هم کوي.

9. په سهيلي پښتونخوا کې: د سهيلي پښتونخوا په تېره بيا په کوپټه، چمن او د بلوچستان په ځينو نورو سيمو کې هم الکوزي استوگنه لري.

10. په پښتونخوا کې: پردې سر بېره د پښتونخوا د وادې په سيمه کې او د پېښور په شاوخوا کې هم يو شمير الکوزي استوگنه لري.

11. په پاکستان کې: د پاکستان د راولپنډۍ د چهچه نومي سيمه کې هم ډېر شمېر الکوزي مېشته دي چې د سرکانيو په نامه يوه سيمه کې د الکوزيو د نسوزي بناخ خلک مېشته دي.

12. په جنوبي هندوستان کې: د الکوزيو يو شمېر د جنوبي هندوستان د دکن او حيدرآباد په سيمه کې هم مېشته دي، خو له بده مرغه ځينو يې خپله خوږه ژبه پښتو له لاسه ورکړې او په هندي ژبه گپېږي.

18.2 بناغلی خلک

الکوزي زېور، غير تي او ميلمه پاله خلک دي په علم او پوهې مين دي. د وي د روس د استعماري او بنکيلاگرو څو اکو نو پر خلاف د خپل هېواد د خپلواکۍ له پاره بڼې تورې وهلي دي.

د الکوزيو په تاريخي کسانو کې د دغو لاندنيو کسانو نومونه اخیستلی شو چې زموږ د هېواد په تاريخ کې مشهور دي:

1. عبد الغني خان چې د الکوزيو د زيرازي له څانگې و او د مير افغان په نامه ياديد ه
2. د هرات والي يار محمد خان زين الدوله چې د الکوزيو د نسوزي څانگې نه و او يو ډير با تدبيره شخصيت تير شوی دی
3. د افغانستان د ستر ټولو اک اعليحضرت احمد شاه بابا مور زرغونه انا چې د الکوزيو د نسوزي بناخ پورې يې اړه درلوده
4. مولوي محمد سرور خان و اصف د لومړني مشروطه غوښتونکو د ټولني مشر چې په اصل کې د کندهار د ارغستان د ولسوالۍ و او بياور وسته زنداني شو او د کابل په شيرپور کې د خپل ورور سعد الله خان او د خپل پلار د اکا د زوی عبد القیوم خان سره يو ځای اعدام شو
5. بابا عبد العزيز خان الکوزی د مشروطيت د دويم غورځنگ غړی و.

19 علي زئي

که چيرې د اليزيو پښتنو د نسب شجره په غور سره وڅيړو نو د وي سر بڼي پښتانه او د رانيو د پنجپای په بناخ پورې اړه لري چې نورزي، ساکزي، ادوزي او ماکو يې وروڼه قبيلې دي.

ډپټي محمد حيات خان د تاريخ حيات افغاني په کتاب کې چې ۱۴۳ کلو نه دمخه يې کښلی دی د اليزيو پښتنو په اړوند داسي ليکلي دي: "اليزي د کندهار په زميند اور کې اوسېږي. د وي دود او دستور د الکوزيو په څير دی. د اليزيو او الکوزو تر مينځ پو له د هلمند سين دی. د وي سيمه هم د الکوزيو سيمې ته ورته والی لري، خو د الکوزيو

زيو زياتره سېمه د رود ونو په اوبو او د اليزيو سېمه په کاريزو نو خر و بېري."

اليزي(عليزي) زياتره د کرني او ما لداري په چارو بوخت دي او خورا غښتلي، غير تي، ميلمه پالو نکي او د هيواد په خپلواکي مين خلک دي. د افغان-انگريز سره د خپلواکي په جگړه کې يې د ميرانې او غيرت کار نامې بنود لي او د روسي و حشي ير غلگرو سره په مېرانه جنگيد لي دي.

په او سني وخت کې اليزي په لاندنيو سيمو کې مېشته دي:

1. د هلمند په ولايت کې: د هلمند ولايت اليزي د دغه ولايت د ناد علي، کجکي، بفران، موسی کلا، گرمسير او نو زاده په ولسواليو کې مېشته دي.

2. د کندهار په ولايت کې: د کندهار ولايت اليزي د کندهار ولايت په مرکز او د امان، ميوند، ارغنداب، معروف او ژيري په ولسواليو کې مېشته دي.

3. د ارزگان په ولايت کې: د ارزگان ولايت اليزي د دغه ولايت په مرکز ترين کوټ او د هراود، گزاب او شهرستان په ولسواليو کې استوگنه لري.

4. د فراه په ولايت کې: د فراه ولايت اليزي د نو موري ولايت په مرکز او د بالابلوک په ولسوالي کې مېشته دي.

5. د هرات په ولايت کې: د هرات د ولايت اليزي د انجيل، گذرې، کشک، غوريان، زنده جان، کهسان، پښتون زرغون، ادرسکن او شين ډنډ په ولسواليو کې مېشته دي.

6. د بادغيس په ولايت کې: د بادغيس ولايت البزي د نو موري ولايت د مرغاب او غورماچ ولسواليو په بېلابېلو کلیو او بانډو کې مېشته دي.

پر پورتنیو ولايتونو سر بيره يو شمير اليزي په فارياب، جوزجان، سرپل، بلخ او کندز په ولايتونو کې هم استوگنه لري.

7. په پښتونخوا کې: يو شمير اليزي د پښتونخوا د ټانک او دير هاسما عيل خان په سيمه کې استوگنه لري

8. په پاکستان کې: په پاکستان کې اليزي د پنجاب ايالت د راولپنډۍ په اسلامگر کې چې د حسن ابدال ختيز

لوري ته پرته ده او همد اراز په ملتان کې استوگنه لري.

د تاريخ حيات افغاني په قول د اسلام گډ د سيمي د اليزيو د قبيلي مشر محمد شريف خان و چې د رئيس برهان په نامه سره هم ياديد چې په نوموړي سيمه کې شو کلي يې د جاگير په توگه تر لاسه کړي و او د ده په زمانو کې شيردل خان، پر دل خان، سرور خان او حسين خان مشهور کسان تير شوي دي. همد اراز د راولپنډۍ د چهچه په سيمه کې هم گڼ شمير اليزي استوگنه لري.

په ملتان کې د اليزيو د قبيلي نه نواب فوجدار خان يو مشهور نواب تير شوی دی. همد اراز د ده نيکه خد ايار خان او يو شمير نور اليزي مشران لکه عاشق محمد خان، محمد خان او غلام حسن خان اليزي نامتو خلک تير شوي دي.

9. په ايران کې: يو شمير اليزي د ايران په ختيزه برخه کې د قاین په سيمه کې چې د افغانستان پولې ته نږدې دی هم استوگنه لري.

10. د هندوستان په دکن کې: د هندوستان په جنوب په تيره بيا په اندرا پراديش کې هم يو شمير اليزي استوگنه لري.

د روسيې د نامتو گرافر ستانيسفسکي په حواله په ټول افغانستان کې د شلمې عيسوي پېړۍ په نيمايي کې د دوی مجموعي شمير ۳۰۰ زره تنه بنودل شوی دی.

20 اندړ

که چيرې د اندړو د نسب شجره په غور سره وڅيړو نو څرگنده به شي چې دوی په اصل کې غلجي پښتانه دي. اندړ د موسی زوی، د ابراهيم لمسی او د غلجي کړوسی دی. د شجرو له مخې يې تره کی او سهاک ورونه گڼل کيږي [8, 9].

د اندړو شمال ته د غزني مرکز، جنوب ته يې د تره کو او سليمان خيلو قبيله، ختيز ته يې زرمته چې زرمه يې هم بولي، لويديز ته يې د هزاره وو قوم او په ضمن کې د کره باغ سيمې سره پوله لري.

8 تاريخ حيات افغاني، پښتو ژباړه، ۱۳۸۶-۲-۷ کال چاپ، دانش خپرندويه ټولنه، پېښور

9 پښتني قبيلي، لطيف ياد، ۱۳۸۵، دانش خپرندويه ټولنه، پېښور

د اندړو د قبیلې بنا خو نه په لاندې ډول دي: بازید خیل، جلال زی او لکن خیل چې بازید خیل بیا په خواجه خیلو، مرجان خیلو، پیر خیلو، موسی خیلو او ابراهیم زیو، جلال زی په خانی خیلو، الله یار خیلو او مصری خیلو او لکن خیل د پو مې خیلو او بشال خیلو په څانگو ویشل شوي دي.

د اندړو د قبیلې خلک زیاتره په غزني، پکتیا، زابل، پکتیکا، بغلان میدان او کابل کې مېشته دي چې په لاندې توگه در پیژندل کېږي:

1. د غزني په ولایت کې: اندړ د غزني ولایت د اندړو، جغتو، شلگر، جامراد، ده یک او زنه خان په ولسوالیو او سیمو کې مېشته دي چې په نوموړي ولایت کې د دوی مجموعي شمیر ۲- زرو تنو ته رسېږي.

2. د پکتیا په ولایت کې: اندړ د پکتیا ولایت په مرکز گر دیز، زرمت او څمکنیو په ولسوالیو کې مېشته دي چې په نوموړي ولایت کې یې ټول شمیر د ۵- زرو تنو په شا او خوا کې بنودل شوي دي.

3. د پکتیکا په ولایت کې: د پکتیکا ولایت اندړ په شرنه او میتا خان کې استوگنه لري چې مجموعي شمیر یې په دغه ولایت کې د ۲- زرو تنو په شا او خوا کې بنودل شوي دي.

4. د زابل په ولایت کې: د زابل ولایت اندړ د دغه ولایت د شاه جوی په ولسوالۍ کې استوگنه لري چې مشهور کلي یې عبدالرؤف کلا، د اندړو کوټې، د اندړو کلی او سرور کلا نومېږي. داسي ویل کېږي چې دوی د غزني ولایت د شلگر ولسوالۍ نه دې سیمې ته لېږدېدلي او دلته مېشته شوي دي. همداراز د زابل ولایت د دای چو پان په ولسوالۍ کې هم د اتوالو په نامه د اندړو یو ښاخ استوگنه لري چې شمیر یې د ۲- زرو تنو په شا او خوا کې بنودل شوي دي.

5. د بغلان په ولایت کې: د بغلان ولایت اندړ د دغه ولایت د نهرین په ولسوالۍ کې مېشته دي او د اندړو د لکن خیلو د بناخ پورې اړه لري.

6. د کابل په ولایت کې: د کابل ولایت اندړ د چهاردهي ولسوالۍ د کلاي بها در خان په کلي کې استوگنه لري چې شمیر یې ۵- تنو ته رسېږي.

اندړ ډیر میلمه پال، غیرتي او د هیواد سره مېنه د دوی په پښتني خټه کې اخیښل شوې ده. د انگرېزانو سره د افغانستان د خلکو په دري گوټو نو جگړو کې د دوی ونډه درنه ده، د بیلگې په توگه د ۱۸۷۹ میلادي کال د دسامبر د

مياشتې په عمو مي پا خون کې اندر د ملا دین محمد اندر په مشرۍ چې په ملا مشک عالم سره يې شهرت درلود او همداراز د گل محمد خان اندر په مشرۍ چې يو ملي شخصيت و په غزني کې يې په انگرېزانو ځمکه تېې و گرځوله او د يو ملي ځواک په توگه يې د انگرېزانو په وړاندې سره يو موټي او د بنمن ته يې خوله ما توونکي گوزارونه ورکړل.

د روسي بنکيلاکگرو په وړاندې هم اندر و ډېرې سر بنندې کړې دي او د افغاني غيرت او تورې په زور يې روسي غليمانو ته هم غاښ ما توونکي ځو ابو نه ورکړي دي.

21 اورکزي

اورکزي د پښتنو يوه نامتو قبيله ده چې زموږ پښت پوهان (نسب پيژندونکي) يې د کرلاهي پښتنو د ټولنيز گروپ نه شميري.

د اورکزيو د قبيلې زياتره خلک د اورکزيو په ايجنسي او يو شمير يې په کورمه ايجنسي کې استوگنه لري. چې مرکز يې د هنگو بنار دی. او رکزي د کوهات په شمال لويديځ، د سپين غره په ختيز او د تيراه په جنوب کې پراته دی. شمال ته يې د اپريد و قبيله، شمال لويديز ته يې پره ځمکنې، لويديځ ته يې توري، جنوب ته يې بنگښ او ختيز خواته هم د اپريد و او بنگښو سره پوله لري.

د اورکزيو د ايجنسي مجموعي نفوس ۴۵۰۰۰ تنه دی چې په اورکزيو سر بيره نور پښتانه هم يکې اوسېي لکه: علي خيل، ميشتي خيل، ملا خيل او شيخان خيل.

اورکزي په لاندنيو مشهورو بناخو نو باندې ويشل شوي دي چې بيا هر يو بناخ يې په نورو څانگو باندي ويشل شوي دي. د دغو مشهورو بناخو نو او څانگو نو مو نه په لاندې ډول راوړل کېږي:

1. اسماعيل زي: چې د ا بناخ په رابيا خيلو، ابا خيلو، مامازي، بهريم خيلو، خادي زي، عيسي خيلو او سادا خيلو باندي ويشل شوي دي.

2. موسي زي: چې په لنډي زي، علي زي او خواجه خيلو باندي ويشل شوي دي.

3. لشکر زي: چې په علي شير زي او ماموزيو باندي ويشل شوي دي.

4. دولت زي: چې په فيروز خيلو، اتمان خيلو او بيزو تي باندي ويشل شويدي.

5. محمد خيل: چې په بر محمد خيلو، عبد العزيز خيلو، ماني خيلو او سه پای باندي ويشل شويدي.

6. ستوري خيل يا علي زي: چې په باره ستوري خيلو او تيراه ستوري خيلو باندي ويشل شوي دي.

په دوی کې ځيني بنا خو نه شيعه مذهبه او ځيني يې هم سني مذهبه دي. د دې نه پرته د دوی تر مينځ يو بل ډول قبيلوي ويش هم موجود دی چې سمل گو ند او گا پري گو ند يې بولي چې د دغې قبيلې ځيني خلک په سمل او ځيني په گاره پورې اړه لري.

تاريخ حيات افغاني د اورکز يو په باب ليکي: "د اسي ويل کيږي چې د بنگينو نه د مخه په کوها ت باندي اورکز يو واک درلود او تقریبا پنځه سوه کلونه د مخه بنگينو د اورکز يو نه د کوها ت سيمه ونيوله چې د دغې سيمي د نيولو له پاره د دوی تر مينځ خونړی جگړې وشوې او د يوه افسانوي روايت له مخې د دوی تر مينځ د غه شخړه او لانه د (دای) په نامه يوه تن اواره کړه، په دې توگه چې يو ځل د بنگينو او اورکز يو ملکان د سيمو د ويش له پاره په درسمند کې سره راغونډ شوي وو او هرې يوې غاړې غو بنتل چې زر خيزې سيمې تر لاسه کړي، له همدې کبله د دوی تر مينځ سو له ونه شوه او نږدې و چې د دوی تر مينځ بيا جگړه ونښلي، په دغه وخت کې دای نومې چې پر اس سپور و له ليرې را بنکاره شو. دې له پاره چې بنگين او اورکزي د واره له جنگ جگړو نه په تنگ راغلي وو نو دوی په دې خبرې باندي سره اتفاق و کړ چې دغه دای نومې سپور کله چې دوی ته نږدې راشي نو دوی به ورته د بنگينو او اورکز يو تر مينځ د سيمو د ويش سوال مطرح کړي او هر څه پرېکړه چې ده وکړه نو د واره غاړو ته به د منلو وړ وي. په دغه وخت کې نوموړی سپور راوړسيد او د واره خواوو د دغې شخړې د اوارولو له پاره له ده سره خبرې وکړې، هغه په داسې حال کې چې هما غسي پر اس سپور و په پښتو ژبه يې دغه بيت ووايه:

دای خو د اسي وايي.... چې سمه د بنگين، غر د اورکزي

ويل کيږي چې له هماغه ورځې وروسته د دای ويش عملي شو او تر اوسه هم د چلند وړدي [10].

اورکزي په غرنۍ سيمه کې ژوند کوي چې د وبي يې معتدل او ژمی يې خورا سوړ دی، په تيره بيا د مرغومي، سلواغې او کب په مياشتو کې چې د جنوري، فبروري او مارچ د مياشتو سره سمون خوري. د دوی زياتره خلک د کرنې په چارو او لږ شمير خلک يې په پوونده ډول ژوند کوي. د ځمکو لږه برخه يې په روانو او بو

خړو بیړی، خو د ځمکو ډیره برخه یې وچوبه (للمی) دي، مگر ډیرې زرخیزې دي، ان چې د وه فصله حاصلات ور کوي. د وی په خپلو ځمکو کې وریجی، غنم، جوار، اوربشي، لویا، کدو، ان، تپیر او د ارچیني کړي چې د وی د سیمې خوراکي پید او د وی اړتیاوې پوره کولای شي.

د اورکزیو ایجنسي د سمندر نه تر ۷۰۰ فوټو پورې لوړوالی لري او ټوله رقبه یې ۱۸۰۰۰ کیلو متره بنو دل شوي ده.

مشهور سیندونه یې تاجلي، خرمانی، د ماموزو رود، گند او، انگوري، تبي، کرمان، ابی دری، مستوره او د خانکي توی سیندونه دي.

د اورکزیو د ایجنسي هیڅ کوارټر هنگودی او اصلي بنا ر یې دره ادم خیل دي. اورکزي خپل بازارونه د میله په نامه یادوي چې د هغو نه یې لاندیني میلی مشهورې دي: ډبوري میله، میشتي میله، فیروز خیل میله، کالیا میله، غلجو میله، ساما مموزي میله، انجاني بازار، کده بازار او کوریز میله. د اورکزیو ایجنسي د لید و وړ ځایونه، کلا یا، فیروز خیل سا مانه، ډوبری، کول او بدن دي.

د اورکزیو د ایجنسي سر بیره یو شمیر اورکزي او د هغو جملي نه مسوزي او نیمایي لښکرزي د کورمې په ایجنسي کې هم استوگنه لري. د پاکستان په نورو بناونو لکه کراچی، راولپنډی، اسلام اباد او لاهور کې هم یو شمیر اورکزي میشته دي. په بیبنور کې هم زیات شمیر اورکزي استوگنه لري.

اورکزي غیر تمن، جنگیالي، میلمه پالو نکي او په پښتنولي ټینگ خلک دي. د وی د انگریزانو سره په هغه وخت کې چې د هند نیمه وچه د وی تر استعماري واک لاندې وه په ډیره میړانه جنگیدلي دي او د اسی ویل کیږي چې د وی په هغه وخت کې ۲۸۰۰۰ زره تنه وسله وال ځوانان درلودل.

د اورکزیو په ټولو څانگو کې د ولتزي او مسوزي په شمیر کې زیات دي. د اورکزیو مجموعي شمیر د ۳۰۰ زرو تنو په شا او خوا کې بنودل شوی دی چې له هغې جملي نه ۶۰۰ زره تنه یې د کورمې په ایجنسي او پاتې یې د اورکزیو په ایجنسي کې میشته دي.

21.1 اورکزي په هندوستان کې

اورکزیو په هندوستان کې د اتلسمې پیړۍ په لومړۍ نیمایي کې د دغه هیواد په مدیها پرادیش کې چې مرکز یې د بهو پال بناردی یو لوی پښتني ریاست جوړ کړ چې بنسټ ایښودونکی اورکزی پښتون نواب دوست

محمد خان دى. نو مورې د دغه پښتني رياست بنسټ په ۱۷۲۳ زيږديز كال كې په بهو پال كې كينود. نوموړى د هندوستان د مغولي واکمن عالمگير اورنگ زيب د زوى سلطان بهادر شاه په زمانه كې له تيراه نه چې په هغه وخت كې د افغانستان د خاورې برخه وه هندوستان ته راغلى و. په بهو پال كې تر د و ست محمد خان نه وروسته د اوركزيو پښتنو د پاتو نوابانو نو مو نه په لاندې ډول دي:

نواب سلطان محمد خان، نواب يار محمد خان، نواب فيض محمد خان، نواب حیات محمد خان، نواب غوث محمد خان، نواب جها نگیر محمد خان، نواب نظیر محمد خان، نواب شاه جهان بیگماو نواب سلطان جهان بیگم.

د بهو پال پښتني نوابانو د بهو پال د بنار په ودانولو كې ډيرې هلې ځلې كړي دي چې د ستاينې وړ دي. دوى د نوابانو په وخت كې ډير جو ماتونه، مدرسي، كتابتونونه، پلونه، روغتونونه او نور ډېر عام المنفعه كارونه تر سره شوي دي.

22 اورمړ

د پښتني شجرو پر بنسټ اورمړ سر بني پښتانه دي چې د جنوبي و زير ستان په كانپگروم، د پېښور په شا او خوا او د افغانستان د لوگر په ولايت كې مېشته دي. د اورمړ اصلي نوم عمر دین و چې وروسته د اورمړ په نامه مشهور شوی دی. (۱) پښتني توکم پو هانو اورمړ د شرخبون زوی او د سربین لمسی گنهی دی.

د تاريخ حیات افغاني مؤلف ډپټي محمد حیات خان د اورمړو په اړوند داسي ليكلي دي: "جوتته ده چې د اورمړ پلار امر دین د شرخبون له پنځو زمانو په جمله كې تر ټولو كو چنی و. ده يو زوی درلود چې اورمړ نومید او قبيله يې هم ده په نامه نومول شوې ده او تر اوسه هم په همدې نامه سره يادېږي. داسي ويل كېږي چې اورمړ شل زامن درلودل او هر ځوی يې چې چيرته پيدا شوی دی د هماغه ځای نوم يې پرې ايښی دی او يوه منظومه چې حضرت ميا عمر څمکنی (رح) ويلي نو په هغې كې هم اورمړ ته شل زامن منسوب شوي دي، په دې ډول: سنگتوی، منتوی، مشكور، شكتوی، زيق، مشوی، جلو يان، كانیگروم، حوان، كو نيخ، خصيران، رنگ، دلجا، ملاڼي، سيد انبي خان، د وتوي، سين، خليل و بوركي." [11]

نوموړی مؤرخ د دوی د استوگني سيمي مور ته داسي معرفي كوي: "د اورمړو د استوگني سېمه د سليمان د غره هغه برخه ده چې اوس پكې د وزير واو مسيد و قبيلي استوگنه لري. د كانپگروم بنار چې د وزير واو مسيد و

بدر په سیمه کې پروت دی د اورمرو له خوا جوړ شوی دی چې اوس هم د اورمرو پنځه بناخونه په کانیکروم کې په دې ډول او سیري: خیکني شپيته کوره، خرم چاني خلويښت کوره، ملا تانې شپيته کوره، بيکسي دوه سوه کوره او جرانې شل کوره چې ټول د ۳۸ يا ۴۰ کو رنيو تر مينځ په خپل پخواني ټاټوبي کې استوگنه لري. [12]

د کانیکروم اورمرو په خپلو مينځو کې په اورمري ژبې بغيرې چې بر گستا، بورکي او برکي يې هم بولي چې د پښتو، هندي او پارسي ژبې لغوي جوړښتونه پکې شته، خو هغو اورمرو چې خپله ژبه يې ساتلي ده د دوی په ژبه کې له څيرنو داسې معلومېږي چې په مشکله کيدای شي هغه د پښتو ژبې يو د ايليکت (لهجه) وگڼل شي ځکه چې د دغې ژبې فونو لوجي، مور فو لوجي، سين تا کسيس، ليکسيالوجي او نورې ژبنۍ ځانگړتياوې دا جو توي چې د دوی ژبه لرغوني او د ختيزو اريايي لهجو ځيني شمير له کيږي او د اريايي ژبو په کورنۍ کې شامله ده. [13]

په اوسني وخت کې د اورمرو د استوگني ځايونه د ادې:

1. د جنوبي وزيرستان په کانیکروم کې چې د ۱۹۹۲ زيږديز کال د سر شميرنې له مخې يې شمير ۳ تنه ښودل شوی دی.
2. د پيښور د جنوب ختيز په لس کيلو مترۍ کې د اورمرو د رې کلي شته چې د برو اورمرو، ښکتنې اورمرو او منځني اورمرو په امه يادېږي.
3. په جنوبي وزيرستان او پيښور سر بيره يو شمير اورمرو د پښتونخوا په کورمې ايجنسۍ، کهرک، اورکزيو ايجنسۍ او سوات کې هم ميشته دي، خو په دغو ياد و شوو سيمو کې دوی شمير خورا لږ دی.
4. د افغانستان د لوگر په ولايت کې: د تاريخ حيات افغاني د مؤلف ډپټي محمد حيات خان په حواله د دوی يو شمير ۶ کلونه د مخه د وزيرو قبيلې د غلبي په وجه او هم د کاختی (قحطی) په سبب د جنوبي وزيرستان نه د لوگر د برکي برک سيمي ته وليږديدل. د افغانستان د علو مو اکیډيمۍ د ژبو او ادبياتو د انستيوټ د غړي بناغلي د کتور خليل الله اورمرو په قول چې خپله هم يو ژبپوه دی ماته يې په ۳۶۹ المريز کال کې د لوگر د اورمرو په اړوند وويل چې د لوگر اورمرو د عبد الصمد خان، نورالله او تقی په کليو کې استوگنه لري او په هغه وخت کې يې ماته په نوموړي ولايت کې د اورمرو مجموعي شمير د ۴ او ۵ تنو تر مينځ و ښود، چې ښايي اوس به د دوی په شمير کې ډيروالی راغلی وي.

12 پښتانه د تاريخ په رڼا کې، د سيد بهاد شاه ظفر کاکا خيل ليکنه، ۱۲۸۳ مخ

13 د افغانستان ژبې او توکمونو، سر محقق دوست شينواری، ۱۶۸-۱۶۹ مخونه

5. د هند وستان د پنجاب ایا لت د جلند رهر په بنار کې هم ډیر لږ شمیر اورمېر شته.

اورمېر غیر تي، میلمه پالونکي او په ملگرتیا کې تکره خلک دي.

د روښاني غورځنگ بنسټ ایښودونکی او د خیرالبیان او حالنا مې مؤلف حضرت بايزيد انصاري چې په پير رو بنان عليه الر حتمه ۱۵۲۵-۱۵۸۵ز یردیز مشهور و او د مغولو پر خلاف یې د ویاړه ډکې مبارزې کړي دي اورمېر پښتون و.

د وزیرستان په اورمېر کې د غه لاند یني اورمېر نامتو کسان دي: جنرال وحید علي بورکی، سکندر افضل خان د البورکي قوم مې مو منټ مشر، ملک عبد الرؤف بورکی په کانپگروم کې د بورکي قوم مشر، ملک محمد قریب خان بورکی او ستر جنرال فاروق احمد خان.

همدراز د افغانستان د لوگر د اورمېر له جملې نه بناغلی د کتورخلیل الله اورمېر نه یادونه کوم چې د افغانستان د علو مو اکډمی علمي غړی او محقق دی چې په پښتو او اورمېر ژبو کې خپره کوي.

23 باب

که چیري د بابرو د قبیلې د نسب شجره په غور سره وڅیړو، نو جوته به شي چې دوی په اصل کې سربني پښتانه او د شیرانیو د قبیلې یوه څانگه ده. دوی وروسته د شیرانیو نه بیل شوي او اولاد یې یې ځانته بیل نوم غوره کړی دی او نن ورځ د یوې جلا قبیلې په توگه ژوند کوي.

د تاریخ حیات افغاني د شجرې پر بنسټ بابرو د ودم خوی، د شیرانې لمسی، د شرخبون کړوسی او د سربین کودی دي. همدراز بابرو د انجر او سنجر په نامه دوه زمان د رلودل چې سنجر بیا د مسعود خیلو، اسما عیل خیلو، ابراهیم خیلو، یعقوب خیلو او غوریا خیلو په څانگو باندې ویشل شوي دي.

د بابرو د استوگنې اصلي ځای د سلیمان غر گنل شوی دی چې وروسته د شمیر د ډیر والي او یا هم بنا یې د نورو عو املو له کبله له خپل اصلي ټاټوبي نه خواره واره شوي او په نورو ځایونو کې مېشته شوي وي.

ویل کیږي چې د بابرو د قبیلې خلک د پخواني زمانو راهیسې د تجارت او سوداګرۍ د کارونو سره ډیره لیوالتیا درلوده او د دې قبیلې خلکو د هندوستان او د منځني اسیا (بخارا او سمرقند) تر مینځ د بیلابیلو سود

اگریزو مالونو لکه پو ستینونو، اینجې او قیمتې ورینمینو ټو کرانو سو د اگری کوله او د وی په خپلو سو دا گربزو د ند و کې، ریښتوني، ایماند اره، حلیم او د ښه چلند خا وند ان وو، ان تر دې چې انگریزي نامتو مؤرخ او د کابل د سلطنت بیان مؤلف مونت سټوارټ الفنسټن هم د دې خبرې سره موافق دی چې د وی د سو د اگری په چارو کې ډېر ماهر وو. همداراز د وی په اقتصادي پلان جوړونې او حسابي چارو کې د و مره مهارت درلود او په دې کارونو کې د و مره بریالي وو چې د افغانستان د بنسټ ایښودونکي لوی احمد شاه بابا په وخت کې نور محمد خان بابر مستو فی الممالک او گل محمد خان بابر ته د امین الملک (لوی خزانه دار) مهمې د ندې سپارل شوې وې.

په او سني وخت کې بابر په لاند نیو ځایونو کې مېشته دي:

1. په کند څار کې: په کند څار کې بابر د دغه ښار د بابرو په کوچې، د پنجوايي په ولسوالۍ او د کند څار د ارغنداب په سوزني نو مي سیمه کې ژوند کوي چې په دغه ولایت کې د بابرو مجموعي شمیر د ۲- زرو تنو په شا او خوا کې ښودل شوی دی. ارواښاد ستر علامه پوهاند رشاد بابا (۱۹۲۱-۲۰۰۵ میلادي) چې ټول پښتانه پری ویاړي او پښتو ژبې، ادب، تاریخ او فرهنگ ته یې د ستایني او قدر وړ خدمتونه کړي دي او ما د دې مقالې لیکوال هم د هغوی د ارزښتناکو علمي لارښوونو نه ډیره ډیره گټه او چټه کړې ده هم بابر پښتون و چې د کند څار ښار د بابرو په کوڅه کې یې دې نړۍ ته سترگې پرانستلې وې.
2. په ننگر څار کې: د ننگر څار ولایت د جلال اباد ښار لویدیز خواته د بابر یانو یوه لویه محله شته چې د علي خیلو سره په گا ونډ کې ده.
3. د جوزجان په ولایت کې: یو شمیر بابر د جوزجان په بیلابیلو ولسوالیو او د هغې جملې نه د خواجه د وکوه، اچې، فیض اباد او خانقاه په ولسوالیو کې هم مېشته دي. د شبرغان د ښار بابر د دغه ښار په مرکز او همداراز د دغه ښار ته څیرمه سیمو لکه شکرک، افغان تپه، شیر خیل، شوبی، خواجه د وکوه افغانیه او تایین کې ژوند کوي. په او سني وخت کې د جوزجان د بابرو نه یو تن گور خان بابر د جوزجان ولایت د فیض اباد ولسوالۍ ولسوال دی.
4. د فاریاب په ولایت کې: یو شمیر بابر د فاریاب ولایت د قیصار په ولسوالۍ کې هم مېشته دي.
5. د بادغیس په ولایت کې: بابر د دغه ولایت د غورماچ او مرغاب په ولسوالیو کې استوگنه لري.
6. د بلخ په ولایت کې: د بلخ په ولایت کې مېشته بابر د دغه ولایت د بلخ په ولسوالۍ کې استوگنه لري.

7. د کندز په ولایت کې: یو شمیر بابرد د غه ولایت د دشت ارچي په ولسوالۍ کې هم مېشته دي.

په پورتنیو ولایتونو سره یو شمیر بابرد په هیلمند، لوگر او کونړ کې هم مېشته دي، خو د هغوی د قیق شمیر په اړوند زما سره کوم معلومات نشته.

د اسی تاریخي شواهد شته چې د دوی ۵۰۰ کورنۍ کو چياني او ۷۰۰ کورنۍ نیمه کو چياني ژوند لري چې د دوی د لېږد مسیر اولاره د هرات د هریرود نه نیولې د باد غیس، فاریاب، جوزجان، بلخ او کندز پورې دي چې د کال په بیلا بیلو مو سمونو کې په نو موړو ځایونو کې خپلې کیردې، د روي او خپل مالونه او رمې په ورشو گانو کې خروي.

8. په سهيلي پښتونخوا کې: د سهيلي پښتونخوا د مشهور ليکوال، مؤرخ او فولکلور پيژندونکي پروفیسور سیال کاکړ په حواله یو شمیر بابرد په ژوب، کوټه او پښین کې هم مېشته دي.

9. په پښتونخوا کې: په پښتونخوا کې د بابردو سیمه د میاخیلو سهيلي برخې ته پرته ده چې لویز لورته یې سختې غرنۍ سیمې پرته دي. اوس دوی د پښتونخوا د دیره اسماعیل خان په چو دهوان او د امان کې مېشته دي. اوس د امان د تانک په نامه یادېږي چې د دیره اسماعیل خان یو د سترکت (ولسوالۍ) ده. همداراز په سیهره نومي سیمه کې هم چیرې چې شیراني اوسي بابرد مېشته دي. یو شمیر بابرد په پېښور کې هم استوگنه لري چې انگریزي ژبپوه میجر راوړتې په د امان یا اوسني تانک کې د دوی مجموعي شمیر د ۷۰۰۰ کورنیو په شا او خوا کې بنودلی و چې ۷۰۰ تنه جنگیالي ځوانان یې درلودل.

10. په سند کې: د پروفیسور سیال کاکړ د اثر پښتو او پښتانه په سهيلي پښتونخوا کې پر بنسټ یو شمیر بابرد پاکستان هیواد د سند ایالت په گرهې یاسین، سلطان کوټ او شکار پور کې هم مېشته دي.

11. په هندوستان کې: لکه چې د مخه ورته اشاره وشوه بابردو د سو د اگری په چارو کې ډیر مهارت درلود او د هند او منځني ایشیا تر مینځ یې د سو د اگری چارې پر مخ بیولې، چې د دغو بابردو د جملې نه یو شمیر په هندوستان کې مېشته شوي دي چې د هند په مختلفو ایالتونو لکه مهاراشترا، اندهراپردیش، مدھیاپرادیش او گجرات کې مېشته دي، خو له بده مرغه چې خپله خوره پښتو یې له لاسه ورکړې ده.

تاریخ حیات افغاني د بابردو د دود او دستور په اړوند لیکي: "هغه بابرد چې په افغانستان کې اوسي نو د دودونه او رواجونه یې د هغو بابردو سره توپیر لري چې د شیرانیو په گاونډ کې اوسي. هغه بابرد چې د شیرانیو په گاونډ کې

اوسې نو د هغوی رواجونه کټ مټ د شیرانیو په څیر دي." [14, 15, 16, 17]

24 بابي (بابیاني)

زموږ پښت پو هان (نسب پیژندونکي) د بابي یا با بیانو قبیلو د پښتنو د غر غښت د ټولنیز گروپ پورې تړي.

د پښتني شجرو له مخې بابي څلور زمانو د لودل چې میرزی، سرو، عزرائیل او کتوزی نو میدل چې میرزی په شلو خیلو، یحیی زیو او حیدرزیو او کتوزی په یاسین زیو، ادریس زیو او صایب زیو باندې ویشل شوي دي. د تاریخ حیات افغاني په قول چې د مخزن افغاني نه یې روایت کړی دی وایي چې بابي په پیل کې په خپلو څلورو زمانو باندې د څلورو سپیڅلو او مقر بو پر بنټو (ملائکو) نومونه ایښي وو، چې نورو پښتنو هغه ملامت کړ او هغه هم د هغوی نومونه بدل کړل، خو یوازې د عزرائیل نوم په خپل پخواني حالت تر او سه هم پاتې دی.

بابیان په کندهار، کندز، کلات نصیر خان او د سهیلي پښتونخوا په بوري، چمن او د کوئټې په شاو نو مې کلي کې مېشته دي. د پاکستان د سنده ایالت په مرکز کراچي کې هم یو شمیر بابیان استوګنه لري. همداراز د هندوستان د گجرات ایالت په جو ناګره کې هم بابیان استوګنه لري او د 1747 میلادي کال نه تر 1948 میلادي کال پورې بابیانو د جو ناګره په سیمه کې یو پښتني ریاست درلود.

د پټې حیات خان په خپل مشهور اثر تاریخ حیات افغاني کې چې په اردو ژبه کښل شوی او وروسته په انګریزي او بیا په کابل کې په پښتو ترجمه او چاپ شوی دی د بابي پښتنو په اړوند د اسي لیکلي دي: "بابیان په کندهار او کلات نصیر خان کې ډیر باهمته سو د اګران دي او د خپل غوره سلوک او نرم چال چلند په وجه د ښه ژوند څښتنان او اکثره یې شتمن دي. همداراز د دغې قبیلې خلک په میړانه کې هم ښه شهرت لري."

د بابیانو د ستور کټ مټ نورو ګاونډي پښتني قبیلو ته ورته دی.

د روسي نامتو افر ستا نیشفسکي د اتنو ګرافیکو معلوما تو پر بنسټ د شلمې پېړۍ په لومړۍ نیما

14 مونټ سټوارټ الفټسټن، د کابل سلطنت بیان، د و هم ټوک، ۶۲ مخ

15 پښتانه د تاریخ په رڼا کې، ۱۲۷۶ مخ

16 تاریخ حیات افغاني، ۲۵۵ مخ

17 پښتو او پښتانه په سهیلي پښتونخوا کې، د پروفیسور سیال کا کر تالیف

یې کې د بایانو شمیر په افغانستان او سهیلی پښتونخوا کې ۸۵ زره تنه بنود ل شوې دي. بایان ډیر بڼه شا عران، لیکو الان او هنر مند ان لري. په او سني وخت کې لطیف جان بابی د پښتو خوږ ژبې سندر غاړې دي. د هندوستان د جو نا گره د وجود د سیمې نواب او د هند ی، اردو او گجراتي ژبو مشهور شاعر عما د الدین خان بابی چې په رسوا مظلوم سره هم متخلص و د روان ۲-۸ میلادي کال د اپریل په ۲۴ نیټه یې له دې فاني نړۍ نه سترگي پټې کړې. همداراز د هند د سینما فلمي اداکاره پروین بابی ۱۹۴۹-۲۰۰۵ میلادي هم بابی پښتنه او د جو نا گره د بابی پټانانو (پښتنو) په کو رنۍ پورې یې اړه درلوده.

24.1 د هندوستان د گجرات ایالت د جو نا گره د سیمې بابی نوابان

د جو نا گره سیمه چې د هند د گجرات په ایالت کې موقعیت لري یوه تاریخي او پخوانی سیمه ده چې د سنسکرت په پخوانیو او زړو متونو کې یې ذکر او یادونه شوې ده. په دغه ښار کې ډیرې لرغونې کلاګانې او تاریخي ودانۍ شته چې د معمارۍ د هنر له مخې د ډیر اهمیت وړ ګڼل کېږي. پر دغې سیمې باندې موریانو، سلونکیانو، مغولو، افغانانو او انگریزانو واکمني چلولې ده، خو دلته زموږ د بحث موضوع هغه پښتانه بایان دي چې پر دغه سیمه یې تقریبا ۲۰ کلونه واک درلود. د پښتنو بابی نوابانو د جملې نه لاندیني نوابان در پیژنو. باید وویل شي چې دغو بابی نوابانو ته خانجي هم وايي، ځکه چې هندیان په مجموع کې افغانان او په تیره بیا پښتانه یا پټها نان ته خان صاحب او خانجي هم وايي.

24.1.1 نواب بهادر خان بابی

نواب بهادر خان د صلابت خان زوی، د صفدر خان لمسی او د جعفر خان کړوسی دی. ویل کېږي چې د دوی کورنۍ په اصل کې له کند هاره د جو نا گره سیمې ته تللي او هوري میشته شوي دي. نواب بهادر خان بای نوابان د هندوستان د مغولي واکمنۍ په وخت کې د پوهې او میرنتوب په وجه د دیوان خطاب تر لاسه کړ او د گجرات په ایالت کې د وې سیمې ده ته د جاگیر په توګه ورکړل شوې. ده همداراز ده د احمد اباد د حاکمانو سره هم ډیرې بڼې اړیکې درلودې، همداروچه چې دوی ورته د بیرم گام، بیجا پور او بارهارچه سیمې د اجارې په توګه ورکړې. نواب بهادر خان بابی د مهاراشترا د پونې د پیشوا سره هم د وستانه اړیکې ټینګې کړې وې او د پیشواله خوا هم ده ته د سر بلند خان لقب ورکړل شوی و.

د نواب بهادر خان بابی د نوابۍ په وخت کې یوبل بابی پښتون ته چې کمال الدین خان بابی نومید د بالاجي راؤلخوا په گجرات کې د پیران پتن، برنگر، بیس نگر، سمی، مینچور، تهراد، بیجا پور او کمرالو سیمې د جاگیر په توګه ورکړل شوې.

په ۲۰۱۸ ميلادي كال هغه وخت چې پيلاجي نومي د جو ناگره د نيو لو پريكړه وكړه، نو نواب بهادر خان با بي د خپلې پوهې او تدبير په وجه د هغه سره سو له و كړه. نو مورې نواب په ۲۰۱۸ ميلادي كال كې له دې فاني نړۍ نه سترگي پټې كړې.

24.1.2 نواب مهابت خان بابي

نواب مهابت خان د نواب بهادر خان زوی دی او هغه وخت یې چې لا پلار نواب بهادر خان بابی ژوندی و نو ده ته یې د نوابي دنده او چارې ور سپارلې وې. ده د نوابي په وخت کې یو تن چې جگنات جهاله نو مید او یوه انداز په پوهې ځواک یې تر لاسه کړی و، د نواب مهابت خان په سیمه کې یې په لاس وهنو لاس پورې کړ، خو نواب مهابت خان نو مورې تنبیه او غوړو نه یې ورتاو کړل، چې بیا وروسته جگنات نو می د پور بندر سیمې ته وتبستید او دا هغه وخت چې انگریزانو د اورپسا سیمه د نواب سراج الدوله نه نیولې وه او ابدالي احمد شاه بابا د مرهټه وو د ځو اکو نو سره په جگړې بوخت و.

نواب مهابت خان په ۱۸۱۸ میلادي كال كې د يوه تن له خوا چې ځان يې مسلمان عرب گانه ونيول شو او د اوپر كوټ په كلا کې بندې شو، خو كله چې د نواب مهابت خان اكا، نواب كمال الدين خان بابي له دې پېښې خبر شو د پيران پټن له سيمې يې لښكرې راټولې كړې او پر مظفر خان باندې چې د نواب مهابت خان پر ځاې ټاكل شوی و برید وكړ او نواب مهابت خان يې له بنده و ژغوره او د نواب صاحب د خور خاوند شها مت خان بابي چې د شيخ ميا يلاول سره بندې و د ديوان جې په مرسته خوشي كړ.

نواب مهابت خان د خپلې نوابي په وخت کې ډيرې سيمې ونيولې چې د هغو د جملې نه د كوټيا نه تلاجه او د منگلور د كلاوو نيول دي. همداراز نواب مهابت خان هغه كسانو ته هم سزا وركړه چې د ماليې د وركو له به يې سر غړونه كو له او د هالار جهالا، ار او د او د كچ د سيمو د خلكو شتمني به يې لوټولې. نواب مهابت خان د ديوان جې په مرسته د بابر پواړ په نامه هغه لوټمارې ډلې هم و ځپلې چې د ناگهر، كاتياوار او لانگ پر سيمو يې برید ونه كول.

نواب مهابت خان بابي د منگلور پر سيمې له دې كبله برید وكړ چې د پټن د پرگني خلكو ده ته شكایت وكړ چې د سو تراپالارا د سيمې جاگيردار چاند پټني له لاسه پوزې ته راغلي دي، نو هماغه و چې نواب مهابت خان امر وكړ چې د سو تراپالارا كلا دې فتحه شي او هماغه و چې د يوې ميا شتې په ترڅ كې يې نو مورې كلا ونيوله، خو چاند پټني په عذر او زاريو لاس پورې كړ، وروسته يې نو مورې كلا ور خوشې كړه او چاند پټني د گوركه مدهي سيمې ته وتبستید.

تر دې سو بې وروسته نواب مهابت خان بابي د اولکه د وارکان د کلا د نیو لو هوډ وکړ. دا داسې کلکه، پیاوړې او پخه کلاوه چې تر اوسه پورې یې څوک په نیو لو نه و بریالی شوي. نواب مهابت خان بابي د غه کلا په ډیرې میرانې ونيوله او هغه شتمني او لوټ شوي ما لو نه چې د ځینو لوټمارانو له خوا د عربو په سمند رگې او د مسقط په سواحلو کې د عربو، سند هیانو او پر نگیانو نه لوټ شوي وو او په دې کلا کې موجود وو د نواب صاحب لاس ته ورغلل. تر دغې سو بې وروسته نواب مهابت خان په ۱۸۳۱ میلادي کال کې له دې فاني نړۍ نه د تل له پاره سترگې پټې کړې. لنډه دا چې د نواب مهابت خان د خپلې سپیڅلتیا او زړورتوب په وجه د ټولو خلکو په زړونو کې ځای درلود.

24.1.3 نواب حامد خان بابي

نواب حامد خان بابي د نواب مهابت خان خوی و. کله چې یې پلار وفات شو نو دی په جو ناگړه کې نه و او کله چې د خپل پلار له مړینې خبر شو نو ډیر ژر یې ځان جو ناگړه ته را ورساوه. د ده مور سبحان کنور نو میدله او هغه وخت چې نو مورې د جو ناگړه د سیمې د نوبې پر گدی کښیاست نو اته کلن و. په دغه وخت کې یو شمیر جا گیر دارانو لکه عبدالخان بابي او مختار خان بابي د بغاوت جنډې پورته کړې، خو وروسته نواب حامد خان بابي پر هغوی پرید وکړ او د بفتلې پر کلا یې چې قبضه کړې وه هغه یې بیرته ځینې ونيوله. په دغه وخت کې د پوښې د پیشوا یو تن صوبدار چې امرت راؤ نو مید د مالېې د راتو لولو په پلمه د دوی پر سیمې یرغل وکړ، خو وروسته د دوی تر مینځ سوله وشوه او امرت راؤ احمد اباد ته لاړ شو په هماغه ځای کې د یوه عرب له لاسه ووژل شو.

تر هغه وروسته نواب حامد خان بابي د واگهر پر سیمې برید وکړ او د نسوه کلا یې ونيوله او د ډیرو سوغا تونو او غنیمتونو سره جو ناگړه ته ورستون شو. همداراز نو مورې د امریلي کلا هم ونيوله او جیو راجي سالم ته یې ماتې ورکړه او شیخ میا قاضي نو می چې د منگلور په سیمه کې یې د فساد اورو نه بل کړي وو تنبیه کړ، خو وروسته نواب د هغه ټولې گناوې وبخښلې. همداراز د نواب حامد خان بابي د نوابۍ په وخت کې د یوره، خاگیسري، د لواړهاو د ادنه پیاوړې کلاگانې هم فتحه شوې.

نواب حامد خان بابي یو پراخ نظره انسان و. ده د ټولو مذهبو نو پیروانو او لاریانو ته درناوی کاوه او د هندوانو د هو لي او دیوالي په جشنونو کې به یې گډون کاوه.

د نواب حامد خان بابي او د ده د مخالفینو تر مینځ ډیرې جگړې وشوې چې په دغو جگړو کې نواب حامد خان بابي ډیرې سوبې کړې دي چې د دغو سو بو په لړ کې د لاندنیو کلاگانو نیول شامل دي.

د سوترا پاره، کیسوج، مالیه او کو تیانه د کلاوو فتحه.

نواب حامد خان بابي په ۱۸۶۷ ميلادي کال کې وفات شو. ه ۳۶ کاله، د رې ميا شتي او پنځه ورځې نوابي وکړه. د یو غريب پالونکی او د ښو کړو وړو څښتن و. د سيمي خلک پرې ډير گران وو او تل به يې د هغوی مرستې ته ور د انگل.

24.1.4 نواب بهادر خان بابي

نو مورې د نواب حامد خان بابي زوی و او په ۱۸۵۱ کال کې د کنور بايي له بطنه و زيږيد. د ي اتلس کلنو چې د جو ناگړه د سيمې د نوابي پر گدی کښناست او د اهغه وخت و چې انگر يزان د امر يلې او کو رې نار سيمې لاندې کې وې. په ۱۸۶۹ ميلادي کال کې په گجرات کې کاختي راغله ځکه چې بارانونه نه وو اوريد لي او ډير خلک د لوړې له لاسه مړه شول. همد اراز په ۱۸۷۵ ميلادي کال کې په گجرات کې سخته زلزله وشوه چې ډير خلک پکې سته او تبا ه شول. له بلې خوا انگرېزي پو ځونو خپل پر مختک ته ادامه ورکوله، خو په ۱۸۸۶ ميلادي کال يې بيلسن نومی انگرېز د جونا گړه د سيمې ناظم وټاکه.

نواب بهادر خان بابي په ۱۸۹۶ ميلادي کال کې د ۴۵ کلونو په عمر وفات شو.

تر نواب بهادر خان بابي وروسته نواب محمد رسول خان بابي ۱۸۹۲-۱۹۱۱ او ورپسې نواب محمد محبت خان ۱۹۱۱-۱۹۴۸ پورې د جو ناگړه د سيمي پښتانه نوابان وو، چې د هند تر خپلواکۍ وروسته ۱۹۴۷ م پورې د د غې نوابي تغر هم مخ په ټوليد و شو.

24.2 بارکزي

بارکزي په اصل کې سر بني پښتانه او د د رانيو د زيرک په څانگې پورې تړ لي دي. بارکزي، اڅکزي، پو پلزي او الکوزي سره ټولې وروڼه قبيلي دي. بارکزي په نورو ډيرو بناخو نو او څانگو ويشل شوي دي چې په دې ډول پيژندل کيږي: باکلزي، گورجيزي، خانچهزي، خواجکزي، ملک دینزي، نسيزي، شيرزي، انگيزي، غيبيزي، نورالدينزي، عبداللهزي، نصرتزي، مديزي، جنکزي، عمر خانزي، بيانزي، تاروزي، خونسيزي، اتما نزي، وليزي، جمالزي، بورزي، خواججيزي، ابازي، اينزي، شيخيزي، بايزي، سنجرزي، سليمانزي، سوندزي، موسيزي او محمدزي.

د حیات افغاني ليکوال ډپټي حیات خان د بارکزيو په اړوند داسي کښلي دي: "بارکزي د شمير له مخي تر پو پلزيو ډير دي او دوی د کندهار جنوب ته په ارغستان او د هيلمند د سيند ونو پر غاړو پر وچ ميدان ميشته دي. د

بار کزیو هغه برخه چې کند هار ته نږدې د ارغستان او هیلمند د سیند ونو پر غاړو میشته دي د بنو حُموکو د رلودو په وجه په کرني بوخت دي، خو ځیني نور یې د وچ بیا بان په مینځ کې په ډیرې سختۍ او زحمت سره د کر کیلې په چارو بوخت دي. دغه خلک ډیر زړور او جنگیالی دي. د وزیر فتح خان بارکزي له وخته دغه خلک ډیر مشهور شول، په تیره بیا کله چې امیر دوست محمد خان د کابل د واکمنۍ پر گدۍ کښینا ست، نو د هغه په سبب د دوی په شهرت کې نور هم ډیر والی تر سترگو شو. [18]

امیر دوست محمد خان په ۱۸۳۷ زیږدیز کال کې په افغانستان کې د بارکزیو د واکمنۍ بنسټ کېښود چې تر هغه وروسته د بارکزیو قبیلې نه لاندیني واکمنان په قدرت کې پاتې شوي دي: امیر شیرعلي خان، امیر محمد افضل خان، امیر محمد یعقوب خان، امیر عبدالرحمن خان، امیر حبیب الله خان، امیر امان الله خان، محمد ناد رشاه، محمد ظاهر شاه او د افغانستان د جمهوریت مؤسس شهید محمد داؤد خان، چې په مجموع کې بارکزیو پر افغانستان اټکلونه واکمني چلو لې ده.

په او سني وخت کې بارکزي په افغانستان کې په لاندې ډول مېشته دي:

1. د کند هار په ولایت کې: د کند هار بارکزي د کند هار ولایت په مرکز، د د امان، شاه ولي کوټ، ارغنداب، پنجوايي، ارغستان او معروف په ولسوالیو کې مېشته دي او د ۱۳۶۰ کال د سر شمیرنې له مخې په دغه ولایت کې د دوی شمیر تر سلو زرو تنو لوړ دی
2. د هیلمند په ولایت کې: په دغه ولایت کې بارکزي د هلمند په مرکز لشکرگاه، د نادعلي، واشیو، ناوه بارکزي، نو زاد او نهر سراج په ولسوالیو کې او سیري او د ۱۳۶۰ لمریز کال د سر شمیرنې له مخې د بارکزیو مجموعي شمیر ۱۸۰۰۰ تنه بنو دل شوی دي.
3. د نیمروز په ولایت کې: د دغه ولایت بارکزي د نو موري ولایت په مرکز زرنج، او د کنگ او چار بر جک په ولسوالیو کې او سیري چې ټول شمیر یې د ۱۲۰۰۰ تنو په شا او خوا کې بنو دل شوی دي
4. د فراه په ولایت کې: بارکزي د دغه ولایت په مرکز او د بالابلوک او گلستان په ولسوالیو کې مېشته دي. د فراه په ولایت کې د دوی مجموعي شمیر د ۱۳۰۰۰ تنو په شا او خوا کې بنو دل شوي دي.
5. د هرات په ولایت کې: بارکزي په هرات کې د دغه ولایت د انجیل، گذرې، پښتون زرغون، گلران، غوریان، زنده جان او ادسکن په ولسوالیو کې مېشته دي چې د ۱۳۶۰ لمریز کال د سر شمیرنې له مخې د دوی مجموعي شمیر ۱۵۳ مخ

عي شمير ۱۷... تنه بنودل شوي دي.

6. د باد غيس په ولايت کې: د دغه ولايت با رکزي د مر غاب او غور ماچ په ولسو اليو کې ميشته دي چې شمير يې د لسو زرو تنو په شا او خوا کې بنودل شوي دي.

24.3 بارکزي کو چيان

يوډير شمير بارکزي په کو چيانې ډول ژوند کوي. د وی د ليرد يد و او کوچ له پاره بيلا بيلې لارې لري د بيلگي په توگه يو شمير بارکزي کو چيان د دوبي په موسم کې له خپلو رمو سره له هراته د غور د جنو بي خنډو پورې ځي او خپل مالونه لکه پسونه او وزې په دغو ورشو گانو کې خر وي. د ویمه ډله يې له باد غيس نه د غو رماچ په لاره د فارياب ولايت د قيصار او جلاير له لارې ځانونه تير بند تر کستان ته رسوي. د دغو بارکزيو کو چيان د ختيز کندز (نو اباد) نه د بغلان د شت باي سقال، پورتنی اندراب، او خوست او فرنگ ته ځانونه رسوي، په داسې حال کې چې بله ډله يې ځانونه د بدخشان د شت سيوه ته رسوي. بايد ووايو چې د افغانستان په شمالي ولايتونو کې د بارکزيو کو چيانو مجموعي شمير ۲۲-۴۰۰۰۰ کورنۍ بنودل شوي دي.

بارکزيان غير تمن، ميرني، ميلمه پالو نکي خلک دي. د علم او پوهې سره زياته مينه لري. په دوی کې گڼ شمير عالمان، ليکوال او شاعران تير شوي دي او همداسې هم شته. حنان بارکزي د پښتو ژبي مشهور او وتلی شاعر تير شوی دی چې د بارکزيو له قبيلې سره يې تړاو درلود. [19, 20]

25 بریخ

بريخ د پښتنو يوه مشهوره قبيله ده چې زموږ پښت پوهان (نسب پيژندونکي) يې د سربن د ټولنيز گروپ پورې تړي او په سربني پښتنو کې د سربخون په بناخ ورگډيږي.

د هند په کيمبريج تاريخ (Cambridge History of India) کې د لرغونې اريايي کتاب رگ ويدا په حواله داسې ليکل شوي دي: "د لسو ملکانو (واکمنانو) جگړه د ویدي زمانې مشهوره جگړه وه. په دې جگړې کې لس اريا يې قبيلې ملگرې وې او د بهارتیه نو مې اريايي قبيلې د واکمن سو داسه پر خلاف و جنگيدل او په دغو لسو قبيلو

19 پښتني قبيلې ۳۸-۳۹ مخونه

20 Dictionary of Pathan Tribes-۳

کې یوه قبيله پکتان نو میده چې او سنی پکتون=پختون=پښتون=پتھان ځینې مراد دی.

د دغه سو داسه پلار یا نیکه (Devadasa) هم د خپلې قبیلې نامتو واکمن و. دی د خپلې واکمنۍ په زمانه کې له خوار یا یې قبیلو سره جنگیدلی چې په هغو کې یوه (Brisaya) ده.

افغانی مؤرخینو لکه ارواښاد استاد احمد علي کهزاد او ارواښاد علامه عبدالحی حبیبی دغه په وید کې راغلې "بریسیه" قبيله بریځ بولي.

25.1 د بریځو د قبیلې خیلونه

بریځ په لوهرې سر کې په دوو پلارو ویشل کېږي چې یو یې "اوتغ" او بل یې "اوسین" دی. اوتغ په لاندنیو خیلو نو ویشل شوی دی: داؤدزي، چوپانزي، ملیزي، بدلزي، ثابتزي، شکرزي او بروکيزي. اوسین هم په لاندنیو خیلو نو ویشل شوی دی: بارکزي، زکوزي، مندوزي، سبازي او راووزي.

حافظ الملک حافظ رحمت خان بریځی چې په ۱۱۴۸ هجري قمري کال کې یې د هندوستان د اتھراپرادیش ایالت په روھیل کهنډ کې خلاصته الانساب لیکلې دی هلته داسې وایي: "اوس بریځي په خپل اصلي وطن بنو راوک کې یوازې پر دغو خیلو نو ویشل شوي دي: بدلزي، زکوزي، مدیزي. چوپانزي او ملیزي د یوسفزیو سیمې ته راوکوچیدلي او زیاتره بیاله هغه ځایه هندوستان ته تللي دي. د دغو دوو (زیو) خلک چې په بنو راوک کې پاتې دي ځانته ځاني او د ځمکو ټاکلي جلا برخه لري. د شکرزیو، راووزیو او نورو (بارکزیو، سبازيو، بروکيزيو) شمیر لږ وو. دی هم په هغو دریو زیو کې مدغم شوی دی.

د حافظ رحمت خان دغه لیکنه وروسته تر ۲۵ کلونو هم اوس هم رښتیا کېږي او د بنوراوک د کرني ځمکې پر نو موړو دریو زیو (بدلزيو، زکوزیو، مندو زیو) باندې په دې ډول ویشل شوي دي:

1. د بدلزيو برخه: د پښین خواته له غل درې نه تر بادوزیو پورې (د بنوراوک ختیځه سیمه).

2. د زکوزیو برخه: له پنج پایه دریگ تر ولسوالی پورې.

3. د مندو زیو برخه: له کاریزه نیولې د بلو خانو تر بریده پورې (د بنوراوک لویدیزه سیمه).

دلته دا هم باید وویل شي چې د مندو زیو په برخه شیراني هم اوس شریک شوي دي او د بریځو د

څلورم خیل په توگه پیژندل کېږي. په خلاصته الانساب کې بدل زی پر دغو لاندې پنځو بناخو نو باندې ویشل شوي دي: سالارزي، بیسین زی، ادوړي زی، ملاخیل او دولت خیل.

حافظ رحمت خان د احم زیاتوي: او ریدل کېږي چې ملاخیل او دولت خیل اوس په بنو راوک کې نه دي، پاتې دي یو سفر یو سیمې ته راغلي او زیاتره یې بیا له هغه ځایه هندوستان ته رالیږدیدلي دي. په خلاصته الانساب کې د احم راغلي دي چې مندوزي او زکوزي هم د بدل زیو په څیر پر څو پښو ویشلي دي، خو د هغوی نومونه یې نه دي راوړي.

25.2 د بر یخو ټاټوبی

د بر یخو پخوانی ټاټوبی د بست تاریخي سیمه وه چې پښتانه یې کلابس بولي چې اوس هم هلته بر یخي یا بر یخان استوگنه لري، د فتح خان او رابیا د نکل قهرمان (پتي خان) د کلابس له بر یخو نه و. د تاریخ حیات افغاني په قول د پتي خان پلار اسلام خان نومید ه^[21]، پتي خان د کومې خبرې په وجه له خپل پلار او کورنۍ نه خپه او خوا بدی شو او د خپلو څو تنو ملگرو او دوستانو سره چې د پښتنو په نکلونو کې یې شمیر شپيته بر یخي راغلي دي د هندوستان خواته لاړ. د هغه زمانه وه چې پر هندوستان باندې مغولي واکمن نورالدین جهانگیر واکمني درلوده. ویل کېږي چې پتي خان د خپلو زروو ملگرو سره د سیالکوټ په سیمه کې د دغه مغولي واکمن د پوځونو سره په ډیرې زورتیا مقابله وکړه چې د خپلو ټولو ملگرو یا شپیتو بر یخو سره ووژل شو. خو څرنگه چې دی په مساپرۍ او پر دیسۍ کې ووژل شو، نو ځکه په دغه کیسه کې له سوز او گدازه ډکې جملې راغلي دي چې د امنظوم په کیسه د پښتنو په حجرو، محفلونو او مجلسونو کې د ساز او سرود سره یو ځای ویله کېږي چې پښتانه یې په ډیر شوق او ذوق سره اوري.^[22]

په دغه نکل کې د هلمند پر غاړو باندې د بر یخو گڼه ابادي بڼي. کله چې په ۵۸۱ هجري قمري کال پر کندهار باندې د ایران صفوي واکمن د ویم شاه عباس ۱-۵۲-۱ هجري ق برید وکړ نو پردل خان بر یخي د خپل قبیلوي لښکر سره د ایرانی پوځونو په مقابل کې پنځه پنځوس ورځې د کلابس کلابندې وساتله، دغه پښه هم داسې بڼي چې تر یوولسمې هجري سدې پورې لا د هلمند پر غاړو په تیره بیا په کلابس کې ډیر بر یخي میشته وو او د کلابس پر شا او خوا بر یخو خپله خاڼي درلوده او خان یې او رنگ خان نومید ه.

د هلمند پر کینه غاړه باندې د گر مسیر او سیستان تر مینځ په لنډې او پلاکه کې اوس د رې سوه کوره بر یخ

21 حیات افغاني، د پتي محمد حیات خان تالیف

22 د افغانستان جغرافیوي قاموس، ۱۳۳۸، کابل

ميشته دي او دغه بريخ د زكو زيو په ايسا زي پښې پورې اړه لري. لنډې او پلالکه د وې ويالې دي چې بر يڅو پخپله کيند لي دي. لنډې وياله لويديزې او پلالکه وياله ختيزې خواته پرته ده چې د د وارو تر مينځ تقریبا لس کيلو متره واټن شته. لنډې او پلالکه له اداري پلوه د هلمند ولايت د ديشو په ولسوالۍ پورې اړه لري. د دغې ولسوالۍ ختيز لورته د گر مسير ولسوالي پرته ده.

د کندهار په بنار کې هم د بريخانو څو کوره شته، مگر د دوی داستو گڼې تر ټولو لويه سيمه بنوراوک دي چې د لنډې او پلالکه ويالې يې شمال لويديز ته پرته دي.

ډپټي حيات خان په حيات افغاني کې چې ۱۴۳ کلونه د مخه يې کښلي دي ليکي چې اوس په بنوراوک کې تخمینا د رې زره کوره بر يڅ استوگنه لري. د حيات افغاني په دغه شمير کې شيراني هم راځي. د بنوراوک د خلکو شمير د "اتلس قريه های افغانستان" په ۱۳۴۹ مخ کې ليکلي دي تقریبا يوولس زره تنه دي چې په دغو کې تقریبا دوه زره تنه بر يڅان دي او دهغې سر شمير نې له مخې چې په ۱۳۵۳ لمريز کال په کابل کې خپره شوې ده د بنوراوک د بر يڅو شمير پرته له شيرانيو نهو زرو تنو ته رسېږي.

(Dictionary of the pathan Tribes) په ۲۱ مخ کې ليکل شوي دي "څه بريخي په کوټه، پښين او څاگي کې او سيږي، د دغه قبيلې زياتره خلک د افغانستان په بنوراوک کې ميشته دي."

د ولس مجلې د ۱۹۶۸ زيږديز کال د اکتوبر په گڼه کې عابد کښلي دي: "بريخي د کوټي ډويزن په شرارود نومي ځای کې له عيسی خيلو سنتيا کړو سره ميشته دي او په کوټه کې هم بر يڅ او سيږي."

د پټهان کتاب چې د انگرېزي مؤرخ سر او لف کيرو له خوا ليکل شوی دی په سلم مخ کې د اسي راغلي دي: "د بر يڅو څو کوره د کوټي د بولان د حکومت په څاگي کې هم شته او څه بر يخي په نو شکي کې هم اوسي. څه اکازي، ليکزي او وسمي زي بريخي (چې له نسبي لحاظه په مند وزيو ورگډېږي) په بولان کې له سنجرانيو بلو څو سره ميشته دي او اوس يې خپله ژبه له لاسه ورکړې ده. د دغو بر يڅو شمير سلو مېرو ته رسېږي.

ملک صالح محمد لهري د بلوچستان نومي کتاب په ۵۵ مخ کې ليکلي دي: "په ۱۹۵۱ع کال کې په بلوچستان کې د نفوسو سر شمير نه وشوه د بلوچستان د بر يڅو شمير ۴۹۶۵ تنه وو."

په صولت افغاني کې چې د زردار خان ناغر تاليف دی راغلي دي: "بر يڅ په هندوستان کې هم اوسي او د جهجرو پر گڼه د بريخانو ده. په ۱۸۵۷ کال کې چې هندوستانيان د انگرېزي بنکيلاگرو نه د خپلواکۍ د ترلاسه کولو لپاره راپورته شول د جهجرو بر يخي رئيس هم د دغو غازيانو ملگری و، انگرېزانو چې بری وموند دغه بر

یخی رئیس یې هم پر د ار و خړاوه."

د جهجر پر گنه د ډهلي او عليگر تر مينځ پر ته ده، په اداري لحاظ د اتراپرديش ايالت د سکندر اباد په دسترکت (ولسوالۍ) پورې اړه لري. سکندر اباد د هند پښتون واکمن سلطان سکندر لودي (۸۹۴-۹۲۳ هجري قمری) ته منسوب دی.

همد ار از بړیخ د هند د اتراپرديش د ايالت د رو هیل کهنډ په بنا ر و نو کې هم شته په تیره بیا د بريلي سیمه د بړ یخو نه ډکه ده.

د پتهان د کتاب په سلم مخ کې راغلي دي چې د هند د مهارا شترا په ايالت کې د بړوچ په نامه بنا ر هم بړ یخو ته منسوب دی.

25.3 بنوراوک

د بنوراوک سیمه د اوسني کندهار په جنوب لويديزه څنډه کې پرته ده چې ځانته جلا ولسوالي ده، د ريگ په نامه يوه علاقه د اري هم په دغې ولسوالۍ پورې تړلې ده. د بنوراوک د سیمې شمال لويديز ته ريگ (ريگستان) پروت دی. د غه ريگستان په شمال کې د سپين بولدک تر حد و د او په لويديز افغانستان کې د غر بي پو لې پورې غځيدلی دی. لمر خاته خواته يې د خواجه عمران غر دی چې له پښينه بنوراوک جلا کوي. د جنوبي ډډې غرونه يې د بر اهوې بلوڅو ټاټوبي دي چې په نو شکي پورې اړه لري. د بنوراوک ځمکه بنوي ډاگ دی او د غه ډاگ په مينځ کې هېڅ غر نشته، ځمکه يې متينه ده. د بنوراوک د پراخوالي په اړوند د صوت افغاني د تاريخ په ۳۴۷ مخ کې راغلي دي: "بنوراوک نسبتاً مربع شکله پروت دی چې هر ه ضلعه يې شپيته ميله او رد والی لري." [23]

د صوت افغاني د غه ليکنه د حیات افغاني د ۱۵۳ مخ نقل دی. د اتلس قریه های افغانستان په ۱۳۴۹ مخ کې د بنوراوک د ټولې ولسوالۍ پراخوالی ۴۹۶۴ مربع کيلو متره راغلی دی، خو ارواښاد قاضي عطاءالله خان په خپل اثر چې د پښتنو تاريخ نو ميږي د بنوراوک ټول سیمه شپيته ميله بنو دی. د ارواښاد قاضي صاحب د غه ليکنه د اسپ تو جیه کيدلای شي چې ده يو ازې د بنوراوک اباد ه ځمکه شپيته مربع ميله بللې وه چې د بړ یخو کر ونډې او ټاټوبي دي او د نوي او زاړه بنوراوک په نامه ياد بږي.

په قاموس جغرافيايي افغانستان کې د بنوراوک کلي ۲۷ بنو دل شوي دي. په دغو کليو کې تر ټولو لوی کلی

23 صوت افغاني، د زردار خان ناغر تالیف

د باد رزو د ی چې تقریبا ۱۲ پکې اوسې. په زیاتره کلیو کې د وه د رې کوره بر اهو یان هم شته چې نارینه یې د کلي سا روانان او شپانه د ی او بنځمنې یې کمبلې، جو الوونه، خورجینونه او د ستر خو انونه اوبې.

25.4 کلي او کورونه

د بنوراوک د بر یخو کور په یوه ساده کوډی (کوډله) کې وي چې په بیضوي بڼه د غزو له پنډو لښتو نه جوړه شوې ده چې څلور پنځه د انې یې یو ځای په ځمکه کې له یوې خوا او بلې خوا د نیمې د ایرې په توګه سره اینجټې کړي وي چې پر سر یې کیږه ور اچوي. کیږه د غزو له لښتو یا غورګو او کر کو نه د تغر په بڼه جوړ شوي وي چې د خو نو په پو بڼس کې یې پر تیر انو اچوي. هغه کوډی چې د ژمي له پاره وي پر کیږه سر بیرې یې اخیروي. خو نې یې څلور د یوالونه لري او چت یې له یوه او برده تیر او د غزه له لښتو نه د اسې جوړ کړی دی لکه عصري څادر پو بڼه کو رونه. د غه خو نې او کوډلې یوه د بلې اړخ ته په بیضوي یا مستطیله بڼه یو لړ پر له پسې پر تې وي. پر شا وخوا باندې د بناري ډوله کورونو په څیر د یوالونه لري او زیاتره کوډلې یې د روازې وي، دا ځکه چې په بر یخو کې مخ پټی او غلانه نشته.

25.5 کښت او کر

د بنوراوک د وبي ډیر تود او ژمی یې معتدل دی. څه شمیر تره کي او خروټي کو چیان د ژمي په موسم کې ځانو نه بنوراوک ته رسوي. د بنوراوک کښت په باران دی، یوازې یو کاریز گی پکې شته چې پر هغه هم د وه د رې کوره اباد دي او نورې بهاندې او به نه لري. غنم، اوربشي او باجرې په للمي ډول کرل کیږي. څه للمي پالیزونه هم کري.

د بنوراوک د بر یخو سپین بریږي وایي زموږ نیکه گانو چې په بنوراوک کې واپول کښت یې په باران و او له لوړې نه یې ځمکې نه خړو بیدلې. لوړه د یوه رود نوم دی چې د تو بې له غره نه راوځي چې اوږد والی یې ۲۵ میله دی، لوړه ژوره ده او غاړو ته یې اوبه نه خیري.

ستر ستانه حاجي محمد خیشکي د وی و هڅول چې ویالې وکاري او له لوړې نه اوبه خپلو کړوندو ته و خیروي. بر یخو د حاجي نیکه خبره ومنله، لیڅې یې راوغښتلې او لوړې ته یې او مه بندونه و اچول. د وی لویې ویا لې ځینې وکښلې. یوه ویاله د بدل زیواو زکو زیو وه او بله ویاله د مند وزیو وه چې شیر اني هم پکې شریک شول، له دغو ویالو نه یې بیا کو چنی ویالې جلا کړې چې په دغو کې شپږ ویالې یوازې د مند و زیو دي.

وروسته د اوبو د هغه بند په اغیزه چې د پښین په ملوزو کې لوړې ته واچول شو، د لوړې اوبه بنور اوک ته ونه رسیدې او بنور اوک یې په یوه بې او بو میره بد له کره-اوس د بنور اوک د خلکو کښت وکر د باران په اوبو دی. څه اوبه په اوبنا نو له شاه گا نورا کا ږي. شاه گا نې یې شپيته اویا متره ژورې دي. د شاه گانو او به یې تروې دي، نو ځکه د وی ناوران (خلیرونه) هم لري. په نا وړانو کې د باران او به زیر مه کوي. د شاه او ناور په اوبو د بنور اوک خلک خپلې اړتیاوي پوره کوي، ځینې یې او د سو نه تازه کوي، لو بڼي او کالي پرې مینځي او څا روي پرې اوبه کوي. د شاه گانو او نا ورونو او به د و مره نه دي چې د کښت او کر له پاره ځینې کار واخلي. د بنور اوک ځمکه ډیره ده او اوبه یې لږې دي، ځکه نو ځینو ځمکو ته د کر هڼي وار پس له څلورو پنځو کلو نو ور رسیږي، له دغه امله یې ځمکه خوراز وروړه وي، ډیر حاصل ورکوي او سرې ته یې اړتیا نشته.

د بنور اوک ټول خلک په پښتو خبرې کوي او د خلکو په محاوره کې یې د ډیرو متلو نو د کارولو نه داسې خبر گند یږي چې د فولکلوري ادب خزانه یې ډیره بډایه ده.

د بړ یخو ډیر شمیر وگړي په هندوستان کې استوگنه لري او دا هغه پښتانه دي چې د افغانی فاجحینو سره هند ته تللي دي اوس یې پاتې کسان ځانونه هغو کسانو ته منسوب گڼي چې د هندوستان په تاریخ کې نوم او نښان لري.

یو له دغو کورنیو نه د حافظ الملک رحمت خان بړیخ کورنی، ده چې په اصل کې د کندهار د بنور اوک و چې د هندوستان په رو هیل کهنډ کې حکمران و. حافظ رحمت خان په هند کې د ابدالي احمد شاه د فتوحاتو او سو بو ملگری و او دده زمان او وریرونه د رو هیل کهنډ ډیر نامتو حکمرانان وو. پخپله حافظ رحمت خان د افغانی فر هنگ په بډاینه کې ډیره لویه ونډه اخیستې وه او ځینې داسې تاریخي متون دده په پارلر نه د ورکیدو او هیرې نه ژغورل شوي دي چې هغه نن د سترو علمي اسنادو په جمله کې ډیر هسک ځای لري.

تواریخ حافظ رحمت خاني چې پیر معظم شاه ته منسوب دی، اصلي متن یې د حافظ رحمت خان په سپارښت لیکل شوی دی او دا یو داسې غنیمت اثر دی چې د پښتني اقوامو او قبایلو د لیبر د یدنو او نورو ټولنيزي او سیا سي مناسباتو ډیرې خبرې په کې پر تې دي.

د ۱۸۵۷ع کال په ډسمبر کې انگرېزانو د ډیلي پر بناریر غل وکړ. مغولي واکمن بها در شاه ظفر په ډار سره ځان انگریزانو ته تسلیم او، خو پښتون جنرال بخت خان هغه ته ډاډور کاوه چې د انگریزانو مخه به ونیسي. جنرال بخت خان د انگریزانو په وړاندې د و مره خنډونه رامینځ ته کړل چې د کشمیري د روازي او لال کلاتر مینځ واټن انگریزان په پنځو ورځو کې وواژه.

د غه جنرال، پا چا د تسلیمید و نه ونه شو گر خولای، نو کله چې پا چا تسلیم شو، جنرال بخت خان له ډیلي نه لکهنو ته لاړ او له هغه ځایه د هندوستان غر ونو ته وخوت او پسي ورک شو چې تر ننه یې بیا چا پته ونه موندله.

د بنوراوک خلک وایې کله چې د ډیورنډ کر بنه ټاکل کیدله نو انگر یزانو په خپله نقشه کې بنوراوک د افغانستان نه ایستلی و، خو سمندر خان بهر یخ د خپلو سپرو سره پر کویټې برید وکړ او د و مره لوی خطر ونه یې انگر یزانو ته متوجه کړل چې هغوی په دې راضي شول چې بنوراوک د ډیورنډ د کر بنې افغانی خواته وټاکي.

بهریخ قوی او پیاوړي خلک دي. دوی د کار نه تر فارغید و وروسته بیلابیل سپور ټو نه لري چې عمده سپور ټو نه یې غیر ده. د میلو په ورځو او ودونو کې اتنونه کوي او د بهر یخو اتن ځانته نوم لري. دوی په اتن کې ټو پکونه خوځوي او کله چې اتن تود شي نو په همدې ټو پکو ډزې کوي. د سپورمې په څو ار لسمه شپه د سپو رمې په رڼا کې ځوانې بنځې او پیغلې اتنونه کوي او سند رې وایې. دوی د زوی زبیرید نه نیکمرغه بولي او په هغه کورنۍ کې چې زوی وزبیري خیر اتو نه کوي او د هلك د نوم د ایښودلو پر وخت سند رې وایې او اتنونه کوي.

25.6 د بهر یخو نامتو مشاهیر

1. شیخ بستان بهر یخ مهرا ۱-۲ هجري کال چې بستان اولیا د ده تالیف دی.
2. حافظ الملک حافظ رحمت خان چې په ۱۱۴۸ هجري قمری کال یې په رو هیل کهنډ کې خلاصته الانساب لیکلی دی او په هندوستان کې د پر نگیانو سر سخته د بنمن و.
3. جنرال بخت خان بهر یخ چې په هند کې د پر نگیانو پر خلاف مبارزه کوله.
4. شیخ ثابت بهر یخ
5. ملا فضل بهر یخ
6. فتح خان بهر یخ
7. پردل خان بهر یخ
8. نور خان بهر یخ

9. محبت خان بریخ

10. سمندر خان بریخ

همد ار از پو هاند د کتور نور احمد بر یخ چې د افغانستان د عامې روغتیا وزیر و او یو پوه او تجربه لرونکی متخصص او علمي شخصیت و هم د بر یخو له قبیلې نه و.

ماخوځونه ده (24، 25، 26) نه.

26 بنگین

که چیرې د بنگینو پښتنو د نسب شجره په ژوره توګه تر څپر نې لاندې ونیسو، نو جوته به شي چې بنگین کرلاني پښتانه دي.

تاریخ حیات افغاني د بنگینو د لو مړني استوګنځي په اړوند د اسي ليکي: "د د غې قبیلې لوی نيکه اسمعيل نو ميده چې د ګر د يز د سيمې په زرمتم (زرملة) کې او سيد هـ وروسته بيا د د غې قبیلې د غړو تر مينځ کورنۍ جګړې پيل شوې چې په نتيجه کې د وی پر د وو ګوندونو و ویشل شول چې يوه يې سمل او بله يې ګاره نو ميري. هغه وخت چې په زرمتم کې د د غې قبیلې د خلکو شمير مخ پر ډيريد و شو او له بلې خوا يې د غلجې قبیلې زور او ځواک وليد نو تقریباً ۶۵ کلونه د مخه يې د غه سيمه پر يښود له او وتلو ته اړ شول، چې وروسته بيا د وی په کورمې، پيوار او شلوزان کې چې د سپين غره په سهيل کې مو قعيت لري خپله قبضه ټينګه کړه، خو د اورکزيو او د د وی تر مينځ خوا بدې پيدا شوه په هغه وخت کې خټکو هم د بنگینو سره مرسته وکړه او تر يوې سختې جګړې وروسته يې د او رکزيو لاس له کوها ته لږد کړ او خپلې واګې يې ور باندې ټينګې کړې، خو په پای کې د بنگینو او اورکزيو تر مينځ سرحد وټاکل شو. ميدان او هغه د ره چې اوس بنگین پکې استوګن دي د بنگینو او د شمال غرنيزه سيمه او رکزو ته ورسيد هـ." [27، 28، 29]

24 د پښتنو تاريخ، د قاضي عطاؤالله خان تاليف، د کابل چاپ

Cambridge History of India 25

26 اتلس قريه های افغانستان، د کابل چاپ

27 حیات افغاني، پښتو ژباړه، ۱۹۵۷، ۱۹۵۶، ۱۹۵۸ او ۱۹۴۳ مخونه، د پيښور چاپ

28 د پښتنو تاريخ، لو مړی ټوک، د قاضي عطاؤالله خان اثر، ۳۹ مخ، د کابل چاپ ۱۳۵۶

29 پښتو نستان، عبد الرؤف بينوا، ۲۷ مخ، ۱۳۳۰ کال، کابل

د تاريخي رو ايتو نو سره سم د اورکزيو سيمې ته د دوی راتگ په کال ۱۳۹۸ ع کال کې تر سره شوی دی، چې بيا وروسته يې د کوهات سيمه يې هم له هغو نه ونيوله. د يوه افسانوي روايت له مخې د دوی تر مينځ د غه شخړه د دای په نامه يوه تن اواره کړه. په دې توگه چې يو ځل د بنگينو او اورکزيو ملکان د سيمو د ویش له پاره په در سمند نو مي ځای کې سره راغوښت شوي وو او هرې يوې خواغو بختل چې زر خيزې سيمې تر لاسه کړي. له همدې کبله د دوی تر مينځ سوله ونه شوه او نږدې و چې د دوی تر مينځ بيا جگړه ونښلي. په دغه وخت کې د دای په نامه يو سپور سړی له ليرې را بنکاره شو. څرنگه چې د واره قبيلې يعني او رکزي او بنگين له شخړو او لانجو نه په تنگ شوي وو، نو دوی په دغې خبرې سره اتفاق وکړ که چېرې دغه سپور راشي، نو دوی به ورته د بنگينو او اورکزيو د قبيلو تر مينځ د ځمکو او سيمو د ویش سؤال مطرح کړي او هر هغه نظر چې دای ورکړ د واره خو اوې به يې مني. په دغه وخت کې دای نو می سپور را ور سید او د واره و غاړو د دغې شخړې د اوارولو په سر له ده سره خبرې وکړې، دای په داسې حال کې چې پر اس سپور و په پښتو ژبه يې داسې وويل چې :

دای خو داسې وايي

چې سمه د بنگين، غر د او رکزي

ويل کيږي چې له هماغې ورځې د دای ویش عملي شو چې تر او سه پورې د چلند وړدی. [30]

26.1 د بنگينو خيلونه

بنگين په ډيرو خيلو نو ویشل شوي دي چې دغه خيلو نه په لاندې ډول دي: ميران زي، بايزي، سمل زي، باده خيل (بده خيل)، حسن زي، عمر خيل، ايلم خيل، حسن خيل، لنډي خيل، مياوي، کاغذي، کمال خيل، مند و خيل، د اؤد خيل، شادي خيل، دودا خيل، او داخيل، يو سف خيل، خاخيل، مير احمد خيل، علي شير زي، عليزي، خدي زي، وردی خيل، ستوري زي، خواجه احمد خيل، بر ستوري زي، کوز ستوري زي، موزو خيل، نسيو خيل، تاتا خيل، کله سور خيل، وانک زي، لابي خيل، ازي خيل، شاهو خيل، لودي خيل، شني خيل، گل خان خيل، عزت خيل، دولت خيل، گل شاه خيل، متو خيل، فتح خيل بلند خيل، لغماني، جمشيد ي او نور---

26.2 د بگينو د سيمې موقعيت

بنگين په کوهات او هم په کورمې ايجنسۍ کې استوگنه لري.

Selection from the poetry of the Afghan from the 16 to 19 century, by Henry George Raverty, 2008 30

د بنگېنو سیمه د درې په بڼه ده چې د ختیز نه لویږ ته د غرونو تر مینځ پرته ده چې لمر خاته او جنوب ختیز ته یې خټک، جنوب ته یې وزیر او لویږ ته یې توږي او سپري. د دوی میداني یا اواره سیمه زر خیزه او بډایه ده چې ورته کوز بنگېن وايي او غرنۍ سیمه یې د بر بنگېن په نامه یادېږي.

26.3 د بنگېنو د استوگنې سیمې او ځایونه

بنگېن په کوهان، هنگو، ټل، کورمې، پیوار، شلوزان او پارېه چنار کې استوگنه لري. هغه بنگېن چې په کورمې ایجنسی کې او سپري، نو د دوی سیمه د پیوار او پارېه چنار په نامه یادېږي. همداراز بلند خیل، یو سف خیل او خا خیل بنگېن د ټل بنار ته نږدې د وزیرو په گاوند کې استوگنه لري. میر احمد خیل او علیشیر زی په هنگو او د هغه په شا او خوا کې استوگنه لري.

د بنگېنو د مشهورو ځایونو او کلیو نومونه په دې ډول دي: نری، اوبه، ټل، د رسمند، هنگو، او سترزي، کسائي، ترغه، توره وړی، کڅ او مدخوزه.

په پورتنیو سیمو بر سیره ډیر شمیر بنگېن په پېښور، کراچی او اسلام اباد کې هم میشته دي.

باید وویل شي چې د دوی پر سیمه تل بهر نیویر غلگرو لکه مغولي تیمور، بابر، سکھانو او انگریزانو بریدونه کړي دي، خو د دې ځای غیر تي خلکو ورته په میړاني غاښ ما توونکي ځوابونه ورکړي دي.

26.4 په هندوستان کې میشته بنگېن

26.4.1 نواب غضنفر جنگ محمد خان بنگېن

بنگېنو د هند د اترا پرادیش د ایالت په فرخ اباد کې د پښتنو یو ځانگړی ریاست درلود، چې بنسټ ایښودونکی یې نواب غضنفر جنگ محمد خان بنگېن و. ده په پیل کې د ډیلي په شاهي پوځ کې یوه کوچنۍ پوځي ډله درلوده، خو د شهزاده فرخ سیر په ملاتړ یې یو زریز منصب ترلاسه کړ، چې د خپلې پوهې او زورتیا په وجه یې په کراره کراره اووه زریز منصب ترلاسه کړ چې په پای کې د ۵۲ زریز منصب خاوند او د هندوستان په خلکو کې یې په (باون هزاري) سره مشهور شو.

کله چې ایراني نادرشاه د هندوستان نه بیرته خپل هیواد ته ستنید، نو یو شمیر یو سفزي پښتانه ور سره

بند يان وو، خو نواب غضنفر جنگ محمد خان بنگښ د خپلو پښتنو ورو نو د ژغو رنې او خلاصون له پاره ايراني نا در شاه ته درې لکه روپۍ ور وليبر لې چې نو موړي يو سفزي خو شي کړي چې همداسې هم وشول. نواب صاحب ډير با تدبيره، زړور او بنه اداره چې و چې د ده تر واکمنۍ لاندې خلک ور نه ډير خو شاله وو. د ده تر مړينې وروسته يې زوی قايم الدوله قايم جنگ نواب قايم خان د فرخ اباد د سيمې نواب شو. (31)

26.4.2 نواب قايم خان قايم الدوله قايم جنگ

نو موړي د ډيلي د واکمن له خوا د فرخ اباد د سيمې د نو ابې پر مسند و ټاکل شو، خو وروسته د نواب منصور علي خان صفدر جنگ له خوا ووژل شو. نو موړي نواب د فرخ اباد د سيمې واگې په لاس کې و نيولې او خپل نائب رای نول ته يې د فرخ اباد سيمه وروسپارله. په دغه وخت کې د نواب قائم خان مور خپل بل زوی نواب احمد خان چې د خپل ورور نه خپه شوی او په ډهلي کې او سيده ور و غوښت او نو موړي د مو او نورو سيمو در ئيسانو په ملاتړ رای نول وواژه او کله چې نواب صفدر جنگ در ای نول له و ژلو خبر شو، نو د جگړې له پاره ور د مخه شو، خو نواب قايم جنگ بنگښ هغه ته ماتې ور کړه. نواب صفدر جنگ مجبور شو چې د بهر تپور د واکمن را جا سورج مل نه مرسته و غواړي او هغه هم په دې شرط چې نو موړي ته به د ورځې ۳۵ زره روپۍ ورکوي، خو په فرخ اباد بريد و کړي، خو په پای کې مرهټه وو د دوی تر مينځ سوله وکړه.

26.4.3 نواب تفضل حسين خان بنگښ

د نواب احمد خان تر مړينې وروسته نواب تفضل حسين خان د فرخ اباد د سيمې نواب شو، خو په ۱۸۵۷ عيسوي کال کې هغه وخت چې د هندوستان ازادي غوښتونکو د انگریزي يرغلگرو پر خلاف عمومي پاڅون وکړ، نو پر ننگيان د نواب تفضل حسين خان نه خپه شول. انگر يزانو د فرخ اباد رياست ضبط او نواب تفضل حسين خان بنگښ يې د خپل رياست او نو ابې نه بيو اکه کړ او مکې معظمې ته يې تبعيد کړ چې بيا هوري وفات شو.

علامه رشاد بابا د حيات افغاني د پيښور چاپ په ۷۴۳ مخ کې د فرخ اباد د نو ابانو په اړوند د اسې ليکلي دي: "په شمالي هندوستان کې تر ټولو لوی او مشهور سيند گنگا دی. د دغه سيند په لويديځه غاړه باندې د فرخ اباد نوابي واقع ده. د فرخ اباد بنا په ۱۱۵۳ هجري قمري کال غضنفر جنگ محمد خان بنگښ (مړ ۱۱۵۶ هجري قمري کال و د ان کړ او د وخت پاچا فرخ سير (۱۱۲۴-۱۱۳۱ هجري قمري) په نسبت يې فرخ اباد نوم پرې کيښود. د فرخ اباد د نو ابې لومړی

31 د ميزان جريدې، په هند کې افغاني النسله نو ابان او د هغوی د واکمنۍ سيمې او رياستونه، د ۱۰۲ کال د جنورۍ مياشتې ۶۷ گڼه، د هند چاپ. چې په هغې کې په هندوستان کې د افغاني قبيلو او د دوی د رياستونو او نو ابينو په اړوند زما له خوا معلومات چمتو شوي وو او په پرله پسې گڼو کې راغلي دي

نواب غضنفر جنگ محمد خان بنگین و او په ۱۱۲۶ هجري قمري کال يې د د غې نوابی بنسټ ايښی دی. دې نوابی تر ۱۲۷۴ هجري قمري کال پورې پايښت وکړ او وروستی نواب يې تفضل حسين خان و چې د هند و ستان د ازادۍ په پاڅون (۱۸۵۷ عيسوي) کې د لاس لرلو په تور پر ننگيا نو حجاز ته فرار کړ او هلته په ۱۲۸۸ هجري قمري کال مړ شو. نواب غضنفر جنگ محمد خان، د هغه زامن نواب قايم خان او نواب احمد خان د د غې کو رنی مشهوره نوابان تير شوي دي.

نواب احمد خان د پاني پت په مشهوره غزا کې گډون درلود او د لوی احمد شاه بابا له ټينگو ملگرو نه و. نواب احمد خان چې په ۱۱۸۵ هجري قمري کال کې مړ شو پر خای يې زوی مظفر جنگ د لير همت خان د فرخ اباد نواب شو، شپږ ويشت کاله يې نوابي وکړه او ۱۲۱۱ هجري کال مړ شو.

د ۱۸۵۷ ع کال پاڅون چې د هند و ستان د ازادۍ له پاره ناکام شو، د د غې بنگینې کو رنی خو تنه په دغه پاڅون کې د لاس لرلو په جرم پر ننگيا نو په دار و خړول.

په فرخ اباد سر بيره په قايم جنگ، شاه جهانپور او په ډهلي کې هم بنگین او سپري. په ډهلي کې د بنگینو محله مشهوره ده.

همد ار از يو شمير بنگین د ايران په مازندران او خراسان په ايالت کې هم ميشته دي.

يو زيات شمير بنگین په سعودي عربستان، کويت او د خليج په عربی هيوادونو لکه د وبي، قطر، ابو ظبي، عمان، مسقط او شارجه کې هم استوگنه لري چې اکثره يې په ټکسي چلولو او نورو خواريو او غريبو بوخت دي.

26.5 د بنگینو نامتو شخصیتونه:

د بنگینو قبيله په خپله غیر کې ډیر پوهان، سياسي مشران، نوابان، ليکوالان، شاعران او هنرمندان روزلي دي چې د ځينو نومونه يې دادي: نواب غضنفر جنگ محمد خان بنگین، قايم ولد وله قايم جنگ نواب قايم خان بنگین، نواب تفضل حسين خان، نواب احمد خان، مظفر جنگ د لير همت خان او ناصر جنگ امداد حسين خان چې د هند د اترپردیش د فرخ اباد د سيمي بنگین نوابان وو.

د اورنگزیب عالمگیر د زمانې مشهور پښتو شاعر خواجه محمد هم د بنگین په قبيلې پورې اړه درلوده.

په سيا سي مشرانو کې د مزد ور کسان پار تې، مشر افضل بنگښ چې په پښتونخوا کې يې د مزد ورانو او خوار يکښانو د حقو قو له پاره مبارزې کړي دي هم بنگښ پښتون و.

د هند د مو سيقې ستر استاد بنا غلی امجد علي خان چې د سرود استاد دی او د هغه زامن بنا غلي امان او عيان هم بنگښ پښتانه دي.

په د وبي کې د بنگښ پرا پر تيز چير مين بنا غلی عبد النبي بنگښ چې د پښتو ژبي او پښتنو سره ډيره مينه لري او په د وبي کې پښتانه پرې را ټول دي او په درنه ستر گه ور ته گوري هم پښتون بنگښ دي.

26.6 د بنگښو مجمو عي شمير

حيات افغاني ۱۴۱ کلونه وړاندې د بنگښو مجمو عي شمير ۱۸ زره کوره بنو دي.

خو هغه ورو ستې سر شميرنې چې په دغه سيمه کې شوي دي په مجمو عي تو گه د ټولو بنگښو شمير که هغه په کور مه ايجنسي کې اوسي او که په کو هات کې د ۳- زرو تنو په شا او خوا کې بنودل شوي دي.

27 بنوخی

ز مور پښت پوهان (نسب پيژندونکي) بنو خي د پښتنو د کرلاني ټولنيزې ډلې نه شميري. د تاريخي رو ايتو نو له مخې د بنو خيو لوی نيکه شاه فرید نو مید چې وروسته په شیتک مشهور شو. د شیتک مور ککې نو مید ه چې دده د زيريد و په وخت کې په لنگوال مړه شوه. پلار يې پر ده باندي د شاه فرید نوم کيښود. داسي روايتونه هم موجود دي چې شیتک درې مير منې درلودې، چې د لو مړې مير منې نه يې چې بانو نو مید ه دوه زامن چې کيوي او سوراښي نو میدل و زيريدل چې ددوی د مور د نوم له کبله دوی ته بانوزي يا بنوزي ويل کيدل چې د بنو د سيمي پښتانه يې بنو خي بولي او د بنو د سيمي د تسميې وجه همدامير من ده. د بلې مير منې اولاده يې تېي او د وړ دي. د دريمې مير من اولاده يې جيلم او هويد وو.

ډيپټي محمد حيات خان په خپل مشهور اثر تاريخ حيات افغاني کې چې دده له خوا ۱۴۱ کلونه وړاندې په اردو ژبه کښل شوی و او بيا وروسته په انگرېزي او پښتو ژبو ژباړل شوی دی ددوی د پخواني سيمي او د بنو سيمي ته د بنو خيو د راتلو په اړوند داسي ليکلي دي: "د بنو خيو داستو گني اصلي خای د سليمان د غره يوه لړۍ يعنې د

شوال غر و او د بنو څيو تر راتگ د مخه په بنو كې د هني او منگلو قبيلي ميشته وې، چې بيا وروسته د دغو قبيلو پير شيخ شاه محمد رو حاني(رح) د دوی نه له دې كبله خپه شو چې د غلو د انو عشر يا لسمه برخه يې چې هغه ته ور كوله ور باندې بنده كړه، چې له هماغه وخته نو مورې پير د شيتك له او لادې نه د كيوي او سوراڼي اولاده د خپل زوی شاه نيكيين سره يو ځای د شوال د غره نه دې سيمي ته راو ليږل او اجازه يې وركړه چې دوی بايد د هني او منگلو قبيلي له دې ځايه وباسي او دغه سيمه چې د بنو څيو تر راتلو د مخه په ډنډ باندې مشهوره وه په خپل واک كې راوړي. څرنگه چې د شيتك اولاده د شوال په غره كې د وزيرو قبيلې د زور زياتي په وجه په تنگ شوي وو، نو د نو مورې پير دغه خبره يې غنيمت و گڼله او د غې سيمې ته يې ډله ايزه ليږد يد نه پيل كړه چې لو مړی د تو چي سين سهيل او د گبر غره په شمالي لمنې ورغړ كې ميشته شول. بنو څيو د خپل پير د زوی شاه نيكيين په غو بنسټه د رې كو ترې راوړې. د يوې كو ترې نه يې هيڅ بڼكې ونه ايستلي، د دوي مې كو ترې نيما يې بڼكې او د د ريمې كو ترې ټو لې بڼې يې وايستلې او د رې واړه كو ترې يې د خپل يوه استازي په لاس د هني او منگلو قبيلو ته واستولې او د ا پيغام يې ور وليږه كه چيري هر هغه څوك چې خپل مالونه له ځانه سره واخلي او له دې ځايه وليږدي نو دوی به د هغې كو ترې په شان په امن كې وي چې بڼكې يې نه دي ايستل شوي او دوی ته به هيڅ ډول ځاني او مالي زيان ور ونه رسيري او هغه خلك چې په دې كار كې ځنډ وكړي نو د دوی سره به د هغې كو ترې په څير چلند وشي چې نيما يې بڼي يې ايستل شوي وي يعني دوی ته به ځاني او مالي تا وانونه ور رسيري او پنيما نه به شي او هغه څوك چې نه ځي مور به هغه د خپل پير په بركت د هغې بې بڼكو كو ترې په څير لوڅ كړو. كله چې هني او منگلو قبيلو د كو ترو دغه حال وليد او نو مورې پيغام يې واوريده نو په خپلو مينځو كې يې سره سلا او مشوره وكړه چې كه چيري له دوی سره جگړه وكړي نو د بر ياليتوب هيله نشته. همداراز دوی د خپلې بې اتفاقي او د خپل پير د خپگان په وجه خو اشيني وو. له بلې خوا بنو څيو د دوی كرنې او زراعت ته تا وانونه رسول، چې په پای كې هني او منگل قبيلې مجبوره شوې چې خپله سيمه پر يږدي. د هني يو شمير خلك د هندوستان خواته وليږد يدل او لږ شمير د منگلو سره د سپن غره په سهيلي برخه كې ميشته شول او په دې توگه بنو څيو پر دغه سيمې خپله واک ټينگ كړ او په بشپړه توگه يې دغه سيمه په خپله ولكه كې راوسته. كه څه هم د بنو څيو له خوا د دغه سيمې د نيو لو نيټه نه ده معلومه، خو دوی د شيخ شاه محمد رو حاني(رح) په وخت كې چې د شاه ركن عالم همعصره او مريد و د لته ميشته شوي دي او شاه ركن عالم د ۸۸ كلو نو په عمر په (۷۰۷لمريز) كال له دې نړۍ نه سترگې پټې كړي دي.

خو علامه استاد رشاد (رح) د حيات افغاني د پښتو ژباړې، پيښور په ۵۱- مخ په پايليك(پاورقي) كې د شيخ ركن عالم په باب د اسي كنبلي دي: "شيخ ركن العالم د شيخ صدرالدين عارف زوی او د شيخ بهاؤ الدين زكر يا ملتانې سهر وردې لمسی دی، دده د مړينې كال په مقامات ارشاديه (۸۵) مخ كې، د خزینته الا صفياء په ۲/۵۱ مخ، د او ليا ملتان په ۱۹۸ مخ او د او ليا هند و پاكستان په ۳۱۳ مخ كې ۷۳۵ هجري قمرې ليكل شوي دي."

27.1 د بنو خيو تر مينځ په خپلو کې د سيمو ویش

د هني او منگلو تر وتلو وروسته د غو خلکو د خپل پير پر لار بنوونه د بنو سيمه په خپلو مينځو کې په دې ډول سره وويشله چې د کيوي د مشر ځوی او لادې ته يې سهيلي برخه، چې اوس په مير ي مشهوره ده د ککي تر ختيزو بر خو پورې چې په هغه وخت کې زيا ته ابا ده وه ورکړه. د کيوي د ویم زوی سمې ته يې په مينځ کې تر نار پورې ځمکې او د سو رانې او لادې ته د کو رمې د رود شمال ته تهل پورې سيمې ور کړل شوې.

په هغه وخت کې د سو رانېو برخه ځمکه زيا تره په ځنگلو نو پته وه، خو اوس ډيره بڼه او لو مړی د رجه ځمکه ده.

د مير ي د اولادې برخه (شمال) ته: د بارکزيو د واړه تپې، د نورر تپه، د مه خيل تپه او د ککي او بهر تهه د واړه تپې

د سو رانې د اولادې برخه (شمال او لويديز): د مندا خيلو تپه چې په بازید هم مشهوره ده. ولادین تپه چې په دهر مه خيل هم مشهوره ده. د کو تپې تپه چې په حسين هم مشهوره ده. د ولا خيلو تپه چې په خلعت هم مشهوره ده.

د سمې د اولادې برخه (منځنۍ): د تپې د واړه تپې او د عيسکي او فاطمه خيلو تپې. همداراز د سمې اولادې ته د د اؤد شاه، شمن خيلو او امند ي تپې په جهيز کې ورکړل شوي دي.

27.2 د بنو په سيمه کې د پخو انيو او سيد و نکو په اړوند لنډ معلو

مات

د تاريخي معتبرو منابعو په حواله په پخوانيو زمانو کې دلته د هندوان او يونانيانو او سيدل، چې د پو رتنيو خبرو ثبوت د هغو زړو او لرغونو سکواو ودانيو نه بنکاري چې دلرغون پيژندونکو د څيرنو په نتيجه کې لاس ته راغلي دي. دلته د پخو انيو زړو ودانيو کنډ والې، د يو الو نه، زړې کلاگانې او نور تاريخي ځايونه او اثار شته او هغه سکي چې لرغون پوهانو تر لاسه کړي دي هغه زياتره د يونانيانو او هندوانو له خوا ضرب شوي دي.

داسې تاريخي روایتونه هم موجود دي چې په بنو کې د سبکتگين يا د غزنوي سلطان محمود د واکمنۍ

تر پيله د بدني په نوم يو قوم چې هند وانو ورتنه مذهبي عقیده درلوده او سيدل، څرنگه چې سلطان محمود د خپلو يرغلو نو په وختو نوکې چې پر هند وستان به يې کول ځيني وختونه له همدې لارې تيريد، نو د مذهبي تعصب او مخالفت په وجه د دغه قوم او مشرانو سره چې دارالرياست يې د سترام يا اوسني اکرا بنار و و جنگيد او هغوی ته يې ماتې ورکړه. د سلطان محمود لښکرو د غې سيمې او خلکو ته د و مره تباهي و اړوله چې ډير يې ووژل شول او هغه لږ شمير خلک چې بچ پاتې شول نو هغوی د د غې سيمې پر يښو د لوته اړ شول. تر هغې وروسته د غه سيمه ورنه پرته او په ځنگله بدله شوه. خو د غوري شهاب الدين د واکمنۍ په وخت کې د هندي او منگلو قبيلې په دغه سيمه کې ميشته شوې.

بايد ووايو چې په هند کې د مغولي امپراتور عالمگير په وخت کې د هغه زوی بها در شاه د غه سيمه ونيوله او سيد حسن نومی يې د دغه ځای حاکم وټاکه. تر او رنگزيب وروسته داسيمه خو د مختاره وه. د ابدالي احمد شاه د واکمنۍ په وخت کې د غه سيمه د ده په قلمرو کې شامله او د کال د ولس زره روپۍ مالیه به يې ترينه اخیستله چې قلنگ بلل کيدله. د دې سر بيره يې شپږ زره روپۍ د سورات په نامه چې د پاچاهي لښکرو خرڅ او اذوقه وه راټولولې چې مجموعا اتلس زره روپۍ کيدې.

د سدوزي تیمور شاه په وخت کې په دغه مالیه کې کوم بدلون رانغی، خو سدوزي زمان شاه د د وړود سيمې مالیه چې د کال د ولس زره روپۍ کيدې د ککه پير د غو بننتې له مخې چې يوروحاني شخصیت و وبخښله او هماغه د ولس زره روپۍ يې د بنو پر سيمه کيښودلې چې په مجموعي توگه يې د بنو له سيمې په يوه کال کې د يرش زره روپۍ مالیه يا قلنگ راټولولې. د دې قلنگ نه پرته د دې ځای دراني حاکمانو د هند وانو نه يو ډول مالیه د جز يې په توگه تر لاسه کوله.

هغه وخت چې په ۱۸۸۰ بکر مي کال يا ۱۸۲۳ عيسوي کال کې رنجيت سنگه د افغانستان د واکمنۍ د کمزورۍ له کبله د بنو سيمې ته راغی او دغه سيمه يې په خپل واک کې راوستله نو ده هم پر دغو خلکو باندې د کال يو لک روپۍ مالیه وټاکله. چې دغه مالیه د سکها نو مختلفو حاکمانو لکه نو نهال سنگه، تارا چند او راجا سوچيت سنگه هم له دغې سيمې راټولولې. هغه وخت چې فتح خان ټوانه د سکهانو له خوا پر دغه سيمې حاکم وټاکل شو هغه دغه مالیه يو نيم لکه روپيو ته لوړه کړه. د دې کاله وروسته سکهانو جر نيل گوردت سنگه د غې سيمې ته د مالېې د راټولولو لپاره ورو ولبړه چې هغه دغه مالیه دوه نيمو لکرو روپيو ته لوړه کړه او په دغه برخه کې يې د و مره زور زیاتۍ پيل کړ چې زياتره خلکو خپلې ځمکې پر يښودې او تيښتي ته اړ شول.

په ۱۹۰۵ بکر ما جيتي کال چې ۱۸۴۸ عيسوي کال سره سمون خوري انگر يزي سرکار پر يوه فصل باندې ۲۴۲۸۲ روپۍ تر لاسه کړې چې بيا په ۱۸۵۲ عيسوي کال په منځني ډول تقریبا د کال ۸۵... زره روپۍ مالیه راټوليد.

چې انگر یزان د غې ته د بنو په سیمه کې د مالیې لو مړ نی انتظام وایې. د مالیې په د ویم انتظام کې چې د میجر جنرال نکلسن له خوا تر سره شو د غه ما لیه ۹۴۴۶ رو پیو ته لوړه شوه. د بنو د سیمې د مالیې په د ریم انتظام کې یې اندازه لو مړی ۵۷۱ رو پیو او تر هغې وروسته ۵۸۱۱۱ ته لوړه شوه.

27.3 د بنو د سیمې جغرافیوي موقعیت

د بنو سیمې لویدیز ته د وزیرو غر، ختیز ته یې شاه پور د ضلعې پوله، د مټه ټو انه سیمه او د جیلیم د ضلعې د تله کنگ تحصیل یوه برخه، سهیل ته یې دیره اسماعیل خان، شمال ته د لویدیز نه نیولې د سنده د ریاب تر بنی غاړې پورې کوهات او د ختکو غرنی سیمه پرته ده. بنو د کهرک، لکهي مروت او وزیرستان سره هم پوله لري. بنو د پېښور جنوب په ۱۹۲ کیلو مترې کې موقعیت لري.

اورد وال یې له لویدیز نه چې هلته د کورمې سیند د غره نه اوارې سیمې ته راځي، ختیز خواته د شاه پور تر ضلعې پورې ۱۰۰ میله او منځنی پلنو الی له شماله تر جنوبه تر څلو پښتو میلو لږ زیات دی.

بنو یو پراخ میدان دی چې د کورمې په سیند سره خړوبیږي. په دوبي کې یې هوآتوده او په ژمي کې د اسی سره وي چې انسان یې زغملای نه شي.

27.4 حاصلات

شولې، غنم، جوار، گني، تمباکو، کورکمن او ادرك (زنجبیل) دي.

27.5 میوې

ختکي، توتان، نارنج، لیمو، سنتره، چکو تره، کیله، ام، خرما، انگور، انخر، انار او بیري.

27.6 گلان

گلاب، چنبیل، رانبیل، د اودی، لمر گلی، عباسي، بند رابني، گل خيرو، جعفری، ببری گلی، پیغمبري گل او د اسی نور.

27.7 په بنو کې میشته نور قو مونه

په بنو کې پر بنو خیو سر بیرہ نو ر قو مونه لکه ختک، مروت، وزیر، اپرید ی، اوان، هند وان، کشمیریان او لږ شمیر بهاریان هم استوگنه لري، خو خلک یې په سلو کې ۹۹ پښتانه دي. د خلکو ژبه یې پښتو ده، خو اینکو یا هند کو، پنجا بی او اردو هم پکې مروجہ ده.

27.8 د بنو خیو مشهور خیلونه

لکه چې د مخ مو وویل د شیتک لو مړی میر من بانو نو میده چې زامن یې کیوی او سو راڼی نو مید ل چې د وی د بنوزیو یا بنو خیو په نامه سره شهرت لري. د کیوی د بناخ مشهورې خانګې د اد ی: میری، سمی، بارکزی، ککی، بهر ته، نور، د هر مه خیل، ممه خیل، احمد خیل، بر هیم خیل، عالم گل خیل، خدر خان خیل، بورا خیل، موسی خیل، سرکی خیل، نقره دین، وله خیل، قلندر خیل، برت خیل، میتا خیل، سکندر خیل، جهند و خیل، مند ان، سلیم خیل، بډاخیل، سیناور، اسما عیل خیل، او نور...

د سوراڼی مشهورې خانګې د اد ی: مند اخیل، ولادین، کوتی، ولا خیل، خوزک، کخ زی، هیبک، ملی زی او نور.

28 بېټنی

د د غې قبیلې خلک د خپل لوی نیکه بیت یا بټن د نامه له کبله په بیتنو سره شهرت لري. د اسپری په پښتنو کې ډیر مشهور نیکه تیر شوی دی او له پخوا زمانې نه تاریخ لیکو نکو د ده نوم او حال لیکلی دی. په پښتني عنعنہ کې د اسپری یو خورا لوی پښتون او مشهور نیکه ګڼل کیږي.

د دې عنعني تصدیق په بهر نیو مؤرخینو کې ابو الفضل علامي (۱-۶ هجري) د هند د مغولي واکمن جلال الدین محمد اکبر د دربار مؤرخ په دې ډول کوي:

"په پښتنو کې د رې ورونه بیتنی، غر غبنت او سر بن ډیر مشهور نیکو نه دي". [32]

د بیت نیکه نوم په تاریخو نو کې بیتنی او بټن هم راغلی دی او نعمت الله هروي چې په (۱-۱۸ هجري) کې

32 ائین اکبری، لومړی ټوک، ۱۹۱ مخ

مخزن افغاني تاليف كړې دى هم د شيخ بيټني او د ده د اولادې احوال په بشپړه توگه راوړې او ځينو نورو تا ريخو نو ته حواله وركوي چې مجمع الانساب، معدن اخبار احمد ي او تاريخ ابراهيم شاهي له هغو نه دي او تر ده د مخه ليكل شوي دي. [33]

د روايتو نو له مخې بټن د قيس عبد الر شيد زوى دى. بيټ نيکه [34] د خپلو دوو وروڼو يعنې غر غبنت او سر بن نه په عمر كو چنى و، خو د خپل نيک خوى، زهد او تقوى په وجه يې ډير شهرت تر لاسه كړ. په كو چنيوالي كې يې تر عربستان او عراق پورې سفر و نه وكړل چې د دې سفر و نو په ترڅ كې يې د ډيرو خلكو سره ليدنې كتنې وكړې او د هغوى له صحبتته يې فيض تر لاسه كړ. [35]

اخو ند د رويزه ننگر هاري چې تر (۸۱ هجري) پورې ژوندى و هم د شيخ بيټني او د ده د اولادې ياد ونه كوي او د پښتنو له نو مياليو او مشاهيرو نه يې گڼي. خو تر دغو ټولو پخواني او زور كتاب چې د بيټ نيکه ذكر او د ده اشعار پكې راغلي دي د بارك خان د زوى سليمان ماكو تذكرا ت الا وليا دى چې له (۲۱۲ هجري) نه وروسته ليكل شوى دى. د دې كتاب هغه يو څو پاڼې چې شته د شيخ بيټني ذكر داسي كوي: "نقل كاندې هسي يارانو چې په روزگار د شيخ بيټني د ده ورور چې سر بن نو ميده او پر شيخ بيټني هم خوراگران و، سر بن نه درلود زمان او هر كله به يې ويل خپل ورور ته، بيټني خپل زوى اسما عيل وركا او لوى شو د سر بن په كاله، خداى مهر بان د اسما عيل په برکت سر بن ته نصيب كړل د و مره زمان چې اوس شو گڼون د هغو...". [36]

لوى استاد علامه عبد الحى حبيبي د پښتو ادبيا تو تاريخ په دوهم ټوك كې د بيټ نيکه په اړوند داسي ليكلي دي: "د بيټ نيکه نور احوال مو رته نه دي معلوم او نه د ده ژوند مؤرخانو تصریح كړې دى، فقط د پټې خز انې د ليكلو څخه بنكاري چې اسما عيل د بيټ نيکه زوى د بنر خبون معاصر او دغه سرى په كال (۱۱ هجري) كې مړ شوى دى. نو چې د اسما عيل د ژوند وخت (۴ هجري) حد ووي بنايي پلار او اكا يې هم د (۳۵ هجري) په حدود و كې ژوندى وي. [37]"

د تاريخ حيات افغاني د ليكوال ډپټي محمد حيات خان په حواله بيټ نيکه د سليمان په غره كې ميشته و، خو وروسته د غزني په شاوخوا كې بنځ شو. [38]

33 د پښتو ادبيا تو تاريخ، دريم ټوك، ۵۱ مخ

34 په سانسكريت كې Bhutt د دانشمند او فاضل په معنى راځي

35 تواريخ خورشيد جهان، د شير محمد گنډاپور تاليف، ۶۲ مخ

36 د پښتو ادبيا تو تاريخ، دويم ټوك، ۶۱ مخ

37 نوموړى اثر، ۷۱ مخ

38 حيات افغاني، د پيښور چاپ، ۲۶۶ مخ

شیخ بیتني یو رو حاني شخصیت و . سلیمان ما کو په خپل کتاب تذکرت الاولیا کې د ده یو مناجات راوړی د
ی چې په لاندې ډول یې وړاندې کوو"

لویه خدایه لویه خدایه ستا په مینه په هر خدایه
غر ولاړ دی درناوي کی ټوله ژوي په زاري کښې
دلته دي د غرو لمنې زموږ کېږدی دي پکې پلنی

دا وگړي ډېر کېږي خدایه
لویه خدایه لویه خدایه

دلته لږ زموږ اوربل دی وړ کورگی دی، وړ بورجل دی
مینه ستا کې موږ میشته یو بل د چاپه مله تله نه یو
هسک او مخکه نغښته ستاده د مږ وده له تاده

دا پالنه ستاده خدایه
لویه خدایه، لویه خدایه!

شیخ بیتني د رې زامن درلودل چې اسما عیل، ورسبون او کچین نو میدل او په دغو زامنو سر بیره یې
یوه لور هم درلوده چې بي بي متو نو میده او د شاه حسین غوري میر من وه چې او لاده یې متو زي پښتانه دي.

[39]

د بیت نیکه په زامنو کې د ورسبون او کچین او لادې ته بیتني وايي. [40]

په پخوا وختو نو کې د دغې قبیلې خلک د سلیمان غره په لویډ یزه خو اکې او سیدل، خو په هندوستان کې
د پښتون واکمن د سلطان بهلول لودی د زوی سکندر لودی د واکمنۍ په وخت کې د غلجیو د قبیلې د غلبې په وجه
د خپل اصلي او پخواني ټاټوبي نه وکوچیدل او د سلیمان غره په لمر خا ته د گومل د سیند پر غاړه او په ټانک کې
میشته شول. وروسته بیا د دغې قبیلې زیاتره خلک د سو د اگری او نورو د ولتي چارو د ترلاسه کولو له پاره هند
وستان ته ولاړل. د دې له پاره چې په هغه وخت کې په هندوستان کې پښتنو واکمنانو ځواک درلود او ټول قدرت

39 نوموړی اثر، ۲۶۶ مخ

40 بنتني قبیلې، زما اثر، د پیښور چاپ، ۶۱ مخ

د وی په لاس کې و، له همدې کبله د بیتني قبیلې ځینې کسان هم د لویو رتبو خاوندان شول چې یو له هغو نه فتح خان بیتني د بنگال د گور د سیمې خود مختاره او مشهور صوبدار او یا گورنر و، چې تر هغه وروسته دغه مقام د کرلاڼي قبیلې لاس ته ورغی. [41]

هغه شمیر بیتني چې د گو مل په دره کې او سیدل، نو د هغوی په شمیر کې زیاتوالی راغی، چې د خپل ملک په لویولو او نورو سیمو په نیولو یې پیل وکړ، ان تر دې چې (د وتو) چې کانیکرام ته نږدې مؤقعیات لري و سیدل. د وی د لته د وزیرو او مسیدو سره مخامخ شول او په هغه جگړه کې چې د وی تر مینځ پېښه شوه نو بیتني ماتې وخوړه او شاه ته تلو ته مجبور شول او د کرنگي له کلانه هم په شا شول، چې اوس نو مورې کلا د مسیدو قبیلې د بهلول زیو د بناخ د شنګي څانګې په لاس کې ده. کله چې وزیر او مسید د وی د مقبوضه ملک د نیولو پرته د هغوی پر سیمې باندې هم تیري پیل کړ، نو په دغه وخت کې ځینې خلک له خپلو کورونو نه لارل او چیرته چې د وی ته پناه ورکړل شوه هلته میشته شول، خو د کچین د اولادې زیاتره برخه او د هغې نه د ورسبون اولاده د سلیمان د غره په ختیزه کې میشته دي.

د اسی ویل کېږي چې په هغه وخت کې د گبر غر چې د بنو جنوب او د ټانک شمال ته پروت دی او د ورگاړایا او گاري بناخ د ورسبون بیتنيو په قبضه کې و، چې وروسته بیا په نوموړي بناخ باندې د گوربزو قبیلې یرغل وکړ او بې شمیره ورگاړي یې ووژل او د وی سیمه یې ونيوله.

28.1 د بیتني قبیلې د استوګنې سیمې

1. په پښتونخوا کې: بیتني د جنوبي وزیرستان په سهیل او د دیره اسماعیل خان د ضلعې په لویديځ کې استوګنه لري، چې د جغرافيوي پلوه په جنوبي وزیرستان، خو په اداري لحاظ په دیره اسماعیل خان کې موقعیت لري. د وی سیمه له ۱۲ نه تر ۱۵ میلې پورې پلنوالی او تقریباً ۵ میلې اوږدوالی لري. د وی اصلي مرکز د جنډوله په نامه یادېږي، چې په جنوبي وزیرستان کې د ټانک پورې اړونده سیمه ده. همداراز د دغې قبیلې خلک په بنو، لکهي مروت کې هم میشته دي. په اوسني وخت کې په بنو او دیره اسماعیل خان کې د وی شمیر د ۲۵ زرو په شا او خوا کې اټکل شوی دی. سر بيره یو شمیر بیتني په پېښور، کراچۍ او د پاکستان په نورو ښارونو کې هم استوګنه لري.

2. په افغانستان کې: په افغانستان کې د وی په پکتیکا، غزني او ننگرهار ولایتونو کې میشته دي. د اسی ویل کېږي چې په غزني کې د وی څلور پنځه کلې شته. یو شمیر بیتني په نیمه کوچي ډول ژوند کوي چې د کابل

او ننگر هار تر مينځ ليرد کوي. د ننگر هار ولايت د چپر هار د ولسوالۍ په ځينو کليو کې هم يو شمير بيټنيي ميشته دي. د افغانستان پښتانه بيټنيو ته د بيټ نيکه د رو حاني شخصيت له کبله د ر ناوی کوي. په ټول افغانستان کې د د وی شمير د ۶... تنو په شا او خوا کې بنو د ل شوی دی.

3. په هندوستان کې: لکه چې د مخه وويل شول يو شمير بيټنيي په پخوا زمانو کې کله چې لود ي او سوري پښتنو پر هندوستان باندې واکمني درلوده د غه هيواد ته ولير ديدل د دغو واکمنانو تر حمايې او سيوري لاندې د غټو غټو منصبونو خاوندان شول، په تيره بيا په بنگال کې د وی ډير پو ځي منصبونه درلودل. چې همد اوس هم د هند په بنگال، بيهار، او ريسا او اتهراپراديش ايا لتو نوکې بيټنيي پښتانه ميشته دي، خو ژبه يې له لاسه ورکړې ده.

28.2 د بيټني قبيلې بنا خونه

لکه چې د مخه مو وويل د بيټ نيکه په زامنو کې د وړ سبون او کجين اولادې ته بيټنيي وايي چې په لاندې ډول به د دوی بنا خونه در وپيژندل شي:

1. د وړ سبون بنا خونه

مزيانې، کزبونې، ورگاړې، غرون، فتح خيل، مندي خيل، ادم خيل، سن خيل، ماني خيل، رسول خيل، معروف خيل، خواجي خيل، چارگل خيل، رحيمداد خيل، الفدين خيل، جاني خيل، حسن خيل، لالي خيل، سمرزي، دري خيل، ملا خيل، تاجو خيل، يوسف خيل، لښکري، عمر خيل، کلي خيل، سرمست خيل، اورکزي، زکني، غوري زياو نور...

2. د کجين بنا خونه

تتا، دنا، کتا، کوټي، رتنزي، بويانې، بويک، توران خيل، کته گرام، مندانه، شيخايي، ترايي، خپلاي، شهيمير، بالمير، شنگر لاني او نور...

بيټني زړور، ميلمه پالونکي، جنگيالي او د بنه مزاج خاوندان دي. دوی دوداد دستور وزيرو ته ورته دي. د حيات افغاني مؤلف ډپټي حيات خان ۱۴۳ کلو نه وړاندې د دوی د وسله والو جنگياليو شمير ۳... تنه بنو دلی دي.

29 بابکر خیل

که چیرې د بابکر خیلو د نسب شجره وگورو نو دا خبره به جو ته شي چې د وی په اصل کې غلجی پښتانه د یو شمیر د پکتیا ولایت د خاخي ميدان او خو ست ولایت تر منځ د باک په ولسوالۍ کې استوگنه لري چې د غې سیمې د او سید ونکو شمیر (۱۰۰۰) تنه بنودل شوي دي چې ډیره کي یې بابکر خیل دي. د باک د سیمې بابکر خیل په یوه شنه او اوره سیمه کې ژوند کوي چې زیاتره یې د کر نې په چارو بوخت دي.

د د لغمان ولایت په مرکز پورې تړلو شو کلیو کې هم چې خان کلا، سه صده او هر مل نو میري یو شمیر بابکر خیل استوگنه لري. د لغمان د ولایت بابکر خیل د شمیر له مخې د ۱۵۰ تنو په شا او خوا کې بنودل شوي دي. یو شمیر بابکر خیل د کابل او ننگرهار تر مینځ د سروبي ولسوالۍ په جگد لک او تیزین کې هم استوگنه لري. د غه راز د کابل د خاک جبار د خورد کابل په سیمه کې هم یو شمیر بابکر خیل میشته دي چې د غه سیمه د اداري پلوه د کابل د بکر امیو په ولسوالۍ پورې اړونده سیمه ده. په دې سره بیرته د کابل د چهار آسیاب په ولسوالۍ کې هم یو شمیر بابکر خیل استوگنه لري. د لوگر ولایت په یو شمیر سیمو کې هم بابکر خیل ژوند کوي.

بابکر خیل زړور، جنگیالی، میلمه پال او په پښتو او پښتو نولۍ باندې ټینګ خلک دي. د انگر یزانو پر خلاف یې ډیرې توري وهلي او ډیرې میرانې یې بنودلي دي. د افغان او انگرېز تر مینځ په لومړۍ جگړه کې غازي محمد شاه خان غلجی چې په اصل کې د لغمان د بدیع اباد د بابکر خیلو له مشرانو نه و د ۱۸۴۱ میلادي کال د نوامبر په ۲۸ مه نیټه چې د ۱۲۵۷ هجري کال د شوال د میاشتې د د یارلسمې نیټې سره سمون خوري د غازي میر مسجدی خان او غازي سردار محمد اکبر خان په ملګرتیا د نورو ملي مبارزينو په ګډون سره یو ځای شول، خو د انگر یزانو په مقابل کې د ملي پاڅون لیکي نورې هم پیاوړې کړې چې په پای کې د خلکو د پاڅون په برکت د انگر یزانو پر غلګر ځواکو نه دې ته اړ شول چې د ۱۸۴۲ کال د جنوري په ۶ مه نیټه کابل خو شي کړي او وتښتي.

د روسي يرغلګرو ځواکو په وړاندې هم د بابکر خیلو د شاه ځلمیو مبارزې زموږ د ویاړلي هیواد ویاړلي افغانستان د تاریخ زرین بابونه جوړوي.

30 بختیار

د بختیارو پښتنو په اړوند مؤرخینو او توکم پوهانو بیلابیلې نظرې راوړي دي، د بیلګې په توګه ډپټي

محمد حيات خان په خپل مشهور اثر حيات افغاني کې د نعمت الله هر وي د مخزن افغاني د کتاب پر بنسټ د اسي ليکلي د ي: "اسحق نو می چې په اصل کې د يوه سيد زوی و په اوش (*) نو مي خای کې چې د بغداد له تو ابعو نه دی، د ژ وند انه د پېښو او ستو نزو له کبله دې ته اړ شو چې په سفر لاس پورې کړي، نو هما غه و چې د سليمان غره ته د شير انيو سيمي ته راغی او له يوې نجلۍ سره يې چې شېخی نو ميده واده وکړ، چې د د غې مير منې نه يې يوازې يو زوی پيدا شو چې ابو سعيد نوم يې وړ با ندې کيښود چې نو موړی ما شوم يې د د ه د بنو طالعو او نيکمر غۍ په وجه يې په بختور شهرت و مو ند چې د وخت په تيريد و سره په بختيار مشهور شو چې اوس د د ه او لادې ته بختيار وايي. محمد حيات خان د اهم زياتوي: "خيني خلک د وی سيدان بولي. د ا خلک په اصل کې له ايرانه راغلي د ي چې د د غې قبيلې يو شمير د ايران د اصفهان په لويديز او يو شمير يې په بخارا کې ژوند کوي ."

د اوش په اړوند کې چې ما د دې مقالې ليکوال کومه خپره نه وکړه هغه د بغداد له تو ابعو نه نه و، بلکهې اوش د Osh د ما ورنهر له بنارونو نه شميرل کيده چې همد اوس د قرغيزستان د ويم لوی بناردی چې د فرغانې په واد ي کې موقعيت لري. سر بيره پر دې اوش د اسلامي علو مو لوی مرکز او ډير شمير اسلامي عالمان يې په خپلې غير کې روزلي دي.

شير محمد خان گنډا پور په خپل مشهور تاريخي اثر تواريخ خور شيد جهان کې چې په ۱۸۶۷ عيسوي کال کې په لاهور کې چاپ شوی دی د محمد حيات خان هغه قول رد وي چې د مونټ ستوارټ الفنسټن پر استناد يې بختيار ايران نيان بللي دي. شير محمد خان گنډا پور بختيار پښتانه بللي او د ايرانې بختيارې قبيلې نه يې په بشپړه توگه جلا گڼي، ځکه پښتانه بختيار هېڅکله هم ځان نه د ايرانې بختيارې قبيلې سره يوډول نه گڼي او نه د دوی تر مينځ کو مې تاريخي اړيکي شته. د غسي روايتو نه ډير دي چې خيني تو کم پوهان کله د پښتنو يوه قبيله او کله هم بله په سيدانو يا نورو عربو الاصله قبيلو پورې تړي چې په حقيقت کې افسانوي رنگ لري.

په او سني وخت کې بختيار د سليمان غره په شا او خوا، د رابن او مرغه کې استوگنه لري چې د حيات افغاني مؤلف ۱۴۳ کلو نه د مخه د د رابن په سيمه کې د د غې قبيلې شمير ۸۰۰ کو رنی او د مرغه په سيمه کې يې ۵۰۰ کو رنی ښودلي دي. د مخزن افغاني او د پښتنو نورو تو کم پوهانو په يوه اتفاق د خبره تائيد وي هغه بختيار چې په درابن کې او سيري، نو دوی د ميا خيلو سره په گټه او تاوان کې شريک دي. د بختيار د قبيلې خيني پوونده سو د اکر د ډير کلک هوډ خاوندان او د سو د اگری په چارو کې رښتيني او امانتدار دي.

بختيار په لاندنيو قبيلو ويشل شوي دي

• کورتي

• اكو

• اتو

• پري

• توري

• سيد محمد

• خواجه الياس

• خواجه يحيي كبير : چې او لاده يې د شيخ زي په نامه ياد پري

• مر غچي: هغه بختيار د ي چې په مر غه کې د ايمي استوگنه لري

• مقر زي: پوونده بختيار د ي چې د خپل لو مړ ني استوگنځي له کبله يې مقر زي بو لي

• نظر زي: د وي هم پوونده سو د اکر او د بختيار قبيلې يو بناخ د ي

د بختيار قبيلې يو ستانه او ولي حضرت خواجه قطب الدين الدين بختيار کاکي (٦ هجري) و چې نعمت الله هروي په مخزن افغاني کې د ي اقطب افغان بولي او د د ه د قبيلې د نورو مشاهيرو ذکر کوي چې په هغو کې د خواجه يحيي بختيار، شيخ شهاب بختيار او شاه ابو بکر بختيار نومونه ياد ولای شو. د د ه زيارت د ډيلي د بنار په مهرولي کې د ي چې خلک له ليري ليري گو ټو نو نه د د ه مزار ته راځي او ډير ارادت ور ته لري.

پښتون مؤرخ سليمان ما کو (٦١٢ هجري) په خپل کتاب تذکرت الا وليا کې د د غه ستر ستانه ذکر کوي او وايي: "بختيار په پښتو سند ري کر ينه - اوښي تو يو ينه - خداي ته نارې کرې غلبلي کرې - پارکي لر ينه" - چې يو د اد ي:

وير مې زړه سوري سوري کر راته وگوره ملو کې!
په بيلتون کې دې وباسم له خو برمنه زړگي کوکې

راته وگوره ملو کې!

راته وگوره ملو کې!

د بيلتون اورونه بل دي هر گړی مې زړگی سو ځي
لیو نی یمه د مینې سر خم زه لکه پیلو ځي

راته وگوره ملو کي!
راته وگوره ملو کي!

غوړولی دې وربل دی اور زما په زړه کې بل دی
زه بختیار خاورې ایرې سوم په اور سوی مې گو گل دی

راته وگوره ملو کي!
راته وگوره ملو کي!

31 ځمکني

ځمکني چې څو کني يا چمکني يې هم بولي د پښتنو يوه مشهوره قبيله ده چې زموږ پښت پوهان يې د پښتنو د سر بن ټولنيزې ډلې نه شميري چې بيا په سر بني پښتنو کې د کند په بناخ پوړې اړه لري. کند په خپل وار په دوو لویو څانگو ويشل شوی دی:

1. غوري يا غوريا خيل: چې مو مند، داؤد زي، زيراني او ځمکني پکې راځي.

2. خبني: چې يو سفزي، مندر او تر کلا نې پکې راځي.

د پښتنو نازکخيال شاعر حميد ماشو خيل دغه دوه څانگې داسې يادې کړي دي:

چې د استاد نامې بوی اخلي حمیده!
څه به نه وي خوش د ماغه غوري، خبني

داسې روايتونه شته دي چې د غوريا خيلو او لاده په پيل کې د کندهار په ارغستان کې ميشته وه، چې د

وخت په تیرید و سره د غز نی لویدیزو او سهیلی بر خو ته را غل چي په اغلب گو مان سره ۹۱ هجري کال او د با بر د وا کمڼی لو مړی شپي او ور خي وې. ویل کیږي چې په هغه وخت کې د د غي قبیلې خلک پوونده او د خر او ما لداري په چارو بوخت وو. خر نکه چې وروسته د د غي قبیلې د خلکو په شمیر کې زیا تو الی راغی نو بیا د غز نی نه د کابل پر لوري را و لیر د بدل او بیا له هغه خا یه د ننگر هار خواته لاړل. کله چې غور یا خیل ننگر هار ته ورسید ل، نو خمکنیو د سپین غره په لمنو کې استوگنه غوره کړه. تاریخ حیات افغاني د افضل خان د تاریخ مرصع په حواله د خپلو ورو نه د دې قبیلې د بیلتون وجه خپگان بولي او اخون در ویزه هم د نورو ورو نه د خمکنی جلا والی مرور تو ب بنود لی دی، خو بنا یې پور تنی ر وایت افسا نوي بڼه ولری.

د خمکنیو د استوگنې سیمې: خمکنی یا خو کنی په لاند نیو سیمو کې میشته دي

1. د پکتیا په ولایت کې: د پکتیا ولایت خمکنی د دغه ولایت د خمکنیو په اولسو الی کې چې د د غي قبیلې په نامه ورته د خمکنی ولسو الی وایي. خمکنی یوه بنکلی دره ده چې د پیواړ د غا بنی جنوب لویدیز خواته موقعیت لري، شمال ته یې د منډ هیر مشهور ځنگل او لویدیز خواته یې د بکیاد غرونه راخر خیدلي دي.

2. په تیراه کې: د خمکنیو د قبیلې هغه شمیر خلک چې په تیراه کې میشته دي د پره خمکنی په نامه یې یادوي چې د تیراه په بنکلو غرونو کې استوگنه لري چې د سپین غره په سهیلی بر خو کې ژوند کوي. ختیز ته یې اپریدي او او رکزي، لویدیز ته یې توري، شمال ته یې سپین غر او د جنوب خواته د توري او او رکزي قبیلو سره گډه پوله لري. پره خمکنی د افغانستان نه د سپین غره په واسطه جلا شوي دي او کله یې چې خلک افغانستان ته سفر کوي نو د اپریدو او کورمې له لارې تگ او راتگ کوي. د دوی سیمه د اداری پلوه د کورمې په ایجنسی پورې اړه لري او زیاتره د کرمان په دره کې ژوند کوي.

پره خمکنی خوار یکبن او جنگیالی خلک دي. بنخي او نارینه یې ټول په گډه کار کوي. د دوی د سیمې زیاتره بارانی او للمی دي، خودمو سم د سوړ و الی په وجه د غنمو، جوارو او اور بشو ډیره بڼه کر نه پکې کیږي، خودغه خمکې د دوی ور ځنی اړتیاوې نه پوره کوي. همداراز د دوی په سیمه کې ډول ډول میوي لکه مېږ، زرد الو، انگور، شفتالو هم پکې پیدا کیږي. دغه خلک په خپلو منځو کې شخړې نه کوي او ډیر سو له خو بنو ونکي خلک دي. د پره خمکنیو مشهورې خانگې او بناخونه د ادی: ازی خیل، خانی خیل، خواجه خیل، آسیا بی، غربینه او گانده.

3. په پینور کې: یو شمیر خمکنی د پینور په شپږ میلی کې او سیري چې د دوی کلی د ستر او لوی ستانه حضرت میا عمر (رحمته الله علیه) د مزار په وجه مشهور کلی دی او د خمکنیو په نامه یادېږي. همداراز د خمکنیو ختیز ته په اته کیلو مترې کې د ازی خیلو کلی پروت دی. ازی خیل د خمکنیو یوه پښه ده. په

پېښور کې د څمکنیو د نورو مشهورو محلو نو مو نه دا دي:

a. قادری خیل، یا سین خیل، بهرام خیل، مصطفی خیل، خواجه خیل، چوغه خیل، بازار گهړی، د قصابانو محله، د موچیانو محله، د قاضیانو محله، خالق اباد، اول نمبر او دویم نمبر کوټه، سیدان، مسکین اباد، زرین اباد، میاگان، جمرود اباد، جان خان گهړی، حاجی اباد او بابا خیل.

31.1 د څمکنیو د قبیلې بنا خو نه

1. ازی خیل: چې د در په خان خیل، درې پلاره، ابراهیم خیل، خوتی زی، نصر خیل، حسین خیل، لشکری خیل او قمر خیلو په څانگو ویشل شوي دي.
2. خانی خیل: چې د مموت خیل، مدی خیل، گورگه خیل، مبارک خیل، سلطان خیل، مصطفی خیلو، توله خیل، جمال خیل او شیر خان خیل په څانگو ویشل شوي دي.
3. خواجه خیل: چې په دري خیل، میرزا خیل، گل شیر خیل، جلال خیل، لنگر خیل، شوي خیل، حکیم خیل، ولي خیل او فتح خیل په څانگو ویشل شوي دي.
4. ویل کیري چې د څمکنیو د قبیلې مجموعي شمیر که هغه په افغانستان کې دي او که په پښتونخوا کې دي د زرو تنو په شا او خوا کې بنو دل شوي دي.

31.2 د څمکنیو د قبیلې مشهور خلک

1. د څمکنیو حضرت میا عمر [42] (رح) چې د څمکنیو په میا عمر هم مشهور دی او مزار یې د پېښور په څمکنیو کې د خاصو او عامو زیارت ځای دی. د دغه ستر ستانه په اړوند په پښتو کې یوه داسې لنډې شته:

په پېښور کې وليان ډیر دي

کږې جنډې په میا عمر ولاړې دینه

د دغه ستر ستانه د درناوي او ستر مقام له کبله د افغانستان د جلال اباد په ښار کې یو بنوونځی هم شته چې

42 رشاد، عبد الشکور، د څمکنیو میاعمر، د اجتماعي علومو مرکز، د افغانستان د علومو اکاډمۍ، کابل، ۱۳۶۵

د ميا عمر په بنوونځي سره ياد بږي.

2. حاجي دريا خان بابا عبدال خيل چې لوی علمي شخصيت و او په اسلامي علومو کې يې لوی لاس درلود. ويل کيږي چې نوموړی د ځمکنيو د ميا عمر صاحب استاد هم و او مزار يې د پېښور په ځمکنيو کې دی.
3. اروا بناد هدايت الله خان ځمکنی چې د صوبه سرحد د اسامبلي سپيکر و.
4. حاجي محمد ځمکنی چې يو وخت د افغانستان په ولسي جرگه کې د پکتيا ولايت د ځمکنيو د ولسوالی منتخب استازی و او بيا په ۱۳۶۵ لمريز کال کې د يوې لنډې مودې له پاره د جمهوري رياست مؤقتي سرپرست پاستې شوی دی.
5. اروا بناد فضل الرحمن ځمکنی په ولسي جرگه کې د پکتيا د خلکو منتخب استازی چې سرب کال د اپريل په مياشت کې د مجاهدينو د برياليتوب د ورځې د لمانځلو په مراسمو کې د ډزو په ترڅ کې په شهادت ورسيد.

32 فر ملي

پر مليان په پښتنو کې يوه ډيره لرغونې قبيله ده چې د غر غښت په ټولنيز گروپ پورې اړه لري او ځانونه د کاکړو يوه څانگه بولي. [43، 44]

د دوی د استوگنې اصلي ټاټوبی پر مل يا برمل دی چې د سليمان د غرونو لپړی او د پکتیکا په ولايت پورې يوه اړونده ولسوالي ده.

ډپټي محمد حيات خان په خپل مشهور اثر تاريخ حيات افغاني کې د پر مليانو په اړوند ليکي: "پر مليان زياتره په ارگون او د خرو ټو د سيمې په منځنۍ برخه کې او سپري."

البیروني د قانون مسعودي په دريم ټوک کې د پر مليانو د سيمې موقعيت د غزني او ملتان تر مينځ بنو د لیدي. همداراز د صولت افغاني د تاريخ مؤلف زردار خان ناغر د پر مليانو د سيمې د موقعيت په اړوند ليکلي دي: "برمل د غزني په توابو کې د يوې سيمې نوم دی او هغه کسان چې د برمل په سيمه کې استوگن دي د پر

43 تاريخ شاهي چې په تاريخ سلاطين افغانه سره هم ياد بږي، د احمد يادگار تاليف، ۱۹۳۹، کلکته

44 د اودی تاريخ، د پېښور چاپ، کابل، ۲-۷ کال

مليانو په نامه ياد بېري.

د افغانستان نامتو او وتلی مؤرخ اروا بناد استاد احمد علي کهزاد هم د پر مليانو اصلي ټاټو بی اورگون بنسو د لی چې پر ملیان پکې ژوند کوي.

که څه هم د پر مليانو د تو کميزو (نژادي) اړیکو په اړوند بيلا بيلې نظر يې څر گندې شوي او د ځينو په اند د وی د يفتلي شهزاده گانو او لاده ده چې د عربو د فتو حاتو او سو بو له وخته د غز نوي واکمنۍ پورې تر اوسه په سليمان او سپين غر کې مېشته دي.

همد ار از د پر مليانو په اړوند د ريم نظر د ادی چې د وی غلجې پښتانه دي، خو د تاريخي شو اهد و پر بنسټ د وی د پښتنو د غر غښت د ټولنيزې ډلې پورې اړه لري.

هغه وخت چې المتو کل علی الرحمن پښتون واکمن بهلول لودي د ډيلي سلطنت تر لاسه کړ نو د يوه فرمان له مخې يې پښتانه قبايل هند ته ور و بلل تر څو د خپلې واکمنۍ ستنې پيا وړې او مضبو طې کړي او له بلې خوا پښتنو ته د خپلې واکمنۍ په قلمرو کې جا گيرونه او منصبونه ور کړي. د بهلول لودي په دې فرمان کې را غلي وو: "ما ته خداي د هند وستان تخت راپه برخه کړ، خو د دې تخت ساتنه هغه څوک کولای شي چې د قوم او قبيلې خاوند وي. نو پښتنو ته په کار دي چې د دوی ډير شمير هند وستان ته راشي او نه يو ازې د واکمنۍ په پيا وړ تيا کې برخه واخلي، بلکې د غې واکمنۍ ته پراختيا ور کړي او جا گير ونه تر لاسه کړي."

د دغه فرمان په ځواب کې ډير پښتانه قبايل چې په هغه کې لوانيان، نيازبان، لوديان، سروانيان، پښي، ترين، سر بني، سوريان، ميانه، کاکړ، کرلاني او پر مليان (فر مليان) هم شامل ووله افغانستانه د هند لور ته لاړل چې ډيرو يې لوړ لوړ منصبونه او جا گيرونه تر لاسه کړل چې موږ کولای شو د لودي او سوري د واکمنانو په وخت کې د ځينو مشهورو امر اوو نومونه واخلو چې پر ملي پښتانه وو.

32.1 خانخانان فر ملي

1. د سلطان بهلول لودي د مشهورو امر اوو نه شميرل کيده چې دده د واکمنۍ په وخت کې دده د سو بو يو پيا وړی ملگري پاتې شوی دی. ده د راجپوتانه يا او سني راجستان په اود بپور کې د هند وانو د مشهور او پيا وړي راجپوت جنرال رانا خوريي چتر سال ته ماتي ور کړې وه.

2. دولت خان فر ملي: د بهلول لودي د مشهورو اميرانو نه و.

3. کالا پهار فر ملي: د لو دي او سوري وا کمنانو د واکمنۍ په وختو نو يو ډير مشهور امير و.

4. شيخ سعيد فر ملي: چې د سلطان سکندر ر لودي له امر اوو نه و.

32.2 د پر مليانو د استوگنې سېمې

په او سني وخت کې پر مليان په افغانستان کې په لاندنيو سيمو کې مېشته دي:

1. زور ارگون: چې د او سني اورگون په شپږ کيلو مترۍ کې پروت دی او ويل کيږي چې په دغه ځای کې د پر مليانو تقریباً څلور زره کورنۍ ژوند کوي. د زاړه او رگون پر مليان په دوو بناخو نو ويشل کيږي: شرف او سپري. شرف بيا د بالشتي، سيل احمد او ملت کلان په خانگو او علي خيل او قره خيل د سپري په بناخ پورې اړه لري.

2. د کابل د چهاردهي په ولسوالۍ کې: هغه پر مليان چې د کابل د چهاردهي په ولسوالۍ کې او سپري نو د دوی د سيمو او محلو نو مو نه دادي:

a. کلاي قاضي، کلاي غيبي، اقا علي شمس، ده مراد خان، چهلستون، سر اسباب، مو سهي، پر مليان، کلاي کا شف، يو سف بنگي، بر پر ملي او کوز پر ملي چې د گلباغ په سيمې پورې اړه لري، کلاي غيب الله— او کلاي بهادر خان پر ملي.

همد اراد د کابل د رخت شنگ ته نږدې په کوز پر ملي کې هم پر مليان ژوند کوي. يو شمير پر مليان د مزار شريف په چارکنت او د لوگر، غزني، هلمند او کندهار په ولايتو نو کې هم او سپري. د پښتونخوا په صوابۍ او د پاکستان په پنجاب کې هم يو شمير پښتانه پر مليان استوگنه لري.

32.3 د پر ملي قبيلې پورې اړوند مشهور خلک

1. د کتور محمد عثمان صدقي: چې تاريخپوه و او د کابل د چهاردهي د کلاي قاضي پر ملي و.

2. اروا بناد معاون سر محقق محمد محسن فر ملي چې د افغانستان د علو موغري او د څه مودې له پاره د نو مو پرې اكيچي می سر پر ست پاتې شوی او د اعليحضرت محمد ظاهر شاه د واکمنۍ په وخت کې په ولسي جرگه

کې د کابل د چهاردهي و لسوالی د خلکو استازی و.

33 پر به

که چيري د پر به قبيلې د نسب شجره په غور سره وڅيړو، نو څر گنده به شي چې پر به په اصل کې کرلاني پښتانه او بيا په کرلانيو کې د خوږ يا نيو يا خوگيا نيو د قبيلې يوه څانگه ده، خو له ډيري مو دې را هيسي د خوږ يا نيو له نورو پاتي څانگو او بنا خو نه د و مره ليري ژوند کوي چې د وی پخپله هم نه پوهيږي چې له خوږ يا نيو سره کومې اړيکې لري او که نه؟ ځکه د خوږ يا نيو قبيله د ننگرهار ولايت د خوږ يا نيو او پچير او اگام په و لسو اليو کې استوگنه لري، په داسې حال کې چې پر به د خوست په ولايت کې استوگنه لري.

داسي تاريخي شواهد او اسناد موجود دي چې په پيل کې د خوست پر ټولې سيمې باندې د کرلاني پښتنو د خوږ يا نيو او نورو بناخو نو واک درلود. د هند د مغولي واکمن نورالدين جهانگير (۱۴۱-۱۳۷ هجري) د واکمنۍ په وخت کې د غلجي پښتنو ځيني بناخو نه او څانگې د پکتيا د زرمته له سيمې نه چې زرمله يې هم بولي را ووتل او د خوست پر سيمه يې بريد وکړ. په پايله کې يو شمير خوږ يا نيو له خوست نه د ننگرهار ولايت او سني خوږ يا نيو سيمې ته وليږدېدل او ډير کمزوري شول، خو د خوږ يا نيو د پر به څانگه چيرته ونه ليږدېدل له او په خوست کې پاتې شوه.

سيد بهادر شاه ظفر کا کاخيل په خپل اثر 'پښتانه د تاريخ په رڼا کې' د دوی د کمزورۍ بل علت د دوی خپلمنځي جگړې بولي او ليکي: "د مغولي واکمن شهابالدين شاه جهان (۳۷۱-۲۸۱ هجري) د واکمنۍ په وخت کې د دوی تر مينځ کورنۍ جگړې پيل شوې او دوی په هغو جگړو کې ډير کمزوري شول."

د تاريخ حيات افغاني مؤلف ډپټي محمد حيات خان چې خپل دغه مشهور اثر يې ۱۴۳ کلو نه وړاندې ليکلی دی د پر به د وسله والو کسانو په اړه وند داسي کښلي دي: "په تيرو وختونو کې د پر به قبيلې د وسله والو ميرونو شمير ۳۰۰ تنه وو، خو اوس د دوی د وسله والو کسانو شمير ۱۰۰۰ تنو ته رسېږي." چې شير محمد خان گنډاپور په خپل مشهور اثر (تواريخ خورشيد جهان) کې هم د دوی د وسله والو کسانو شمير ۱۰۰۰ تنه ښودلی دی.

پر به د کرکيلې په چارو بوخت دي، خو يو شمير خلک يې سو د اکرېزي دندې هم سرته رسوي. د دوی ټول رواجونه، دودونه، نرخونه او څلي د خوست د خلکو په څير دي. دوی ميلمه پال، غير تمن او په پښتو او پښتو نوالي باندې ډير ټينگ دي.

د پر به قبيله په لاندنيو بناخو نو او خانگو باندې ويشله شوې ده:

مردی خیل، میا خیل، بسی خیل، سر دار خیل، محمود خیل، نری زی، ملی زی، اشی زی، ډډه خیل او بوچی خیل.

34 پر انگیان

پر انگیان د پښتنو یوه قبيله ده چې په لودیانو ورگډېږي. د دغې قبیلې لوی نیکه ابراهیم نومید چې په لودی مشهور و. د تاریخې روایتونو پر بنسټ بیټ نیکه چې د سرېن او غر غښت ورور و خپله لور بی بی متو بی شاه حسین غوري ته ورکړه چې له هغې نه دوه زامن پیدا شول چې یو بی غلجی او د بل نوم ابراهیم و چې بیا وروسته ابراهیم په لودی سره مشهور شو.

تاریخ حیات افغاني په لودی باندې د ابراهیم د مشهور کیدلو په اړه وند داسې لیکلي دي: "داسې روایت دی کله چې شیخ بیټنی له کلي نه بیرته هغه غره ته ستون شو چې دده استوگنځی و، نو خپلې میرمنې ته یې وویل چې بسم الله کړه او په پخواني نغري ډوډی پخه کړه او ما ته یې راوړه چې زه هغه ډوډی پخپله وویشم او راته خرگنده شي چې زما په لمسیا نو کې کوم یو ډیر بختور دی. کله یې چې میرمنې ډوډی پخه کړه نو د بی بی متو کوچني زوی ابراهیم منډه کړه او هغه پخه شوې ډوډی یې خپل نیکه شیخ بیټني ته راوړه، بیټ نیکه ډیر خوشاله شو او یې ویل چې ابراهیم لوی دی چې له هماغې ورځې ابراهیم د لودی په نامه شهرت وموند چې دده اولاده د لودی او یالودیانو په نامه یادېږي."

لودی په دریو غټو قبیلو ویشل شوي دي چې هغه سیانې، د و تانې یا د فتانې او نیازی دي.

پر انگی د سیانې زوی او د لودی لمسی دی. په پیل کې پر انگیان په لودی افغانستان کې او سیدل، خو وروسته له هغه ځایه د سلیمان غره ختیزې خواته د امان سیمې په ټاک او روري کې میشته شول چې د ډېرې مودې راهیسې دغه سیمه د دوی په واک کې وه، خو د هند د مغولي واکمن ظهیرالدین محمد بابر د واکمنۍ په وخت کې د دولت خیلو، میا خیلو، مر و تو او د لوټی (نو حانی) او پرانگیانو نه داسیمه په زور و نیول شوه چې په نتیجه کې ډیر شمیر پر انگیان ووژل شول، هغه چې بچ پاتې شول خواره واره شول او د خپلې قبیلې له نورو خانگو سره د هندوستان خواته لاړل او د هندوستان په بیلابیلو برخو کې میشته شول. اوس په افغانستان او پښتونخوا کې ان څوک د پرانگیانو له نامه سره اشنایي نه لري، خو د هندوستان په مختلفو ځایونو کې دوی خلک د لودی افغانانو یا پتانانو په نامه پیژني. د هندوستان د پنجاب ایالت په رور او لودی هیانې کې هم د دغې قبیلې خلک میشته دي.

ي. همد اراز د هند و ستان په د کهن کې هم يو شمير پر انګيان استوګنه لري.

له دغه پر انګي قبيلې نه په هند و ستان کې ډير مشهور واکمنان د ډيلي پر تخت ناست و و چې په دوی کې د سلطان بهلول لودی، سلطان سکندر لودی او سلطان ابراهيم لودی نومونه ياد و لای شو. دوی ډير علم پالو نکوي واکمنان و او د هند و ستان په ودانو کې يې پيا وړې ونډه اخيستې ده.

همد اراز د لودی او سوري واکمنانو په زمانه کې دغه لاندیني شخصیتونه چې پياوړي پوځي دندې يې د رلودلې او د پرانګي په قبيلې پورې اړه لري د يادونې وړ دي: جلال خان، حسين خان، اعظم همايون، سلطان شاه، ملک فيروز، ملک محمد، خواجه محمد، ملک ناصر، ملک بهرام، ملک کالا، بارک شاه، مبارک شاه او موسی خان.

پرانګيان په لاندینو بناخو نو او څانګو ويشل شوي دي: اړند، زيتون خيل، ريدي، عمر خيل، اسحاق، شاهو خيل، يوسف خيل، ياسين خيل، احمد خيل، محمود خيل، مرچي خيل، تاتار خيل، دولت خيل، رستم خيل، شموزي، اسحاقزي، شيخزي، حسنزي، يوسف خيل، پيارا خيل، عمرزي، احمد خيل، مجيد خيل، گدايي خيل، محمودزي، الف خيل او زکر يا خيل.

35 پښي

ز مور تو کم پوهان (نسب پيژندونکي) پښي د پښتنو د غر غښت د ټولنيزې ډلې نه شميرې چې په سهيلي پښتونخوا، افغانستان، پاکستان، بنگله ديش او هند و ستان کې ميشته دي.

په پخوانيو تاريخونو کې چې د دغې قبيلې يادونه پکې شوې ده هغه تاريخ خا نجهاني يا مخزن افغاني دي چې مولف يې خواجه نعمت الله هروي نوزي و چې د هند د مغولي واکمن جلال الدين محمد اکبر د دربار مؤرخ و. همد اراز په انګريزي مؤرخينو کې ميچر راوړې، مونت سوارت الفنسټن او د پټان د کتاب مؤلف سر اولف کيرو هم په خپلو اثارو کې د پښي قبيلې يادونه کړې ده.

د سهيلي پښتونخوا مشهور اديب او تاريخپوه پرو فيسر ولي محمد خان سيال کا که په خپل اثر [پښتو او پښتانه په سهيلي پښتونخوا] کې د پښي پښتنو په اړوند داسي ليکلي دي: "د پښي قبيلې اصلي مرکز د کاکړ ستان د ژوب ناوه او د بوري تاريخي سيمه ده، خو بيا پښو خپله پلرني سيمه پر يښې او د لویې تاريخي پښتونخوا نورو سيمو ته لير ديدي دي. هغه وخت چې پښيا نو خپل اصلي ټاټوبی کا که ستان پرېښود نو ځينې يې په پښين کې

ميشته شول او ځيني يې د سيوي په تار يخې سيمه کې اباد شول. [45]

د پښتونخوا مشهور مؤرخ سيد بها در شاه ظفر کا کا خيل په خپل اثر [پښتانه د تاريخ په رڼا کې] ليکلي دي: "پښې هم د کا کرو په خير مشهوره او پخوانۍ قبيله ده چې جرړې يې تر ویدي زمانو پورې رسي، چې د دوی ځينې خلک په افغانستان او ځيني هم په دکن کې استوگنه لري." [46]

د تاريخ حیات افغاني مولف ډیپټي محمد حیات خان له نن نه ۱۴۳ کلو نه د مخه د پښو د قبیلې په اړوند اسی ليکلي دي: "د دغې قبیلې د نسب له شجرې نه د دغې قبیلې د بنا خو نو او څانگو ویش ډیر بنکاره او واضح دی. د دغې قبیلې بنا خو نه هم په کا کرو وړ گډیږي او د پښې د قبیلې سیمه چې سیوی نو میږي د کا کرو په سیمه پورې اړه لري. کله چې یو مسافر د ډاډر له سیمې نه په لومړي منزل د شمال خواته لاړ شي نو سیوی ته رسیږي. د سیوی سیمه د کلکې خاورې نه جوړ شوي میدان دی، چې په ځینو ځایونو کې یې غرنۍ ویالې راوځي چې د ځمکو په خر و بو لو کې ور ځینې گټه اخیستل کیږي. د سیوی او ډاډر نیل ډیر غوره جنسیت لري چې په کندهار او ایران کې د ملتان د نیل په پر تله زیات پیږد و نکي لري او د خیر پور د نیل سره بر ابر شمیرل کیږي. د دغې قبیلې د ایسوت او موسی خیلو بنا خو نه د کا کرو د سیمې ختیز خواته په یوه غره او صحرا کې او سیږي او د موسی خیلو له دوو څانگو نه د بلبل د څانگې نسل د شمیر له مخې زیات دی چې زیاتره یې د کرنې په چارو بوخت دي او دویمه څانگه یې چې لهرزي نو میږي او شمیر یې د بلبل د څانگې په پر تله لږ دی، نو زیاتره خلک یې په مالدارۍ او د غوا یا نو په ساتنه بوخت دي. د پښې قبیلې د لهنو بناخ د چخن او کنډر په سیمه کې او سیږي، چې د کا کرو د سیمې لویږ ته پر تې دي او د دوی د استوگنې له سیمې نه مالگه د ځمکې د بنورې نه تر لاسه کیږي او دغه کسب خلک د مالگه ټولوي او په او بنا نو او غوا یا نو باندې یې کندهار او د کا کرو د مند و خیلو سیمې او نورو شا او خوا سیمو ته د خر څلاو له پاره وړي او په عمومي توگه یې له غلې سره تبادله کوي. ځینې وختونه چې د غلې بیه لوړه وي نو د غلې سره یې په یوه وزن ور کوي او کله هم دوه چنده اور بشي او جوار ور باندې اخلي.

د پښې بناخ د خلکو د ود او د ستور کت مت کا کرو ته ورته دی، خو د پښو یوه څانگه چې امرزي نو میږي او د ستوریا نیو د قبیلې لویږ ته پر اته دی، نو د هغوی د ود او د ستور د شیرانیو د قبیلې خلکو ته ورته والی لري. د پښې د قبیلې ټول شمیر چې په خپلې پخوانۍ سیمه کې پر اته دی ۸۰۰۰ زرو تنو ته رسیږي. [47]

د راولپنډۍ په چهچه او هم د هزاره په سیمه کې د پښې په نامه یوه سیمه شته چې پښې پکې او سیږي. د هندوستان په دکن کې هم د پښو په نامه یوه سیمه شته چې تقریباً ۲۰۰۰ تنه پښې پکې استوگنه لري. له دې نه پرته د هند د

45 پښتو او پښتانه په سهيلي پښتونخوا کې، د پر و فیسر ولي محمد خان سیال کا کر تالیف، ۹۴ مخ، کوپته، ۱۹۷۶

46 پښتانه د تاريخ په رڼا کې، د سيد بهادر شاه ظفر کا کا خيل تالیف، پيښور یو نیور سټي بک ایجنسي، ۱۳۲۹ مخ، د ۱۹۶۲ کال چاپ

47 پښتني قبیلې، د کتور لطیف یاد، د پيښور چاپ، ۷-۷ کال، ۷۱-۷۰ مخونه

هر يانا د ايالت د رو هتک د ضلعې په کوها نه کې هم پښې استوگنه لري چې شمير يې تر ۵۰۰ تنو زيات دى. د هند د اتھرا پراديش د ايالت په خورجه نومې سيمه کې هم ډير شمير پښې استوگنه لري. يو شمير کاکړ د هند د لويديز بنگال په ايالت کې هم او سيږي. د هند د اندھرا پراديش په ايالت کې هم پښې ژوند کوي. خو هند و ستانې پښو خپله ژبه له لاسه ورکړې ده. د هند و ستان په تاريخ کې پښو ډير رول لوبولى دى، په تيره بيا د اوډ خان پښې چې په ۱۷۱۳ ميلادي کال کې د هند د مهاشتراد ايالت د خاندیش د سيمي تامتو صوبه دار تير شوي دي. [48]

35.1 د پښې قبيلې بنا خونه

د پښتني شجرو سره سم پښې د داني زوی او د غر غبنت لمسی دی. لاندیني بنا خونه د پښې اولاد ده ده: ختا، نې، مرغزایي، سین، مرغستن، قاسم، ساهنگ، زمري یا مزی، باکرزي، خوژک، ایسوت، شکون، لهون، سامی، وهپال، اتما نخیل، شدي خیل، موسی خیل، علي خیل، بلیل، لهرزي، حمزه خیل، ملهېزي، عمر خیل، ممیزي، مرد و خیل، نصرزي، انخرزي، حسنزي، مولیزي، باهرزي، اعزز خیل، هبیت خیل، درې پلاري، سینزي، مغدودزي، کمالزي، جلالزي، خدووزي، احمدزي، ادینزي، مليزي، شهالمزي، عمرگتزي، کرموزي، شاديزي، تولازي، کرمزي، طوطیزي، داروزي، ادینهزي، خاتوزي، کانوزي، خوجکزي، بازي، مر سینیزي، کابلزي، بهرزي، بائيزي، بهدینزي، هرزان خیل، مکيزي، خانزي، خويداد خیل، زرو خیل، هلالزي، گهدازي او نور.

36 پوپلزي

ز مور پښت پوهان (نسب پیژندونکي) پوپلزي د سر پښې پښتنو په ډله کې شمیري چې د رانیو پښتنو یوه څانگه ده. د رانیان په دوو سترو بناخو نو ویشل شوي دي چې یو یې خیرک او بل یې پنج پای نومېږي، چې بیا خیرک د بارکزیو، اخکز یو، الکو زیو او پوپلزیو په څانگو او پنج پای د نور زیو، ساکزیو (اسحق زیو)، الیزو، ادوزیو او ماکو په څانگو ویشل شوي دي.

36.1 د پوپلزیو د قبیلې بنا خونه او څانگې

حبیبزي، ایوبزي، باروزي، اسما عیلزي، حسنزي، قلندرزي، باميزي، بهلولزي، سدوزي او نور...

د پو پلزيو مشهور او نامتو خلک چې د ځينو په نومو نو د د غې قبيلې بنا خونه نومول شوي دي:

ايوب، بارو، حبيب، حسن، اسما عيل، بامی، نصرت، غني، معروف خان، عمر خان، ملک سدو، خواجه شير، اسد الله خان، خضر خان، مست خان، دولت خان، رستم خان، محمد زمان خان، نظر محمد خان، خداداد سلطان، حسين خان، زعفران خان، کامران خان، يحيي خان، موسی خان، هارون خان، فتح الله خان، رحمت الله خان، بهادر خان، اسما عيل خان، کمال خان، محبت خان، علي خان، جعفر خان، غازي خان، بارخان، نواب محمد خان، خدایار خان، مؤمن خان، عظمت خان، حلیم خان، ملک صالح، ادم خان، بهلول خان، علي خان، شاهیا، مستی.

همداراز پو پلزي د نورو درانيانو د څانگې په پر تله ځکه مشهوره ده چې د افغانستان بنسټ ايښوونکی د ابدالي احمد شاه بابا او د ده اولاد په همدې څانگې پورې اړه لري. د افغانستان ولسمشر حامد کرزي چې په اصل کې د کندهار او سيدونکی دی د پو پلزيو قبيلې ته منسوب دی.

36.2 د پو پلزيو د قبيلې داستوگنې سيمې

پو پلزي د نورو پښتني قبيلو په پر تله د شمير له مخې خورا ډير دي. دوی زياتره د کرنې په چارو بوخت دي، خو يو شمير يې د سوداگرۍ په چارو او دولتې ملازمتو بوخت دي. دوی زړه ور، هيوادپالونکي، جنگيالي، ميلمه پال او علم خوښوونکي خلک دي. اوس د افغانستان په بيلا بيلو ولايتونو کې د دوی داستوگنې سيمې او شمير په اړوند معلومات وړاندې کوو.

1. د کندهار په ولايت کې: هغه شمير پو پلزي چې د کندهار په ولايت کې استوگنه لري زياتره يې د کندهار ولايت په مرکز، د شاه ولي کوټ، د امان، ارغنداب، خاکريز، پنجوايي او ارغستان په ولسواليو او د غورک په علاقو کې استوگنه لري، چې د کندهار په ولايت کې د دوی مجموعي شمير د څه د پاسه ۱۰۰۰ سلو زرو تنو په شا او خوا کې بنودل شوی دی.

2. د هرات په ولايت کې: پو پلزي د هرات ولايت د انجيل، گذرې، پښتون زرغون، غوريان، زنده جان، اوبې او کرخ په ولسواليو کې ميشته دي چې د هرات په ولايت کې د دوی ټول شمير د ۳۰۰ زرو تنو په شا او خوا کې بنودل شوی دی.

3. د هلمند په ولايت کې: د هلمند ولايت پو پلزي د دغه ولايت د ناوه بارکزيي، نوزاد او د واشيو په علاقو کې استوگنه لري، چې ټول شمير يې د ۲۰۰ زرو تنو په شا او خوا کې اټکل شوی دی.

4. د زابل په ولايت کې: د زابل ولايت پو پلزي د دغه ولايت د ترنک او جلدک په ولسواليو او همداراز د ميزان په علاقه اري کې استوگنه لري، چې په نو مورې ولايت کې يې مجموعي شمير د ۱- زرو تنو په شا او خواکې اټکل شوی دی.
5. د ارزگان په ولايت کې: په دغه ولايت کې پو پلزي د دغه ولايت په مرکز تيرين کوټ او د خاص ارزگان، گيزاب، د هراود او د شهيد حساس (بنا يې اوس يې نوم بدل شوی وي) په او لسو اليو کې استوگنه لري چې په دغه ولايت کې د دوی شمير د ۴- زرو تنو په شا او خواکې بنودل شوی دی.
6. د بادغيس په ولايت کې: يو شمير پو پلزي د بادغيس ولايت د مرغاب او غورماچ په او لسو اليو کې هم ميشته دي چې شمير د ۳- تنو په شا او خواکې بنودل شوی دی.
- په دې سر بيره يو شمير پو پلزي په کابل او د هيواد په شمالي ولايتونو لکه بلخ، فارياب، سرپل، جوزجان، کندز او بغلان کې هم ميشته دي.
- يو شمير پو پلزي د سهيلي پښتونخوا په کوټيټه، چمن او نورو سيمو کې هم ژوند کوي. د پاکستان د ملتان او کراچۍ په بنا رو نو کې هم پو پلزي شته.
- بايد زيات ته کړو چې يو شمير پو پلزي کو چيانی ژوند لري او له يوې سيمې نه بلې ته ليردي، خو شمير يې زيات نه دی.
- ماخوذ د [49، 50] نه .

37 ترکا نې (ترکلا نې)

ترکا نې (ترکلا نې) د پښتنو يوه ډيره مشهوره قبيله ده چې د سر بن په ټولنيز گروپ پورې تړلې ده. ترکا نې د پښتنو د نورو قبيلو په لړ کې يوسفز يو، مندرو او گگيا نيو ته ډير نږدې او دغه درې واړه قبيلې د ترکا نيو په گډون د بناخي خيلو يا خو بنې خيلو په نامه سره يادېږي.

49 معلومات مختصر در باره اقوام و قبایل سرحدی کشور، ۹۷-۹۸ مخونه، د کابل چاپ

50 د کابل سلطنت بيان، دويم ټوک، ۸۷ مخ، د کابل چاپ

د غه قبيله په پخوا نيو متو نو کې او له هغې جملې نه د اخوند د رويزه په "تذکرت الابرار والا شرار" کې د تر کلا نې په نامه يا د ه شوې د ه، خو اوس معمولا د تر کلا نې په ليکدود ليکله کيږي.

يو سفزي، مندر، گگيا نې او تر کلا نې چې په مجموعي ډول د بنا خي خيلو په نامه يادېږي د دوی اصلي او لو مړنی ټاټوبی د کندهار د ارغستان د سيمې په حدودو کې د غونډان او سره غره په شا او خوا کې هغه ځمکه ده چې د غورې مړغی په نامه يادېږي. دوی چې د ترينو پښتنو په گاوند کې او سيدل د ترينو د فشار له کبله يې خپله سيمه پرېښوده او د غوريا خيلو له خوا د مقر په کڅی کې په ورکړل شوې ځمکه باندې د څه وخت له پاره ميشته شول، خو له غوريا خيلو هم خوي ابدی شول او هغه ځمکه يې هم پرېښوده چې په نتيجه کې د کابل خواته راو خويدل. د راتگ په وخت کې اتما نخيل هم ورسره ملگري شول او بيا د کابل په شا او خوا ورشوگانو کې ميشته شول.

په هغه وخت کې په کابل کې د تیموري کورنۍ مرزا ابو سعيد واکمن و چې ورپسې يې زوی مرزا الغ بيگ د همدغو پښتنو په مرسته په کابل او غزني کې په ۱۴۶۹ ميلادي کال کې واکمن شو. له دغه ځايه د دې خبرې اټکل کيدای شي چې بنا يې بنا خي خيل پښتانه به د کابل ورسره ملگري شول او بيا د کابل په شا او خوا ورشوگانو کې ميشته شول.

مرزا الغ بيگ چې تر څو پورې کمزوری و د همدغو پښتنو نه يې مرسته غوښته او په همدغو پښتنو به يې ځان ساته، خو کله چې په خپلو پښو ودرید او پياوړی شو د پښتنو سره يې په مخالفت لاس پورې کړ. په پای کې الغ بيگ وپتیبيله او هوډ يې وکړ چې د دوی پياوړی ځواک مات کړي. هماغه و چې د بنا خي خيلو پښتنو مشرانو ته يې د وکه ورکړه او هغه دا چې د بنا خي خيلو پښتنو مشرانو ته يې يوه ميلمستيا جوړه کړه او په ډير چل ول سره يې د هغوی د ۹۰ تنو په شا او خوا کې يې په يوه شپه له تيغه تير کړل چې اديره يې د کابل د مرغان د غونډۍ د سپاه سنگ د غره په لمنه کې پرته ده. دا پيښه په غالب گو مان د ۱۴۸۰-۱۴۹۰ عيسوي کلونو تر مينځ رامینځ ته شوې ده.

تر دې خو نړۍ او خواشينوونکې پيښې نه وروسته بنا خي خيل پښتانه د کابل نه د ننگرهار خواته وليږدول، خو ترکانو په لغمان کې واړول. يو سفزي، گگيانې او اتما نخيل په ننگرهار کې او سيدل چې بيا نو موږې د رې قبيلې په سوات کې ميشته شوې، خو تر کلا نې چې په لغمان کې استوگن شوې وو د لغمان خلکو د دوی له لاسه په کابل کې مغولي واکمن ته د دوی له لاسه شکايت وکړ چې بيا د مغولي پوځونو د فشار په وجه دې ته اړيستل شول چې د لغمان سيمه پرېږدي او باجوړ ته لاړ شي چې له هماغه وخته د باجوړ په سيمه کې استوگنه لري چې د افغانستان د کونړ ولايت سره گډه پوله لري.

37.1 قبيلوي جو رښت

تر کانهي په لاندنيو بناخو نو باندې ويشل شوي دي: سالارزي، ماموند، ابراهيمزي، اسوزي، او اسماعيلزي.

1. سالارزي: چې د باجوړ په لرامدک، برآمدک، لرسدين، برسدين، بنار، ناوهگي، کوټکي، اليکي، چارمنگ، بابو قره اورود کې ميشته دي. په سالارزيو کې د برم او لاده برم خيل او هلال خيل د دانگام او اسمار د تاريخ سره نه شليدونکي تر او لري. په باجوړ سر بيره د افغانستان د کونړ ولايت کې هم ډير شمير سالارزي استوگنه لري او د دوی داستوگني حايو نه په لاندې ډول دي:

a. دانگام، شو نکړي، اغز باغ، اسمار، ساو خوړ، نارې، خوکی، بارگام، ازير گل، بریکوټ، ډمبرو، حصاره، کراړه، دم کلي، نرنګ، کنجگل، د و نايي او ټانکو دره کې ميشته دي

2. ماموند: ماموند په دوو مهمو بناخو نو ويشل شوي دي. لوی ماموند چې کازي هم ورته وايي او واړه ماموند.

د ماموند لوی اکثریت په باجوړ کې او سپري. د دوی ختيز ته سالارزي، شمال ته يې دانگام، شمال لويديز ته يې شوړتن او د مروړې درې، لويديز ته يې چارمنگ او سهيل ته يې د بنار رياست پروت دي. لوی ماموند د ماموند و په شمال او لويديز کې ميشته دي. په ختيز کې د لویو ماموند و او سالارزو تر مينځ برید (حد) د ملا سيد غردی او د لویو او وړو مامند و تر مينځ برید لوی خوړ دي. د لویو ماموند و د خانگو او خيلو نو نو مونه دادي: مسعود خيل، عمر خيل، يو سف خيل، سليمان خيل او خلوزي. د وړو ماموند و خيلونه پروزي، اوريازي او برم کازي دي.

د لویو ماموند و کلي دادي: غابني، شينتر، ذکي کوټ، گيري، زري او ترخو. د وړو ماموند و کلي دادي: خپري، موضی، کگی، وړوکی خرکی، بانچه، شاهي تنگی، لوی خرکی، بدان، ډمه ډوله او ډبر.

3. ابراهيم خيل: په ټوله تر کانهي قبيله کې ابراهيم خيل د مشر توب او اعتبار خستن دي. دوی په اصل کې په سالارزيو ورگډيږي، خو له کومه وخته چې ابراهيم نو می د باجوړ د سالارزيو مشر د خپلې سيمې د ازادۍ له پاره د مغولو د امپراتورۍ سره ډيرې جگړې وکړې او د باجوړ د سيمې خپلواکي يې په ډيرې ميرانې سره وساتله، نو دهغه حای د پښتنو له خوا ده ته د خان لقب ورکړ چې دغه مشري تر ډيرې مودې له پاره دده په کورنۍ کې پاتې شوه او اولاده يې د ابراهيم خيلو په نامه سره ياده شوه.

4. اسوزي: په ميدان او براول کې استوگنه لري.

5. اسما عيل زي: چې په ميدان او براول کې استوگنه لري.

د باجوړ نه برسيره تر کاپي په دیر او د افغانستان د کونړ په ولایت کې هم استوگنه لري چې په دیر کې
ميشته تر کاپي په براول، میدان او جندول کې استوگنه لري.

ترکاپي زړور، ميلمه پالو نکي او غير تي خلک دي. په باجوړ کې د ترکاپي شمير د ۱۸ تنو په شا او خوا
کې بنودل

شوي دي، همداراز په دیر کې ۸ تنه او د افغانستان د کونړ په ولایت کې د ترکاپي شمير د ۴۵ تنو په شا
او خوا کې بنودل شوي دي.

ماخوډ [51، 52، 53، 54، 55] نه .

38 تره خيل

تره خيل په اصل کې غلجي پښتانه او د احمد زيوقبيلې پورې تړلی بناخ دی چې د کابل ولایت د دده سبز
ولسوالۍ په تره خيلو کې، د لغمان ولایت د تبي کونج او تره خيلو په سيمو او يو شمير هم په کونړ کې ميشته د
ي.

د دده سبز ولسوالي چې د کابل په شمال ختيز اته کيلو مترۍ کې پرته ده د خلکو مجموعي شمير يې (۱-۱۳۶)
تنه دی چې په سلو کې ۷ خلک يې پښتانه او زياتره تره خيل دي.

د دده سبز ولسوالي د شکر درې، مير بچه کوټ، کلکانو او د قره باغ سره گډه پوله لري. د دده سبز ولسوالي
مرکز د تره خيلو په پل سنگي کې موقعيت لري. د دده سبز ولسوالي د لاندنيو کليو او بانډو نه جوړه شوې ده: تره

51 د پښتنو ټولنيز-اقتصادي جوړښت، د پښتو څيړنو بين المللي مرکز، د افغانستان د علومو اکاډمي، ۱۳۶ کال

52 پير معظم شاه، تواريخ حافظ رحمت خاني، پيښور، پښتو اکيډمي، ۱۹۷۱ کال

53 تذکرت البرار والاشرار، داخوند درويزه تاليف، اداره اشاعت سرحد، پيښور، ۱۹۶ کال

54 تاريخ حيات افغاني پښتو ژباړه، د محمد حيات خان تاليف، د پيښور چاپ، ۲۳۴ مخ

55 پښتني قبيلې، د کتور لطيف ياد، د پيښور چاپ ۷۵-۷۶-۷۷ او ۷۸ مخونه

خیل، ده یحیی، بختیاران، خواجه چاشت، د پای منار پا چا صا حب، خاص ده سبز، اب دره، قلعه شاه محمد، کته خیل، نوار، سورخی، ابد ره بالا، جارو او ده سبز بالا. په افغانستان باندې د رو سانو د یر غل په دوران کې د د غې ولسوالۍ زیاتره خلک او له هغې جملې نه تره خیل له خپلې سیمې نه مها جرت ته اړ شول او پېښور ته ولیر د یدل او زیاتره یې د اکورې او زا خیلو په کیمپو نو کې او سیدل. د اسی ویل کېږي چې د تپل شوې جگړې په ترڅ کې د دوی په سلو کې ۸ کورونه ویجاړ او د کر نې ځمکې یې شاپړې شوې.

تره خیل زیاتره د کر کیلي او باغو نو په چارو بوخت دي. د کر نې محصولات یې غنم، جوار، خټکي او هند وانې دي. دوی په خپلو بڼو نو کې د توت، زرد الو، انګور او بادامو ونې لري، خو د پنبه گل په نامه د تاکونو نا روغي د دوی د انګورو حاصلاتو ته ډیر تاوان رسوي. په پخوا وختو نو کې د دوی ځمکې د کابل د سیند او هم د کاریزونو په ذریعه خړوبیدلې، خو د دیرش کلن تباه کونکې جگړې په ترڅ کې د دوی د اوبو لګولو سیستم بیخي ویجاړ شو، په تیره بیا پر له پسې وچکالیو د دوی کر نې او ونو بوټو ته ډیر زیات زیانونه وپورول او اوس د ژورو شاه گانو په ذریعه خپل د کر کیلي چارې پر مخ بیا یې، خو اوس یې هم ډیرې ځمکې د اوبو د نشتوالي له کبله شاپړې پر تې دي. حیوانات یې پسونه، وزې او غواگانې دي.

تره خیل زیاتره د کر کیلي او باغدارۍ په چارو بوخت دي، خو لږ شمیر یې د بیلابیلو کارونو د تر سره کولو له پاره کابل ته ځي. د ده سبز ولسولې په عمومي ډول او په تیره بیا د تره خیلو سیمه په ځانګړي توګه کوم روغتون نلري، خو یوازې دوه روغتیا یې کلینیکونه لري چې د ډاکټرانو او نرسانو مجموعي شمیر یې ۸ تنو ته رسیږي چې د دوی د سیمې له پاره کفایت نه کوي. د ده سبز ولسوالې په مجموعي توګه ۲ لیسې او د ګوټو په شمیر لومړني ښوونځي لري.

تره خیل غیر تي، میلمه پالو نکي، نرم مزاجه او د ښو اخلاقو او کړو وړو څښتنان دي. د روسي یرغلګرو په وړاندې بڼه په میړانه جنگیدلي او خپل هیوادنی رسالت یې تر سره کړی دی. دوی د علم او ښوونې او روزنې له چارو سره هم ځانګړې مینه لري. د دوی قومې مشران او سپن ږيري هم ډیر د رانه خلک دي.

د تره خیلو خلک د سپورټ سره هم ځانګړې مینه لري لکه غیږه نیونه، تیره اچول او په ځانګړي توګه توره وهل یا شمیر بازی پکې زیات رواج لري چې د لوبې په وخت کې د مخصوصو ډالو نو نه پکې کار اخلي او په دې کار کې خورا مهارت لري.

په او سني وخت کې لاندیني بهرني موسسې ده سبز ولسوالۍ د بیا ودانولو په چارو کې مرسته کوي:

1. UNOPS - د ده سبز د ده یحیی د لیسې او د سپر کونو د جوړولو په برخه کې مرسته کوي.

2. KOHINOOR- چې د کاريزو نو په برخه کې مرسته کوي.

3. CARE- چې د روغتيايي چارو او پوهنې په برخه کې مرسته کوي.

4. UNICEF- د پوهنې او بنوونې او روزنې په برخه کې.

5. DACAAR- د اوبو او پاکوالي په برخه کې.

6. IAM- د خوړو او روغتيا په برخه کې.

7. SCA- د روغتيا او ټولنيزې سو کالۍ په برخه کې.

8. WFP- د خوړو په برخه کې.

9. PAYANA- د تره خيلو د بنوونځي په برخه کې.

10. ARKAR- د کاريزو نو په برخه کې.

11. ICRC- د پاپيونو په برخه کې.

په دې وروستيو وختو نو کې د افغانستان د بيارغا ونې وزارت پتيلې د ه چې په د ه سبز کې به يو بنار گو ټی چې د بنار جوړولو په نړيوالو معيارونو سره به برابر او د ۲- زره تنو له پاره به کورونه ولري جوړ کړي چې د ا په خپل ذات کې د د ه سبز د ولسوالۍ په غورید و اد پر مختگ کې ستر رول لو بولای شي.

39 ترکی

د پښتنو د عنعنوي شجر و له مخې تره کي د غلجيو په ټولنيز گروپ پورې اړه لري. تره کي د موسی زوی د ابراهيم لمسی او د غلجي کړ و سی دی. تره کي زیاتره د غزني ولایت د مقر، ناوې، گیلان او اب بند په ولسوالیو کې میشته دي چې ۲ پر ۳ برخه خلک یې په کلیو او بانډو کې او یوه برخه خلک یې په پو ونده او کوچیانې ډول ژوند کوي چې د وی د شمیر په تنا سب د هغوی سیمه وړه او کوچنی، د هـ د ډې په وجه چې د مقر د سیمې زیاته برخه د علي خیلو او خد و زیو (خد رزیو) په لاس کې ده نو ځکه د ځمکې د لږ والي له کبله یې یو پر ۳ برخې خلک په شپو نتوب او د پسونو، میرو، وزو او غواگانو په روزنه او پالنه ژوند کوي.

د تره کي قبیلې جنوب او جنوب ختیز ته د سلیمان خیلو او توخي قبیلې، ختیز ته یې سلیمان خیل، شمال ته یې علي خیل، اندر او هزاره او جنوب ته یې سیمه د ډیورنډ پر کر بنه د کاکړو پښتنو سره نښتي ده.

د تاریخ حیات افغاني مؤلف ډپټي محمد حیات خان په خپل دغه تاریخي اثر کې چې ۱۴۴ کلو نه د مخه یې کښلی دی د تره کو پښتنو په اړه وند د اسې لیکلي دي: "په افغانستان کې د تره کو د قبیلې شمېر پنځلس زره کورنیو ته رسیږي چې له ۲ پر د ریو نه زیات خلک یې د ایمي استو گنځي لري او یوه دریمه برخه خلک یې په پو ونده او کوچیانې ډول ژوند کوي. د وی اصلي ټاټوبی د مقر او ناوې سیمه ده چې د وی د سیمې په پر تله د هغوی سیمه وړه ده. د دغې قبیلې خلک د مني مو سم په پیل کې د ژمي د تیرولو له پاره کندهار ته ځي او په پسرلي کې بیرته د مقر سیمې ته راستنېږي چې د وی د ډې تگ راتگ په اړوند د پښتو یو مشهور متل دی چې د اسې وایي:

[چې چو نگښې وایې قر، تره کي وایې مقر چې چو نگښې وایې غار، تره کي وایې کندهار]

د دې متل مقصد د ادی چې کله د گرمی د موسم په پیلید و سره چو نگښې د قر غر پورته کوي، نو په دغه وخت کې تره کو کوچیانو ته خپل وطن او ټاټوبی ور په یاد شي، نو د دوی د تیرولو له پاره بیرته مقر ته راځي، خو کله چې چو نگښې د یخنی د رار سیدلو له کبله د غار نارې وهي نو تره کي د ژمي د تیرولو له پاره کندهار ته ځي چې دغه متل ډیر شهرت لري.

د تره کي قبیلې بنا خو نه

د تره کي قبیلې په لاند نیو بنا خو نو ویشله شوي ده:

با دین خیل، ناخیل، ساک خیل، تسویل خیل، گر بز خیل، بارک خیل، مصري خیل، حسن خیل، حاتم خیل، لالو خیل، جمال خیل، گریز خیل، حریف خیل، گلان خیل، شباب خیل، تراب خیل، سلیم خیل، کنجو خیل، میری خیل، کلو خیل، نوروز خیل، تاجو خیل، اناری خیل، صابر خیل، نازک خیل، دلدار خیل، شیکی، المری، قدرت خیل، دوران خیل، خجل خیل، شاگل خیل، شیرین خیل، سد و خیل، شیخ نور خیل، نور خان خیل، سد و خیل، خیر و خیل، کبیر خیل، سالی خیل، قتال خیل، اکبر خیل، زرین خیل، تری خیل، بستم خیل، لاجمیر خیل، شهباز خیل، قباد خیل، سینین زی، نورزی، ملک دین خیل، موسی خیل، گران خیل، بر اهم خیل، زلو خیل، خان خیل، صاحب د خیل، فراق خیل، بیگو خیل، شاه عبدال خیل۔

39.1 د تره کي قبیلې د استوگني سیمې

1. د غزني په ولايت کې : لکه چې په پيل کې مو يا د ونه وکړه چې د د غې قبيلې اصلي ټاټوبی د غزني ولايت د مقر، ناوې، گيلان او اب بند ولسوالۍ دي۔ په تيره بياپه مقر او ناوه کې زيات شمير تره کي ژوند کوي۔
2. د زابل په ولايت کې : تره کي د زابل ولايت په مرکز کلات او هم د شاه جوی په ولسوالۍ کې ژوند کوي۔
3. د کندهار په ولايت کې: د د غې قبيلې کو چيان په عمو مي تو گه په ژمي کې د کندهار ولايت د ريگ او اخکز يو په سيمو کې او همداراز د کندهار په نورو برخو کې ليدل کيږي، د دوی يو شمير د ډيو رنډ له کر بنې تير يږي او د کاکړو د قبيلې سيمې ته لير دي او تر پشينه پورې ځي۔
4. د هلمند په ولايت کې: د تره کيو د قبيلې يو شمير خلک د دغه ولايت د ناد علي او گر مسير په ولسوالیو کې هم ژوند کوي۔
5. د بادغيس په ولايت کې : د بادغيس په ولايت کې تره کي د دغه ولايت د مرغاب ولسوالۍ د بوکن په کلي کې چې مشر يې ملک عبدالرحمن خان دی استوگنه لري۔ پردې برخه د نو مورې ولايت د غورماچ د ولسوالۍ په څو کلیو کې هم تره کي استوگنه لري۔
6. د فارياب په ولايت کې : د دغه ولايت د قيصار او پښتون کوټ په ولسوالیو کې هم تره کي شته، چې يو شمير يې کو چياني ژوند لري۔
7. د سرپل په ولايت کې: د دغه ولايت په ځينو کلیو کې هم تره کي استوگنه لري۔

8. د کندز په ولایت کې: د دغه و لایت په ځینو ولسوالیو کې هم تره کی استوگنه لري.

9. د ننگرهار په ولایت کې: د دغه و لایت د چپرهار د ولسوالۍ د تره کو په کلي کې هم زیات شمیر تره کی استوگنه لري چې شمیر یې ۳... تنو ته رسیږي.

10. په سهیلی پښتونخوا کې: د سهیلی پښتونخوا په کوئیته، پشین، ژوب، سیوی او کچلاغ کې هم یو شمیر تره کی استوگنه لري، چې په سهیلی پښتونخوا کې د دوی ځیني نامتو مشران د ادی: تادین خان تره کی، چارگل خان تره کی، الحاج شیر محمد خان تره کی، حاجی عبدالغفور تره کی، محمد یوسف خان تره کی او حاجی گلاب خان تره کی.

39.2 د تره کو د قبیلې نومیالی او مشران

د تاریخ حیات افغاني په قول ۱۴۴۰ کلو نه وړاندې په مقر او ناوه کې د دوی مشران او نومیالی خان تره کی، محمود خان تره کی، زمان خان تره کی، هارون خان تره کی، مرتضی خان تره کی او میر احمد خان تره کی ول.

د افغانستان د خلک ډیمو کرایک گو ند مشر او د انقلابي شورا رئیس نور محمد تره کی چې د ۱۹۷۸ کال د ثور د کو د تا په نتیجه کې یې ځواک تر لاسه کړ هم د غزني د مقر ولسوالۍ د سور کلي تره کی و.

سر بیره پردې عبدالقدیر تره کی د افغانستان د سترې محکمې لو مړنی رئیس و، چې د اعلیحضرت محمد ظاهر شاه له خوا پر دغه دنده گو مارل شوی و.

د کابل پوهنتون د حقوقو د پوهنځي پخوانی استاد او سیاستپوه بناغلی د کتور رو ستار تره کی هم د تره کی قبیلې ته منسوب دی.

تره کی غیر تي، میلمه پاله، هیواد پالو نکي او په پښتني ننگ او پښتنواله باندې ټینګ خلک دي. د انگریزي یرغلګرو سره په دري گو نو جګړو کې یې ښې تورې و هلي دي چې ښه بیلګه یې د ستر غازي صاحب خان په مشرۍ د دوی دغه ویاړلې مبارزې وې چې زموږ د گران هیواد افغانستان په ویاړلې تاریخ کې ثبت دي.

د روسي یرغلګرو او د دوی د لاسپو شوو پر خلاف هم د تره کو د قبیلې مبارزې د ستاینې او شایسي وړ دي.

40 ترين

ترين په سر بني پښتنو کې يوه مشهوره قبيله ده چې په افغانستان، سهيلي پښتونخوا، پښتونخوا او په پاکستان کې استوگنه لري. د پښتني رواياتو او د نسب د شجرو نه جو تيري چې ترين د شر خون زوی او د سر بن لمسي د رې زامن در لودل چې ابدال، سپين او تور نو ميدل چې د سپين او تور اولاده د خپل پلار په نامه په ترين سره مشهور شول. د ترين هغه زوی چې تور وزمه و هغه په تور ترين او هغه بل زوی يې چې سپن رنگی و په سپين ترين مشهور شو چې د دوی د هر يوه اولاده د سپينو او تورو ترينو په نامه ياد بري.

40.1 بنابونه

د حيات افغاني مؤلف ډپټي محمد حيات خان د تور ترين او سپين ترين په اړه د اسي ليکلي دي:

40.1.1 تور ترين

تور ترين د درانيو د ملک سهيل ته په پشين کې او سيږي چې لويدیخ ته يې د شور اوک سيمه چې د بريخو قبيلې ټاټوبی دی او سهيل ته يې د شال سيمه چې د تکتو غر د دغو سيمو تر مينځ پوله جوړوي. د پشين سيمه تقریباً ۸ ميله او برد والی لري او دغه او برد والی د شمال ختيز نه د توبې ختيز خواته غزیدلی دی، چې تر ټولو سورور ځای يې ۴ ميله پلنوالی لري.

د پشين سيمه د بريخو د سيمې يعنې شو راوک نه لوړه ده او سطحه يې هم د شور اوک نه ډير لوړ والی او ژور والی لري، خو د شور اوک په پر تله ډيره اباده او شنه ده. دلته د ځمکې يوې کولو له پاره د اوبانو په پر تله له غوايانو نه زيات کار اخيستل کيږي، که څه هم په يوې کولو کې کله ناکله د اوبانو نه هم گټه اخلي، نو ځکه د دوی په سيمه کې اوبان هم روزل کيږي. که څه هم تور ترين زياتره په کرنې او مالدارۍ باندې خپله گوزاره کوي، خو يو زيات شمير يې د سنده او کندهار تر مينځ په سو د اگری بوخت دي. د دغې قبيلې ځيني دودونه او رواجونه درانيا نوته ورته دي او د دوی خان د درانيو د خان سره يو شان حيثيت لري.

د کابل امير او د کندهار حاکم پخوا د دغو خانانو په چارو کې لاسوهنه کوله، خو دغو خانانو په ټاکلي شمير سپاره د کابل د امير د ربار چو پرته استول، چې دغه کار به د قلنگ په بدل کې تر سره کيده او کله به هم د دوی خانان د ربار ته ورغو بښل کيدل.

د پښين د ټولو او سيد ونکو شمير تخمینا کور نی ۱. کورنی شمیرل شويدي، چې په دغه سیمه کې سيدان هم او سیري، چې په دغو سيدانو کې ډیر تکړه سو داگران هم شته دي. د تور ترينو شمير تقریبا ۶... کورنی بنودل شوی دی.

40.1.2 سپين ترين

دغه قبيله په شمير کې له تورو ترينو نه لږدي، دوی په څلورو بناخو نو بيل شوي دي او د ژوره په نامه وادي کې چې د ټل او چو ټيالي په ميداني برخه کې پرته ده او سیري. د دوی او تورو ترينو تر مينځ یو شه د کاکړو ملک پروت دی، خو دوی په دود او دستور کې له تورو ترينو سره یو والی لري. دوی قوي او متور خلک دي. د دواړو ترينو يعني هم د تورو ترينو او هم د سپينو ترينو مشري او رياست سره له دې چې سره ليرې پرته دي د يوه خان په لاس کې ده او د پښته پښته مشري او خاني د تورو ترينو د بټي زي په بناخ پورې اړه لري. د دې خبرې د ثبوت له پاره دغه لاندینی متل مشهور دی:

خاني ده په دوه کوره --- په ترين کې په بټي ده --- په لو حاني کې پر کټي ده

د دې متل مقصد د ادی چې خاني په د وکو رنيو پورې اړه لري، د لو ديانو په لو حاني قبيلې کې د کټي زيو په بناخ کې او بل د ترين د قبيلې د بټي زي په بناخ، چې دا خبره پوره ثابت ده چې په دواړو ترينو کې یو خان دی او نوموړی هر کال د سپينو ترينو سیمې ته د قلنگ دراتو لو له پاره ځي او که څوک ونه غواړي نو کړي وکړي، نوله هغه نه د دغه کار په بدل کې پیسي اخلي، کله چې د کابل په دربار کې بې نظمي را مينځ ته شي، نو پر دوی هم دغه بې نظمی او فساد ونه تاثیر کوي او خپلسري کيږي. اوس د کندهار حاکم د پشین له سیمې نه په ټاکلې انداز ه نغدي روپی اخلي.

د سپينو ترينو د رې واره سیمې سره نښتې دي. ژوره چې د وادي نه په پورتني سیمه کې د څپر د غره له نږدې سیمو نه بيليري، د غرونو په مينځ کې تنگه، خو کوزې خواته پر اڅه ده، تردې ځایه چې ابادي هم پکې ده او دوه لوی کلي هم پکې شته. ټل بيا د دغه ځای په پر تله لږ څه پر اڅه دی او د بورې او چو ټيالي ميدانونه هم ور سره یو ځای کيږي. د ټل او چو ټيالی سیمه د سيوی له سیمې سره پر تله کيدای شي، خو هو ابي له سيوی نه يوه انداز ه بڼه ده.

د او د ترين د قبيلې په اړوند د ډپټي محمد حيات خان ليکنه چې ۱۴۴ کلونه ترې تير يږي او په بنکاره توگه معلوميري چې په هغه وخت کې د ترين سیمه او پشین د افغانستان د خاورې يوه برخه وه چې د کابل امير او د کندهار حاکم پرې تسلط درلود.

40.1.3 نور بنابنونه

د ترينو د قبيلې بناخونه دادې: وزير، جم، سليمان، او مچي، با بو، ملمو ني، مند يزي، منگل زي، نيك ختاني، بتي زي، تورل زي، هارون زي، سيکمي، ملکيار، اسما عيل زي، باروزي، حيدر زي، يعقوب زي، احمد زي، هيکل زي، خانخيل، ترينزي، بدلزي، فيروززي، لالا زي، مليزي، شادي زي، سخي زي، بلوزي، اغاخيل او نور...

40.2 د ترين د قبيلې داستو گنې او سني سيمې

1. په سهيلي پښتونخوا کې

ترين د سهيلي پښتونخوا په پشين، ژوب، کوئټه، کلاي عبد الله، زيارت، هر نايي، سنخاوي، لور لايي، گلستان، سيوي، شراکه، خوست، د وکي، اوستا محمد، جهل مگسي، گند او ه، مستو نگ، کلات او کزدار کې استوگنه لري. د لور لايي او زيارت اکثره پښتانه ترين دي.

2. په افغانستان کې

يو شمير ترين په کندهار، هلمند او اوروزگان په ولايتونو کې ميشته دي. د اسي ويل کيږي چې د ارزگان ولايت مرکز تيرين کوټ د ترينانو په وجه په تيرينکوټ باندې يادېږي.

3. په پښتونخوا کې

د پيښور د پچگي په کلي کې هم گن شمير ترين او سيږي چې ويل کيږي د پشين نه دلته رالير ديدلي دي. په دې برسیره په هر پپور او هزاره ډويژن کې هم زيات شمير ترين او سيږي. د اسي ويل کيږي چې د هزاره د ضلعي ترينان د کندهار او ژوب له سيمي نه هزاره ته لير ديدلي دي. هغه وخت چې لوي احمد شاه بابا پر هند باندې برید کاوه نو د هزاره د سيمي ترين مشرانو لکه نجيب الله خان ترين، سعادت خان اوزبر د ست خان د ده په پوخ کې لوږې پوځي دندې درلودې. همدارز د سکهانو سره په جگړه کې د هزاره د سيمي مشرانو لکه محمد خان ترين او بوستان خان ترين د ميرانې ډېرې کار نامې له ځانه پرېښي دي. په او سني وخت کې د هزاره سيمي په ترينو کې عبد الر حمن خان ترين او د هغه زوی جها نگر خان دي چې سياسي او د پيلو ما تيکي دندې لري.

د پاکستان پخوانی جمهور رئيس فيلډ مارشال ايوب خان ۱۹۷۴-۷۱۹، د ده زوی گوهر ايوب خان او لمسی يې عمر ايوب خان د هر پپور بتي زي ترين پښتانه دي.

41 تنهې

که چیري د تنیو پښتنو د نسب شجره په غور سره و خپرل شي نو جو ته به شي چې د وی په اصل کې کرلاني پښتانه دي. تنهې د شیتک زوی دی او د غه قبيله په د ریو عمد ه خانگو و یشلې شوې ده یعنی ار یوزي، مر یخیل او سینکي.

تنهې په عمو مي ډول د افغانستان د خو ست و لایت د تنیو په ولسوالۍ کې چې د خو ست جنوب ته مو قعییت لري استوگنه لري. د تنیو سهیل ته گوربز او مده خیل وزیر پر اته دي چې د ډیو رنډ کر بنه مده خیل او تنهې سره جلا کوي، لویدیز ته یې خدران، شمال ته یې د شمل سیند او اسما عیل خیل او ختیزې بر خې ته یې هم گوربز پر اته دي.

د تنیو قبيله پر ۱۱۲ سترو او کوچنیو کلیو و یشلې شوې ده. د دوی لویدیز خواته غر ډیر اباد او زیاتره خلک یې په غرونو کې او سیري.

د حیات افغاني د تاریخ مؤلف ډیپټي محمد حیات خان په خپل دغه مشهور اثر کې چې ۱۴۴ کلونه د مخه یې کښلی دی د تنیو په اړوند داسي لیکلي دي [63]:

تنهې د خو ست په لویدیز او جنوب کې میشته او زیاتره په غرونو کې او سیري، خو ځیني خلک یې د غرونو په لمنو کې هم استوگنه لري. د دوی لوی کلی د درگي په میدان کې دی چې ۵۰ کوره لري. ویل کیږي چې د دوی د وسله والو کسانو شمیر ۱۰۰۰ تنو ته رسیږي. د درگي پر ته چې د دوی د سیمې خورالوی کلی دی دالاندې کلي هم مشهور دي: حصارک، گوخه، نرخی او اتمان. تنهې په مسقفو یا چت لرونکو کورونو کې ژوند کوي. د دوی

56 پښتني قبيلي، د دكتور لطيف ياد اثر، ۸۱-۸۲-۸۳ او ۱۶. مخونه، د پښور چاپ

57 د پښتنو قبيلو شجرې او مينې، د پوهنوال محمد عمر روند ميا خيل تاليف، ۲. مخ د کابل چاپ

58 <http://www.khyber.org/pashtotribes/t/tarin.shtml>

59 تاريخ حيات افغاني، د ډيپټي محمد حيات خان تاليف، ۱۷-۱۷۱-۱۷۲. مخونه، د پښور چاپ

60 د کابل سلطنت بيان، د مونت سټوارټ الفنسټن تاليف، پښتو ژباړه، ۱۲۱ او ۱۲۲. مخونه، د کابل چاپ

61 تواريخ خورشيد جهان، د شير محمد خان گنډاپور تاليف، ۲. مخ

62 <http://en.wikipedia.org/wiki/Tareen>

63 حيات افغاني، پښتو ژباړه، د پښور چاپ، ۴۳ او ۴۴. مخونه

لو يد يز غر بنه شين دى، گن سيورى لري او دلته ډير بنكاري بازان هم شته. د تنيو ټول شمير ۱۲... زره تنه دي، چې له دغه شمير نه يې ۳... تنه وسله وال دي. د دوى د ټو پكو شمير د دوى وسله والو كسانو په پر تله ۱/۴ لږ دي. د دوى ۳... تنه تورې لري. په تنيو كې هغه خلك چې ټو پك نه لري، نو تورې او سپر ونه ضرور له ځانه سره ساتي. تېي ډير زړور او جنگيالي سر تيري دي. د خوست د سيمي په گوند يو كې دوى په سپين گوند كې شامل دي. تېي زياتره د كر كيلې په چارو بوخت دي، ځمكې يې للمي، خو يوه اندازه يې د اوبو په ذريعه خړو بېري. د دوى ځيني خلك د بنو تر سيمي پورې د تنباكو او نورو شيانو سو د اگري كوي، خو له خپلې سيمي نه يې بهر زياتره تگ راتگ نه خو بېري، كه څه هم دوى د خوست د سيمي د حاكم رعييت بلل كېږي او د كال ۱... روپۍ ماليه ور كوي. سره له دې چې د ومره لږه ماليه ور كوي، خو بيا هم د خپل غرور، زړورتيا او سختو غرونو د شته والي له كبله كله ناكله د خوست د حاكم نه ياغي كېږي. كه څه هم د تنيو تر مينځ كوړنى د بنمنۍ نشته، خود د غې قبيلې بناخو نه په دوو گوندونو ويشل شوي دي چې اريوزي او سينكي يې په يوه گوند او مريخيل يې په بل گوند پورې اړه لري چې د شمير له مخې د مريخيلو او بيا په مريخيلو كې د اتې خيلو شمير زيات دي. په مريخيلو كې د رې نامې په يوه خوا او خيبي خيل، اتما نزي او خبر زي په بله خوا دي. گل خان او گل هيبت د دې نامې په بناخ، اسما عيل او داد گل د خيبي خيلو په څانگې او خان، فقير، شير احمد او دلواز د تنيو د قبيلې ملكان دي

په او سني وخت كې د تنيو ستر كلي دادې: حصارك، گو خه، نر خي، ايتمان، كو چون، ډبر، وريځى، د ير ملكه، سنگر اى، تور خيل او ور ژله.

تېي په عمومي توگه لوړې ونې، غنم رنگه او بنايسته څيري لري. دوى زړور او جنگيالي خلك دي. د هيواد د خپلو اكنو په دريو جگړو كې چې د انگر يزي بنكيلا كگرو پر خلاف شوې ده د تنيو ونډه ډيره درنه ده. د روسي يرغلگرو په وړاندې هم دوى د مقاومت سنگر ونه تاوده ساتلي وو.

41.1 د تنيو د قبيلې بناخو نه

لكه چې د دې مقالې په لومړني برخه كې وويل شول چې تېي كرلاني پښتانه دي او په دريو عمده بناخو نو ويشل شوي دي، د دوى د پاتې بناخو نو نومونه په لاندې ډول دي: د رې نومي، اريوزي، مريخيل، سينكي، گديو خيل، جنگي خيل، تر خيل، عبد الخيل، اتې خيل، نو كور خيل، عيس خيل، زنده خيل، شبو خيل، حاجي خيل، سره، بنده خيل، كول كهول، خندگي، منتگ، روشانه، دك خيل، خيدود خيل، پيزن خيل، ميدود، ډبري، وتك خيل، اتونزي، ميمي خيل، سيټ خيل، گويدا خيل، مينه خيل، خبر زي، تور خيل، ايدل خيل، بريم خيل، ارگند خيل، حصاركي، سپر كي، چيچكي، كامل خيل، لجي خيل، ميران، زرک، شهداد خيل، لاجمير خيل، انډي خيل، شارزي خيل، پايك خيل، ارشه خيل، بكر خيل، خو جي خيل، ترين خيل، رشيد خيل، ابراهيم خيل او نور...

41.2 د تڼيو د قبيلې شمير

لکه چې د مخه مو ولو ستل د حیات افغاني مؤلف ۱۴۴۱ کلو نه د مخه د تڼيو مجموعي شمير ۱۲... زره تنه ښو د لي وو، خو د ورو ستيو د سر شمير نو او سر وي گانو له مخې د دوی او سنی شمير تر ۳- زرو تنو زیات ښو د ل شوی دی.

41.3 د تڼيو د قبيلې مشهور کسان

تڼي په مجموعي توگه د علم او پوهې سره زيات مينه لري چې د علم او پوهې په ډگر کې د يو شمير کسانو نو مو نه اخیستلای شو.

1. استاد حکيم تڼيوال

چې په يو وخت کې د کابل پوهنتون استاد و. د ده د پښتنو او پښتنو د ټولني په اړوند زياتې مقالې ليکلي او يو اثر يې چې د بنا غلي پوهاند ر سول امين په ملگر تيا ليکلی و د " پښتنو ټولنيز - اقتصادي جوړښت " نو ميري چې په ۱۳۶۵ لمرېز کال د افغانستان د علو مو اکاډمي، د پښتو څيړنو د نړيوال مرکز له خوا د بنا غلي د سر محقق د مرستيال جلات خان حکمتي په سر يزي او اديت خپور شوی دی چې د پښتنو د قبيلوي جوړښت په اړوند يو گټور کتاب دی. استاد حکيم تڼيوال د پکتيا د وېلي په توگه هم دنده سرته رسوله، چې بيا وروسته په شهادت ورسيد.

2. استاد گلداد

په پيل کې د ننگرهار د طب په پوهنځي استاد و چې خپلې زده کړې يې په شوروي اتحاد کې سرته رسولې وې، وروسته د لوړو زده کړو وزير او بيا د افغانستان د علو مو اکاډمي، د رئيس په توگه يې هم دنده سرته رسوله.

3. استاد وزېر تڼيوال

د هند په عليگره پوهنتون کې يې د ژبپوهنې په برخه کې خپله ماسټري اخيسته وه، د کابل پوهنتون د ژبو او ادبياتو د پوهنځي د پښتو ډيپارټمنټ استاد و او وروسته د افغانستان د علو مو په اکاډمي کې د خپرونو مد

یرو، څه مو ده یې د المان د برلین په پوهنتون کې د پښتو ژبې استا د هم پاتې شوی و، چې د ژبپوهنې په برخه کې یې زیا تې مقالې لیکلي دي.

4. د سر محقق مرستیال مولانا جان تنیوال

د کابل په پوهنتون کې یې د لیسانس او المان کې یې د ماسټرۍ تر کچې پورې زده کړې کړي دي. د دی همد اوس هم د افغانستان د علومو اکاډمۍ د ژبو او ادبیاتو په مرکز کې علمي غړی دی او د پښتو د ګرامر او ژبپوهنې په اړوند په څیړنو بوخت دی او په ژبپوهنه کې یې ډیرې مقالې لیکلي دي.

5. احمد جان تنی

د کابل پوهنتون د فلسفې د څانګې فارغ دی، وروسته یې د ژورنالیزم سره مینه پیدا شوه، د ملي دفاع وزارت په نشراتي برخو او هم د باختر اژانس کې یې خپلې دندې ترسره کړي دي. د هیواد په ډیرو ورځپاڼو او مجلو کې یې ګڼ شمیر مقالې خپرې شوي دي.

6. شهنواز تنی

د افغانستان د اردو صاحب منصب و، په شوروي اتحاد کې یې زده کړې کړي دي، وروسته یې د ډاکټر نجیب الله په وخت کې د افغانستان د دفاع د وزیر په توګه دنده سرته رسوله.

ماخوډ ده [64، 65، 66] نه.

42 توخي

توخي د غلجيو پښتنو په ټولنيز گروپ کې يوه مشهوره قبيله ده. د پښتني رواياتو او شجرو پر بنسټ توخي د هوتک بابا (٦٦١-٧٤ هجري قمري) ورور، د بارو زوی، د تولر لمسی او د غلجي کر وسی دی، چې د توخي قبيله د ده په نامه مشهوره ده. [67]

64 معلومات مختصر در باره اقوام و قبائل سرحدی کشور، د شیر رحمن د وړتالیف، ٦٧ مخ، کابل

65 پښتانه د تاریخ په رڼا کې، د سید بهادر شاه ظفر کا کاخیل تالیف، پېښور-١٣٩٦ مخ

66 پښتني قبيلې، د کتور لطيف ياد، ٨٣-٨٤ او ٨٥ مخونه، د پېښور چاپ

67 پټه خزانه، محمد هوتک بن داؤد، ٩ مخ، د ١٣٣٩ کال چاپ، کابل

د تو خو قبیلې د هو تګو تر عروج وړاندې د غلجیو پښتنو په ټولنیز ګروپ کې لو مړ نی مقام او خای در لود او سلطان ملخی تو خی چې د هند د مغو لي امپراتور اورنگزیب عالمگیر (1068-1118هجري) معا صر و، د تو خو د قبیلې ډیر مشهور مشر او سردار تیر شوی دی. [68] نو موړی د میر ویس خان بابا د مور نازو انا پلارو.

د تو خو سیمه د کندهار ولایت لمر خا ته ته په ۸۵ میله واټن کې موقعیت لري چې په کلات غلجایي سره مشهوره ده او د تو خو صدر مقام گنل کیږي. تو خي د تر نک د رود پر څنډو د پل سنگي نه نیولې تر شیباره پورې استوګنه لري [69]

مشهور انګرېز مؤرخ مونت سټوارټ الفنسټن په خپل کتاب (An Account of The kingdom of Caubul) کې چې د افغانستان د علو مو اکا ډمی، د پښتو څپر نو د نړیوال مرکز له خوا د کابل سلطنت د بیان تر عنوان لاندې په پښتو ژبه ترجمه شوی دی:

په هغه وخت کې د تو خو د قبیلې شمیر ۱۲ زره کورنۍ بنو د لي دي، په داسې حال کې چې د حیات افغاني د تاریخ لیکوال ډیپټي محمد حیات خان ۱۴۴ کلونه وړاندې د تو خو شمیر ۱۵ زره کورنۍ بنو د لي دي [70]

د زابل ولایت د ارغنداب د وادی په شمالي برخه کې چې د هزاره گانو د سیمې تر څنګ پرته ده او هم د میزان سیمه د تو خو په ولکه کې ده. همداراز یو شمیر تو خي د ناوې د وادی په جنوبي او بنګتني برخه کې استوګنه لري، پاتي يې په شیباره، هلتاغ، ارغنداب، باغر، د ای چو پان، جلدک، کاکړ، نو بهار، کلات، شاه جوی، شملزي او شینکي کې میشته دي.

42.1 د تو خو د قبیلې بنا خونه

د تو خو قبیلې په لاندنيو بنا خو نو ویشلې شوې ده: رهمند، ایوبزي، حسن زي، رستم خیل، پو پل خیل، مغدود خیل، یونس خیل، باټا خیل، بسو خیل، بامیو خیل، اکازي، محمد زي، شملزي، جلالزي، با بکر زي، میرا نزي، جعفر زي، پیروزي، پیر خیل، کشیا نې، نتوزي، موسی خیل، حسن خیل، عاشو زي، سوري زي، سید خیل، عراقی، برانخیل، خویدا خیل، نظر خیل، شکی خیل، مامی خیل، علیشیر زي، انه زي، مته خانخیل، کالو خیل، فقیر زي، بېري، موسی زي، شاه حسن خیل، سیکاک، ادم زي، هوتکزي، اقر بی زي، پیرکزي، عیسی زي، برهان خیل، پاتو

68 تاریخ حیات افغاني، ۲۸۵ مخ، د پېښور چاپ، ۱۳۸۶ کال

69 هو تګي ها، عبد الرؤف بینوا، ۵-۶ مخونه، کابل ۱۳۳۵ کال

70 مونت سټوارټ الفنسټن، د کابل سلطنت بیان، ۱۲۴-۱۲۵ مخونه، د کابل چاپ

زي، کر مو نخيل، پيروي خيل، حسن خيل، خان خيل، بارکزي، عمر خيل، الي زي، مين خيل، مغلزي، نور الدين زي، هوازي، ختي زي، فيروز خيل، دعوت خيل، بهرام خيل، سيان زي، ناز خيل، بهلول خيل او ناجو خيل

42.2 د استوگنې سيمې

په بيلا بيلو ولايتونو کې د دوی د استوگنې سيمې او شمير په لاندې ډول دی :

1. د زابل په ولايت کې :

a.	د دغه ولايت په مرکز کې	۲- زره تنه
b.	د شاه جوی په ولسوالۍ کې	۳- تنه
c.	د ارغنداب په ولسوالۍ کې	۲۲ زره تنه
d.	د شينکې په ولسوالۍ کې	۶ نیم زره تنه
e.	د شملز يو په ولسوالۍ کې	۳۲ زره تنه
f.	د ميزان په ولسوالۍ کې	۵- زره تنه

2. د کندهار په ولايت کې

a.	د کندهار ولايت په مرکز کې	۱۱ زره تنه
b.	د شاه ولي کوټ په ولسوالۍ کې	۷ زره تنه
c.	د ارغنداب په ولسوالۍ کې	۵- زره تنه

3. د ارزگان په ولايت کې

په دغه ولايت کې هم ډير شمير توخي استوگنه لري، خو د شمير په اړوند مې کوم معلومات رلاسه نه کړل

4. نيمروز په ولايت کې

د دغه ولايت د کنگ په ولسوالۍ کې کې هم يو شمير توخي استوگنه لري چې شمير يې د ۳... زره تنو په شا او خوا کې بنو دل شوي دي.

د هرات ولايت په بيلا بيلو ولسواليو کې هم يو شمير توخي استوگنه لري

د حيات افغاني د مؤلف په قول د توخو يوه محله د کابل په ده افغانانو کې هم شته.

د امير عبدالرحمن خان د واکمنۍ په وخت کې توخو ډيره شديده ضرر به وليده او يو شمير يې د خپلې سېمې نه د افغانستان نورو برخو ته تبعيد شول.

توخو د تاريخ په اوږدو کې د بنکيلاکگرو څو اکونو پر خلاف له وياړه ډکې مبارزې کړي دي. د مغولي تيري کونکو، صفوي يرغلگرو، انگرېزي بنکيلاکگرو او روسي ناتار پر خلاف د دوی د وياړه ډکې مبارزې زموږ د هيواد د تاريخ ځلانده بابونه دي چې موږ پرې وياړو.

42.3 د توخو د قبيلې نو ميالي

1. سلطان ملخي توخي

سلطان ملخي توخي د هند د مغولي واکمن عالمگير اورنگزيب (۶۸۱-۱۱۱۸ هجري) معاصر و. نو موږ يې د مير ويس خان هوتکي د مور نازو انا پلار و. ده ته د غلزيو د قبيلې مشري ور په غاړه وه. ده د جلدک په حدودو کې د گرم اب وادي او ځمکي د ابدالي قبيلو د مشر خداداد سلطان سره د غلزيو او ابداليو تر مينځ پوله وټاکله او نو موږ يې ځمکي يې د دواړو اړخونو تر مينځ وويشلي چې تر اوسه هم دغه ويش معتبر دی. سلطان ملخي توخي په هغه جگړې کې چې د انځرگي او سرخ سنگ تر مينځ وشوه ووژل شو او دده تر مړينې وروسته دده زوی حاجي عادل او د هغه زوی بابي خان د قبيلې مشري کوله او پر کلات او ملحقا تو يې واک ټينگ و. دوی د کلات او چغتران په کلاوو کې چې د ترنک پر غاړه ول او سيدل، چې وروسته باني خان هم ووژل شو. تر هغه وروسته د علي خان زوی شاه عالم خان چې د سلطان ملخي وراره و او د هغه زوی خو شال خان هم تر يوې مودې پورې د توخيو د قبيلې مشري کوله، چې د دې کورنۍ وروستي کسان اشرف خان او الهيار خان دي چې د خو شال خان زامن ول چې اشرف خان د لوی احمد شاه بابا له خوا د کلات نه د غزني تر سيمو پورې حکمران ټاکل شوی و او پر هند باندي د بريد پر وخت هم د احمد شاه بابا ملگري و. د تيمور شاه په وخت کې د اشرف خان زوی امو خان د غلجيو حکمران و.

2. ملا باز تو خي

د پټې خزانې د مؤلف محمد هو تک په قول ملا باز تو خي د اتغر د سيمې او سيد ونکې و چې د غه سيمه د زابل ولايت د مرکز کلات جنوب ختيزې بر خې ته پر ته ده. نو موړې په شعر کې استاد و او غزلې او ربا عې لري. محمد هو تک نو موړې خپل همراز بللی دی. نو موړې خپلې زده کړې په هند وستان کې کړې وې او په فقه، منطق او حکمت کې تکړه و او خپلو شاگر دانو ته به يې در سو نه ورکول.

3. نور محمد غلجی

دی په اصل کې غلجی او په غلجيوکې تو خي و. پلار يې ملا يار محمد نو ميد ه. د پټې خزانې د مؤلف په قول دی په عمر پوخ او اتيا کلن و او په پنجو ابي کې او سيد. د مير ويس نيکه مير منې او کو چنيانو ته يې د يني تد رېس کاوه. دی شاعر هم و او د نافع المسلمین په نامه يې يو کتاب هم کښلی و چې شر عي احکام پکې بيان شوي وو او د فقه او اخلاقو د معتبرو کتابو نو نه گڼل کيد ه. ده په پنجوايي کې خپلو شاگر دانو ته مشکلات شريف، بخاري شريف، هد ايه، کنز، طريقه محمد يه او نور کتابو نه تد ريس کول. د ده د شعر يوه نمو نه چې مخمس دی په دې ډول ده:

نه مؤمن ژوندی په دین يې زما ياره نه فر باد ژړا کوه په خو کو کاره
استغفار تو به کوه د خاد پاره ته هم خان سا ته پناه غواړه له ناره

بيداري کړه په سهار کې زما دل

اره

4. نازو انا

نازو انا د مير ويس نيکه مور او د سلطان ملخی تو خي لور وه چې په ۱۱۰۱ هجري کال په تازي نو مي خای کې زيږ يد لې ده. پلار يې سلطان ملخی تو خي په هغه وخت کې د غزني تر جلد که د غلزيو د قبيلو مشر و. نازو انا په کو چنيوالي کې د علم او پوهې سره مينه در لوده. نازو انا په کو چنيوالي د پښتنو مير منو او عالمانو نه لو ست زده کړه. کله يې چې پلار د سور غره په جگړه کې ومړ او ورور يې عادل خان د خپل پلار د انتقام له پاره جنگ ته روان شو، نو نازو توره تر ملا وتر له او د نورو جنگياليو سره يې د کور او کلا ساتنه کو له. نازو انا ډيره ميلمه پاله پښتنه وه او هر کله به چې د مسا پرو قافلې د وی سيمې ته راغلې نو د دوی د ډوډۍ بند و بست به يې کاوه او چا به چې کالي نه در لودل کالي او جامي به يې ور کولې. نازو انا د بنالم خان هوتک ميرمن وه چې نو موړې د کرم خان زوی و. نازو انا خلور زامن در لودل چې عبارت و له حاجي مير خانه (مير ويس نيکه)، عبد العزيز خان، يحيي خان او عبد

القادر خان. نازو انا عابد ه او صالحه مير من وه او ټول عمر يې خپلو او لا د ونو ته په او د اسه شيدې ورکړې. هغه وخت چې مير ويس نيکه و زيږيد نو يوه شپه د پښتنو ستر ستانه بيت نيکه يې په خوب کې وليد چې ورته وايې:

د ازوی بڼه تر بيت کا، چې لوی شي ستر کا رونه به وکا او په حج د بيتالله به مشرف شي او له نسله به يې پيدا شي پا د شاهان چې دین به رو بنان کا

په رښتيا هم چې نازو انا د اسي زوی و و زه چې د بنمنان د وطن يې ورک کړل او د ده له نسله واکمنان پيدا شول چې پر اصفهان باندي يې واکمني کوله. نازو انا شاعره او د ديوان خاونده وه. ديوان يې د وه زره بيتونه د رلودل. د نازو انا د شعر بيلگه په لاندې ډول ده:

سحرگه وه، د نر گس ليمه لاند ه خاڅکی خاڅکی يې له ستر گو خڅيد ه
ما ويل خه دي بنکله گله ولسې ژاړې؟ ده ويل ژوند مې دی يوه خوله خنديد ه

همدراز د توخيو نور نو ميالي چې د هيواد او د ملي نو اميسو په ساتنه کې يې سر بندي کړي دي نو مو نه يې دا دي: شهاب الدين خان توخي، عبدالرحمن خان، سلطه محمد خان، دوست محمد خان، صمد خان، گل محمد خان، مير علم خان، مهتر موسی خان، عزيز خان، محمد شريف خان او نور.

نور ماخوډ د [71] نه.

43 توري

توري د پښتنو يوه لرغونې قبيله ده چې د کرلاڼي په ټولنيز گروپ پورې اړه لري. توري په کورمې ايجنسي کې ژوند کوي چې مساحت يې ۳۳۱ کيلو متر مربع دی او ۱۹۹۸ زيږدیز کال د سر شمير نې له مخې د دغې ايجنسي د وگړو شمير ۴۸۳۱ تنه بنودل شوي دي.

کورمه تر ۱۸۷۹ زيږدیز کال پورې د افغانستان د خاورې يوه برخه وه، خو وروسته پر نگانو جبراله افغانه ستانه جلا کړه.

د دوی د سيمې شمالي برخې ته سپين غر، لويديز ته يې د پکتيا ولايت، جنوب ته يې ټل او بنگښ او د

71 شير رحمن د وړ، معلومات مختصر د باره اقوام و قبایل ولايات سر حدي کشور، ۸۸ مخ، کابل

ختيز خواته د اورکز يو د قبيلې سره گډه پو له لري. د کورمې ايجنسي په د ر يو بر خو ويشلې شوې ده يعنې پو ر تنې کور مه، بنکتنې کور مه او منځنۍ کور مه. پاره چنار د کور مې ايجنسي هيډ کوار ټر يعني مرکز دی. د کورمې ايجنسي مشهور بنا رونه سده، علم شير، باگن، تالو کنج او با گز ايي دي ..

په لر غو نو تاريخي متو نو له هغې جملې نه په ريگو يدا کې د کورمې د سيمې او د کورمې د سيند ياد ونه شوې ده. د هند مغولي واکمنۍ بنسټ ايښو د و نکي ظهير الدين محمد با بر هم د ۱۵-۵ زير د يز کال په پيښو کې د کور مې د سيمې او د توري قبيلې يا د ونه کړې ده.

د تاريخ حيات افغاني ليکوال ۱۴۴۱ کلو نه وړاندې د توريو په اړوند د اسې ليکلي دي: [توري د خوست د سيمي شمال او د سپين غره په جنوب کې د کورمې سيند په د واړو غاړو او د کورمې په نامه سيمه کې او سپري. د غه سيمه د مخه د بنگښو د قبيلې په لاس کې وه، خو وروسته د وی د غه سيمه له د وی نه ونيو له. د توريو قبيله په پنځو بنا خو نو ويشلې شوې ده چې د هغوی نومونه، د وسله والو کسانو شمير او د هر بناخ د ملکانو نومونه په لاندې ډول دي:

1. حمزه خيل چې د رې زره تنه وسله وال جنگيالي لري او ملک يې او مک نو ميري.
2. مستو خيل چې د وسله والو جنگياليو شمير يې د وه زره تنه دي او فقير علي او شنبک يې ملکان دي
3. د وپري د رې زره تنه جنگيالي مير ونه لري او د اروابنادر محمد علي خان ورور غلام د د وی ملک دی.
4. علي زي چې د وسله والو کسانو شمير يې د وه زره تنه او د وست محمد او زيد علي يې ملکان دي.
5. غو نډي خيل د وه زره تنه جنگيالي لري او د ملکانو نومونه يې نور علي او الله نور دي.

د توريو د وسله والو کسانو مجموعي شمير ۱۲ زره تنه ښودل شوي دي. د وی د کر نې په چارو بوخت دي، خو ځيني د ميوو په خر خولو او نورو شيانو سو داگري هم کوي. د توريو په سيمه کې وريجي، جوار، غنم او اور بشي ډيرې پيدا کيږي، خو مڼي او نورې ډول ډول ميوې هم پکې شته.

د حمزه خيلو د بناخ د وه سوه کورنۍ په کوچيانې ډول ژوند کوي چې د ژمي په موسم کې بلند خيلو او ټل ته خپل مالونه د خر خلاو له پاره بيايي او د تود وخی په موسم کې سپين غره ته ځي. د کورمې په سيمه کې د کابل واکمن يوه کلا جوړه کړې ده او يو شمير پوځيان پکې شته، نو ځکه توري د کابل د واکمن رعيت گڼل کيږي او د وی ته په هر جر ييب ځمکې د کابل يوه نيمه روپی مالیه ورکوي. همداراز د کابل واکمن د توري قبيلې نه د هر کور په

سر د لو گي په نامه يوه رو پي، ما ليه اخلي. د توريو د کر نې ټو لې نهري ځمکې د کو رمې له سينده خړو بيري، د وې شيعه مذهبه دي او په ميلمه پالنه او پښتني ننگ او دود او د ستور ټينگ خلک دي. د د وې په سيمه کې کو مې بد رگې ته اړتيا نشته او د وې له سيمې نه کاروانو نه پرته له کوم خطرته تير يري.]

لکه چې وړاندې وويل شول توري شيعه مذهبه دي او د مذهبي احکامو په تر سره کو لو کې ډير ټينگ دي. د وې د خپل قبيلوي دود او د ستور له مخې د سيدانو ډير درناوی کوي او هر يو تن يې د سيدانو مریدان دي. د غې قبيلې سيدان په څلورو ډلو ويشل شوي دي چې د وې ورته ډير معتقد دي د غه سيدان عبارت دي د تيراه سيدان، احمد زي سيدان، د کر مان سيدان او د ماوره سيدان .

هغه توريان چې د تيراه په سيدانو پورې اړه لري د ميا مريد په ټينگ واندې او پاتې نور يې د سست واندې په نامه ياد بري چې درې واندې د ميا مريد په مقابل کې سره يو دي. شهيد علامه عارف حسين الحسيني په کور مې ايجنسی کې ستر مذهبي لار بنود و چې د ۱۹۸۸ زير ديز کال د اگست د ميا شتې په ۵ نيټه د نامعلو مو کسانو له خوا شهيد شو.

په دې برسېره توريان په سپين گو ندي پورې اړه لري. لنډه دا چې توري د پښتنو زوروره، غير تي او په پښتو او پښتو نواله باندې ټينگ خلک دي

44 جبار خېل

جبار خيل په غلجيو پښتنو کې يوه مشهوره قبيله ده چې د ننگرهار ولايت د سره رود او حصارک غلجا يي په ولسواليو، د لغمان ولايت د کڅ عزيز خان په سيمه، لوگر او د کابل او جلال اباد تر مينځ سيمو لکه گندمک، جگد لک، تيزين او د کابل ولايت په خاک جبار کې چې د جگد لک او خور د کابل تر مينځ مو قعيت لري ميشته دي.

که د جبار خيلو د نسب شجره په غور سره وگورو نو د وې د احمد زيو غلجيو يوه پښه ده، چې د خپل نيکه جبار بابا د نامه په وجه په جبار خيلو ياد بري. د جبار بابا مزار د کابل د خاک جبار په ولسوالي کې دی، له همدې کبله د غه ولسوالي د خاک جبار په نامه سره ياد بري چې د جگد لک او خور د کابل تر مينځ مو قعيت لري.

د لوی احمد شاه بابا د واکمنۍ په وخت کې د حصارک غلجا يي د جبار خيلو مشر لنگر خان نو ميدي چې نو مورې د جبار خيلو د قبيلې نامتو مشر تير شوی دی. د امير دوست محمد خان د واکمنۍ په وخت کې د جبار خيلو د قبيلې مشران د احمد خان زوی عزيز خان و چې د جبار خيلو د مريم خيلو په څانگې پورې يې اړه درلوده. د عزيز

خان پلار احمد خان د ډيرې مودې له پاره د امير د و ست محمد خان د مشر وروړ فتح خان د نردې مقرر بينو نه و چې هغه ورتنه د لغمان د كڅ په سيمه كې ډير جاگيرونه وركړل چې بيا وروسته نو موږې سيمه د هغه د زوى عزيز خان د نامه له كبله تراوسه پورې د عزيز خان د كڅ په نامه سره يادېږي چې د ننگرهار د د رونتې سيمې ته نردې پرته د ه او د پښتو د ژبې د مشهور ليكوال او شاعر ارواښاد استاد گل پاچا الفت مزار هم د كڅ عزيز خان په سيمه كې دى.

له بلې خوا د امير د و ست محمد خان او عزيز خان جبار خيل تر مينځ خپلوي هم موجوده وه، هغه دا چې د عزيز خان خور د امير د و ست محمد خان ميرمن وه. د افغان - انگرېز په لومړۍ جگړه كې عزيز خان، امير د و ست محمد خان ته وفا د اړه پاتې شو، خو وروسته په ۱۸۴۱ او ۱۸۴۱ ميلادي كلو نو كې نو موږې د محمد شاه خان با بكر خيل سره چې هغه هم د انگرېزي بنكيلاكرو سرسخته د بنمن و و يوځاى شو او د انگرېزانو پر خلاف د هغه په ملگر تيا په ډيرې زړورتيا او ميرانې و جنگيد. كله چې امير د و ست محمد خان د و ويم ځل له پاره د افغانستان واکمن شو نو عزيز خان د حج د مبارکې فرېضيې د اداكو له پاره مكې معظمې ته لاړ او د حج ترمراسمو وروسته د هغې ناروغي له كبله چې وړ پېښه شوې وه په ۱۸۵۵ ميلادي كال كې هورې وفات او ښخ شو.

د عزيز خان تر مړينې وروسته د هغه وروړ كريم خان جبار خيل د امير د و ست محمد خان پر خلاف پورته شو، نو موږې د غازي محمد شاه خان با بكر خيل په ملگر تيا پر چارباغ بريد وكړ او د كابل - جلال اباد لاره يې بنده كړه. په دغه وخت كې د دوى د مبارزې مركز اوزبين و.

د امير شيرعلي خان د واکمنۍ په وخت كې د عزيز خان جبار خيل زوى غازي عصمت الله خان جبار خيل د جبار خيلو غلجيو مشر و. هغه ته د امير شيرعلي خان له خوا د حشمت الملك لقب وركړل شو او په دربار كې يې د وزير معادل صلاحيتونه درلودل او د كابل او د كابل د شا او خوا د سيمو د امنيت مسؤل و. په دغه وخت كې امير شيرعلي خان د جبار خيلو د قبيلې يو بل مشر د محبت خان زوى ار سلا خان جبار خيل خپل سلاكار او د بهرنيو چارو وزير وټاكه او د زړمت، خو ست او كټواز د سيمو د چارو مسؤل لیت يې د هغه زوى معز الله خان ته و سپاره. د عصمت الله خان جبار خيل په څيرار سلا خان د امير شيرعلي خان په دربار كې د ډير ځواک او نفوذ خاوند و، له همدې كبله وه چې امير شيرعلي خان د حصارك غلجا يي سيمه د ماليې د وړكو له نه معافه كړه.

جبار خيل په پښتني ننگ او غيرت ټينگ، زړور، ميلمه پاله، هيوادپالو نكي او په علم او پوهې مين خلک دى. هما غسې چې د انگرېزي استعمار او بنكيلاك پر خلاف يې زړورې مبارزې كړي او توري يې وهلي دي او د بر ايدون لښکرې يې ماتې كړي دي، د روسي سورا ستبدادې بنا مار پر خلاف هم په ميرانه جنگيدلي دي.

په حصارك غلجا يي كې د جبار خيلو مشهور كلي د ادې: اب زنگياني، غوريزه، نادر، گلا خيل، حليم خيل، ظرف خيل، سياب، چار توت، سرون، برجنه، خنجر او كڅي. مشهور خيلو نه يې مريم خيل، نوگيا نې خيل او نور د

جبار خیل زیا تره د کر کیلی په چارو بوخت دي، غنم، جوار او نور حبوبات پکې کرل کیږي. د حصارک غلجایي د جبار خیلو شمیر د ۲- زرو تنو په شا او خواکې اټکل شوی دی.

44.1 د جبار خیلو نامتو مشران

1. جبار خان با با چې د جبار خیلو مشر نیکه و او مزار یې د کابل د خاک جبار په ولسوالۍ کې دی او ده د نامه له کبله د غه ولسوالۍ په خاک جبار سره یادېږي
2. لنگر خان چې د احمد شاه بابا د واکمنۍ په وخت کې د حصارک غلجایي د جبار خیلو مشر تیر شوی دی
3. احمد خان جبار خیل د جبار خیلو مشر او د عزیز خان جبار خیل پلار و.
4. عزیز خان جبار خیل چې د لغمان د کڅ سیمه ده په نامه سره مشهوره ده
5. کریم خان جبار خیل چې د خپل ورور عزیز خان جبار خیل تر مړینې وروسته د جبار خیلو مشر و.
6. ملي مبارز او د انگر یزي استعمار پیاوړی د بنمن غازي عصمت الله خان جبار خیل چې د غازي محمد شاه خان با بکر خیل په ملگر تیا یې د انگر یزانو سره ډیرې جگړې کړې دي او د ملي مبارزینو مشر و.
7. محبت خان جبار خیل چې د حصارک غلجایي د جبار خیلو غلجیو مشر و.
8. ار سلا خان جبار خیل چې د امیر شیر علي خان په دربار کې د لوړ موقف خاوند او د انگر یزانو سره سخته د بنمن و.
9. معزالله خان جبار خیل چې د ار سلا خان زوی او امیر شیر علي خان د زرمات، خوست او کتواز د سیمو مسئول ټا کلی و.
10. ارواښاد عبدالمجید خان حکمران چې د اعلیحضرت محمد ظاهر شاه په وخت کې د کاپیسا حکمران و.

11. اروا بناد وکیل عبد الو هاب خان چې د ملي شورا وکیل و.

12. اروا بناد عبد الله مشهور په لعل اغا چې په سره رود کې او سید او حاکم او وروسته د سره رود د خلکو وکیل و.

13. شیرین جان اغا چې د لعل اغا ورور و.

14. د کابل پوهنتون پخوانی رئیس او استاد پوهاند طاهر عنایت.

ماخوذ د [72، 73] نه

45 جدون

جدون چې د گدون په نامه سره هم یادېږي د پښتنو په غرغښتي ټولنیز گروپ پورې اړه لري چې د پښتونخوا په جنوب صوابی، ایبټ اباد، هزاره او هر پپور کې چې د مهاجن د غرونو جنوبی لړۍ ده استوگنه لري. د تاریخي روایاتو سره سم دا خلک له پیل نه د خاښی خیلو په گوند کې شامل شوي او د قبایلي لیږد په زما نه کې د یو سفزیو مندرو سره دې سېمې ته راغلي دي [74]

د مغولي واکمن نورالدین جهانگیر د دربار مؤرخ خواجه نعمت الله هروي په خپل مشهور اثر تاریخ خانجها نی و مخزن افغانی کې چې په ۱۶۱۲ میلادی کال کې کښلی دی جدون غرغښتي پښتانه او په غرغښتیو کې د پښی او لاده بولي.

سراولف کیرو په خپل مشهور اثر The Pathan کې جدون غرغښتي پښتانه او د پښی پښتنو یو بناخ گڼلی دی [75]

د تاریخ حیات افغانی لیکوال ډپټی محمد حیات خان ۱۴۴ کلونه وړاندې د جدون قبیلې په اړوند داسې لیکلي دي:

ی:

State and Tribe in Nineteenth-century Afghanistan, by Christine Noelle, Christine Noelle-Karimi 72

73 د اروا بناد لعل اغا سره زما (د دې مقالې لیکوال) هغه مرکه چې په ۱۳۶۷ لمریز کال کې مې په کابل کې کړې وه

74 پښتانه د تاریخ په رڼا کې، د سید بهادر شاه ظفر کا کا خیل لیکنه، یو نیور سټی بک ایجنسی، ۱۹۶۲ کال

75 تاریخ حیات افغانی، د ډپټی محمد حیات خان تالیف، پښتو ژباړه، د پېښور چاپ

داخر گنده خبره ده چې دغه خلک خپله قبیله د کاکړو یو بناخ بولي، دوی په پیل کې په دوو لویو بناخو نو چې د منصور او سالار په نامه یادېږي ویشل شوي دي چې بیا دغه بناخو نه په نورو څانگو ویشلي شوي دي.

1. د سالار بناخ څانگې په دې ډول دي: مست خوازي، اتو زي، سليمان زي، عیسی خیل، عبدالرحیم زي، محمد خیل، علیشیر خیل، قلندر خیل، علي خیل، دولت خیل او اود و خیل.

2. د منصور د بناخ څانگې دادي: متي زي، دوله زي، خدرزي، عمرزي، گواخیل، یعقوب خیل، عیسی خیل، کرم خیل، قمبر خیل، باره خیل، ولي خیل، قاسم خیل، شاهي خیل، الهداد خیل، خواجه رستم کور، ادیزي، شائب زي، مامازي، خلیل زي، امرازي، یعقوب زي، شامان زي، حسن زي، بهلول زي، عید و خیل، توره خیل، زکریا خیل او عباس خیل

تاریخ حیات افغانی زیا توی

زیاتره جدون په ځانگړي ډول سالار د هزاره غرونو د د وړ په نامه ویالې په د وړو غاړو د اورش تر سیمې پورې میشته دي. د هزاره سیمې د جدونو بنکتنی برخه ډېره بڼه شنه او زر خیزه سیمه ده. د مغولي واکمن جها نگیر په وخت کې کله چې د دلازاک قبیله لوټ او تباہ شوه، نو دغه سیمه په تدریجي توگه د جدونو لاس ته ورغله، خو دلته هغه جدون تر زیاتره حده د یادونې وړ دي چې د ابا سین په لویدیز او د مها بن غره په سهيلي برخو کې میشته دي. مها بن یوه لرغونې هندي کلمه ده چې ریښه یې سنسکریټ ته رسیږي. په سنسکریټ کې مها = لوی او بن = ځنگل دی یعنې لوی ځنگل او د دې غره د تسمیې وجه بیخي صحیح ده. د جدون د قبیلې د واره بناخونه یعنې منصور او سالار د دې غره له خو کې نه تر کبنتیو برخو پورې قبضه لري. که څه هم د دوی د کوچنیو با ندو شمیر تقریبا شلو ته رسیږي، خو د دې لوی کلی لري. په گندپ کې تقریبا له شپږ سوو زیات کورونه دي چې دغه ځای د سالار بناخ لوی او مشهور کلی دی او د اتو زیو تقریبا ټولې څانگې پکې میشته دي. دغه بناخ په دوو لویو کلیو گندپ او د الوړې باندي واک لري، چې اوس میر باز عیسی خیل، جها نگیر علیشیر خیل، نواب قلندر خیل، خانی محمد خیل او طوطي علي خیل د دغه ځای مشران او ملکان دي.

د سالار د بناخ د مست خوازي څانگه په بابیني نومې ځای کې چې د انگرېزي سرکار په سیمه کې مؤقعیټ لري او سیږي. د سالار بناخ د سلیمان زیو څانگې خلک په پاده، شني، کو لاکر او پولا اچپلي کې چې کوچني کلی دي او د مها بن په سیمه کې پرته دي استوگنه لري.

د منصور د بناخ لوی کلی بیسک دی چې تقریبا د دې سوه کوره خلک پکې میشته دي. د بیسک مشهور ملک عیسی خان ولي خیل دی چې جرگو او نورو معاملو ته خلک له هغه نه مرسته غواړي او د جرگو او مرکو په کارو

نو کې ډیر مهارت لري. همداراز هاشم علي قاسم خیل، قابل خان شاهي خیل، میر خان الله— د اد خیل، غلام شاه او صحبت د دغې خانګې ملکان دي. فتح خان د وله زی هم یو معتبر ملک دی. خدرزي په ملکاګرې کې او سیري چې زنگی او هوس د دې خانګې ملکان دي.

د گند پ او بیسک زیاتره د کر نې وړ ځمکې د انګر یزي سر کار د مید ان په سیمه کې پرتې دي. گند پ، بیسک او ملکاګرې، د غره په لمنه کې د مید ان د علاقې تر څنګ مؤ قعیت لري. د دغو کلیو زیاتره ځمکې للمي دي، خو هغه ځمکې چې د غرونو په دننه کې پرتې دي هغه زیاتره شنې، ابي او حاصلخیزه دي.

په مها بن کې غنم، جوار او وریجی ډیرې پیدا کېږي. د جد ون قبیلې زیاتره خلک د کر نې او مالدارۍ په چارو بوخت دي. د مها بن مینې مشهورې او پیورې دي. د دوی د وسله والو کسانو شمیر اتلس زره تنه بنودل شوي دي [76]

پته دې نه وي چې یو شمیر جد ون په کشمیر او د کیمبل پور په سیمه کې هم میشته دي.

جد ون په پښتني ننگ او غیرت ټینګ خلک دي. د میلنو عزت او درناوی کوي. همداراز دوی په خپلواکۍ مین خلک دي. کله چې په ۱۸ عیسوي پېړۍ کې سکھانو دوی پر سیمه برید وکړ نو دوی په ډیر میرانه ورسره و جنگیدل، په دغه وخت کې د جد ونو مشر سخي جان جد ون و چې د خپلې سیمې نه یې په میرانه د فاع وکړه او بیا د سکھانو له لاسه شهید شو. همداراز د انګر یزي بنکیلاګرو په وړاندې هم د دوی مبارزې د پښتنو د تاریخ ویاړلي او د قدر وړ بابونه دي.

په او سني وخت کې د جد ون د قبیلې مشهور کسان عنایت الله خان جد ون، امان الله خان جد ون او سلطان خان جد ون دي. سلطان خان جد ون په ۱۲۰۲ کال کې د جد ون قبیلې په اړوند یو کتاب هم په انګر یزي ژبې کښلی دی.

46 جلال زي

که چیري د غلجیو پښتنو د نسب شجره په غور سره وڅیړو، نو دا به ترې جوته شي چې جلالزي د اندرو یو بناخ شمیرل کېږي. جلالزي د غزني ولایت د اندرو او شلګر په ولسوالیو او واغز نومي سیمه کې میشته دي. همدا راز د پکتیا ولایت د زرمته په ولسوالۍ چې د زرملې په نامه سره هم یادېږي یو شمیر جلالزي استوګنه لري. د پکتیکا ولایت په کتواز سیمه کې هم جلالزي میشته دي.

<http://en.wikipedia.org/wiki/Jadoon> 76

جلالزي ډير غيرتمن او په پښتو او پښتو نولۍ باندي ټينگ ولاړ خلك دي. همداراز د وي د علم او پوهې سره ډيره مينه لري. د د وي حجرې تل د ميلمنو پر مخ خلاصي وي.

جلالزيو تل د خپلو نورو پښتنو په خير په هيواد او خپلو اكي مين خلك دي، همدا وجه ده چې د انگر يزي بنكيلا كگرو پر خلاف د افغان - انگر يزي په دري گو نو جگړو كې يې د وي ته خو له ماتوونكي گو زارونه وركړي دي. همداراز د سره بنكيلا كگرو يعني د روسي استعمار او د وي د يرغلگر پوځ په وړاندې د وي مبارزي زموږ د گران هيواد افغانستان د وياړلي تاريخ زرين با بونه دي چې موږ تل پري وياړو او د درناوي سر ونه ورته ټيټوو.

جلالزي زياتره د كركيلي او باغدارۍ په چارو بوخت دي. د كرنې محصولات يې غنم، جوار او همداراز د بهونو محصولات يې انگور، مڼي، زرد الو او نورې ميوې دي چې زياتره د كاريزونو د اوبو په ذريعه خړو بيري.

46.1 د جلالزيو د قبيلي خيلونه

لكه د نورو پښتني قبيلو په خير جلالزي هم په بيلا بيلو بناخونو، خانگو او خيلو نو ویشل شوي دي چې د ځينو نومونه يې په لاندې ډول وړاندې كيري:

سليمانزي، خيرو خيل، امران خيل، شايب خيل، عيد و خيل، حيدر خيل او، شالي خيل.

هغه جلالزي چې د غزني و لايت په واغز كې ميشته دي د وي خيلونه په لاندې ډول دي:

الله يار، خاني خيل او مسري خيل.

47 جلوانې

كه چيري د جلوانيو د نسب ونه يا شجره په غور سره و خپرو نو خر گنده به شي چې د وي سربني پښتانه او د شيرانيو پښتنو له نسله دي. جلوانې د شيرانې زوي د شرخبون لمسي او د سربن كروسي دي. كه څه هم د غه قبيله د شيرانيو اولاده ده، خو نن د يوې جلا قبيلې په نامه سره ياد يږي.

جلوانې په افغانستان، پښتونخوا او هندوستان كې ميشته دي. په افغانستان كې كه څه هم د وي شمير زيات نه د

ی، خو د د وی یو شمیر د کند هار، غزني، زابل او پکتیکا په و لا یتو نو کې میشته دي. جلوانې د شیر انیو په غرنیو سیمو کې پر اته دي، د سلیمان غرد د وی په سیمه کې مؤ قعیت لري. د د وی د سیمې شمال ته د گو مل دره او د وزیرو او مسید و سیمې، جنوب ته یې ستور یانې او زمري قبیلې او لویدیز ته یې هر پیال، کاکړا و د مند و خیلو پښتني قبیلې پر تې دي.

جلوانې منځنۍ ونې، ډنگر، غښتلي غیر تمن، سخت سرې او تکره او فعاله خلک دي. که څه هم کر وندې یې لږې دي، خو د د وی په ځمکو کې غنم، جوار، اوربشي، وریجې او تماکو کرل کېږي. هغه جلوانې چې په غرونو کې استوگنه لري د غو ایانو نه سر بیر ه د پسونو او وزو رمې ساتي.

د د وی رواجونه او دودونه کت مټ د شیر انیو په څیر دي. جلوانې د نورو پښتنو په څیر د خپلو کلیو مشر ته په درنه ستر گه گوري او د کلي مشر د د وی شخړې او لاجې په بڼه ډول حل او فصل کوي، چې د د غو مشرانو فیصلې د واپرو خواووته د منلو وړوي او د احترام او درناوي په ستر گه ور ته گوري. جلوانیان په خپلو منځو کې د و مره شخړې او لاجې سره نه کوي.

جلوانې مذهبي لار بنود ونکو، دیني عالمانو او ملایانو ته په درنه ستر گه گوري، د هغوی عزت او درناوی کوي او هم د خپلو کر نیزو محصو لا تو عشر یا لسمه برخه د غو ملایانو ته ور کوي. ملایان د جومات د امانت نه پر ته نکاح گانې تړي، هلکانو ته لمونځ او نور مذهبي فرایض ور بښي او مړو ته غسل ور کول د ملا او د هغه د میرمنې دنده شمیر له کېږي.

جلوانې د شیر انیو په څیر د قران کریم تلاوت کوي، خو ملایان یې په پښتو ژبه خلکو ته هغه کتابونه ور زده کوي چې په مذهبي مسایلو پورې اړه لري. خلک یې په عمومي ډول لمونځ او روژه نه قضا کوي او په مذهبي چارو کې ډیر ټینګ خلک دي.

یو شمیر جلوانې د لودي او سوري پښتني واکمنانو په وخت کې چې په هند و ستان یې واکمني چلوله له افغانستان او پښتونخوا نه هند و ستان ته تللي او د د وی یو زیات شمیر د لودي او سوري پښتني واکمنانو په دربارونو کې لوړ پوځي منصبونه او دندې درلودې.

بايد وویل شي چې هند و ستان ته د لېږد په وخت کې د وی د شیر انیو سره یو ځای هلته لېږدیدلي چې تر اوسه هم د هند په بنگال، بیهار، اترپردیش، راجستان او گجرات کې ډیر شمیر جلوانې د شیر انیو سره یو ځای استوگنه لري، چې مور یې د لته په ځینو ایالتونو کې د استوگنې سیمې در پیژنو:

1. دراجستان د ناگور په سیمه کې د بر نیل، بهینیا، د انته، حمید پور او د ونگاری په کلیو کې د نورو شیرا نیو سره میشته دي.

2. د هند د گجرات د واد نگر او شیمیر واد په سیمه کې.

همد اراز ویل کېږي چې د هند مغولي واکمن نصیر الدین هما یون او جلا الدین محمد اکبر د جلو انیو او شیرا نیو پښتو د تور زو په زور او متو د و دیا راچپو تو ته دراجستان او گوجرات پو لو ته نږدې سخته ما تښې ور کېږي وه.

47.1 د جلو انیو د قبیلې بنا خو نه

هغه جلو انی چې د شیرا نیو د سیمې په غرنیو برخو کې استوگنه لري نو د دوی مشهورې خانگې او خیلو نه په لاندې ډول دي:

سالار خیل، مروت خیل، سپند زی، کو نکري، نیکی خیل او مهار .

ماخوځ ده [77، 78] نه

48 جمر یانې

په کاسیو پښتنو کې یوه پښه د جمر یانې په نامه یادېږي چې په زیاترو تاریخي کتابونو کې د زمر یانې او ژمر یانې په بڼه هم راغلي دي. کاسی پښتانه د سربن په ټولنیزې ډلې کې راځي او د بنر خبون په بناخ ورگډېږي. د حیات افغاني لیکوال ډپټي محمد حیات خان او د تواریخ خورشید جهان مؤلف شیر محمد خان گنډا پور له نن نه ۱۹۹۱ کلونه د مخه په افغانستان کې د جمر یا نیو شمیر تقریباً یو زر کوره بنود لري او د ایې هم زیاته کېږي ده چې جمر یا نیو د توخو (توخیو) ستانه دي.

د دغې قبیلې خلک د توخو په سیمه کې میشته دي، خو له کابله تر کندهاره پورې په زیاتره کلیو کې یو یا دوه کوره استوگنه لري. د دوی ځیني خلک د کرنې په چارو او ځیني یې هم په سو د اگری او نورو چارو بوخت دي.

http://encyclopedia.jrank.org/SHA_SIV/SHERANI_or_SHIRANI.html 77

<http://en.wikipedia.org/wiki/Shirani> 78

ي. د تاريخ حيات افغاني په قول د وي د سو د اگري په چارو کې پر مختگ کړي او د بنو شتو خاوندان دي.

ار وابتاد علامه اکاد مسين عبد الشکور رشاد د افغان ياد د مقالو د مجموعې په ۱۵ مخ کې په خپلې هغه مقالې له کې چې جمر يا نې افغان نو ميږي او د ارواښاد مولوي غلام محي الدين افغان په اړه يې چې د افغانستان د لو مړ نيو مشرو طه غو بنتو نکو له ډلې و او د د ه د قبيلې يعني جمر يا نيو په باب د اسي کبلي دي :

په جمر يانيو کې حسين خيل ستانه دي. په حسين خيلو جمر يا نيو کې په اوو مه هجري سدي کې د شعيب جمر يا نې زوی حسين لوی بزرگ او ستانه تير شوی دی. دی په تو رانو غلجيو (هو تک، تو خي) کې ميشت و. د شيخ متي خليل رحمته الله عليه (۲۲۳-۱۸۸ هجري قمري) د زوی يو سف ظا هر بين سره يې مکا بره پيښه شوې ده او للی تره کی د د ه له خليفه گانو نه و. للی زي تره کی د هم د غه للی نيکه او لاده گڼل کيږي.

د حسين نيکه زيارت په کوندر کې دی. کوندر د وازې خوا په ختيز کې د وزيرو او مندو خيلو پښتنو تر مينځ پروت دی. کله چې د کندهار کوچيان ديره اسما عيل خان ته ځي له گو متو چې بار شي په کوندر کې اړوي او له کوندره چې بار شي په چچندي کې اړوي. دغه کوچيان د د ه د اروا د خوښۍ له پاره قرباني کوي او خپل د رانه وري (بارونه) هم په دغه زيارت کې پريږدي. په زيارت کې دغه مالونو ته هيڅوک هم لاس نه شي ور وړای او د خپلو خاوندانو تر راتگه پورې امانت پر اته وي. د اسي ويل کيږي چې د شيخ حسين نيکه له زيارت نه څوک لښته هم نه پري کوي.

لکه چې د مخه هم وويل شول د دغه حسين نيکه او لاده د حسين خيلو جمر يا نيو په نامه شهرت لري. همداراز د لوگر د موسي فيض محمد اخو نزاده (۱۳۱۹ هجري قمري) هم حسين خيل جمر يا نې و او د د ه او لاده چې په هغه کلی کې او سي نو هغه کلی حسين خيل په نامه سره يادېږي.

په حسين خيلو جمر يا نيو کې زموږ د هيواد يو ستر شخصيت، اديب، عالم او د لو مړ نې مشرو طيت د غړو نه يو هم مولوي غلام محي الدين افغان و چې دی هم حسين خيل جمر يا نې و.

د علامه استاد رشاد په قول نو موږی په ۱۲۷۹ هجري قمري کال د کندهار په احمد شاهي ښار کې وزيريد ه. دی لا کو چنی و چې پلار يې وفات شو او د د ه روزنه او پالنه د د ه د تره له خوا کيده. د د ه اکا وروسته د د ميوند نا متواتل سردار محمد ايوب خان په دربار کې پيشخدمت و. وروسته چې غازي محمد ايوب بخان مجبور شو چې ايران ته لاړ شي نو مولوي محي الدين افغان او تره يې هم ور سره يو ځای ايران ته لاړل او پوره اووه کلونه هلته پاتې شول. په پای کې د انگر يزانو د فشار په وجه هغوی له بغداد پر لارې هندوستان ته وليږل شول. افغان د هندوستان په کالجو نو کې خپلې زده کړې وکړې. د امير حبيب الله خان د واکمنۍ په وخت کې غلام محي الدين تر ۲۵ کلونو تبعيد

وروسته بیر ته خپل هیواد ته ستون شو. هیواد ته تر راستنید و وروسته په حبیبیه د ارالعلوم کې د بنونکي په توگه و ټاکل شو. دی په پښتو، فارسي، عربي، سانسکریت، اردو، هندي او گور مکهي ژبو پوهید. دده پښتو او فارسي مقالې په سراج الافغان کې چاپیدلې.

غلام محي الدين افغان وروسته د کاکا سيد احمد خان لودي، مولوي محمد سرور خان واصف الکوزي، مير سيد قاسم خان لغماني، محمد ظفر خان مروت بنوخي، مولوي محمد حسين خان اورمر جالند هري، ډاکټر غني پنجا بي او دده وروڼو نجفعلی او چراغعلی غوندي خلکو سره چې د مشر وطیت د غور څنگ د نامتو لار بنو د و نکونه وټینګې اړیکې لرلې.

غلام محي الدين افغان د ۱۳۳۹ هجري قمري کال د زمري د میاشتې په ۱۲ نیټه په کابل کې وفات او په شهدای صا لحین کې خاورو ته وسپارل شو.

ماخوډه [79، 80، 81] نه

49 ځاخي

که چیرې د ځایو پښتنو د نسب شجره په غور سره وڅیړو نو جوته به شي چې دوی د پښتنو د کرلانی پښتنو په ډله کې راځي. د پښتنو ستر اتل او د تورې او قلم خاوند خوشال خان خټک په خپل بیاض کې د تورې او ځای ځي بناخونه د کرلان له نسله گڼلې دي.

ځایان د پکتیا ولایت له مهمو قبیلو نه شمیرل کیږي. شمال خواته یې غلجیان، د لوگر د ازبې او د ننگرهار د حصارک ولسوالۍ او لږڅه د خوریا نیو قبیلې، لویدیخ ته یې احمدزی، جنوب ته یې مقبل، څمکنی، منگل او توتا خیل او ختیز ته یې د ډیورنډ کر بنه پرته ده چې د کورمې ایجنسی سره پوله لري او د پیوار مشهورا و تاریخي کوتل د دغې قبیلې په سیمه کې موقعیت لري.

ځایان په پکتیا کې په اریوب، د ځایو په ولسوالۍ، د خوست ولایت په ځای میدان او د څمکنیو په ولسوالۍ کې او هم په ډنډ پتان کې استوگنه لري. یو شمیر ځایان د کابل په شاه شهید، نوې کارټې، رحمن مینې او

79 د افغان یاد، د مقالو مجموعې، د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځی ۱۳۶۱ کال، ۱۵-۲۵ مخونه

80 تواریخ خورشید جهان، د شیر محمد خان گنډاپور تالیف، د لاهور چاپ، ۱۸۶۷ ع- ۲۲۲ مخ

81 جنبش مشروطیت در افغانستان، د علامه عبدالحی حبیبی اثر، ۳، ۳۱، ۳۲ او ۳۳ مخونه

سمت خانې او ده خد ایداد په سیمو کې هم استوگنه لري. د کندز او بغلان په ولایتونو کې هم یو شمیر ځایي میشته دي. د پښتونخوا د کورمې او اورکز یو په ایجنسیو او په تیره بیا په پاره چنار، کوهاټ، هنگو، درسمند او پېښور کې هم ځایان استوگنه لري. د تاریخ حیات افغاني لیکوال محمد حیات خان له نن نه ۱۴۴۱ کلونه وړاندې د ځایو د وسله والو کسانو شمیر ۵۰۰ زره تنه ښوولې وو. [82]

49.1 د ځایو د قبیلې خیلونه

احمد خیل، حسن خیل، هاشم خیل، علي خیل، هده خیل، لیو نی، بیان خیل، ډبزي، تعدی خیل، سکندر خیل، با دین خیل، ماما خیل، کوټکي، خان خیل، میر خیل، خوازي خیل، غونځي احمد خیل، مصري خیل، کټه خیل، شو خیل، همزه خیل، مری خیل، ساتي خیل، ندو خیل، خرمنه.

د ځایو د قبیلې خلک په عمومي ډول د کرنې په چارو بوخت دي، خو یو شمیر یې په سو د اګر بزو کارونو او په تیره بیا د ترانسپورتي کارونو په سبب خپله گوزاره کوي. د منډهیر مشهور ځنگل هم د دوی په سیمه کې موقعیت لري. ځایي میلمه پال، غیر تمن، هیواد پالو نکي او په علم او پوهې باندې مین خلک دي. د انګریزي ښکیلاکګرو پر خلاف یې ډیرې تورې وهلي دي او هر ځلې یې د خپلو نورو هیواد پالو نکو په څیر خپله میرانه او زهر تیا ثابته کړې ده. د روسي بلو سګرو او تیري کونکو څو اګو نو په وړاندې یې هم خپله ملي او اسلامي دنده په ښه توګه ترسره کړې ده او د دوی ته یې خو له ماتوونکي گوزارونه ورکړي دي.

49.2 د ځایو ځیني علمي او ملي څیرې

ځایي سر بیره پر دې چې د تورې په ډګر کې یې له ځانه ډیرې میرانې ښوولې دي د علم او پوهې په ډګر کې یې هم یو شمیر کسان ټولنې ته وړاندې کړي دي چې دانه یوازې د ځایو د قبیلې له پاره د ویاړه ډک کسان دي، بلکې موږ ټول افغانان پرې ویاړو. زه به په دې لړ کې دلته د یو شمیر کسانو نومونه یاد کړم:

1. د کتورانجنیر جمعه محمد محمد ي

خدای بخښلی د کتورانجنیر جمعه محمد محمد ي د پکتیا ولایت د ځایو ولسوالۍ د شاه محمد په کلي کې نړۍ ته سترګې پرانیستلې. لومړنۍ زده کړې یې د خپلې ولسوالۍ په یوه ښوونځي کې ترسره کړې او بیا وروسته په کابل کې د رحمن بابا په لیسه کې شامل شو. د رحمن بابا په لیسه کې د زده کړو تر پایته رسولو وروسته د یوه سکا

82 تاریخ حیات افغاني، پښتو ژباړه، د پېښور چاپ، ۲۰۰۴ مخ

لر شپ په اخیستلو سره چې د ده د بڼه استعداد په وجه ده ته ور کړل شوی و، لندن ته لاړ او خپله BSC یې د London School Of Economics نه تر لاسه کړه. ور پسی خپله Ph.D د Sussex د پوهنتون نه واخیسته. کله چې افغانستان کې جمهوري نظام را مینځ ته شو نو انجنیر جمعه محمد محمد یې د شهید د اوډ خان په کابینه کې د اوبو او بر بڼا وزیر په توګه وټاکل شو. کله چې د غوښتو کوونکو د تاوشو نو خدای بخښلی محمد یې د څه مودې له پاره زنداني و. د حامد کرزي په وخت کې نو موړی د افغانستان د کانونو او صنایعو د وزیر په توګه وټاکل شو، خو د ۲-۳ کالو د فبرورۍ د میاشتې په ۲۴ نیټه په یوه هوایي پیښه کې د ده الوتکه راو غورځیده او ده له دې فانې نړۍ نه سترګې پټې کړې. خدای بخښلی یو هیواد پال، با تقوا او په هیواد او خلکو باندې مین شخصیت و.

2. د کتور نبي مصداق [83]

په خټه د پکتیا ځای دی. خپلې زده کړې یې د کابل د رحمن بابا په لیسه کې سر ته رسولي دي. وروسته د یوه سکالر شپ په تر لاسه کولو سره لندن ته لاړ او Bs.C Hon یې London School of Language کې تر سره کړې او خپله Ph.D یې د Sussex د پوهنتون نه تر لاسه کړه. وروسته یې په اتیا یمو کلونو کې BBC راډیو ته لاره وموندله او دی په BBC راډیو کې د پښتو څانګه تاسیس کړه. ده پر افغانستان باندې د روسانو د تیري په اړوند کتابونه هم کښلي دي. نوموړی په ۲-۱ کال کې امریکي ته لاړ او د George Minson په پوهنتون کې یې د پښتو ژبه تدریس کوله. دی اوس په ویرجینیا کې د پښتو ژبې د نصاب په اړوند Diplomatic language School سره په کار بوخت دی.

همداراز د افغانستان د علومو اکاډمۍ د فلسفې څانګې غړي بناغلی سر محقق د کتور خواجه الدین صدیقی او د همدې اکاډمۍ د ژبو او ادبیاتو د انستیتوت غړي بناغلی سر محقق نورالله ولسپال او بناغلی سر محقق محمد عارف غروال چې د پښتو ژبې خوږ ژبی شاعر هم دی د ځای قبیلې ته منسوب خلک دي چې هر یو یې د پښتو ژبې او ادب ته د قدر وړ خدمتونه کړي دي. د همدې قبیلې ته یو بل منسوب شخص بناغلی تور یالی تور ځای دی چې دی هم په پښتو ژبې او ادب مین سړی دی او ده د هیواد په مطبوعاتو کې خپلې ژبې ته د ستاینې وړ خدمتونه کړي دي.

ماخوډه [84، 85] نه

http://en.wikipedia.org/wiki/Nabi_Misdaq 83

<http://en.wikipedia.org/wiki/Zazi> 84

85 معلومات مختصر در باره اقوام و قبایل ولایات سرحدی کشور، ۵۰ مخ

50 خد ران

خد ران د پښتنو يوه مشهوره او نو ميالۍ قبیله ده چې ز مور پښت پوهان د وی د پښتنو د کرلاڼې په ټولنيز گروپ کې شمیري. خد ران د پکتیا، خو ست او پکتیکا په ولايتو نو کې استوگنه لري. د پکتیا ولايت خد ران په وزه خد ران او زرمته په ولسوالیو، د خو ست خد ران د دغه ولايت د سپیره او تېي په ولسوالیو او د دغه ولايت په مرکز کې او د پکتیکا ولايت خد ران د دغه ولايت د ارگون، گیان، زیړوک او نکه په ولسوالیو کې میشته دي.

د خد ران په شمال ته منگل، احمد زي، گر ديز او زرمته مؤقعت لري، لويديز ته يې زرمته او د خرو ټو قبیله، جنوب ته يې پير گو تي او يوه برخه يې د ډيورنډ د کر بنې سره د مده خیلو وزيرو سره پوله لري. همداراز ختيز لوري ته د خو ست، تېيو او منگلو سره پوله لري.

د تاريخ حیات افغاني ليکوال ډیټي محمد حیات خان له نن نه ۱۴۱۴ کلونه وړاندې د خد ران په قبیله کې په اړوند داسې کښلي دي: [86] د خد ران د قبیله د استوگنې سیمه د خو ست لويديز او د زرمته ختيز ته يوه شنه غرنۍ سیمه ده. د دوی په دغه شنه غرنۍ سیمه کې رنې اوبه، شنه واښه، د نګې د نګې ونې، د مرغانو او زونه او سپره هوا انسان ته خوښي او خوشالي ور بخښي، خو سره د دې ښې اوبه و هوا د کر نې وړ ځمکه پکې لږه ده او دغه د ځمکو کمو الی تر دې اندازې پکې محسوس دی چې خلک تیري په ځانګړي ډول اواروي او خاورې ورباندې اچوي او د کر نې له پاره يې چمتو کوي. له همدې کبله ده چې د دغې سیمې پيداوار د نو مورې قبیله د خلکو له پاره بسنه نه کوي او دوی د مزد وریو له پاره ګاونډيو سیمو ته ځي. خد ران د شاه ګانو په کیندلو او ژورولو او همداراز د خټينو د یوالو نو په جوړولو کې ځانګړی مهارت لري.

خد ران په خوړو کې د غنمو، جوارو او وریجو نه ګټه اخلي او خپلې خوراکي اړتیاوي د کر ديز او خو ست د بناړو نو نه لاس ته راوړي. د دوی په غرنیو سیمو کې ډول ډول میوې لکه مڼې، مند تې، غوزان (چار مغز)، بادام او ځنغوزي پيدا کيږي. چې ځنغوزي د دغه ځای له غوره پيداوارو نه ګڼل کيږي. په دوی کې مالداري هم شته او وزی، پسونه او غوايي ساتي.

مشهور انګریزي تاریخپوه مورنټ سټوارټ الفنسټن په خپل مشهور اثر An Account of The kingdom of Cabul کې د خد ران په قبیله د خلکو په اړوند داسې لیکلي دي: [87] د دوی جامې د وزیرو د قبیله د خلکو

86 تاریخ حیات افغاني، پښتو ژباړه د پېښور چاپ ۳۴۸-۳۴۹ مخونه

87 د کابل سلطنت بیان، د کابل چاپ، ۷۴ مخ

په خیر د ی او د خر و ټو په لور د ځنغو زیو ډکو ځنگلو نو په مینځ کې د رومي. "

50.1 د ځدر اڼو د قبیلې بنا خو نه، څانگې او خیلو نه

که چیرې د ځدر اڼو د قبیلې د شجرې په اړوند څیر نه و کړو نو لکه چې د مخه وویل شول د وی کرلاڼې پښتانه دي. په پښتني عنعنوي شجره کې ځدر اڼ د برهان زوی، د ککي لمسی او د کرلان کړوسی دی، نن ورځ د د غې قبیلې خلک د ځدر اڼ د نامه په وجه په ځدر اڼو سره شهرت لري. د ځدر اڼو د پاتې بناخونو، څانگو او خیلو نو نومونه په لاندې توگه درپېژندل کېږي:

تولا خیل، احمد خیل، شیر خیل، زنگي خیل، سوري خیل، بر اهم خیل، پیرو خیل، بازید خیل، سلطانا خیل، بهیکار خیل، ایسپ خیل، اختون خیل، ابو خیل، الله خیل، بازکي، ویدی خیل، دیري خیل، هوس خیل، خوی خیل، موس خیل، بیبه خیل، زني خیل، غرزي، سپیره کي، مده خیل، شاه خاني، یحیی خیل، غیبت خیل، میزایي، باروم خیل، شریک خیل، پراڼگي، خان خیل، جنیات خیل، توري خیل، مرشن خیل، هوني خیل، خوز خیل، زودین، ملک دین او نور خو په عمومي توگه په ځدر اڼو کې دغه لاندینې بناخونه او څانگې مشهور دي: پیرداد خیل، زني خیل، ختین خیل، بیبه خیل، علي محمد خیل، سپاهي خیل، زني خیل، گرمو بڼي، سپرغه خیل، دري خیل او میرزایي. د ۱۳۵۴ کال د مرکزي احصائیې د سرشمیرنې له مخې د پکتیا او پکتیکا په ولایتونو کې د ځدر اڼو د قبیلې د خلکو مجموعي شمیر ۱۵۴۱۲۲ تنه بنودل شوي وو چې بنا یې د اشمیر به اوس ډیر شوی وي.

ځدر اڼ غیر تمن، په هیواد او خپلو اکو، مین، جنگیالي، میلمه پال، دینداره او په پښتو او پښتو نولۍ باندې مین خلک دي. د تاریخ حیات افغاني د لیکوال په قول د وی ډیر جنگیالي خلک او تقریباً هر بالغ تن یې په خپل کور کې وسله لري، خو د بهرني يرغل په وخت کې د خپلې قبیلې د خلکو او سیمې نه ساتنه او دفاع وکړي. نوموړي مؤرخ ۴۱ کلونه وړاندې د وی د وسله والو جنگیالیو شمیر له ۱۵ زرو تنو نه زیات بنودلې دي. په رښتیا هم چې د وی د هر تیري کوونکي ځواک په وړاندې په ډیر میړنتوب سره جنگیدلي او سترې حماسې یې زیږولي دي. د افغان - انگریز په دريگو نو جگړو کې د نورو افغاني شاهزلمیانو ترڅنګ یې په ډیره میړانه توري وهلي دي، چې د بیلگي په توگه د غازي بېرک خان ځدر اڼ نوم یا د ولای شو چې د افغانستان د حماسو تاریخ دده په ویاړلي نوم فخرکوي.

د روسي يرغلګرو په وړاندې هم ځدر اڼو د ملي مقاومت سنگر ونه تاوده ساتلي وو او د هغوی په وړاندې په میړانه جنگیدلي دي چې په دغو جنگیالیو کې د مولانا جلال الدین حقاني او گل زرک ځدر اڼ نومونه د یادونې وړ دي. د ځدر اڼو بل قومې مشر باچا خان ځدر اڼ دی چې د ځدر اڼو په قبيله کې ډیر نفوذ لري. نوموړي اوس د

افغانستان په پارلمان کې د خپلې سیمې منتخب استازی دی.

همد ارزيو شمير خد رانو د شهيد د اؤد خان په رژيم او د ثور تر كو د تا ورو سته رژيم كې پو ځي د ندي د لودي چې په هغو كې د پا چا گل وفادار او سيد محمد گلابزوي نو مو نه يا د و لای شو. پا چا گل و فادار د اؤد خان په وخت كې د سر حد و نو چارو وزير او د ثور تر كو د تا وروسته په هند كې افغاني سفير و. همد ار از سيد محمد گلابزوي د كارمل په رژيم كې د كورنيو چارو وزير او اوس د افغانستان د پارلمان او ملي جبهې غړی دی.

50.2 د خد رانو د قبيلې علمي او اكاډميكي خپرې

1. پوهنوال ډاکتر نظر محمد سلطانی خد ران

نو موړی هستوي فزيکپوه او د افغانستان د اتومي انرژي د سازمان AAEC پخوانی مسئول مشر و. دده ډیر اثار او مقالې خپرې شوي دي چې زه يې دلته د ځينو مقالو نو مو نه وړاندې کوم: د اتوم انرژي بنسټيز فورمول، د چرنوبيل د پيښې شل کلن تاريخ، د گاونډيو هيوادونو هستوي ازموينې، اتومي بمونه او مذهبي نومونه، د مسلمان پښتون او د اتوم بم د کارپوه عبدالقدیر لنډه پيژندنه، د وينې د سرطان ناروغی، پيژندنه، درملنه او مخنيوی، په هيواد كې د اتومي پاتې شوو خبرتيا، د سرطان ناروغیو كلينيكي فورمول TNM او نور...

2. پوهاند دكتور الف شاه خد ران

د کابل پوهنتون د ټولنيزو چارو استاد او څه موده د کابل پوهنتون د علمي چارو د مرستيال په توگه يې دنده درلوده. نو موړی د يو شمير زياتو علمي اثارو خاوند دی.

3. سر محقق عبدالرحيم خد ران

دی د افغانستان د علومو اكاډمۍ يو تکړه محقق دی. دده زيات شمير مقالې د کابل په مجله، د زيری په جريدې او د هيواد په نورو معتبرو مجلو او جرېدو کې خپرې شوي دي. دده يو مهم اثر د روغیله پښتانه په نامه سره يادېږي چې په هند او په تيره بيا د روغیله پښتانه د سيمي پښتانه نو ابا ن پکې معرفي شوي دي.

4. سراج الحق ببرکزی خد ران

حقوقي پوه او قانونپوه دی. دی يو شمير اثار او مقالې لري چې د ځينو مقالو نو مو نه يې دادی: افغانستان

او نه يو اله جزايي محكمه، يو نسكو، د بشر حقوق او مورني ژبه، د عربو سياسي نظامونو سيستم او په افغانستان كې د ژبو سياست او ملي تر ميناو لوجي نو ميري.

5. عبد القادر خدران

د بنا غلي خدران مقالې او ژباړې د هيواد په مطبو عا تو كې خپرې شوي دي چې ما دده مقالې د كابل په مجلې او په زيري كې لوستې وي. بنا غلي خدران په جرمني ژبه كې وارد دي.

ماخوذه [88، 89، 90] نه

50.3 خمد

د پښتني عنعنوي او دوديزو رواياتو له مخې د سپين زوى خر بنبون د رې زمان د لودل-يو پي كند نو ميده چې دده د ريم زوى غري يا غوريا نو ميده او اولاده يې د غوريا خيلو په نامه سره يادېږي چې د مومندو، خليلو، داؤدزو، زيرانو او خوكنو قبيلې د دوى اولاده گڼله كيږي. د خر بنبون دويم زوى خمد يا جمند و چې دده اولادې نه خيشكي، كتاني، او مهمزي ډير مشهور دي. همداراز د خر بنبون د ريم زوى كاسى يا كاسي و چې دغه قبيله به په خپل ځاى كې وروسته و خپرله شي

د خمد د قبيلې سيمه په پيل كې د كندهار په شا او خوا د ارغستان د غورې مرغى سيمې ته نږدې پرته وه او د (۸-۹ هجري) كلو نو تر مينځ دوى د پشين سيمه چې په هغه وخت كې د پشنگ په نامه ياديدله هم تر لاسه كړه. وروسته خمد يا جمند چې ستر بناخ يې خيشكي و په دغه ځاى كې ډير په تنگ شول. د خمد د قبيلې نه ځيني خلك ملتان ته لاړل او هوري ميشته شول او د خيشكي بناخ خلك د غزني له لارې كابل ته او د كابل له لارې د غور بند د رې ته لاړل او دغه ځاى يې د اوسيدلو له پاره غوره كړ چې تر اوسه پورې يو زيات شمير خمد او خيشكي هلته مېشته دي.

په هغه وخت كې چې مغولي ظهير الدين محمد بابر كابل ونيوه او څه موده وروسته يې پر هند باندي د يرغل تكل وكړ، نو ځيني خيشكو او خمد و چې په غور بند كې او سيدل ورته گران بنكاره شول د هندوستان خواته رهي شول او ډير شمير خيشكي او خمد د خپلو كورنيو سره د پيښور له لارې هندوستان ته وليږدول چې په دغه

<http://www.khyber.org/pashtotribes/trees/zadran.shtml> 88

<http://benawa.com/kandahar/ariki> 89

90 معلومات مختصر د رباره اقوام و قبائل سرحدي کشور، ۴۹ مخ

وخت کې سلیم خان ځمند د دغې قبیلې مشر او سردار و. [91]

د وی د لاهور جنوب ختیځ ته په هغه ځای کې میشته شول چې نن د قصور ښار پروت دی او د وی نن ورځ د قصور په پټا نا نو په نامه سره یادېږي. په دغه وخت کې له بده مرغه د وی د سلیم خان ځمند تر مشرۍ لاندې د بابر پاچا په لښکر کې د ندي درلودې او په هغه جگړه کې چې د هندوستان د پښتون واکمن سلطان ابراهیم لودي او مغولي بابر شاه تر مینځ په پانې پت کې وشوه په هغه وخت کې د ځمند د قبیلې (۷-۷) تنه ځمند چې د بابر شاه په پوځ کې یې د ندي درلودې ووژل شول. له همدې کبله و چې بابر او هما یون پر دوی ډیره مهر باندې کوله. هغه وخت چې خیشکي او ځمند په قصور کې میشته شول، نو د سپره په نوم یو تن بلوڅ د خپلې قبیلې له یوې ډلې سره د وی سیمې ته راته او په لوټ او تالان به یې لاس پورې کاوه چې د دغو بریدونو د مخنیوي له پاره د بتک زي، عارف زي، حسن زي، شابنزي، کرلاهي او سلمهک چې د دغې قبیلې بناخونه دي په برکلي کې میشته شول او د دې له پاره چې سپره به له دغې لارې پر دوی یرغلو نه کول نو دغه لاره یې بنده کړه او بیا سپره له دغې لارې نور لوټ او تالان نه شو کولای. همداراز د دغې قبیلې د عزیز زي، جنوزي او ابراهیم زيو بناخونه په لر یا بنکتنې کلي کې میشته شول او پاتې ځمند په مطلق ډول د شمال خواته پر یو تل. تر هغه وروسته ابراهیم زي د جنوزي د بناخ سره د د بنمنۍ له کبله له دغه ځایه ولیږدېدل او د هندوستان د اتر اپردیش د ایالت د خورجې په باره بستې کې میشته شول چې نن د خورجه ښار د پټا نا نو ښار دی. همداراز زیاتره سلمهکو چې د امچو زيو او حسین زيو سره یې د مقابلې توان نه درلود د ټانده سیمې ته لاړل او یو شمیر یې په قصور کې پاتې شول او د بتک زيو یو شمیر هم د کورنیو شخړو له کبله په هیرو وال کې میشته شول.

د ځمند د قبیلې خلک د کندهار په ارغنداب کې چې هلته یو کلی هم د خیشکو په نامه شته، پشین، د پروان ولايت د غور بند ولسوالۍ د تیخان، یخدرې او د سیدانو په درو، پیښور، اشغر، نو ښار، چارسده، مو مند و ایجنسی، د خیبر د تاریخي درې تر مینځ، د پاکستان د پنجاب په قصور، ټانده او هیرو وال او د هندوستان د اتر اپردیش د ایالت په خورجه کې استوگنه لري.

50.4 ښابنونه او خانګې

د ځمند د قبیلې بناخونه او خانګې په لاندې ډول دي

خیشکي، مهمن زي، عزیز زي، بتک زي، سلمهک، امچوزي، کرلاهي، زيراني، عمرزي، غیبي زي، نکبي زي، زيمل، باجوزي، جميل زي، منصورزي، امچي زي، بتي زي، شور ياني، خلفزي، و ټوزي، جنوزي، شبن زي، عارف

91 پښتانه د تاریخ په رڼا کې، د سید بهادر شاه ظفر کا کا خیل، یونیورسټي بک ایجنسي، پیښور، ۱۳۷۶ مخ، ۱۹۶۲ ع کال

زي، ابراهيمزي، اشوزي، شموزي، عمر زي، ملازي، لازي، عيسى زي او نور---

د غور بند ولايت د خمند د قبيلې د خيشكو بنا خو نه د ادې :

شاهي خيل، ملي خيل، علم خيل، بار خيل، سليمان خيل، خليل خيل او ياروم خيل-

ماخوډ ده [92، 93، 94] نه

51 خوليزي

که چيري د خوليزو د نسب شجره په غور سره و خپرو نو خو ليزي د غلجيو په ټولنيز گروپ پورې يوه تر لې قبيله ده چې زياتره يې کو چيانې ژوند پر مخ بيايي، خو د خوليزو د قبيلې نه يو شمير يې کليوالي ژوند هم غوره کړی دی.

خوليزي چې په سليمان خيلو غلجيو ور گډيري ډير شمير خلک يې د ننگرهار ولايت د چپرهار و لسوالی د خوليزو په کلي کې استوگنه لري، چې دغه کلی د دوی د استوگنې په وجه د خوليزو د کلی په نامه سره مشهور شوی دی. د ننگرهار په ولايت کې ميشته خوليزي د کرني او مالدارۍ په چارو بوخت دي. که څه هم د دوی د استوگنې سيمه وچه او په پوره او کافي اندازه او به نه لري، خو دوی مېرې، پسونه، وزی او او بنان هم ساتي. ځيني خلک يې د سو د اکر يو په چارو هم خپلې شپې او ورځې تيروي.

خوليزي د ښار، غیرتې او په هيواد او خپلو اکې مين خلک دي. د رو سانو د يرغل په وخت کې د روسي تيري کوونکو سره په نره جنگيدلي او دوی ته يې خو له ماتوونکي گوزارونه ورکړي دي.

د خوليزو د قبيلې يو شمير خلک د کابل د بگر اميو په سيمه کې هم استوگنه لري. د دغې قبيلې په مشرانو کې ارواښاد ملک نور جان مشهور سړی تير شوی دی. د ننگرهار ولايت د خوليزو مجموعي شمير د ۲۴۷ تنو په شا او خوا کې ښودل شوي دي

<http://en.wikipedia.org/wiki/Kasur> 92

<http://www.khyber.org/pashtotribes/k/kheshki.shtml> 93

94 حیات افغاني، د ډپټي محمد حیات خان اثر، پښتو ژباړه ۲۴۵-۲۴۶ او ۲۴۷ مخونه

52 ځينزي

ځينزي د غلجيو پښتنو په مينځ کې يوه مشهوره قبيله ده. د دغې قبيلې زياتره شمير د ننگرهار ولايت په حصارک غلجايي ولسوالۍ کې مېشته دي چې د دوی مجموعي شمير د ۱۰۰ تنو په شا او خوا کې ښو دل شوي دي. همداراز د ځينزي يو د قبيلې يو شمير خلک د لغمان ولايت د قرغيو په ولسوالۍ او د عزيز خان کڅ په سيمه کې هم استوگنه لري.

ځينزي زياتره د کرکيلې او سو د اکر يو په چارو بوخت دي. دوی د ښو کروړو څښتنان دي. په دوی کې ميلمه پالنه ډيره ده او د پښتني عنعنو او دودونو ته ډير درناوی لري. ځينزيو هم د خپلو نورو پښتني قبيلو په څير خپلو اکي غوښتنو نكي خلک دي. دوی د انگر يزي ښکيلاکگرو سره د افغان - انگر يزي په دروگو نو جگړو کې په مېرنتوب سره جنگيدلي او خپل هيوادنی رسالت يې په ښه توگه سرته رسولی دی. د روسي يرغلگرو په وړاندې هم د ځينزي يو د قبيلې شاه زلميو خپله پښتو نواله او افغانيت په ښه توگه ثابته کړې ده.

پاتې دي نه وي چې يو شمير ځينزي په ټول افغانستان او په تيره بيا د غلجيو پښتنو په سيمه کې په خواره واره ډول ژوند کوي.

53 حسين خېل

حسين خيل په غلجيو پښتنو کې يوه نامتو قبيله ده. د دغې قبيلې خلک د لغمان ولايت مرکز مهترلام ته نږدې په يو شمير کليو په تيره بيا د زيارت په کلي او يو شمير يې د کابل د بگراميو د ولسوالۍ د شيوه کيو په شا او خوا سيمه کې ژوند کوي. د پيران و ولايت په يو شمير ولسواليو په تيره بيا په قره باغ او مير بچه کوټ کې هم يو شمير حسين خيل او سپري. همداراز د ميدان او وردگو ولايت مرکز ته نږدې او هم د نرخ په ولسوالۍ کې يو شمير حسين خيل غلجي مېشته دي. د ننگرهار ولايت د چپرهار ولسوالۍ د مانو په کلي کې هم يو څو کوره حسين خيل شته چې ويل کيږي د ميدان ولايت نه ډيره موده پخوا د غې سيمې ته ليرد يدي دي. پاتې حسين خيل د افغانستان په بيلو برخو کې په خواره واره ډول استوگنه لري.

حسين خيل ميلمه پالو نكي، په علم او پوهې مين خلک، پر مختگ غوښتنو نكي، غيرتي او په هيواد او خپلو اکي مين خلک دي. دوی زياتره د کرکيلې او سو د اکرې په چارو بوخت دي. يو شمير خلک يې د وکانو نه لري،

ځينې حسين خيل د ولتي د ندي هم لري.

54 خبني، بنخي، خوخي، خابني خېل، بناخي خېل

د پښتنو په عنعنوي او دوديزو شجروكې راغلي دي چې سر بن نيکه د وه زمان د رلودل يو يې شر خبون او بل يې خر شبون نو ميدل. خر شبون د رې زمان د رلودل چې کاسي، کند او ځمند نو ميدل. کند د وه زمان د رلودل چې يو يې بنخي يا خوخي نو ميد چې او لاده يې د خابني خيلو په نامه سره يادېږي او دويم زوی يې ابراهيم نو ميد چې غري يا غوريا نو ميد او او لاده يې د غوريا خيلو په نامه سره شهرت و موند.

د پښتنو نازکخيال شاعر حميد ما شو خيل د پښتنو د دغو د واپرو قبيلو په اړوند د خپل شعر په يوه بيت کې د اسي وايي:

چې داستا د نامې بوی اخلي حميده! څه به نه وي خوش د ماغه غوري، خبني

يوسفزي، مندر، گگياڼي او ترکلانې چې په مجموعي توگه د خابني خيلو په نامه يادېږي د دوی اصلي ټاټوبي د کندهار د ارغستان په حدودو کې د غورنجان او سره غره په شا او خوا هغه ځمکه ده چې د غورې مرغی په نامه يادېږي. خابني خيل چې د ترينو د قبيلې په گاوند کې او سيدل د ترينو د فشار او زور زياتی په وجه د نوموړې سيمې پر بښودلو ته اړ شول او د غوريا خيلو له خوا د غزني د مقر په کڅي کې په ورکړل ځمکې او ورشو با ندي د يو څه وخت له پاره ميشته شول، خو وروسته بيا له غوريا خيلو نه خو ابدې او خپه شول، نو هماغه و چې نوموړې سيمه يې هم پر بښودله او د کابل خواته راوليريدل. د راتگ په وخت کې اتمان خيل هم ور سره ملگري شول او د کابل په شا او خوا ورشو گانو کې ميشته شول.

په همدې وخت کې د سلطان ابو سعید زوی ميرزا الغ بيگ چې کوچنی و د ماورالنهر نه کابل ته راغلی و، نو د خابني خيلو د قبيلې مشري ملک سليمان شاه ته ور په غاړه وه چې د ملک تاج الدين زوی او د ملک رخر لمسی و. ملک سليمان شاه د کوچني الغ بيگ سره ډيره مينه کوله. يوه ورځ ميرزا الغ بيگ د سليمان شاه په غير کې ناست و، قد وه المکاشفين شيخ عثمان د موتي مليزي زوی چې د هغې زمانې د وليا نو نه و او د يو سفر يو خلک دده معتقد يان وو پرې ورغی. شيخ عثمان قدس سره چې کوچنی ميرزا الغ بيگ د ملک سليمان شاه په غير کې ناست وليد ورته يې وويل چې ملکه! دا څه کرې؟ ملک سليمان شاه ورته وويل چې دا شهزاده دی لویوم يې که پاچاشي نو سلطنت به يې زما شي او قوم به مې پرې عزيز او دروند شي.

شیخ عثمان ورته و فر ما یل چې: "د دې ما شوم ستر گې لکه یزید هسي د ی چې صحابه (رض) یې قتل کړي او هلاک کړي وو د غسي به ستا قوم هم هلاک کا"

ملک سلیمان ورته وویل چې:

' شیخه د اسی مه وایه تا ته د اسی نه بنایي، چیرې نه چې په دې خبره بل څوک خبر شي، خو پا چایان د چا احسان نه ورکوي. د ی شهزاده د ی چې لوی شي پا چا به شي قام به مې پرې محترم شي "

شیخ عثمان ورته وویل چې بنه ملکه! خبر مې کړې، بیا به وایي چې ما ته د ی نه و ویلي، نور د ی اختیار خپل د

ی

هدا خانې خیل وو چې د مرزا الغ بیگ سره یې د کابل د تخت په نیولو کې ډیره ډیره مرسته وکړه او هغه یې د کابل واکمن کړ. میرزا الغ بیگ تر هغه پورې چې کمزوری و، په همدغو پښتنو به یې ځان ساته، خو کله چې په خپلو پښو ودرید او پیا وړی شو، نو د پښتنو پر خلاف یې په مخالفت لاس پورې کړ. الغ بیگ د یو سفزیو او گگیا نیو تر مینځ یې اتفاقي واچوله. وروسته بیا یې د خانې خیلو پښتنو مشرانو ته یوه میلمستیا جوړه کړه چې ۹۰ تنو پکې گډون کړی وو، بیا یې د میلمستیا او ډوډۍ خوړلو په وخت کې په ناځوانمر دانه توگه یې د غه ۹۰ تنه له تیغه تیر کړل چې هدیره یې د کابل په سیاه سنگ کې مؤقعت لري. دا پېښه د ۱۴۸۰ او ۱۴۹۰ عیسوي کلونو په شا او خوا کې پېښه شوې ده.

تر دې خونړۍ او خواشینونکې پېښې وروسته خانې خیل پښتانه د کابل نه د ننگرهار پر خواروان شول، تر کلانیو په لغمان کې واپرول او یو سفزی، گگیانې او اتمان خیل په ننگرهار کې او سیدل چې وروسته نو موړې د رې قبیلې په سوات، دیر او باجوړ کې میشته شوې. وروسته تر کلانې هم د لغمان د خلکو د شکایت له کبله چې د الغ بیگ د ربارته یې کړې و د لغمان نه باجوړ ته ولیږدیدل چې تر او سه پورې هما غلته میشته دي.

د خانې خیلو د تر کلانې د قبیلې بناخونه د ادی: سالارزی، ماموند، ابراهیم خیل، اسوزی او سمیل زی.

د خانې خیلو د مندر د قبیلې بناخونه د ادی: ابا خیل، عمر خیل، بهزاد خیل، خدو خیل، رځر، اکوزی، خضر زی، محمود زی، مانوزی،

د خانې خیلو د یو سفزیو د قبیلې بناخونه د ادی: حسنی، مداخیل، اکازی، چفرزی، نورزی، اکزی، خواجهوزی، باچپی زی، رانیزی، مالیزی، سلطانخیل، نصرالدین خیل او پانده خیل.

55 خاكو اني

خاكو اني چې د خا وگاني او خاگو اني په بنو هم راغلي دي د پښتنو د سر بن د ټولنيزې ډلې او د پنج پاى په بناخ پورې يوه تړلې قبيله ده او بايد دا قبيله د هغو خوگياڼيو سره چې د ننگرهار ولايت په خور يا نيو ولسوالۍ كې استوگنه لري او په اصل كې كرلاني پښتانه دي اشتباه نه شي او يو ونه گڼل شي.

د دغې قبيلې د وگړو شمير ډير لږ دى، خو د قبيلوي پلوه په د و و بر خو ويشل شوي دي چې يوه برخه يې ستر خاكو اني او بله برخه يې كوچني خاكو اني دي چې په كندهار او د نور زيو د قبيلې په سيمو كې ميشته دي.

همدراز يو شمير خاكو اني په هرات او د هرات په بيلا بيلو ولسواليو كې ميشته دي. د غزني په ولايت او د غه ولايت په بيلا بيلو ولسواليو كې هم د خاكو انيو د قبيلې خلك استوگنه لري او داسي ويل كيږي چې د دوى خوگياڼي د ماكو د كليو تر څنگ پر اته دي چې خلك دوى د خاكو انيو ماكو انو په نامه سره يادوي.

خاكو اني زيار كښه او رښتيني خلك دي. دوى په ميلمه پالنه او پښتني ننگ او غيرت باندې ولاړ خلك دي. په ټول افغانستان كې د دوى شمير د لسو زرو تنو په شا او خوا كې بنو دل شوي دي.

تاريخ حيات افغاني چې له نن ورځې نه ۱۴۴۱ كلونه وړاندې ليكل شوى او مؤلف يې ډپټي محمد حيات خان دى په ديره اسماعيل خان كې د خاكو انيو د مشرانو په اړوند داسي ليكي: [98]

د خاكو اني په قبيله كې غلام سرور خان خاكو اني چې د ديره اسماعيل خان او سيد ونكى دى د خلكو په مينځ كې د ډير قدر وړ او په درنه سترگه ورته كتل كيږي. د ده زوى عطا محمد خان هم ډير ښه او بختور سپرى دى. حيات افغاني په ديره اسماعيل خان كې د خاكو انيو شمير په هغه وخت كې اتيا كورنۍ بنو دلي دي.

په اتلسمه عيسوي پيړۍ كې خاكو انيو پر ملتان باندې حكم چلولى دى او نوابي يې درلوده چې په دغو

95 پښتني قبيلې، دكتور لطيف ياد، د پيښور چاپ، ۷-۱-۸ او ۹-۱ مخونه

96 تاريخ حيات افغاني، ۲۴۷ مخ

97 تواريخ حافظ رحمت خاني، د پير معظم شاه تاليف، پښتو اكيډمي، پيښور ۱۹۷۱ كال، ۶-۷ مخونه

98 تاريخ حيات افغاني، د پيښور چاپ ۱۶۹ - ۱۷ مخونه

نو ابا نو کې يو هم نواب علي محمد خان خا کو انې و چې د ملتان د سيمي مقتدر گورنر او نواب و چې افغانستان د ستر ټولو لوک احمد شاه بابا د فرمان له مخې د ملتان گورنر ټاکل شوی و. د ده د نوابي او گورنري په وخت کې ملتان د کرنې او زراعت په برخه کې ډیره وده و کړه او د هغه ځای خلک په ډیر امن، خوشالي او سوکالي کې شپې او ورځې تیرولې. همداراز نو مورې په کال ۱۷۵۷ع کال کې په ملتان کې يو ستر جو مات هم و دان کې چې تر ننه پورې دغه جو مات شته.

د ملتان د خا کو انيو د د قيق شمير په اړوند مې معلومات تر لاسه نه کړای شول، خو په او سني وخت کې د ملتان د خا کو انيو نه د دوو مشهورو کسانو نومونه د یادونې وړ دي. يوه مشهور وکیل او قانو نوپوه محمد نديم خان خا کو انې او بل هم د کرنې د چارو ماهر او متخصص محمد سهيل خان خا کو انې دي. [99، 100، 101]

56 خټک

خټک د پښتنو يوه مشهوره او لرغونې قبيله ده چې د کرلانيو پښتنو پورې اړه لري، چې د خپل لوی نيکه لقمان په وجه چې په خټک سره مشهور شو اون ورځ د خټکو په نامه سره یادېږي.

د تاريخي روايتونو له مخې په پيل کې خټک د جنوبی و زيرستان د شوال په غره کې چې د سليمان د غره شمال لويديځه لوري ده استوگنه درلوده. د شوال وادي د بنو په لويديز کې پرته ده چې اوږد والی يې شپاړس ميله او پلن والی يې ۸ ميله دی. داسي ويل کېږي چې د وی ۶۰ کلونه وړاندې له هغه ځایه د پښتونخوا د بنو سيمي ته راغلل او هلته يې د هني او منگلو د قبيلو سره چې د وی په خير کرلاني پښتانه وو استوگنه غوره کړه. څه موده وروسته د کرلانيو يوه بله قبيله چې شيتک نومیده او اوس د بنو څيو په نامه سره یادېږي د شوال خوا ته وليږدېدل او له هغه ځایه يې د هني او منگل قبيلې و شړلې او پخپله په هماغه سيمې کې ميشته شول. په دغه وخت کې خټک هم له وی سره استوگن شول چې د سدراون نهرو او د هغه د شا او خوا سيمي د خټکو په لاس کې وې، خو تر څه مودې وروسته خټک د شيتکو سره د د بنمنی په وجه له هغه ځایه وليږدېدل او د کوهات په شمال ختيزو ښارونو کې ميشته شول. د کوهات دغه برخې د چوتري، تيري، لاجي، کربوغي، شکردري، چرات او نورو واديو او سيمو نه عبارت دي. چوتره د او سني کوهات د غره (چې په کوهات کې د مالگي د غره جنوب لويديزه لوري ده) او د لو اغر په مينځ کې يوه زر خيزه وادی ده. د دغي وادي مشهور ځای او د مالگي منډي کرک نو ميږي تيري د کوهات له

<http://www.answers.com/topic/multan> 99

<http://en.wikipedia.org/wiki/Multan> 100

<http://encyclopedia.stateuniversity.com/pages/15513/Multan.html> 101

بناره د ۳۶ ميلو په واټن د جنوب خواته يو مشهور خای دی او د کوهات د ټيږې تحصیل د همدې کبله په دغه نوم با ندې مشهور شوی دی. لاچي د کوهات له بناره د ۱۷ ميلو په واټن د جنوب خواته د سرک پر غاړه پروت دی.

کر بو غه د ټيږې د سيمې په شمال لويديز او د ټيږې د قصبې په لويديز کې لږ څه د شمال خواته يوه وادي ده، چې په دغه خای کې په همدې نامه سره يو کلی هم شته، دغه ټولې سيمې د کوهات د ضلعې د ټيږې په تحصیل پورې اړه لري او د دې ضلعې په سهيل او سهيل لويديزو برخو کې مو قعيت لري. د شکر د رې په سيمه کې په همدې نامه يو کلی هم شته چې نو مو رې سيمه د کوهات د ضلعې په جنوب ختيږې برخې باندي مشتمله ده. په هغه وخت کې کله چې خټکو پر پورتنۍ سيمې قبضه وکړه او په هغې کې يې استوگنه غوره کړه، نو د کوهات د او سنۍ ضلعې ځمکې چې دغه خای شمال ختيږې برخې هم پکې شاملې وې د اورکز يو پښتنو په لاس کې وې چې هغوی هم کرلاندې پښتانه شميرل کيږي.

د گود ټيمور تر يرغل ۱۳۹۸ ع وروسته په اغلب گومان د پنځلسمې پيړۍ په پيل کې د پښتنو يوې بلې قبيلې يعنې بنگښ چې هغوی هم کرلاندې پښتانه دي د کورمې له وادې نه چې د کوهات په شمال لويديز کې پروت دی د کوهات لوري ته په ليرد پيل وکړ او د دغې ضلعې د لويديزو پو لونه تير شول او د دغې قبيلې خلکو کوهات ته تگ راتگ پيل کړ. څه موده خو په خير او خيريت سره تيره شوه، خو په پای کې د بنگښو او اورکزو تر مينځ شخړې رامینځ ته شوې چې په دغو جگړو کې خټک د بنگښو ملگر تيا وکړه چې په دغو جگړو کې محمد زيو او تپې ته نږدې دوه فيصله کونکې جگړې پيښې شوې چې په دغو جگړو کې بنگښ او د دوی ملگري خټک بريالي شول او اورکزي د کوهات شمالي غرونو ته پر شا وتمبول شول چې تر اوسه پورې هم هلته استوگنه لري. د دغو جگړو په نتيجه کې چې اورکز يو کو مې سيمې له لاسه ورکړې وې يوه هم د ريسي سيمه وه چې خټکو پرې قبضه وکړه. دغه خای د کوهات په شمال ختيږه برخه کې مو قعيت لري. خټکو پر دغو ټولو سيمو باندي د ۱۵ پيړۍ په پای يا د ۱۶ پيړۍ په لومړيو وختونو کې تسلط وموند چې په دغو سيمو کې پښتانه، زيږي، توره ټيږې هم شاملې وې. همداراز خټکو پر شمال ختيږې برخې باندي خپله پراختيا جاري و ساتله او د زيږه پر ټولې وادې او د خوږه نيلاب پر وادې يې هم خپله قبضه ټينگه کړه چې د نيلاب وادې يوه برخه په کوهات او لږه برخه يې په پيښور کې پرته ده. دغه وادي د چرات د غره د لړۍ او د نيلاب د غره تر مينځ مو قعيت لري. د نيلاب غر د ايريديو له سيمې نه پيل کيږي او د ختيږه خواته د سند د درياب تر پورې غاړې پورې رسيږي. نيلاب په عمومي توگه د کوهات په ضلعه کې شامل دی. د خوږه شمالي برخه د پيښور په ضلعې او جنوبې برخه يې د کوهات په ضلعه کې شامل دي.

تر هغه وروسته کله چې د خټکو قبيلې په شمير کې زياتوالي راغی نو په هماغه تناسب يې خپلو مقبوضه سيمو ته پراختيا ورکړه او اوس هغه پراخه سيمه د دوی په لاس کې ده چې د يوسفزيو د سيمې او د کابل يا لنډې سيند له شمالي څنډو نيولې تر کالاباغ، عيسی خيلو، مروتو، بنو، وزيرو او د سند د درياب تر لويديزو څنډو

پورې غځیدلې ده.

د خټکو شمال ته یو سفزي، لمر پر یو تو ته یې خلیل، اپریدي او بنگېن، جنوب ته یې د بنو سیمه او ختیز ته یې ابا سین مو قعیت لري.

د خټکو د سیمې اوږد والی شاوخوا سلو میلو او پلن والی یې پنځوس میلو ته رسیږي. د خټکو سیمه پر د و و بر خو ویشلې شوې ده چې یو یې شمالی خټک او بل یې جنوبی خټک دي. د جنوبی خټکو په سیمه کې د مالګې کا نو نه شته. د دې سیمې ځمکه میداني او شگلنه ده. غرونه یې شنه او اباد نه دي. ټیږي، لاجي، کرک او شکر د ره د د ی سیمې مشهور ځایونه دي.

د شمالي خټکو سیمه هم غرنۍ ده چې د دې غرونو نه کو مه استفاد ه نه شي کید لای. اکوړي، شید و، نظام پور، امیر او امیر کلان د دې سیمې مشهور او لوی کلي دي.

د خټکو د سیمې په لوړو بر خو کې ځینې وړې وړې او سمسورې د رې هم شته چې په ځینو بر خو کې د بنونو ځنگلي ونې شته. د خټکو په سیمه کې د بهادر خیلو د مالګې کان یا د رنگ ډیر مشهور دي چې د دغه کان د عا ید اتو په وجه ډیرې پیسې لاس ته راځي.

56.1 د خټکو مشهور بنا خونه

هغه خټک چې د کوهات په شمال ختیز کې اباد دي او د کابل د سیند ه پورې استوګنه لري د اکوړه خټکو په نامه سره یادېږي. اکوړي د پېښور او نو بنار نه ختیزې لور ته د کابل سیند په جنوبی څنډو کې مو قعیت لري. خټک په اصل کې په د وولو یو بنا خونو یعنی تري او بولاق ویشل شوي دي. د هند پر نیمې وچې باندې د انګر یزانو د واکمنۍ نه وروسته خټک په دريو نو نو اکوړه، ټیږي او ساغري سره یادېږي. ساغري خټک بولاق دي، خو ملک اکوړي چې ذکر به یې وشي تري خټک و.

د پښتونخوا مشهور لیکوال ارواښاد قاضي احمد جان د پښتو په مجلې (ستړي مشي) کې په ۱۹۳۲ع کال کې د خټکو د قبیلې د بنا خو نو په باب د اسې لیکلي دي :

"د خټکو د و ه لوی لوی بناخونه دي. یو د ټیږي خټک او بل د اکوړي خټک. د ټیږي خټک د کوهات په ضلع، او په بنو، او پنډی کې اباد دي. او د وی او وه قامونه دي: خورم، سيني، ټیږي، بارک، ساغري، بنګي خیل، نصر وټي. د اکوړي خټک د پېښور ضلع کې سهیل اړخ ته او د کوهات ضلع کې لمر پرېواته ته اباد دي. د اکوړي خټک ټول

سرونه خريځې.. بې د هغو نه چه د كوهات په ضلع كې د ي.

د 1931ء په مردم شماري كې د دې د واره شاخونو د نارينه و شمېر و ۶.

په دې خټكو كښ د دې قسم خلق د نورو نه زيات معتبر د ي.

1. خان خيل

په دې نامه د خټكو او د ټيري د د واره تېرو خانان ياد پري. او د وې د سپاهيگرت د صفتونو او د ملك د انتظام د قابليتونو نه ډك د ي. په سول كې ډير په لويو لويو عهد و باندې مقرر د ي او ډير په رسالو پتېرو كې سرد اران د ي.

2. كاك خيل

د وې د خټكو د زيږي كاك يعني د شيخ رحمكار صاحب اولاد د ي. د هغه زيارت نوښهر ته نزدې دې او د زيارت كاك صاحب په نوم باندې مشهور دې. د كاك خيلو مياگانو په ټولو پښتنو باندې كه په رعيت كې د ي او كه په غيرو علاقو كې ډير لوی عزت او زور د ي. او د پښتنو لويه ستانه ده او وله خلق ډيري ډيري شكرانې او منوښتي وركوي.

3. فقير خيل

د اد خوشحال خان خټك د مشر ورور اولاد د ي. خلق ورته د بزرگي په سترگه گوري او ډير تعظيم يې كوي.

خټك خلق عام د پولې پټي كار (زمينداري) كوي او گډې ريري وغيره ډيري ساتي ليكن اكثر پكې چې زمكې يې خرابې او غير آباد ي وي نو د مالگې كربي يعني چلن كوي او سود اگري پسې لري لري ځي او په پوخ كې بهر تي كېږي. دا وخت هم په پوخ او مليشه كې د د ريو زرو نه زيات نوكران د ي او په سود اگري او نوكرې كې د وې اكثر مسافري كېږي وي نو ځكه يې د نورو نه خوي خصلت او سپريتوب بڼه وي. د وې ډير سخت خواري كښ او چست چابك او خنده روي خلق د ي. د وې د سندرو او د نڅاډير شوقيان د ي او د خټكو د بنگري او د بلبلي نوم خو هر چا اورېد لې د ي. د پټنري سپاهيان يوه تيله د اړه كلاه او زري واسكت واغوندي.

د خټكو نور بنا خو نه د اد ي:

امندی، نداخیل، بلبل خیل، بشبلی خیل، درغانخیل، گنډاخیل، سمندر خیل، بهرام، خواجه خیل، نصر تی، لگاری، عبدلی، لوگر خیل، بدین خیل، کشید خیل، گل دین خیل، چرگی خیل، علی خان خیل، عالم خان خیل، لشکر خیل، میر گل خیل، الله داد خیل، اشرف خیل، داور خیل، کامل خیل، حسن خیل، محمود خیل، بادین خیل، شیخ علی خیل، اتمان خیل، در پی خیل، بارک خیل، انو خیل، امیر جان خیل، تاتار خیل، دوران خیل، او نور۔ دختکو یو بناخ د ابا سین نه بله خوا په مکو د کپی استوگنه لري۔

دختکو اکثره ځمکې د بنجر والي له کبله د کر نې وړ نه دي۔ دختکو په سیمه کې غنم، باجرې، چنې او باجرې کرل کېږي۔ همداراز د وی د نارنجو، لیمو گانو او انگورو باغو نه هم لري۔

دختکو د سیمې معدني پید او مالګه، پتکری او د پبرو سکاره دي۔

ختک د نورو پښتنو په خیر غیر تي، زړور، ننگیالي، میلمه پال او د علم او زده کړې سره زیاته مینه لري، همداسب د یو چې زیاتره خلک یې باسواده او بڼه تکړه ډاکتران، د پوهنتون استادان، انجیران او د کمپیوټر ماهرین لري۔ په پوځ کې هم ډیر ختک په دندو بوخت دي۔

دختکو د قبیلې یوه بڼه ځانګر تیا د اده چې لانجمنې مسالې د جرگو او ننواتو له لارې ااروي او په عمومي توګه د جرگو د فیصلو او پرېکړو ډیر درناوی کوي۔

ختک په عمومي ډول د شعر او شاعرۍ او موسیقۍ سره ډیر مینه لري، همداراز د ه چې د اوچتې پایې شا یران او د موسیقۍ فنکاران پکې ډیر دي۔ د وی د موسیقۍ په الاتو کې رباب، هارمونیم، طبله او د موسیقۍ نور الات استعمالوي۔ په پښتنو کې دختکو اتن ډیر مشهور دي۔ په او سني وخت کې بناغلی بختیار ختک دختکو د قبیلې نه د پښتو ژبې تکړه سندرغاړی دی۔

د پښتونخوا د ایالت د کوهاټ نه سر بیره ډیر شمیر ختک د انگلستان په پلازمینې لندن، برمینګهم، مانچستر او ایلسبري کې او سیري۔ همداراز یو شمیر ختک د خلیج په عربی هیوادونو لکه د وې، قطر او همداراز په ملیشیا کې استوگنه لري۔

د ۱۹۶۱ع کال د سر شمیرنې له مخې د د وی شمیر د ۳۷۸۳ تنو په شا اوخوا کې بنودل شوی و چې بنا یې دا شمیر به اوس ډیر زیات وي چې اکثره یې په کوهاټ کې او سیري۔

56.2 نو ميالي خلک

د خټکو مشهور او نو ميالي خلک دا دي

1. ملک اکوړې

د خو شال خان غور نيکه د هند د مغولي واکمن جلال الدين محمد اکبر ۱۲۹۶۳/۱ ع معاصر چې د مغولي دربار له خوا د خير اباد قصبه او تر نو بناره پورې سېمې ده ته د جاگير په توگه ورکړل شوې وې. ده د لويې پاچاهي لارې ساتنه کوله. سرای اکوړه چې د اکوړه خټکو صدر مقام دی هم د ملک اکوړې له خوا ودان شوی دی.

2. يحيي خان

د ملک اکوړې مشر زوی چې د خپل پلار تر وفات وروسته د هغه پر ځای د خټکو د قبيلې مشر و.

3. شهباز خان د خو شال خټک پلار

4. خان عليين مکان ستر خو شال بابا چې د توري او قلم خاوند و. د مغولو پر خلاف بېدې مبارزې کړي

دي

د ديوان خاوند او ویر کتابونه يې کښلي دي. مشهور اثار يې د خو شال کلیات، د خو شال خان ديوان، سو اتنامه، طب نامه، بازنامه، د ستار نامه، فراقنامه، فضل نامه، هدايه، ائینه، صحت البدن، بياض، زنجيری او نور دي. [102]

5. اشرف خان هجري

چې مغولي واکمن او رنگزیب بندي کې او د هند د بيجا پور په زندان کې تر ۱۴ کلونو زندان وروسته وفات شو. دی شاعرو او ديوان خاوند هم و.

6. افضل خان خټک

د اشرف خان هجري زوی او د خو شال خان خټک لمسی و د تاريخ مرصع ليکوال چې د افغانو تاريخ او انساب

102 خو شال خان خټک په اردو ژبه د دوست محمد خان کامل اثر، پښتو ژباړه د دکتور لطيف ياد، د پېښور چاپ ۳۹-۵۱ مخونه، ۲-۶ کال

پکې راغلي دي.

7. عبدالقادر خان خټک چې د دیوان خاوند دی

8. مشهور مبارز اود پښتو ژبې تکړه او وتلی شاعر بناغلی اجمل خټک

چې مشهور پښتو اثار یې د غیرت چیغه، باتور، گل پر هر، تکلونه، د ازه پاگل وم، ژوند او فن، کچکول، د افغان ننگ، د وخت چیغه، د ژوند چیغه، کیسه زما د ابدی ژوند او په اردو کې جلا وطنی کې شاعری دي. [103]

9. مشهور لیکوال او محقق ارواښاد پریشان خټک.

57 خدوزي

د نولسمې عیسوي پېړۍ مشهور و مؤرخینو هر یوه د پټي محمد حیات خان په خپل مشهور اثر تاریخ حیات افغاني او د تواریخ خورشید جهان مؤرخ شیر محمد خان گنډاپور چې د واره نسلا پښتانه دي د خدوزي د قبیلې ذکر او یادونه کړې ده. خدوزي په اصل کې غلجی پښتانه دي چې زیات شمیر خلک یې د غزني ولایت د مقر په سیمه کې د علي خیلو غلجیو سره یوځای پرانته دي او په دغه سیمه کې د ملکیت او ځمکو خاوندان دي. د کندهار ولایت مرکز ته نږدې په ده خواجه نومې کلي کې هم خدوزي استوګنه لري چې د تاریخ حیات افغاني د لیکنې سره سم ۱۴۴ کلو نه وړاندې د دوی شمیر په نوموړي ځای کې ۲۰۰ کورنیو ته رسیده.

د تواریخ خورشید جهان او حیات افغاني په حواله دوی خپل نسب کله سیدانو او کله هم د رانیو پو پلزیو ته منسوبوي، خو په اصل کې دوی غلجی پښتانه دي.

د تاریخ حیات افغاني په قول ۱۴۴ کلو نه وړاندې په ټول افغانستان کې د خدوزیو پښتنو مجموعي شمیر ۲۰۰۰ کوره بنودل شوی و چې زیاتره خلک یې د کرنې او مالدارۍ په چارو بوخت دي

(ماخذونو په حقله د خرڅنې برخه ولټوئې)

http://en.wikipedia.org/wiki/Ajmal_Khattak 103

58 خد وزی و خرڅین

خر څین یوه کو چنی، قبيله ده چې په اصل کې کرلاڼې پښتانه او د شمالي و زیرستان د وړو د سیمې د زا نگیټي او وژگي په کلیو کې استوگنه لري چې په زانگیټي کې یې شمېر ۶۰ کور نیو او په وژگي کې ۱۶ کور نیو ته ر سیري. د دوی یو کلی د مده خیلو د تنگي او پیپلي تر مینځ پروت دی چې خر څین نو میږي.

خر څین په قبیلوي اتحاد کې پخوا د وړو سره متحد وو، خو نن ورځ د مده خیلو وزیرو سره په یوه اتحاد کې شامل دي.

د دوی رواجونه او دودونه کت مټ د دوی د گاونډیو د وړو او وزیرو په څیر دي. خر څین زپور او جنگیالي دي او په پښتني ننگ او غیرت ټینگ خلک دي.

د خر څین د قبیلې ځیني بناخونه او څانگې په لاندې ډول درپيژنو:

تیر سم خیل، لیو نی، لادود خیل، ملیا گي، سیره خیل او سنگر خیل.

د خد وزو و خرڅنو په حقله ماخذونه: [104، 105، 106، 107، 108]

59 خروټي

زموږ پښت پوهان او توکم پيژندونکي خروټي د پښتنو د غلجې د ټولنيزې ډلې پورې اړونده قبيله گڼي چې ډیره مشهوره او هم د شمیر له مخې یوه پیاوړې قبيله شمیر له کيږي چې د افغانستان په بیلابیلو ولایتونو لکه پکتیکا، پکتیا، غزني، میدان او وردگو، زابل، کندهار، هیلمند، هرات، کندز، بغلان، مزار شریف، پروان، کاپیسا، کابل، لوگر او لغمان کې استوگنه لري.

104 د پښتنو قبیلو شجرې او مېنې، د پوهنوال محمد عمر روند میا خیل تالیف، میوند خپر وند ویه ټولنه، ۲۰۰۶ مخ، ۱۳۸۳ کال

105 تاریخ حیات افغانی، د محمد حیات خان تالیف، پښتو ژباړه د محقق فرهاد ظریفی او د کتور لطیف یاد، ۳- مخ، د پېښور چاپ، ۲-۷ کال

106 توار بیخ خورشید جهان، د شیر محمد خان گنډا پور تالیف، ۲۲۲ مخ، ۱۸۶۷ عیسوي کال، د لاهور چاپ

107 پښتني قبیلې، د دکتور لطیف یاد تالیف، ۱۱۷ مخ، د پېښور چاپ، ۲-۷ کال

108 اضلاع، ایجنسیا و قبایل ایالت پښتو نستان، د قومونو او قبایلو چارو وزارت، ۱۱۱ مخ، ۱۳۶۴ کال، د کابل چاپ

د خرو ټو اصلي ځای ځایگی او ټا ټوبی د گو مل سیمه ده چې له اد اري پلوه د پکتیکا ولایت پورې یوه اړوند ه ولسوالي ده. همداراز د دغه ولایت په سروبي، اورگون او سر رو ضه کې هم خر وټي استوگنه لري.

ډپټي محمد حیات خان په خپل مشهور اثر تاریخ حیات افغاني کې چې له نن نه یې ۱۴۴ کلونه وړاندې کښلی دی د خرو ټو د سیمې په اړوند داسې لیکلي دي: "خرو ټي په هغو غرونو کې او سیري چې د کټواز په ختیز د سلیمان د غره د اړوند و سیمو نه تر بر مل پورې پر اته دي. د خرو ټو د سیمې یوه برخه د ارگون سیمه ده چې په هغې کې د پر ملیانو قبیلې خلک هم استوگنه لري. خرو ټي په ځینو هغو تنگو میداني سیمو باندې هم ولکه لري چې په مینځ کې یې د ننگ د ننگ غرونه پر اته دي. د وی څلور کلي لري چې په دغو کلیو کې سر رو ضه لو مړنی مقام لري" [109]

د خرو ټو د قبیلې لویدیز، شمال لویدیز او جنوب لویدیز ته سلیمان خیل استوگنه لري، شمال ته یې د زرمته سیمه او ختیز ته د وزیرو د قبیلې سره پوله لري.

خرو ټي د کر نې او مالدارۍ په چارو بوخت دي، خو ځیني یې په پوونده ډول هم ژوند کوي یعنې کوچیا نې ژوند لري. د خرو ټو پوونده اوس هم د شلگر او وانې په سیمه کې د کال نیمه برخه تیروي. د تل په کوچیانو کې د خرو ټو مشهور مشر ملک محمد کریم خان راجي و چې د اعليحضرت محمد ظاهر شاه د واکمنۍ په وخت کې یې اعزازی معاش او رتبه هم لرله. د بنو او دیري په خر وټو کوچیانو کې مشهور کسان امیر خان یحیی خیل، سلطان محمد، روزي خان، موسی خان ادی خیل او اصحابي امند خیل وو. یو شمیر خر وټي په سو د اګر یزو چارو هم بوخت دي چې په هندوستان، کراچۍ، دوبي، اروپا او امریکې کې بیلابیل سو د اګریز کارونه سرته رسوي. په کراچۍ کې د وی یوه کمیټه هم لري چې د سرو ضې د کمیټې په نامه یادېږي او حاجي امیر گل خر وټي یې مشري کوي. همداراز په کراچۍ کې د خر وټو د قبیلې یو بل مشر حاجي جمعه خان خر وټي دی چې په افغانستان کې د خپلې قبیلې د بیوزله خلکو سره مالي مرستې هم کوي.

په گو مله کې له پخوانه د خر وټو د وی ډلې مشورې وې چې یوه ډله یې پانسني یا کابلي خر وټي بلل کیدل چې لوی مشر یې خواجه گی نومید، بله ډله بنکتنی خرو ټي وو چې مشر یې مخامد نومید چې لوی خان یا شیر خان د قطن نایب الحکومه هم له دغې د وی ډلې نه و. داسې ویل کېږي هغه وخت چې نادر شاه افشار د غلجیو ځواک مات کړ نو ډیر شمیر خرو ټي یې ایران ته فراره کړل، خو کله چې بیا شیر خان د قطن نایب الحکومه شو د وی ته یې د زابل په شاه جوی، هیلمند او کندز کې ځمکې او جايدادونه ورکړل.

هغه خرو ټي چې په کابل کې استوگنه لري نو د وی یو شمیر په پغمان، خاک جبار او خورد کابل کې استوگنه لري. د لغمان ولایت خر وټي د دغه ولایت په مرکز او د قرغیو په اوسوالی کې ژوند کوي. همداراز د پروان ولایت

خر وټي په باگرام کې هو ايي ډگر ته څير مه استوگنه لري.

خروټي غير تمن، علم خو بنونکي، ميلمه پال او د پنداره خلک دي. د انگر يزانو سره يې په دريو تاريخي جگړو کې ډېرې توري وهلي او هم درو سي سور بنامار په گوډو کو لو کې يې هم خپل تاريخي رسالت په بڼه توگه سر ته رسولي دي. په او سني وخت کې په ټول افغانستان کې د خر وټو مجموعي شمير د يو مليون تنو په شا او خوا کې بنو دل شوي دي.

59.1 د خرو ټو د قبيلې بناخونه او څانگې

خروټي د نورو پښتني قبيلو په څير په لاندنيو بناخونو او څانگو باندې ويشل شوي دي:

زکو خيل، يا خيل، اد يخيل، امند خيل، شمو خيل، سليمانزي، الو خيل، اد و خيل، مد و خيل، سند و خيل، علي خيل، غوري خيل، علي زي، خدر خيل، باند زي، کند اخيل، يحيي خيل، کاکل زي، جمال خيل، مالي خيل، للي خيل، خر منځي، مارزک، زوبي خيل، عباس خيل، شهباز خيل، ازغر خيل، بهادر خيل، نوروز خيل، اشرف خيل، عيسي خيل، سلطان خيل، بهرام خيل، عصمت خيل او نور...

59.2 د خرو ټو د قبيلې مشهور کسان

1. د لوی احمد شاه باپه وخت کې د خرو ټو د قبيلې لوی ملک او مشر ملک شمس الدین نومیده چې ځيني وختونه يې د وزيرو، خدرانو او پرمليانو د قبيلو سره د مخالفتو په وجه کوچني لانجې او شخړې هم رامینځ ته شوي دي
2. د امير د وست محمد خان په وخت کې د خرو ټو مشران ملک بنادي خان او سرور خان نوميدل چې د خرو ټو د قبيلې ټولې لانجې او شخړې د همدوی له خوا حل او فصل کيدلې.
3. د امير عبدالرحمن خان د واکمنۍ په وخت کې ملک نظر شاه، عمر خان، کریم خان، احمد خان، سرور خان، خواجه گي، ملا گل خان، ملک سمند راو ملک روزي خان د خرو ټو د قبيلې ملکان او قومې مشران وو چې وروسته ملک سمند د امير عبدالرحمن خان له خوا اعدام کړل شو.
4. د اعليحضرت الغازي امير امان الله خان په وخت کې د خرو ټو د قبيلې يو جيد عالم ملا گل خان خرو ټي

وچې د امير امان الله خان د سپار بڼنني له مخې يې د کابل د عبدالرحمن خان په سراي کې يوه د ارا لو کاله هم لرله او مفتي هم وچې بيا د ده تر مړينې وروسته ده زوی عنایت الله مفتي زاده خر وټي چې د کابل پوهنتون د شریعياتو په پوهنځي کې يې زده کړې کړي وې د نوموړي د ارا الو کالې چارې پر مخ بيولې چې بيا نوموړی د روس د گوداگيانو له خوا په شهادت ورسيد.

همداراز د اعليحضرت امير امان الله خان د واکمنۍ په وخت کې د هغو خرو ټو غازيانو نومونه چې د خپلو اکي په سپيڅلې جگړه کې د انگر يزي بنکيلاگرو او بلو سگرو په وړاندې جنگيدلي دي داد ي :

1. غازي اصحابي خان امد خيل

2. غازي ملک روزي خان امد خيل

3. غازي ملک مشتاق باندزی

4. غازي ملک کندا خيل

5. غازي ملک شير محمد اد بخيل

6. غازي ملک امير خان يحيي خيل

7. غازي ملک شير جان کاکلزی

همداراز په معا صره دوره کې د خر وټو د قبيلې د نامتو کسانو، قومې مشرانو او علمي او فرهنگي شخصيتونو او ديني عالمانو نومونه چې ځينو يې له دې فاني نړۍ نه سترگې پټې کړي او ځيني يې لا ژوندي دي په لاندې ډول دي :

1. د غازي ملک روزي خان لمسی او د حاجي د راني خان زوی حاجي صفر محمد خادم، لوی خان او مخور ملي شخصيت.

2. د ملک نور محمد خان زامن ملک جلالزی او ملک جما لزی.

3. د ملا محمد انور زوی ملا عبد الحی مطمئن
4. د قریشي جان خان زوی حاجي وکیل محمد معصوم خان د قوم مشر او ټولنيز شخصیت
5. د زابل په ولایت کېد حاجي مراد خان زوی حاجي عبد الر شید مشهور په سید جلال چې سیا سبي او علمي شخصیت دی.
6. د قره باغ په ولسوالۍ کې حاجي احمد خان
7. د پکتیکا په اورگون کې ملک اغا محمد مارزک
8. د کند هار د ولایت ملي سو د اگرد حاجي عمر خان زوی حاجي محمد ایوب خان
9. د پکتیکا ولایت د ینی عالم او ملي شخصیت د حاجي محمد اعظم خان زوی مولوی عبد الر حیم
10. پخوانی صدراعظم او د افغانستان د اسلامي گوند مشرانجنیر گلبدین حکمتیار
11. د هرات په ولایت کې خوان مخور او ملي شخصیت نصیر احمد خان بانزی
12. په کراچی کې قومې او ملي شخصیت نصر الله خان خر وټی
13. په کراچی کې قومې مشر حاجي امیر گل خر وټی
14. په کراچی کې قومې مشر حاجي جمعه خان خر وټی
15. د شهزاد خان امد خیل زوی قاري عطاالله
16. د مولوی محمد رفیق خان زوی مولوی محمد نور
17. د مولوی محمد نور زوی فیض الله نوري
18. د ملا عبد الر حمن زوی ملا گل باران

19. علمي او ټولنيز شخصيت عبد الر حمن حميد ي

20. سند رغاړې رحمان خروټي

21. د افغانستان د خلک د ډيمو کراتيک گوند عمومي منشي او جمهور رئيس حفيظ الله امين چې د روسانو له خوا ووژل شو

22. د اتحاد اسلامي مشر استاد عبد الر رسول سياف

23. مولوي ار سلا رحمانې رو حانې شخصيت

24. شير خان خروټي چې په لوي خان سره هم شهرت لري او د اعليحضرت محمد ظاهر شاه د واکمنۍ په دوره کې د قطغن نائب الحکومه و چې د شېر خان بندر د همدغه په نامه دی

25. غلام سرورناشر چې په کندز کې د خروټو مشر او د سپين زر د فابريکې رئيس و.

26. د الحاج غلام جيلاني ناشر زوی حاجي احمد جان

27. د الحاج مفتي ملا گل خان خروټي زوی حیات الله مفتي زاده خروټي

28. د پکتیکا د ولايت نه سنا تور شهنواز خان

29. د غزني ولايت نه د پارلمان وکیل خالد فاروقي

30. د خروټي د قوم د سراسري شورا بنسټ ايښودونکی او مؤسس انجنير مطيع الله مطيع چې ليکوال هم دی.

31. د وانه د انگور هډې نه د حاجي محمد کريم زوی حاجي درگی

32. د لغمان ولايت نه قومي مخور ملک سيد ملا خروټي

33. انجنير نجيب الله راعي

34. څار نپوه محب الله خر وټی
35. پو هیالی، نور ضیا د رابعه خر وټی، د بنیاد مشره
36. د افغانستان د نړیوالو څیړنو او ستراتیژۍ د مرکز رئیس صدیق الله سا هل
37. د پکتیکا د سر رو ضې نه اکبر جان
38. ر. رئیس محمد صدیق خان خروټی خورد کا بلی
39. د پروان د ولایت نه الحاج غلام نبی خر وټی
40. د لغمان د ولایت نه د کتور احمد الدین خروټی
41. د پکتیکا د ولایت نه د سید جان خان زوی الحاج محمد ایوب خان خر وټی
42. پکتیکا د ولایت نه د ملک اغا محمد زوی حاجی خاگی
43. د پکتیکا د ولایت نه د حاجی محمد غنی خر وټی زوی ملا سپین
44. د کندز ولایت نه سید محمود ها شمی
45. د کندز ولایت نه د حاجی جمعه خان زوی رئیس محمد گل
46. د کتور نسیم خر وټی
47. مو لوی عبد الر حمن
48. نا جیه سا حل خر وټی
49. انگیزه خر وټی
50. جنرال جسیم خان

51. پخوانی عدلیه وزیر معراج الدین خان خر وټی

52. الا هه خر وټی

53. مدیر سید رحمن

54. حاجی حارث خان

ماخوډ د [110] نه

60 خلیل

زه عاشق یم سروکار مې دی له عشقه
نه خلیل، نه داؤد زی یم نه مو مند (رحمن با با)

که چیرې د خلیلو د قبیلې د نسب شجره په غور سره تر خپرې نې لاندې و نیسو نو جو ته به شي چې د غه
قبیله د سر بني پښتنو د ټولنیز گروپ پورې اړه لري او د غور یا خیلو له پښته را وتلې ده او د وی لوی نیکه
غری یا غوریا نو مید. غوریا خلور زامن درلودل. لو مړی دولت یار چې د هغه او لاده مو مند او داؤد زی دي، د
ویم خلیل، دریم څمکنی او څلورم زیړان چې زیړانې یې هم بولي.

غور یا خیل په مجموع کې د خپلوپور تڼیو بنا خو نو په گډون په لو مړي سر کې د کند هار په شا او خوا کې
مېشته وو. بیا وروسته د ۱۴۵۰ میلادي کال په شا او خوا کې د غزني لوییدیز ته د تر نک سیند په خوا کې یې استو
گنه در لو ده په هند کې د مغولي واکمنۍ بنسټ ایښود و نکي ظهیر الدین محمد بابر په خپل مشهور اثر توزک با
بري کې په مجموع کې د غور یا خیلو د او سید و ځای د مشد او سمگانه سیمو په شا او خوا کې بنو دلی دی چې دا
سیمې د غزني په جنوبی برخه کې پر تې دي.

کله چې د غور یا خیلو په شمیر کې ډیر والی راغی نو د وی له غزني نه کابل او بیاننگر هار ته لاړل او له
ننگر هاره د خیبر د تاریخي درې له لارې پیښور ته ولیریدل.

110 د خرو ټي قبيله، د انجنیر مطیع الله خر وټي مقاله، د خاوران ویب پاڼه

د تاريخ حيات افغاني مؤلف ډپټي محمد حيات خان له نن نه ۱۹۴۴ کلو نه وړاندې د خلیلو د قبیلې په اړوند د اسی لیکلي دي :

" د دغې قبیلې شمېر ۶۰۰۰ کوره او د وسله والو کسانو شمېر یې ۱۲۰۰۰ تنه بنودل شوي دي. د وی د پېښور په میداني برخه کې استوگنه لري. د دغې قبیلې څو کوره د مو مند و د قبیلې او همداراز د برو د رانیو له نورو څو کورونو سره یوځای په کندهار کې او سپرې او دلته یوازې د وی د برو د رانیو په نامه یادوي او غالباً به د وی د رانیو احمد شاه په وخت کې هلته میشت شوي وي. د کندهار په بنار کې یوه بیله محله د برو د رانیو له پاره موجود ده "

اروا بناد علامه عبدالشکور رشاد هم د حيات افغاني د کتاب د پښتو ژباړې په ۲۴۲ مخ کې د خلیلو د قبیلې په لمن لیک کې د برو د رانیو په باب لیکلي دي : د کندهار په احمد شاهي بنار کې یو بازار او یوه د روزه د برو په نامه نومولې شوې ده چې برو د برو د رانیو مخفف دی.

د پښتونخوا مشهور لیکوال اروا بناد قاضي احد جان د پښتو مجلې (سترې مشي) کې چې په ۱۹۳۲ میلادي کال کې خپره شوې ده د خلیلو د قبیلې په اړوند د اسی لیکلي دي : د وی د سیمې ځمکې د کابل او بارې په سیندونو خپرو بیږي. د دې قبیلې معتبر خلک اربابان دي چې د مټاخیلو په بناخ پورې اړه لري. ویل کیږي چې دا خطاب شاه جهان پاچاد وی ته ورکړی دی. د وی غښتلي او پیاوړي خلک دي او زیاتره په پوځ او ملیشا کې دندې ترسره کوي، ځکه چې د وی د خپلو پیاوړو او غښتلو اندامونو له وجې د پوځي چارو له پاره موزون دي. د دې قبیلې زیاتره خلک د پېښور بنار او چوڼی ته نږدې او سپرې.

خلیل په پېښور کې د د اؤدزیو د قبیلې لوی دیز او جنوب لوی دیز ته پراته دي. د وی سیمه شلمیله او بردوالی او لس میله پلن والی لري چې برتهکال، کوزتهکال، سپینه وړی او لنډی د وی مشهور کلی دي چې د بارې په بنی غاړه مؤقعت لري.

خلیل زړور، جنگیالی، علم خو بنوونکي، میلمه پالونکي او په پښتو او پښتو نولۍ باندې ولاړ خلک دي.

د دې قبیلې ځینې بناخونه او څانګې په لاندې ډول دي : مټاخیل، باروزي، اسحاقزي، تلرزي، سالارزي، افوزي، نورزي، متي زي او اکازي او لکه چې د مخه وویل شول د خلیلو مشران د اربابانو په نامه یادېږي.

د خلیلو په نامتو کسانو کې یو هم د پښتو ژبې مشهور لیکوال، محقق او شاعر بناغلی همیش خلیل دی چې د ډیر شمیر علمي اثارو خاوند دی. همداراز د دې قبیلې یو بل تن ارباب فتح محمد خان چې د پېښور یونیورسټي د

تاریخ د خانګې مشر و. د پېښور په پوهنتون کې د Area study center کې غړی عبد الله جان خلیل هم د یادونې وړ علمي شخصیت دی.

د سیاست په ډګر کې هم د خلیلو قبیلې ځینې سیاسي شخصیتونه د یادونې وړ دي چې په دغو نومونو کې د بناغلی ارباب جهانګیر خان خلیل نوم یاد ولای شو چې د پښتونخوا د صوبې وزیر اعلی هم و. همداراز د خلیلو د قبیلې بل شخصیت ارباب عالمګیر خان خلیل و چې د مخا بر اتوفد رال وزیر دی. د خلیلو د قبیلې د ځینې نور و هغو اربابانو په جمله کې چې ځینو یې د ولتي دندې هم درلودلې دي دلاندنیو کسانو نومونه د یادونې وړ دي:

ارباب ولي محمد خان، ارباب نور محمد خان، ارباب ظاهر خان، ارباب امداد خان، ارباب محمد فرید، ارباب بزاده حبیب الله، ارباب هدایت الله، ارباب سید احمد، ارباب اسلام زبیب خان، ارباب محمد صفدر حیات، ارباب بزاده عطا و الله، ارباب اسفند یار خان او ارباب احمد علي جان.

ماخوذ د [111، 112] نه

61 خوریاڼي

خوریاڼي د پښتنو یوه مشهوره قبېله ده چې د کرلاني پښتنو په ټولنیز ګروپ کې شامله ده. د پښتنو د عنعنوي شجر و له مخې خوریاڼي د ککي زوی او د کرلان لمسی دی. د تاریخي روایتونو له مخې په پیل کې د خوریاڼي د قبیلې خلکو په خوست کې استوګنه درلوده، چې د هند د مغولي واکمن نورالدین جهانګیر ۱۵۶۹-۱۶۲۷ میلاد ی د واکمنۍ په وخت کې د زرمتم د سیمې ځینو غلجیو قبیلو پر دوی یرغل وکړ او دوی له دغې سیمې نه خپل او سني ټاټوبی تـه چـې پکـې مـې شـته دي وليـر ديدل.

خوریاڼي په عمومي توګه د ننگرهار ولایت د خوریاڼیو، شېرزاد او پچیر او اګام په ولسوالیو کې استوګنه لري. د خوریاڼیو د قبیلې لوېدیځ ته د حصارک غلجی ولسوالي، جنوب ته یې د کورمې ایجنسي او د ډیورنډ کرښه، ختېز ته یې د شینوارو قبېله او شمال ته د ننگرهار د سره رود ولسوالی سره ګډه پوله لري.

د خوریاڼیو په ولسوالۍ کې د دوی شمېر ۱۴۷ تنه ښودل شوي دي. په دغې ولسوالۍ کې د دوی مشهور

111 <http://www.khyber.org/pashtotribes/k/khalil.shtml>

112 پښتانه د تاریخ په رڼا کې، د سید بهادر شاه ظفر کا کا خیل تالیف، پېښور یو یو رستي بک ایجنسي، ۱۳۲۵ مخ، د ۱۹۶۲ میلاد ی کال چاپ.

خا یونه وزېر، زاوه، کیلغو، ماما خیل او بیهار دي. په تېره بیا د وزېرو سپمه ډېره شنه او بڼه اب او هوالري. د خوریا نیو په ولسوالۍ کې ډول ډول مېوې پیدا کېږي چې مشهورې مېوې یې انار، انخړ، توتان، وانگورد دي.

د ننگرهار بله ولسوالي د شېرزاد ولسوالي ده چې په دغې ولسوالۍ کې د خور یا نیو د قبیلې ټول شمېر ۶۶۳۹۲ تنو ته رسېږي او اښان پکې مشهوره سپمه ده.

د ننگرهار د ریمه ولسوالي چې خوریا یې پکې مېشته دي هغه د پیچیر او اگام ولسوالي ده چې هلته د خور یا نیو شمېر ۳۹۲۸ تنو ته رسېږي. د گيري خیلو او تورې بوري سپمې هم د پیچیر او اگام په ولسوالۍ کې پر تې دي. د شجرو له مخې خوریا یې د وې میرمنې د رلودې او زمان یې خر بون، شېرزاد او وزېرول چې د شېرزاد او لاده د شمېر له مخې د نورو خوریا نیو په پرتله زیاته ده. د خوریا نیو د قبیلې نور بناخونه په لاندې ډول دي: خربوني، وزېر، شېرزاد، پر به، خدر خیل، پراخي خیل، احمد خیل، ذخه خیل، ابراهیم خیل، کودلي، مرکي خیل، لقمان خیل، شیرزاخیل، شیخان، گلي خیل، ملي خیل، مېرگت خیل، شمن خیل، پیرالي خیل، هلال خیل، بنادي خیل، عیسی خیل، علي خیل، بارک، عبد الرحمن، مندوزي، گیر یخیل، یحیی خیل، سلیمان خیل، لنډه خیل او بامه خي.

د دغې قبیلې په اړوند بیلابیلو مؤرخینو ډېر څه لیکلي دي چې په دغو کتابونو کې د لاندنیو تاریخي کتابونو نومونه یاد ولای شو: د ډپټي محمد حیات خان تاریخ حیات افغاني چې له نن نه ۱۴۴ کلونه وړاندې لیکل شوي دي. د زردار خان ناغر تاریخ، صوت افغاني او تواریخ خورشید جهان د شیر محمد خان گنډاپور اثر. انگرېزي مؤرخ مونت سټوارټ الفنسټن هم په خپل اثر د کابل سلطنت بیان An Account of Kingdom Of Cabul او نورو گڼ شمېر افغاني مؤرخینو لکه ارواښاد علامه استاد حبیبی او استاد احمد علي کهزاد هم د دغې قبیلې ذکر او یادونه کړې ده. لکه څنگه چې د مخه وویل شول چې د خوریا نیو د قبیلې په اړوند ډېرې تاریخي لیکنې شوي دي چې په دغو لیکنو کې چې د دغې قبیلې په اړوند شوي دي یوه هم د ډپټي محمد حیات خان لیکنه ده. دی په خپل تاریخي اثر کې چې ۱۴۴ کلونه یې وړاندې یې په اردو ژبه لیکلی او بیا د اردو نه په انگرېزي او وروسته د افغانستان د علومو د اکېډمي له خوا په پښتو هم ژباړل شوي دي د خوریا نیو د قبیلې په اړوند داسې لیکلي دي:

خوریا یې د ننگرهار په لوېدیځو برخو کې استوگنه لري چې په دوی کې د شېرزاد د اولادې شمېر زیات دي. د هند د مغولي واکمن شاه جهان ۱۵۹۲-۱۶۶۶ میلادي د تخت کینا ستلو په لومړي کال د بنادي خیلو او د بارک د اولادې لقمان تر مینځ یو لړ شخړې او لانجې را مینځ ته شوې چې په دغو شخړو او لانجو کې د لقمان بناخ د خدر خیلو په مرسته بنادي خیل و خپل چې بنادي خیلو بیا د غلجیو پښتنو سیمو ته پناه یووړه او له هغوی نه یې مرسته وغوښته. غلجیو د دوی مرستې ته ملا وتړله او د کابل د مغولي صوبه دار سید خان په ملگر تیا یې د دوی د مخالفینو سره سختې جگړې وکړې چې په دغو جگړو کې د بارک د اولادې نه ۹ زره تنه ووژل شول.

پاتې دي نه وي چې د خوریا نیو د قبیلې ځینې بناخونه د خوست په ولایت کې هم استوگنه لري چې په دغو قبیلو کې د پر به او مندوزي قبیلو نومونه یادونې وړ دي، خو اوس پر به او مندوزي له پاتې خوریا نیو نه د

و مره لېرې دې چې د وې پخپله هم په دې نه پو هېرې چې د خوږيا نيو سره كومې قبيلوي اړيکې لري که نه. يو شمېر خوږيا نېي د ننگرهار د ولايت په مرکز جلال اباد، کابل او کندز کې هم استوگنه لري.

خوږيا نېي په عمومي توگه د کرني او مالدارۍ په چارو بوخت دي. د دوي په ځمکو کې غنم، جوار او د کرني نور محصولات توليد يري. په دوبي کې يې هوا معتدل، خو په ژمي کې سره او واوره پکې اوري. د مېلمې مشهور او تاريخي بڼ هم د خوږيا نيو په ولسوالۍ کې موقعيت لري. خوږيا نېي زړور، غير تمن، جنگيالي، په هېواد مين او ميلمه پالو نکي خلک دي. د انگرېزي يرغلگرو سره په دې گوڼو جگړو کې يې ډېرې توري وهلي او د روسي يرغلگرو په وړاندې هم په نره جنگيدلي دي او خپل هېواد نسي رسالت يې په بڼه توگه سرته رسولی دی.

61.1 نامتو خلق

د خوږيا نيو په مشهورو کسانو کې چې د انگرېزانو او روسانو پر خلاف جنگيدلي دي دغه کسان مشهور دي:

1. ملک قيس چې د خپلواکۍ په جگړو کې د انگرېزانو سره جنگيدلی و.
 2. د روسي يرغلگرو په وړاندې د مبارزې يو مشهور مشر مولوي محمد يونس خالص
 3. قوماندان زمان
- د خوږيا نيو مشهور پيژندل شوي سياسي شخصيتونه، ليکوالان او شاعران دادي:
1. ارواښاد يونس سيف مېرني د افغان ملت د گوند د رهبري هيات غړی چې د روس د وړاندو له خوا شهيد شو.
 2. بناغلي فاروق مېرني په پارلمان کې د خلکو استازی.
 3. ارواښاد والي حاجي محمد اصف خان چې د هېواد د پوهنې او معارف په برخه کې يې هم د قدر وړ خد متونه ترسره کړي وو.
 4. بناغلي عبدالرؤف قنيل خوږيا نېي مشهور ليکوال، ژورناليست او شاعر.
 5. بناغلي استاد غلام دستگير ږنگ چې د پوهنې په برخه کې يې د قدر وړ خد متونه کړي دي.
 6. بناغلي عبداللطيف منت بار خوږيا نېي د پښتو ژبې شاعر.
 7. بناغلي اقا محمد گړندی شاعر او د پوهنې د ډگر يونکړه خد متگار.

8. د پښتو ژبې شاعر او ليکواله کبرا مظهرې

9. د پښتو ژبې شاعره او ليکواله بلقيس مکېز

10. بنا غلی متین خو ریاڼې شاعر او ليکوال

11. بناغلی قتيلزوی

12. بنا غلی ارواښاد سنا تور محمد امین خو ریاڼې چې د هېواد تکړه ليکوال او محقق.

13. د هېواد سيا سي شخصیت بنا غلی عبد الصمد حامد چې د محمد ظا هر شاه د واکمنۍ په وخت کې د صد

ارت مر ستیال و.

ماخوذ د (113، 114، 115، 116، 117)

62 خوندې

ز مور پښت پوهان او نسب پېژندونکي خوندې د غر غښتې پښتنو د ټولنيز گروپ پورې اړوند ه قېبله بولي او د اسې ويل کيږي چې دوی د د اوي قېلې يوه وصلي خانگه ده. د خوندې په اړوند د اسې روايتونه هم شته چې د د اني زوی د اوي چې د غر غښت لمسی و د يوې سيدې کو نډې سره نکاح و ترله چې د خپل زوی او څلورو لمسيو سره يو ځای د خجند نه ملتان ته د خپلې خور د لېدلو له پاره په سفر راوتلې وه. د غې بنځې د خپل پخواني مېړه نه چې کوم زوی در لود د هغه نوم سيد حسين و، چې سيد حسين بيا د بليل، سکندر، موسی او علي په نومو څلور زامن در لودل چې دوی په وصلي ډول د د اوي په قبيله کې شامل شول. د دې له پاره چې د غه بنځه، زوی او لمسيان يې له دې سره يو ځای د خجند له سېمې نه راغلي ول نو پښتنو ورته خجنديان ويل چې د وخت په تېرېدو سره دوی د خجند نوم په خپلې ور ځنۍ محاوره کې په خوندې بدل کړ، نو ځکه يې خوندې بولي.

خوندې تر يوې مودې پورې د د اوي د قېلې او نورو غر غښتيا نو سره په گټه او تاوان کې شرېک ول، خو د شمېر د ډېر والي له کبله يوه جلا قېبله ترې جوړه شوه چې اوس يې خوندې بولي. خوندې زياتره د کندهار په شا او خوا سېمو کې استوگنه لري، خو شمېر يې د و مره ډېر نه دي.

113 تاريخ حیات افغاني، د محمد حیات خان ليکنه، پښتو ژباړه، ۳۵۲ مخ، د پېښور چاپ

114 پښتني قېلې، د دكتور لطيف ياد اثر، ۱۲۱-۱۲۳ مخونه، د پېښور چاپ

115 پښتانه د تاريخ په رڼا کې، د سيد بهادر شاه ظفر کاکا خيا تاليف، ۱۳۸۸-۱۳۸۹ مخونه

116 معلومات مختصر د ر باره اقوام و قبائل ولايات سرحدي کشور، ۳۹ مخ

117 د پښتنو قبيلو شجرې او مېنې، د پوهنوال محمد عمر روند ميا خيل اثر، ۳۶-۳۶۱ مخونه، ميوند خپرندويه ټولنه

ماخوډ ده (118، 119، 120) نه.

63 خيسوري

خيسور په اصل کې متوزي پښتانه دي چې په غلجيو پښتنو ور گډيږي او خا نونه د لودي او لاده گڼي. تاريخ حيات افغاني او تواريخ خور شيد جهان د خيسور د قبيلې په اړوند متفق الرايه دي او گډ ليد لري او وايي چې د خيسور قبيلې خلک خا نونه د لودي د لمسي پر انگي او لاده بو لي. خيسور د عمر خيلو په نامه سره هم مشهور دي.

د خيسور قبيلې سېمه د سند د ريب لويديز ته پرته ده. د دوي د سيمې شمال ته د عيسى خيلو سېمه، لويديز ته يې يو کوچنی غر چې پښياله او يا پليانه نو ميږي او د مر و تو سېمه پرته ده. د دې خا د خلکو ونې ټپټې، غنم رنگه او ډنگر دي. د تاريخ حيات افغاني چې له نن نه ۱۴۴ کلو نه وړاندې ليکل شوي دي د دوي شمېر په هغه وخت کې د ۳۰۰ کورنيو په شا او خوا کې بنو دي دي. د دوي په سېمه کې د خر ما ډېرې ونې شته.

ماخوډ ده (121، 122، 123) نه.

64 خيشکي

خيشکي يا خويشکي په پښتنو کې يوه مشهوره قبيله ده. که چېرې د دغې قبيلې د نسب ونه (شجره) په غور سره وگورو، نو جوته به شي چې دوي د پښتنو د سربن په ټولنيز گروپ او ډلې پورې اړه لري او په همدې ټولنيز گروپ کې د خمند اولاده ده.

تاريخ حيات افغاني د خيشکو د قبيلې په اړه وند د اسې ليکلي دي (124):

"د خمند قبيله په پيل کې د کندهار په شا او خوا ارغستان ته نږدې مېشته وه او د ۸-۹ هجري کلو نو تر

118 تاريخ حيات افغاني، د ډپټي محمد حيات خان اثر، پښتو ژباړه، ۳۱۵، ۴۵۳ او ۴۵۴ مخونه، د دانش چاپ، پېښور، ۷-۲ ميلادي کال

119 پښتني قبيلې، د دكتور لطيف ياد تاليف، دويم چاپ، ۱۲۴، ۱۲۷ او ۱۲۸ مخونه، د پېښور د دانش د مطبعې چاپ ۷-۲ ميلادي کال

120 تواريخ خور شيد جهان، د شير محمد خان گنډا پور ليکنه، ۲۲۹ مخ، ۱۸۶۷ کال، لاهور

121 تاريخ حيات افغاني، د ډپټي محمد حيات خان اثر، پښتو ژباړه، ۳۱۵، ۴۵۳ او ۴۵۴ مخونه، د دانش چاپ، پېښور، ۷-۲ ميلادي کال

122 پښتني قبيلې، د دكتور لطيف ياد تاليف، دويم چاپ، ۱۲۴، ۱۲۷ او ۱۲۸ مخونه، د پېښور د دانش د مطبعې چاپ ۷-۲ ميلادي کال

123 تواريخ خور شيد جهان، د شير محمد خان گنډا پور ليکنه، ۲۲۹ مخ، ۱۸۶۷ کال، لاهور

124 تاريخ حيات افغاني، پښتو ژباړه د محقق ظريفي او دكتور لطيف ياد، پېښور، د دانش چاپ، ۲۴۵-۲۴۶ مخونه

مینځ د پښین یا پشین سیمه چې پشنگ هم بلل کید له د همدې قبیلې په لاس کې وه، چې روسته بیا د پښتنو یوې بلې قبیلې ترین دغه سیمه په زور له دوی نه ونېو له او دوی یې له دغې سیمې نه بېواکه کړل. په دغه وخت کې د ځمند و او لاده خیشکي هم چې دلته او سپدل کډوالی او مهاجرت ته اړ ویستل شول. په دغه وخت کې د خپشکو د قبیلې یو شمېر خلک د پشین نه ملتان ته لاړل او هغه ځای یې د خپلې استوگنې له پاره غوره کړ، خو یو شمېر نور خیشکي غزني او بیا پر هغې لار کابل ته راغلل او له دغه ځایه بیا د غور بند د رې ته ولېږدېدل او دغه سیمه یې د خپلې استوگنې له پاره غوره کړه چې تر اوسه پورې هم ډېر شمېر خیشکي د پروان ولایت د غور بند د ولسوالۍ په بېلا بېلا د رو کې مېشته دي.

هغه وخت چې د هند مغولي واکمن ظهیر الدین محمد با بر ۹۳۲-۹۳۷ هجري کابل ونېو او تر څه مودې وروسته یې پر هند باندي دیرغل تکل وکړ، یو شمېر هغو خیشکو ته چې په غور بند کې ورتله او سپدل گران بنکاره شول نو د خپل یو پیر په لارېښوونه د هندوستان خواته رهي شول. د افسانوي روایتونو له مخې د دوی پیر دوی ته د او سېنې یو میخ ورکړ او ورته یې وویل په هغه ځمکه کې چې دغه میخ ننوزي، نو هغه به ستا سو سیمه او ملک وي. کله چې زیا تره خیشکي او ځمند په ډله ایزه توگه له کابله پېښور او له هغه ځایه هندوستان ته روان شول، نو په دغه وخت کې د دوی د قبیلې مشر سلیم خان ځمند نو مید او په هغه وخت کې چې بابر د هندوستان د لودی پښتني واکمنی د وروستي واکمن سلطان ابراهیم لودی سره په پانې پت کې په جگړه بوخت و، نو دغو خیشکو د سلیم خان ځمند تر مشرۍ لاندې د بابر په پلوی جگړه کوله چې ویل کېږي چې په دغو جگړو کې د دوی ۷ تنه ووژل شول، همدو او جه وه چې بابر او د هغه زوی هما یون پر دوی ډېره لورېښه درلودله. دوی بیا په هغه ځای کې مېشته شول چې نن ورځ د قصور بنار پروت دی او د لاهور ختېزې برخي ته مؤقعیته لري او نن ورځ یې د خلکو شمېر ۲۳۷۶... تنو ته رسېږي چې زیا تره یې خیشکي پښتانه دي.

دغه خیشکي چې په قصور کې او سیري نو دوی ته افاغنه قصوریان یا د قصور پتانان وایي چې د تاریخي روایتونو سره سم دوی د ۱۵۲۶ میلادي کال راهیسي په دغه سیمه کې او سیري چې د دوی د سیمې رقبه ۱۸۹۱ کیلومتر مربع بنودل شوې ده. دغو خیشکو یا قصوریه پتانانو تر ۷۱۸ میلادي کاله پورې پر دغې سیمې واکمني او راج کاوه چې شهنواز خان خیشکی د مغولو په پوځ کې ستر جنرال تېر شوی دی. بیا وروسته کله چې رنجیت سنگ د قصور سیمه ونيوله نو دوی ته وویل شول چې د ستلج د سیند کپنه برخه پریردې.

هغه وخت چې خیشکي او ځمند په قصور کې مېشته ول، نو د سپره په نامه یو تن بلوڅ د خپل قوم له یوې ډلې سره د دوی سیمې ته راته او د دوی په سیمه کې به یې لو تماري کوله، د دغې لو تماريو د مخنیوي له پاره د دوی ځینې څانگې او خیلو نه لکه بتک زي، شهابن زي، سلماک او کز لاني د قصور د سیمې لوید بز ته مېشته شول او دوی د دغه لو تمار د برېدو نو مخه ونېوله چې وروسته یې دوی ته د بر یا پور تني کلي استوگن ویل.

خیشکي زړور، جنگیالي، میلمه پال او په علم او پوهې باندي مین خلک دي.

64.1 د خیشکو د استوگنې سپمې

په او سني وخت کې خیشکي په لاندنيو سيمو کې استوگنه لري :

1. د افغانستان د پروان ولايت د غور بند په ولسوالۍ کې

په دغه ولسوالۍ کې خیشکي د تيخان، یخد رې او سيدانو په د رو کې استوگنه لري چې په دغه ولسوالۍ کې د خیشکو شمېر د ۲۵۰۰۰ تنو په شا او خوا کې بنو دل شوي دي. خلک يې اکثره د کر کيلې په چارو بوخت دي او د بادامو، منو، زرد الو، توتانو، گيلا سو او الو بالو باغو نه لري.

2. په غور بند کې د خیشکو بنا خو نه:

شاهي خيل، ملي خيل، علم خيل چې بيا علم خيل د بار خيل، سليمان خيل، خليل خيل او ياروم خيل په خا نگو ويشل شوي دي.

3. په کندهار او پښين کې:

که څه هم په نوموړو ځايونو کې د دوی شمېر زيات نه دی، خو دوی هلته زياتره د سو د اگری په چارو بوخت دي. د کندهار ولايت د ارغنداب ولسوالۍ په پورتنۍ برخه کې د خیشکو په نامه يو کلی شته چې د مشهور ستانه بابا ولي صاحب د مزار نه چې د خاصو و عاموزيارتځی دی څلور کيلو متره واټن لري چې تقریباً د لسو کورنيو په شا او خوا کې خیشکي هلته مېشته دي.

4. په پښتونخوا کې :

خیشکي د پښتونخوا په لاندنيو ځايونو کې استوگنه لري:

1. د پېښور په گينته گهر کې چې هلته د خیشکو په نامه يو ه محل شته.

2. په چارسده کې هم د خیشکو څو کورنۍ شته.

3. په هزاره کې هم د خیشکويو شمېر کورنۍ مېشته دي.

4. په خیشکي پايان او خیشکي بالا کې.

5. د نوشهره کلان په شمال کې د لنډي د سيند پر غاړه د خیشکي په نامه کلی شته.

6. په اشغر کې هم د دوی يو کلی شته چې د شجاعت خان شموزي له خوا اباد شوی دي.

7. د کابل سيند شمال ته د مومند و په غرنیو سيمو کې هم يو شمېر خیشکي مېشته دي.

8. د خيبر د تاريخي درې په مينځ کې هم يو شمېر خیشکي استوگنه لري.

9. په د بره اسماعيل خان کې.

10. په بنو کې.

11. په لکي مروت کې.

5. په پنجاب کې:

1. خيشکي د لاهور په قصور کې مېشته دي چې هلته ورته قصوریه افغانان يا پتانان وايي چې د پاکستان يو پخوانی د بهرنيو چارو وزير خو رشيد احمد خان قصوري هم د همدې قصوریه پتانانو ځيني يو پښتون دي چې د خيشکي په قبيلې پورې اړه لري.

2. په ملتان کې.

3. په هير و وال کې.

4. په تانده کې.

6. په هند و ستان کې

يو شمير خيشکي هند و ستان کې هم ژوند کوي چې سيمې يې په لاندې ډول دي:

1. په خورجه کې چې د هند د اترا پراديش په ايالت کې موقعيت لري.

64.2 د خيشکو مشهور نو ميالي

جنرال محمود خان، جنرال شاه نظر خان او شهناز خان خيشکي د مغولو په پوځ کې مشهور جنرالان تېر شوي دي. همدراز سليم خان ځمند هم د قصوري خيشکو مشر وو.

64.3 د خيشکو ستر عارفان او صوفيان

عبدالله خيشکی قصوري چشتي چې عبدي تخلص يې کاوه او د زوکړې نېټه يې ۱۰۲۰ لمريز کال دی. دی د خپل وخت ستر عارف، صوفي او ستانه تير شوی دی. ده د ۷۰۰ په شا او خوکې کتا بو نه کښلي وو. دده د مهمو اثارو نه يو هم (اخبار الاوليا من لسان الاصفيا) نومېږي چې د ۱۶۳۰ تنو خيشکي صوفيانو تذکره ده.

د خيشکو نور صوفيان دادي: حاجي گگن شورياني خيشکی، شيخ يحيی، مولانا احمد، خواجه اويس، شيخ محمد، عبدالله، شيخ نبوکي، حاجي ميا، شيخ متو، شيخ دراني، شيخ الله داد، شيخ بايزيد، ابراهيم، شيخ سدو، حاجي محمد چولي، شيخ مبارک، شيخ پاينده، شير خان، پير رحمت، محمد خان، پير رحيمداد خان، پير آدم حسين، شيخ

ملهی، شیخ حره، شیخ احمد اتوزی، شیخ وتو خیشکی، نتمو، اخوند سعید، میان الحق، حاجی رحیماد، عبد الخالق، حاجی میر، شیخ عالم، شیخ با بر، شیخ بو چه، شیخ هناک، شیخ صاحب، شیخ رکن الدین، شیخ یوسف، شیخ شمس الدین، شیخ خالو، شیخ حسن، حاجی احمد، شیخ لالو، شیخ عیسی، شیخ ضحاک، معری خان، شیخ حلو، محمد خان، شیخ با یزید، شیخ میرک، شیخ جهان، شیخ اسما عیل، شیخ سنگو، شیخ عمر، شیخ ابراهیم، محمد خان، یار محمد، عالم خان، شیخ مردان، شیخ جانو، مولانا خواجه شیخ محمد، شیخ داؤد، مولانا عبدالو احد او شیخ ډانگ مار۔

د پښتو ژبې مشهور شاعر او صوفي او د دیوان خاوند ارزاني چې د بايزيد انصاري (پير روښان) همعصره و هم د خيشكو د عزيززي د څانگې پورې يې اړه درلوده۔

د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو د پوهنځي د پښتو څانگې استاد بنا غلی محمد صاحب خیشکی چې یو وخت د افغانستان د علومی اکاډمی غړی او د کابل د مجلې مسئول مدیر و هم د غور بند د سپمې خیشکی دی چې پښتو ژبې، ادب، گرامر او ژبپوهنې ته یې د قدر وړ علمي خدمتونه کړي دي۔

ماخوډ د (125، 126، 127، 128، 129، 130، 131) نه۔

65 د اوډزي

زه عاشق یم سروکار مې دی له عشقه

نه خلیل، نه د اوډزی یم، نه مو مند

(رحمان بابا)

زموږ پښت پوهان (نسب پیژندونکي) د اوډزي د سړ بني پښتنود ټولنيز گروپ پورې يوه اړونده قبيله گڼي چې له اړه غوريا خيل دي۔ د نسب د شجرې سره سم غوريا څلور زمان د لودل چې د ولت يار، خليل، څمکني او زيراني نوميدل۔ د ولت يار د وه زمان د لودل چې يو يې مو مند او بل يې د اوډنو مېدل چې بيا د اوډ او لاده په اوډزيو سره مشهوره او تر ننه پورې په همدې نامه سره يادېږي۔

125 پښتني قبيلې، د دكتور لطيف ياد تاليف، د پېښور چاپ، ۱۲۴، ۱۲۵، ۱۲۶، ۱۲۷ او ۱۲۸ مخونه

126 تواريخ خورشيد جهان، د شير محمد خان گنډا پور ليکنه، د لاهور چاپ

127 د غور بند د سپمې يو تن تکړه ژورناليست بنا غلی محمد الدین خیشکی نه تر لاسه شوي معلومات

khyber.org128

treearth.com/gallery/Asia/Pakistan/West/North-West_Frontier/Kheshki_Payan/photo825542.htm129

130 پښتانه د تاريخ په رڼا کې، ۱۳۲۵-۱۳۲۶ مخونه

http://en.wikipedia.org/wiki/Kasur_District131

د پښتانه د تاريخ په رڼا کې د کتاب بناغلی مؤلف سيد بهاد رشاه ظفر کا کا خيل د د او د زيو پښتنو په اړوند د اسي ليکلي دي:

"د او د زيو هم سر بني پښتانه دي او د غور يا خيلو پښتنو له ډلې شمېرل کيږي. د او د زيو د پېښور په مېند اني برخه او د کابل سيند په سهيلي برخه کې مېشته دي. شمال ته يې مهمزي او جنوب لويديز ته يې خليل پراته دي. د غور يا خيلو د مهاجرت په وخت کې د دوی کردار واضح نه دی. ويل کيږي چې د وی د خان گجو (132) مرسته حاصله کړې وه او د هغه په برکت د سېمې په علاقه کې د کلپا نې پر غاړه استوگن شوي دي، خو په پای کې د وی د پېښور په قطبي علاقه کې د کابل سيند د بناخونو په مېنځ کې اباد شول چې د دوی د غه سېمه ډېره زر خېزه ده. (133)

65.1 د او د زيو د قبيلې بناخونه او خانگي

د او د زيو قبيله په لومړي سر کې په د زيو بناخونو باندې ويشلې شوې ده چې لومړی يې منديا منديا، د ویم يې مامور او د رېيم يې يوسف دي. د منديا او لاده د بابوزي، حسين زي او نیکوزي په خانگو ويشلې شوې ده. همداراز د مامور او لاده د تاجو خيلو، محمد خېلو، سيد خيلو، یونس خېلو، بازید خيلو، علي زيو، بي بي زيو او پها گلزيو په خانگو ويشلې شوې ده. د يوسف او لاده هم د مندر، وفا خېلو او صفازي په خانگو ويشلې شوې ده.

تاريخ حیات افغاني د او د زيو په اړوند د اسي ليکلي دي (134):

"د اسي ر وايت موجود دی چې د او د لومړني زوی منديا د وې ميرمنې د رلود لې چې د لومړني مېرمنې نه يې د حسين او له د ویمې مېرمنې نه يې د نیکو او بابو په نامه زامن د رلود او کله چې منديا له دې فاني نړۍ نه

132 گجو خان رانيزی د پښتنو يو خورا نو میالی مشروچې د علم او پوهې خېښتن و چې نامتو انگرېزي ختيز پېژندونکي راورتي د ده يو کتاب چې د پښتنو تاريخ نومېږي او په 1494 ميلادي ياپه 9 هجري کال کې ليکل شوی دی ليدلی و چې له بده مرغه اوس ورک دی او بنا يې چې د برېتانيې په کوم ميوزيم کې به خوندي وي، ځکه د لوی استاد ارواښاد علامه حبيبي په قول د راورتي ټول کړي کتابونه د ه تر مړې وروسته نه دي ضايع شوي او زياتره د لندن په ميوزيمونو کې خوندي دي. د اسي ويل کيږي چې خان گجو په خپل عصر کې تر ټولو لوی مقتدر او غښتلی ملک و. تاريخ حیات افغاني گجو خان رانيزی د هند د ستر پښتون ټولوک سوري شير شاه معاصر بولي او هغه جگړه چې په شيخ ټپور (زاره نو بنار) کې پېښه شوې ده خان گجو يې قائد و. خان گجو د ټولو خيبي، محمد زيو، اتمانخيلو، گدون او تر کلا نيو قبيلو مشر و او د شيخ ټپور په جگړه کې چې په کال 957 هجري کې وشوه د سلو زرو تنو ځوانانو يو غښتلی پوځ يې جوړ کړی و او د باجوړ او د يو سفر يو اوسنی ټول سېمه يې ټولې او د لاکو قبېله يې له دغو سېمو نه بې واکه کړې وه او د شيخ ملي قوانين يې د ځمکو په ويش کې جاري کړي وو. د استاد علامه حبيبي په قول (د پښتواد بياتو تاريخ لومړی او د ویم ټوک 627-628-629 مخونه د پېښور چاپ) د خان گجو قبر اوس هم د سوابی او مردان تر مېنځ پر يوې لويې غونډۍ باندې دی چې خلک يې د د گجو غونډۍ بولي او د شاه منصور نه شپږ ميله واټن لري. د ده او لاده تر اوسه هم د کلابت په سېمه کې شته

133 پښتانه د تاريخ په رڼا کې، 1324-1325 مخونه

134 حیات افغاني، پښتو ژباړه 241-242 مخونه، د پېښور چاپ

ستر گې پټې کړې، نو لومړني زوی حسين ته يې د پلار ميراث لاس ته ورغی، له همدې کبله نېکو او باسو د خپل ورور حسين د وژلو نيت وکړ، خو په خپل دې نيت کې بریالي نه شول چې په پای کې د نېکو او لاده په هندوستان کې مېشته شوه او د باسو او لاده د تيراه په شااو خواکې په خواره واره ډول ژوند کوي او د حسين او لاده په هغه سېمه کې خای پر خای پاتې شوه چې همداسې هم پکې استوگنه لري.

د اود زې زړور، مېلمه پالونکي او په پښتو او پښتنو اله باندې مين خلک دي.

يو شمېر د اود زې د افغانستان د ننگرهار ولايت د چپرهار ولسوالۍ د اود زيو په کلي کې چې د هغه خای خلک ورتې د اوزيبي وايې مېشته دي. د کابل ولايت د قره باغ په ولسوالۍ کې هم يو ډېر شمېر د اود زې مېشته دي. (135)

د افغانستان د ټولو لواک اعليحضرت المتوکل علی الله محمد ظاهر شاه د واکمنۍ په وخت کې د افغانستان د سترې محکمې غړی او د تمیز د عالي د پوان رئیس ارواښاد مولوي عبدالصير خان چې د هېواد يو جيد عالم او پاک نفسه قاضي و، هم د اود زې پښتون و چې د د کابل ولايت د قره باغ د ولسوالۍ او سيدونکی و.

حيات افغاني له نن نه ۱۴۴ کلو نه وړاندې په پښتونخوا کې د اود زيو شمېر د لس زره کورنيو په شا او خوا کې بنو دلي دي.

66 د اوي

زموږ پښت پوهان (تو کم پېژندونکي) د اوي د غر غښتي پښتنو په ټولنيز گروپ پورې اړونده قبېله گڼي. د وي په اصل کې د کاکړو پښتنو يوه پښه گڼل کېږي چې په کندهار او د سهيلي پښتونخوا په ژوب، کوئيټه، چمن او د پشين د سيمې په اجيرم او کر بلانو مي سېمو کې مېشته دي. همداراز د پښتونخوا د ايالت په ځينو سيمو لکه کتلانگ، د هېرې ليکپانې، بابو زايې، سوال د هير او مردان کې هم استوگنه لري.

د تاريخي روایتونو له مخې د اوي پلار د اني نو مېده او د اوي قبېله په دې رېو خانگو وېشلې شوې ده چې د مر، همې او خوندې نو ميري چې خوندې د اوي و صلي زوی و. د خوندې په اړوند د اسې روايتو نه هم شته چې د اني زوی د اوي چې د غر غښت لمسی و د يوې سيدې کو نډې سره نکاح و تر له چې د خپل زوی سره يو خای د خچند نه ملتان ته د خپلې خور د لېدلو له پاره په سفر راوتلې وه. د غې بنځې د خپل پخواني مېړه نه چې کوم زوی د رلود د هغه نوم سيد حسين و، چې نو موري سيد حسين بيا په و صلي ډول د اوي په قبيله کې شامل شو. د دې له پاره چې د غې بنځه او زوی يې د خچند له سېمې نه راغلي ول نو پښتنو ورته خچند يان ويل چې د وخت په تېرېدو سره د وي د خچند نوم په خپلې ورځنۍ محاوره کې په خوندې بدل کړ، نو ځکه يې خوندې بولي. خوندې تر يوې

135 پښتني قبېلې، د دکتور لطيف ياد تاليف، ۱۲۹-۱۳. مخونه، د پېښور چاپ

مودې پورې د د اوي د قبيلې او نورو غر غبنتيا نو سره په گټه او تاوان کې شرېک ول، خو د شمېر د ډېر والي له کبله يوه جلا قبيله ترې جوړه شوه چې اوس يې خوند ي بولي. خوند ي زياتره د کندهار په شا او خوا سېمو کې استوگنه لري، خو شمېر يې د و مره ډېر نه دی.

همد اران تاريخ حيات افغاني د د اوي د قبيلې په اړوند د اسي ليکلي دي (136):

د د اوي قبيله په دريو خانگو ويشلې شوې ده چې د همر، د مړ او خوند ي په نامه يادېږي. د د اوي د قبيلې د ريم بناخ چې خوند ي نو ميري د مخزن افغاني په روايت د د اوي له اصلي نښه نه دي، بلکې هغه په دې ډول ورسره يو ځای شوي دي چې د د اني زوی د اوي د خپل پلار په ژوندانه کې د اسو نو د سوداگرۍ لپاره په سفر تللي و. په دغه سفر کې د د اوي سره يوه بنکلې بنځه چې د سيد حسن په نامه يو زوی ورسره و يو ځای شوه. د اوي له نوموړې بنځې نه د هغې د اصلي ځاي ځايگي او ټاټو بي په اړوند پوښتنه وکړه. هغې بنځې د اوي ته په ځواب کې وويل چې له خجند ه راغلې ده او د اهلک د سيد زوی دی. هغې همد اران وويل چې په خجند کې کاختي (قحطي) راغلې وه او زه غواړم چې د خپلې مشرې خور سره ملتان ته لاړه شم. د اوي هغوی ملتان ته ورسول او نو موږ يې بنځې په ملتان کې د خپلې خور په سلا او مشوره د د اوي سره نکاح وټر له. د اوي له نوموړې بنځې نه څلور زامن درلودل او څرنگه چې حسن خجند ي ورسره و نو پښتنو په خپلو ورځنيو خبرو اترو کې خجند ي په خوند ي بدل کړ چې د ي په خوند ي سره مشهور شو. بايد زياتره چې خوند ي د بلبل، سکندر، موسی او علي په نامه څلور زامن درلودل.

د اوي زياتره د سو د اگری په چارو بوخت دي. د وی ميلمه پالو نکي او په پښتو او پښتونوالي باندې خورا ټينگ خلک دي.

د د اوي د قبيلې نه ستر عالمان او په پوهې مين شخصيتو نه راوتلي دي. په دغو شخصيتو نو کې يو هم ستر مشر و طه غو بنتو نکي، ليکوال او شاعر ارواښاد عبدالهادي د اوي دی چې پر يشان تخلص يې هم کاوه. نو موږ ي د ارواښاد عبدالاحد اخونزاده طبيب کند هاری زوی دی چې ۱۲۷۴ش کال کې د کابل په باغ عليمر د ان کې يې نړۍ ته سترگې پرانيستلې دي. نو موږ ي د حبيبيې په لېسه کې د رشدي تر درجې پورې زده کړې وکړې او د پښتو او د ري ژبو شاعر او ليکوال و. په اردو، عربي، ترکي او انگرېزي ژبو هم پوهېده. نو موږ ي د پريشان په تخلص سره په سراج الاخبار کې ډيرې ټولنيزې، سياسي او انتباهي مقالې او مضامين وليکل او د مشر و طيت د غورځنگ د نامتو مشرانو عبدالرحمن لو دین، مولوی غلام محي الدين افغان او مولوي عبدالرب نردي ملگری و. د افغانستان د خپلواکۍ اتل غازي امان الله خان او محمود طرزي نو موږ ي له نردي پېژانده له همدې کبله و چې نو موږ ي ته د امان افغان د جرېدې مسئول مديریت هم ور سپارل شوی و. نو موږ ي په ۱۹۲۰ع کال کې د امانې دولت لخوا د هند د ميسوري په کنفرانس کې هم د افغاني هیئات غړي ټوب درلود. ده د سفير، مستشار، مختار وزير، د خلکو د استازي او

136 تاريخ حيات افغاني، د پېښور چاپ، ۲۵۹-۲۶. مخونه

د مشرانو د جرگې د رئیس په توگه لوړې دندې سر ته رسولې دي. د ه ۱۳ کلونه زندانو نه هم گاللي دي او په پای کې د ۱۹۸۲زېږدیز کال کې چې د ۱۳۶۱ لمریز کال د زمري د میاشتې د ۲۷ نېټې سره سمون خوري په کابل کې د ۸۸ کلونو وروسته وفات شوی.

د ارواښاد عبد الهادي د اوي پښتو او د ري اثار د ادبي: زما رسول پاک، تجارت ما با روسيه، غياصه، لالي رېخته، نغمات، گلخانه، رجال وطن او زیست نامه. (137)

نور ماخوځونه د (138، 139) نه.

67 د رمان

د وټي د افغانستان د خوست په ولايت کې استوگنه لري و په کرلاڼيو پښتنو پورې تړلې قبېله ده. د رمان د عبد الرحمن د قبيلې د نوم لنډه بڼه ده.

د پښتنو د عنعنوي او د ود پزې شجرې يا د نسب د ونې سره سم د رمان يا عبد الرحمن قبېله کرلاڼي پښتانه او د خوریاڼيو قبيلې چې يادونه يې د همدې قبيلو د پېژندلو په لړ کې د مخه شوې ده يو بناخ شمېرل کيږي.

پښتانه د تاريخ په رڼا کې د د رمان د قبيلې په اړوند د اسې ليکلي دي (140):

د شجرې مطابق د وې کرلاڼي پښتانه او د خوریاڼيو د قبيلې يو بناخ شمېرل کيږي او حاجي خان خيل، سودي خيل، اصلي احمد خيل، مدي خيل، کونډي او منگس يې بناخونه دي چې د غو شپږو بناخونو ته مموزي هم وايي او د متون په نامه سره هم شهرت لري.

متون په اصل کې د خوست ولايت يوه ولسوالي ده چې د خوست ختيزې برخې ته پرته ده چې په لويديز خواته خواکې د مند وزيو او د نادر شاه کوټ د ولسواليو، په شمال لويديز کې د موسی خېلو د ولسوالۍ سره، شمال خواته د سېريو د ولسوالۍ سره، په شمال ختيز کې د تيري زيو د ولسوالۍ او پاکستان د هېواد سره او په جنوب لويديز کې د گربزو د ولسوالۍ سره گډې پولې لري او په ۲-۶ زېږدیز کال کې يې د ټولو وگړو شمېر ۱۶-۲۱۴ تنه بنسټ شوی دی. (141)

د تاريخ حیات افغاني مؤلف ډېټي محمد حیات خان ۱۴۵ کلونه وړاندې د د رمان د قبيلې په اړوند د اسې ليکلي

137 جنبش مشرو طیت در افغانستان، د علامه عبدالحی حبیبی تالیف، د ویم چاپ، ۱۲۸-۱۳۲ مخونه، کابل، ۱۳۶۳

138 پښتني قبيلې، د کتور لطيف ياد، ۱۲۸-۱۲۹ مخونه

139 http://en.wikipedia.org/wiki/Davi_tribe

140 ظفر کاکا خيل، سيد بهادر شاه، پښتانه د تاريخ په رڼا کې، پېښور يو نېور سټي بک ايجنسي، ۱۳۸۹ مخ، ۱۹۶۲ ع

141 [http://en.wikipedia.org/wiki/Khost_\(Matun\)_District](http://en.wikipedia.org/wiki/Khost_(Matun)_District)

د ي (142):

متون په اصل کې د خوست د يوې سېمې نوم د دی چې د دغه ځای او سيد ونکو ته متون يا متو ني وايي. حیات افغاني په هغه وخت کې د دوی مجموعي شمېر ۱... تنه بنو د لي و وچې د کر کيلې په چارو بوخت دي. متون زړور، ميلمه پالو نکي او په پښتو او پښتو نواله باندي مين خلک دي.

68 د رې کوټي

د وني د افغانستان د خوست په ولايت کې استوگنه لري و په غلجيو پورې تړلې قبېله ده.

د تاريخ حیات افغاني د مؤلف د لېکنې پر بنسټ چې د پښتنو قبيلو په اړوند يې هر اړخيز معلومات درلودل د د رې کوټي قبيلې وگړي هم د افغانستان د خوست په ولايت کې استوگنه لري او په سليمان خيلو غلجيو ورگډيږي. د همدې مولف په روايت د سليمان د ویم وروړو علي نو ميد چې او لاده يې علي خيل دي چې بيا د علي خيلو د مند وزي د بناخ يوه څانگه اسما عيل زي دي چې د وې کو چنی څانگې يې بدا خيل او چندن خيل دي چې د د رې کوټي په نامه سره ياد يږي. (143)

تاريخ حیات افغاني له نن نه ۱۵۰۰ کلونه وړاندې د دوی شمېر ۴... کورنۍ بنودلی دی چې بنا يې اوس به د دوی ټول شمېر تر دې هم لا ډېر زيات وي.

69 د له زاک

د پښتنو د عنعنوي او دوديزې شجرې له مخې د لزاک د پښتنو د کرلاهي پښتنو په ټول لښې ډلې کې شمير ل کيږي، خو د تاريخي پلوه دوی د ساکي پښتنو يوه څانگه ده چې د سليمان د غرونو د لړۍ نه د خپلې استوگنې او سنی سېمې ته لير ديدلي دي.

د تاريخي رواياتو سره سم د لزاک لو مړني پښتانه دي چې د پېښور په وادي کې د ابا سين تر غاړو پورې استوگن شوي وو او داسي ويل کيږي چې دوی پر دغه سېمې باندي د هندو شاهانو په وخت کې قبضه کړې وه. د لزاک د غزنوي سلطان محمود ۹۹۷-۱۰۰۱ ع د واکمنۍ په وخت کې د هغه سره د هند په بريدونو کې ملگري او د خپل يوه مشر ملک يحيي په مشرتابه د سومات په حمله کې يې گډون درلود. (144)

142 تاريخ حیات افغاني، د محقق فرهاد ظريفي او د کتور لطيف ياد ژباړه، د پېښور د دانش چاپ، ۳۵۵ مخ

143 پښتني قبيلې، د کتور لطيف ياد، د دانش چاپ، پېښور، ۱۳۳-۱۳۴ مخونه

144 پښتانه د تاريخ په رڼا کې، ۳۷۵ مخ

د اسي رو ايتو نه هم شته چې د لازاکو د لاهور د راجا د کمزورتيا په وجه د خيبر د تاريخي درې له لارې پر پېښور باندې چې په هغه وخت کې بگرام ورته ويل کېده (145) پر غل وکړ او د تورې په زور يې د غه سيمه په خپله ولکه کې راوسته، ان چې د سند لويديزې برخې يې هم تر ليرې ليرې ليرې ليرې خايو نو کې په خپلې قبضې کې راوستې او خپل تسلط يې ورباندې ټينگ کړ.

تاريخ حيات افغاني چې له نن نه ۱۴۵ کلو نه وړاندې ليکل شوی دی د د لازاکو پښتنو په اړوند د اسي کښلي د

ي :

د د غې قبيلې ځيني سپين ريري د خپلو پلرو نو او نیکو نو په اړوند د اسي روايت کوي کله چې په پيل کې د د لازاک قبيله د افغانستان ختيځو برخو ته داخله شوه، نو تر دې وړاندې په پېښور او د سند د ريباب په لويديزو او ختيزو غاړو کې سره کافر او سيدل او هغو خلکو ته يې سره کافر ويل چې د گريک او بکترين له نسله وو. په پيل کې د يگان او د اصلي سواتيو نیکو نه هم د پېښور، راولپنډۍ او د جلال اباد تر حدودو مېشته وو چې بيا د د لازاکو د قبيلې خلکو په تدريجي توگه د غه خلک پر شا و تمبول او خپله قبضه يې پرې ټينگه کړه. لنډه دا چې د غه قبيله د کابل د واکمن مرزا الغ بيگ تر وخته ډېره مشهوره وه، خو کله چې د وی خپل زور او ځواک باندې مغوره شول، نو لومړی د خپلو او مومندو له خوا چې پېښور ته راتلل مات او د پېښور پرېښودلو ته اړ شول. ه په هغه وخت کې پېښور، د وابه، باجوړ، ننگرهار، کلپانې او د هزاره تر سېمې پورې ټولې سېمې د د لازاکو وي. په دغه وخت کې يو سفزي هم په کابل کې د مرزا الغ بيگ له خوا ټکول شوي وو او پېښور ته راغلي وو. (146)

د يو سفزيو مشر ملک احمد د د لازاکو نه د يو سفزيو لپاره د يوې سېمې غوښتنه وکړه، هماغه و چې د د لازاکو د يو سفزيو سېمه د وی ته ورکړه. وروسته بيا يو سفزيو د د لازاکو نه د نورو سيمو غوښتنه وکړه او ورته يې وويل چې يوازې د وابه لږه ده په هغې سېمې مو گو زاره نه کېږي، چې بيا د د لازاکو ورته د د انشکول، عنبر او د باجوړ سېمې هم ورکړې او د د لازاکو ته يې وويل چې اشغر هم په د وابه پورې دی که څه زور او قوت مو وشي اشغر هم په خپله توره له شلمانيو نه واخلي. (147)

وروسته بيا د يوسفزيو او د لازاکو تر مينځ د ځمکو په نيولو سختې او خونړي جگړې وشوې چې له د واپرو خواوو ډېر کسان ووژل شول. په پای کې د يو سفزيو د مشر ملک احمد او د د لازاکو د قبيلې د مشر ملک محمد خان د د لاک تر مينځ سو له وشوه.

د د لازاکو يو شمېر کورنۍ د مغولي واکمن جهانگير د واکمنۍ په وخت کې د هند بيلا بيلو برخو ته وليږل شوې چې زيات شمېر د لاک لاتر او سه هم هلته مېشته دي.

145 تاريخ حيات افغاني، د دانش چاپ، پېښور، ۳۲۳ مخ

146 نو موړې اثر ۳۲۳ مخ

147 تواريخ حافظ رحمت خاني، د پير معظم شاه اثر، پېښور، ۳-۳۱ مخونه

69.1 د لاکو قبیلې بناخونه

د لاکو د قبیلې مشهور بناخونه د ادې: لوري خیل، یعقوب خیل، احمد خیل، وک زې، عمر خیل، یحیی زې، زکر یا خیل، سمرزې، شمشیر خانی، نصرت خیل، عنایت خیل او نور۔

69.2 د لاک په پښتونخواکې

د لاک د پښتونخوا په چارسدې، مردان، سوات، او همداران په حسن ابدال، تکسیلا، راولپنډۍ، هرپور، چچ، هزاره، اټک او ایبټ اباد کې مېشته دي۔

د هرپور د سیمې د لاک په لاندنیو کلیو او بانډو کې مېشته دي:

سرای صالح، شاه محمد، لبن بانډې، مراد اباد، مونن، غیبه، بگرا، شاه مقصود، چور، پوراناباکه، هرې، اخون بانډې، تېر، تالوکیر، بهیرا، کولیان، کلنوان او چمبه کې اوسېږي۔

همداران د اټک د سیمې د لاک د دغې سیمې په لاندنیو کلیو او بانډو کې ژوند کوي:

د اټک په کلی، د ولیا په کلی، د فور ملي په کلی، د حمید په کلی او غورغشتي کلی کې ژوند کوي۔⁽¹⁴⁸⁾

69.3 په هندوستان کې

د هندوستان د اترپرادیش د ایالت د میرت د ولسوالۍ (د سترکت) کې هم ډېر شمېر د لاک پښتانه او سیري چې تر او سه پورې د دغې قبیلې ځیني خلک په پښتو ژبې خبرې کوي۔

د شاهجهانپور د سیمې یو مشهور پښتون لیکوال چې د لاک په قبیلې پورې اړه لري بناغلی مرغوب احمد خان دی چې د لاکو د قبیلې په اړوند یې پر اخیږنې کړې دي چې د سرخ مناري، شیوگی، مصري خیلو، جلالپور، رسولپور د سیمو د لاک یې چې د میرت د سترکت د شاهجهانپور په سیمې پورې اړه لري مورته را پیژندلي او همداران یې په دغه سیمه کې د لاک د قبیلې ځیني تاریخي شخصیتونه یې مورته رامنځته کړي دي چې په دغو کسانو کې یو هم محمد عباس خان د لاک و چې د مغولي واکمن جهانگیر په وخت کې د خپلو پنځه زره پوځونو سره هندوستان ته راغلی او بیاد شاهجهان د واکمنۍ په وخت کې همدلته مېشته شوی و او د شاهجهان له خوا ورته شاهي منصب هم ورکړل شوی و۔

دوهم نامتو پښتون چې د لاک په قبیلې پورې یې اړه درلوده هغه محمد خان و چې د مغولي واکمنۍ له

<http://dilazak.blogspot.com>148

خوا ورته د اوږيسه د سيمې صو بد اري ورکړل شوې وه او د هو گلي، بنگا پور او د بيهار پر سيمو يې راج کاوه چې د د ه او لاده په هو گلي کې استوگنه لري، خود د ه مزار د شاهجهانپور د سيمې په شهيد والا باغ کې دی او د اسي ويل کيږي چې په کو مې جگړې کې شهيد شوی و.

همد ار از بل نامتو پښتون چې د شاهجهانپور په سېمه کې مېشته شوی و دولت خان و چې د د لاک ه قبيلې پورې يې اړه درلوده د لاک پښتون و چې د د ه او لاده او س هم د شاهجهانپور په سيمه کې استوگنه لري.

جنيد خان بل پښتون د لاک و چې د رسولپور سيمې ته رالير د يد لی و او اوس د غه های د ننيور په نامه ياد بري چې د ا سېمه هم په شاهجهانپور پورې يوه تړ لې سېمه ده.

بل پښتون د لاک د لاور خان و چې هغه هم د ي سېمې ته رالير د يد لی و او د شاهجهانپور په د لاک محله ياجلا پور کې يې استوگنه غوره کړې وه.

همد ار از د او رنگزيب په وخت کې د د لاکو د قبيلې يو شمير مشهور شخصيتو نه چې سر کاري پو ځي منصبو نه يې درلودل په هغو کې مصري خان، عنایت خان او نهر خان مشهور دي. (149)

پا تي د ي نه وي چې د هند په بنگال، د اند راپراديش په باري، د پنجاب په جلندر، د راجستان په د لاکي او ځينو نورو سيمو کې هم د لاک پښتانه استوگنه لري. (150)

د د لاکو د قبيلې يوه مشهوره اتله شاه بوري نو ميده چې د عبد الر حمن عمر خيل د لاک لور وه چې د نو مورې د اتلوالی کارنا مې د پښتو ژبې په کيسو کې شته. (151)

70 د ستو خيل

د ستو خيل په اصل کې غلجي پښتانه دي او په سلیمان خیلو پښتنو ورگډيږي. د وی په پخوا وختو نو کې کو چياني ژوند درلود او د وزو، پسونو، ميرو او اوبنانور مې او گلې يې درلودلې، خود ډېرې مودې را پد پخوا يې کليو الي ژوند غوره کړی دی. د د غې قبيلې زياتره خلک د ننگرهار ولايت د سره رود د ولسوالی په پورتنی برخه کښک او خير اباد کې ژوند کوي او هلته ډېرې ځمکې او بر جوړې کلاگانې هم لري. د سره رود د ولسوالی نه سر بېره د ننگرهار ولايت په مرکز جلال اباد، پېښور او د کابل په ششدرک او بينې حصار کې هم ډېر شمېر د ستو خيل استوگنه لري.

<http://en.wikipedia.org/wiki/Dilazak149>

<http://www.freewebs.com/ishaat/detail.htm150>

<http://pukhtunwomen.org/node/308151>

د ستو خیل زیا تره د سو د اگری په چارو بوخت دي او د چایو، ټو کرانو، صابونو، غوړیو او نورو ډول ډول شیانو سو د اگری کوي. د وی د ځینو هیوادونو لکه جاپان، چین، هندوستان، د وې، مالیزیا، تایوان، کوریا، تایلینډ، انگلستان او ځینو نورو هیوادونو سره د سو د اگری اړیکې لري. ځیني ځوانان یې په لندن کې هم ژوند کوي. د ستو خیل میلمه پالو نکي او په پښتو او پښتو نواله باندې مین خلک دي. د وی خپلو پخوانیو دودونو او رواجونو ته چې د پلرونو او نېکونو نه ورته په مېراث پاتې دي اوس هم ټینګ دي.

د ستو خیلو د قبیلې یو مشهور مشر ارواښاد حاجي الله نظر خان د ستو خیل و چې د المتو کل علی الله محمد ظاهر شاه د واکمنۍ په دوره کې د ولسي جرګې په د و لسمه دوره کې د ننگرهار ولایت د کویچیانو وکیل او استازی و. دی خورا حلیم، زړه سواند، میلمه پال او په پښتو او پښتو نوالې باندې ټینګ پښتون او یو منلی مشر و چې د محمد د اود خان د واکمنۍ په وخت کې سیاسي بندي و. د ستو خیلو د قبیلې ټولې لانجې او شخړې به د ده له خوا حل کیدې او د یوه محترم قومې مشر په توګه د ده پرېکړې او فیصلې ټولو خلکو ته منظورې وې. دغه مشري اوس د ده په کورنۍ کې د ده زمانو خداي نظر او مولانظر ته پاتې ده.

د ستو خیلو د قبیلې د نورو مشهورو کسانو نه د حاجي جانباز، حاجي امیرزاده، حاجي گلزاده، حاجي چنار، حاجي انار او ځینو نورو نومونه یادولای شو.

د یوې احصائې له مخې د ستو خیلو د قبیلې د خلکو مجموعي شمېر د ۵۰۰ تنو په شا اوخوا کې اټکل شوی د

ی

ماخوډونه ده (152، 153، 154) نه.

71 د وتاني

که چېرې د پښتنو د نسب عنعنوي او دود بزه شجره وگورو نو جوته به شي چې د وتاني يا د فتاني د متو زیو پښتنو په ټولنيز گروپ کې د لودي اولاده ده. ابراهيم چې په لودي سره يې شهرت درلود د رې زمان د رلود ل چې سياني، نيازي او د وتاني نوميدل. د د وتانيو د قبيلې زياتره خلک پوونده يعني د مالونو او رمو خښتنان او کوچيان دي. ځيني خلک يې د سو د اگری په چارو بوخت دي او د وی په دې برخه کې ډېر زيار گالو نکي دي. په پخوانيو وختونو کې به د دوی هغه شمېر خلک چې د سو د اگری په چارو بوخت ول د سو د اگری له پاره تر بخارا پورې تلل. همداروجه وه چې د وی د نورو پوونده وو تر مينځ ډېر شهرت درلود.

152 پښتني قبيلې، د کتور لطيف ياد، د دانش چاپ، پېښور، ۱۴ مخ.

153 معلومات مختصر در باره اقوام و قبایل سرحدی کشور، د شیر رحمن د وړ ليکنه، ۱ مخ، د قومونو او قبایلو چارو وزارت، ۱۳۶۳ کال

154 د ستو خیلو د قبیلې په اړوند زما (د مقالې د ليکوال) شخصي معلومات او یادښتونه

71.1 د د وتا نيو د قبيلې بنا خو نه او خانگي

د د وتا نيو د قبيلې مشهور بنا خو نه او خانگي په لاندې ډول دي (155):
حسن خيل، عمرزي، مچر خيل، سد و خيل، ابراهيم خيل، بدین خيل، احمد زي، نسو خيل، سرکي زي، راتا خيل، محمد خيل، بازار خيل او نور---

تاريخ حيات افغاني ۱۴۵ کلو نه د مخه د د وتا نيو د قبيلې په اړوند د اسي ليکلي دي (156):

"د د وتا نيو د استوگنې اوليرد څرنگوالی د نورو پوونده وو په څېر دی، خو ځيني د وتا نيو د وانه په سيمه کې مېشته دي. د غه سېمه د شېرانيو د قبيلې د هرپيال د خانگي شمال خواته د يوه ميدان له پاسه په هغو غرو نو کې پرته ده چې د گو ملې خواته زور والی يا نشيب لري. د وانه زياتره د وتا نيو د کرکيلې او کرنې په چارو بوخت دي."

حيات افغاني په هغه وخت کې په وانه کې د دوی شمېر اتيا کورنۍ بنودلی دی او زياتوي چې د دوی د شمېر د کموالي سره سره هم د وزيرو قبيله نه شي کولای چې دوی له دغه ځایه بيوکه کړي.

خود تاريخي شو اهد و له مخې د نو لسمې سدي په نيمايي کې دوی د احمد زيو وزيرو له خوا د لانجو او شخړو له کبله په تدریج سره د بته اړ ایستل شول چې پوونده ژوند غوره کړي. د وتا نيو د وزيرستان نه برسېره په ديره جاتو، د گو ملې په درې، غزني، پکتیکا، زابل، کندهار، هلمند، پکتیا او د کندز د دشت اړچي په ولسوالۍ کې استوگنه لري. يو شمېر د وتا نيو په ايران، پاکستان او هندوستان کې هم استوگنه لري.

د وتا نيو زياتره د ډيورنډ د کر بنې د واپرو خواووته په تگ او راتگ کې وي او خپلې رمې پيايي. په پخوا وختو نو کې به دوی خپلې رمې تر هزاره جاتو پورې بيولې چې هلته د دوی د مالو نو او رمو له پاره بنې ورشوگانې او څر ځايونه وو. د اسي ويل کيږي چې ځيني وختونه د کاکړو د قبيلې شپانه خپلې رمې او گلې د دوی جنوبي او لويديزو سيمو ته ورولي خو دوی د ميلمنو په توگه د هغو د رناوی کوي او د څر ځايونو نه يې نه منع کوي.

هغه د وتا نيو چې په پوونده يا د مالو نو او رمو څښتنان دي د دوی د ود او د ستور د نورو پوونده په څېر دی، خو هغه د وتا نيو چې په وانه کې ژوند کوي د دوی خوراک او پو بڼاک د وزيرو د قبيلې خلکو ته ورته دی.

د اسي ويل کيږي چې کله ناکله د د وتا نيو او سلیمان نخیلو پښتنو تر مینځ شخړې او لانجې را مینځ ته شوي دي چې يوه ستره لانجه چې د دوی او سلیمان نخیلو تر مینځ د شلمې پيړۍ په لومړۍ نيمايي کې را مینځ ته شوې وه بيا د پښتني د ود او د ستور سره سم اواره شوه، خو د وزيرو سره بيا د دوی کومه لويه شخړه او لانجه نه ده را

155 د پښتنو قبيلو شجرې او مينې، د پوهنوال محمد عمر روند ميا خيل تالیف ۲۶۸-۲۶۹ مخونه

156 تاريخ حيات افغاني، د پېښور چاپ ۱۳۰۳ او ۳۱۵ مخونه

مینځ ته شوې.

د دوتا نیو کو چیانو لوی خان خد اید اد خان نو مید چې اولاد ه یې اوس هم د هلمند په ولایت کې د لو یو جا ید اد ونو او شتمنیو خا وند ان دي او ویل کیږي چې د ارواښاد غلام شاه خان د و تانې تر مړینې وروسته د هغوی زامن په هغه ولایت کې د دوتا نیو د قبیلې د کو چیانو د مشرۍ پر گدی ناست دي.

د و تانې زړور، جنگیالی، میلمه پا لو نکي او په پښتني ننگ او غیرت ټینگ خلک دي. د روسي بنکیلا کگرو په وړاندې یې د نورو پښتني قبیلو په څېر د ویاړه ډ کې کار نامې تر سره کړي دي چې زموږ د هېواد تاریخ به یې هیڅکله هم له یاده ونه باسي. د دوتا نې د قبیلې په با تورو مبارزینو کې د حاجي اهل الله خان دوتا نې نوم یاد ولای شو چې په حاجي عبیدي سره مشهور دي. نو موږي د روسي بنکیلاکگرو یو سر سخته د بنمن او د لوړو زده کړو او پوهې خا وند دي چې د خپل قوم او قبیلې په مینځ کې د بڼه نوم خا وند دي. همد راز د کندز ولایت د دشت ار چي په ولسوالۍ کې حاجي وکیل د و تانې چې د اعلیحضرت محمد ظا هر شاه په وخت کې د ولسي جرگې وکیل و او د هغه کورنۍ د دوتا نیو په قبیله کې د بڼه نوم او عزت خا وند ان دي.

د ۱۹۷۸ کال د یوې سروې له مخې په ټول افغانستان او پښتونخوا کې د دوتا نیو مجموعي شمېر ۱۲۱۵ کورنۍ ښودل شوی و، چې بنا یې اوس به په دغه شمېر کې په زیاتره کچه زیاتوالی راغلی وي.

ماخوډونه ده (157، 158، 159) نه.

72 د وړ

زموږ پښت پوهان او نسب پیژندونکي د وړ له اړه کر لاني پښتانه گڼي چې تر وزیرو وروسته د شمالي وزیرستان د ویمه لویه پښتني قبېله ده. د وړ د شمالي وزیرستان د توچي سین په دواړو غاړو کې د غلمي نه نیولې د شینکي تر درې پورې اباد دي. توچي د یوه وادي په څېر د لویدیز نه ختیز لورې ته پرته ده چې د توچي سین پکې بهیري او د وړ د توچي سین په دواړو غاړو په سترو او کوچنیو کلیو کې استوگنه لري او چارچا پیره څلور خواوو ته یې د وزیرو د قبیلې خلک مېشته دي. همداراز د وړ د ختیز نه د خجورې نه نیولې په لویدیز بڼه کې تر څر کم پورې چې څلو یښت مېله او برد والی لري په یوه شنه او سمسوره سېمه کې پرته دي او د کر نې ډیرې بڼې حاصلخیزه ځمکې لري.

د وړ په دواړو خواوو کې شوي دي یعنې بنکتنی د وړ او بر د وړ. هغه د وړ چې د ټل د درې ختیز لورې ته

157 پښتني قبیلې، د دکتور لطیف یاد تالیف، ۱۳۴-۱۳۵ مخونه

<http://www.khyber.org/pashtotribes/d/dotani.shtml>158

<http://www.scribd.com/doc/6192578/A-Dictionary-of-the-Pathan-Tribes>159

د مير انشاه نه تر خجورې پورې مېشته دي هغوی د بنکنیو د وړو او هغه د وړ چې د د ټل درې لوید پز لوري ته د ميرانشاه او په لویديز کې تر خر کمره پورې استوگنه لري د برو د وړو په نامه یادېږي. په دوی کې یو بل ډول قبیلوي وېش هم شته چې د تپي ذوت د تور گوند دي او مل ذوت د سپین گو ندي په نامه سره یادېږي.

د وړو سېمه د تاریخي پلوه هم ډېره مشهوره ده. د دوی په سېمه کې د پخوانیو، زړو او وړانو د انیسو د کنډوالو نښې نښې پاتې دي چې له هغو نه د اسې اټکل کیدای شي چې د هند وانو یا یو نا نیانو د واکمنیو په وخت کې لویديز افغانستان ته له دغه ځایه یوه عامه لاره تللې وه. همداراز هغه زړې سکې چې د دغې سېمې نه تر لاسه شوي دي د اښيي چې دغه سېمه ډېره پخوانۍ او د پوځي اهمیت نه خورا برخمنه وه.

تاریخ حیات افغاني له نن نه ۱۴۵ کلونه وړاندې د وړو د قبیلې په اړوند د اسې کښلي دي :

" د وړو د شیتک اولاده ده او له هغه وخته چې د کیوي او سور انې او لاده چې په بنو څیو سره شهرت لري د شوال نه د بنو سیمې ته راغله، نو له هغې نه تقریباً ۵۰۰ کلونه تېر شوي دي او د وړو قبیلې هم د توچي د سین په د وړو غاړو کې مېشته شوه، خو د زیا تو معلوماً تو سره سره هم د ا حال څرگند نه شو چې په هغه ځای کې چې اوس د د وړو د قبیلې د سیمې په نامه یادېږي د مخه څوک او سیدل."

په هغه وخت کې چې مغولي محي الدين عالمگیر او رنگزیب د هندوستان واکمن و نو په ۱۱۱۲هجري کال چې د ۱۶۹۶ عيسوي کال سره سمون خوري د شهزاده بهادر شاه په مشرۍ یو پوځ د بنو خواته ولېږه او غوښتل یې چې د پښتنو سیمې ایل او لاندې کړي، هماغه و چې څه موده یې سید حسین نومی د وړو د سیمې د حاکم په توگه وټاکه او د وړو په سېمه یې هر کال د ولس زره روپۍ مالیه وټاکله. بیا وروسته د دغې سیمې انتظام او امنیت مخ په خرابیدو شو او د وړو بېرته ازاد او خپلواک شول.

څه موده وروسته د د راني واکمنانو په وخت کې بېرته تابع او ایل شول، ځکه د سېمه د افغانستان پورې یوه تړلې سېمه وه او د راني زمانشاه تر وخته پورې یې د راني دولت ته د ولس زره روپۍ مالیه ورکوله، خو د راني دولت په دغه سېمه کې کوم ځانگړی حاکم یا ولسوال یې نه درلود. تر یوه یا دوه کلونو وروسته به یو تن د رانی افسر د یو شمېر پوځونو سره د دوی سیمې ته ورته او د ولس زره روپۍ مالیه به یې ترې راټولوله. د بارکز یو او سدو زیو د شخړو په دوران کې دوی بیا د مالیه نه ځان ازاد کړ او هغه د ا چې شاه زمان د یوه سید پېر په غوښتنه دوی ته کلنۍ د ولس زره روپۍ مالیه ور وېڅې چې د هغې په بدل کې به په کال دوی خپلو ځمکو په سر یوه انداز غله دانه د دغه سید کورنۍ ته ورکوله.

باید ووايو چې د وړو سېمه که څه هم د ۱۸۹۳ میلادي کال پورې د افغانستان د خاورې یوه برخه وه چې د ډیورنډ د تورې او منحوسې معاهدې او تړون تر لاسلیک وروسته چې د امیر عبدالرحمن او انگرېزانو تر مینځ وشوه د وړو سېمه له افغانستانه جلا شوه او د بریتیش انډیا تر واک لاندې راغله او په دې توگه د افغانستان د خاورې د نورو برخو په گډون چې د ډیورنډ د پولې هاخوا ته پراته دي او زموږ پښتانه وروڼه پکې او سي زموږ

د غه د وړ پښتانه ورونه هم زمو نره جلا شول، خو سره له دې هم د غه سپمه تر ۱۸۹۵ پورې د فغانستان تر واکمنۍ لاندې پاتې وه.

د وړ ډېر جنگيالي، ميلمه پالو نكي او په پښتو او پښتنو الې با ندې مين خلک دي. د وې د علم او پوهې سره هم مېنه لري، همدا سبب دې چې يوزيات شمېر خلک يې د ولتي ملازمتونه او د ندې هم سر ته رسوي. د وې په هر وخت کې د بلو سگرو او تاړاگرو په وړاندې په مېرانه جنگيدلي دي. تاريخ حيات افغاني ۱۴۵ کلو نه وړاندې د وړو د وسله والو ميرو او تاړاگرو او جنگياليو شمېر ۱۲... تنه بنسټ ودرولې دی. د اسي ويل کيږي چې د تورگو ندي د وسله والو شمېر يې ۳... تنه او د سپين گو ندي د وسله والو کسانو شمېر ۹... تنه وو.

د وړ منځني ونې لري او غنم رنگه دي چې زياتره د کر کيلې او سو د اگري په چارو بوخت دي. د وې د سيمې هوا په دوبي کې توده او په ژمي کې سره ده. غنم، جوار، گني، تماکو، کور کمن او ادرك يې غوره حاصلات دي. د ميرانشاه بنار او د مير علي بازار هم د وړو په سيمه کې موقعيت لري.

72.1 قبيلوي جوړ بنت

لکه چې د مخه وويل شول د وړ په دوو برخو ويشل شوي دي چې يو ته يې بنکتنې د وړ او بل ته يې بر د وړ وايي. د برو د وړو بناخونه په لاندې ډول دي:

ملخ، همزاني، درپه خيل، نصرت خيل، لنډ، بويه، طوايف خيل، زيراخيل، ابراهيم خيل، مريم خيل، علي زاي، گر بزي.

د بنکتنيو د وړو بناخونه دا دي:

مبارک شي، عيدک، خدي، سو خيل، حيدرخيل، تپي، خدي، سليان. هر مز، حکيم خيل، پيران، شمل، بيباکي، بارقوم، ملکان، ايسوري، زيړوکي، نصر خيل، علي خيل، قيمت خيل، ايبي، نانه خيل، زو خيل، توري يل، پلالي.

په ميرانشاه کې د وړو ځيني بناخونه دا دي:

اتمان، لقمان، کتې خيل.

د ۱۹۶۱ کال د احصائې له مخې د وړو د قبيلې مجموعي شمېر ۵۸۱۴۴۸ تنه بنودل شوي دي.

73 دولت خیل

زموږ پښت پوهان او نسب پيژندونکي دولت خیل د پښتنو د متو زيود ټولنيز گروپ پورې يوه تړلي قبيله بولي چې په لو د يو پښتنو ور گډيږي.

تاريخ حيات افغاني چې له نن نه ۱۴۵ کلو نه وړاندې کښل شوی دی د دولت خیلو پښتنو په اړوند د اسي کښلي دي :

"د نسب د شجرې تر څپر لو وروسته د اسي جو تيرې چې د لواني يا نو حاني د زوی مياپه د ريو زمانو کې د يا سين د اولادې نه د دولت خیلو قبيله را مينځ ته شوه. د ماما نورې او لادې په پر تله د دولت خیلو بناخ د شمېر او واک له مخې د و مره پر مختگ وکړ چې د ماما د اولادې نورې کو چنی، څانگې د دولت خیلو پورې اړوندې څانگې گڼلې کيږي. تر دولت وروسته چې اولاد ه يې د دولت خیلو په نامه ياد بري په پنځم پښت کې کټي خان مينځ ته راغی چې اولاد ه يې د کټي خیلو په نامه سره ياد بري. تر دې د مخه چې چې د لواني بنا خونه لکه کټي خیل، دولت خیل، ميا خیل، مروت، تتور او نور د ټانک په سېمه کې مېشته شي ټو لو په پوونده ډول ژوند کاوه او لږه انداز ه سوداگري يې هم کوله. که څه هم د دوی زياتره شمېر خلک په کټواز کې اوسيدل، خو د دغې سېمې په سهيلي يا جنوبي برخه کې يو شمېر د کر نې وړ ځمکې يې هم درلودلې، خو د وانه په غره او نورو سيمو کې چېر ته چې ډېر بڼه څر ځا يو نه موجود وو هلته د مالدارو لو انيو کيږدی، وې او کله کله به د ژمي د تيرولو لپاره د ټانک سېمې ته هم راتلل. کله چې بيا د کټواز سېمه د سليمان خیلو له خوا د لو انيو نه ونيو له شوه نو له هماغه وخته په اوږدې کې په وانه او په ژمي کې د د امان د سېمې ټانک ته د هغوی تگ پيل شو. په دغه وخت کې د لو انيو د قبيلې هر يو بناخ يو تن مشر درلود چې خان به ورته کيده او د دغو خانانو به د هر خیل اوزي ملکان او مشران تر لاس لاندې درلودل، چې د دغو خانانو او ملکانو په لار بڼوونه به د اړوند ه بناخونو او څانگو چارې سر ته رسېدې، و د لو انيو د قبيلې ټوله مشري يا خاني د کټي خیلو په کورنۍ په لاس کې وه چې د دولت خیلو يوه څانگه شمير له کيدله."

د اسي ويل کيږي چې د دولت خیلو د قبيلې او نورو څانگو وړاندې د ټانک په سېمه کې پراگيان چې د لود

160 اضلاع، ايجنسيها و قبایل ایالت پښتو نستان، د شیر رحمن د وړ تالیف، ۱۱۳-۱۱۴ مخونه

161 تاريخ حيات افغاني، د پيښور چاپ، ۴۲۸-۴۲۲ مخونه

162 پښتانه د تاريخ په رڼا کې، د سيد بهادر شاه ظفر کا خیل تالیف، د پيښور چاپ، ۱۳۹۵-۱۳۹۶ مخونه

163 پښتني قبيلې، د دکتور لطيف ياد تالیف، د پيښور چاپ، ۱۳۷-۱۴۰ مخونه

<http://www.khyber.org/pashtotribes/d/dawarh.shtml>164

http://en.wikipedia.org/wiki/North_Waziristan165

ي قبيلي يو بناخ دى استوگنه د رلوده او د دغه ځمکې او ملکیت د دوى په لاس کې و، خو څرنگه چې د لوانې د قبيلي پوونده د ژمي په موم کې د ټانک سېمې ته راتلل نو زیاتره به د هغوى څارویو د پړانگیانو د قبيلي د کرنې ځمکو ته زیان رساوه، نو همداروچه وه چې د دوى تر مینځ شخړې او لاجې رامینځ ته شوې شوې پای کې پړانگیان او نور په هند کې د مغولي واکمن بابر د غضب وړ وگرځیدل. په دغه وخت کې د کټي خیلو د بناخ نه شهباز خان نومى چې د خانزمان لقب ورکړل شوى و د لوانې د بناخ ټولې څانگې یعنې د ولت خیل، تتور، یاخیل، مروت او نور له ځا نه سره یو کړل او د پړانگیانو نه یې د ټانک د سېمې د ترلاسه کولو نیت وکړ. نو مورې د ټول لوانې بناخ نه لښکرې راټولې او همداراز له هغو پوونده وو نه چې په تنگ شوي وو مرسته وغوښتله او د ټانک د سېمې پر او سیدونکو پړانگیانو یې یرغل وکړ او ترڅو جگړو وروسته لوانیان د شهباز خان یا خانزمان په مشرۍ پر پړانگیانو باندې یرغلي شول او د کرنې ټولې ځمکې یې د اب سیاه په گډون په څلورو برخو باندې وویشلې په دې ډول چې یوه برخه یې د ولت خیلو، یوه برخه یې تتور، یوه برخه یې مروت او یوه برخه یې هم میا خیلو ته ورکړه او هغه وخت به چې کال پای ته ورسید نو د مروتو او میا خیلو خانان به د ولت خیلو د کټي خیلو د څانگې مشر خانزمان حضور ته ورتلل او هغه به په مناسبه اندازه د څلورمې برخې له مخې هر یوه ته خپله برخه ورکوله او رخصتول به یې.

په پای کې مروتو د څلورمې برخې په ویش باندې د خانزمان کټي خیل سره شخړې رامینځ ته کړې او د خپلې برخې د نیولو له کبله یې پر ټانک باندې یرغل وکړ او په هغه جگړه کې چې د دواړو غاړو تر مینځ پېښه شوه د ولت خیلو ماتې وخوړه او هغوى یې له خپل مشر خانزمان سره د ټانک د سېمې نه بې واکه کړل او پخپله یې پر ټانک باندې قبضه ټینګه کړه، خو د کټي خیلو مشر له جیبیل خان نه چې د گنډاپوریانو مشر و او په هغه وخت کې یې د امان ته په پونده ډول تگ او راتگ کاوه مرسته وغوښته، خو څرنگه چې مروتو له ده سره د مقابلې توان نه لاره نو ځکه یې د ټانک سېمه خوشي کړه. که څه هم خانزمان د مروتو څلورمه برخه پر دوى باندې بنده کړه، و سره له دې هم د مروتو کوم خان به چې خانزمان ته ورغى نو هغه به یې تش لاس بېرته نه لېږه.

تر لږې مودې وروسته خانزمان د میا خیلو څلورمه برخه هم پر هغوى باندې بنده کړه او د تتور د څانگې د برخې پرته د ټانک پورې ټولې سېمې د ولت خیلو لاس ته ورغلې چې اوس هم د دوى په لاس کې دي. نامتو انگریزي مورخ په خپل مشهور اثر (an account of kingdom of caubul) کې د دوى شمېر اته زره کورنۍ ښودلې دي. د نوموړي مولف په قول د ولت خیلو د قبيلي یو شمېر وگړي په کارنده، زیمه، کافر کلا او د کابل په شا اوخوا کې هم استوگنه لري. (166)

د ولت خیلو د قبيلي بناخونه او مشهور کسان چې د دغې قبيلي ځیني څانگې هغو ته منسوبې دي :

عیسی خان، موسی زى، مندوزى، پلنگ، اسماعیل، زکو، لقمان، تاجي زى، بند زى، جلال خان، موسی خان،

یحیی زی، کتبی خیل، بهدین، خواجه خضر، موسی خان، فیروز خان، برمزید خان، دولت خان، شهباز خان، غازخان، حیات خان، محمد خان، شیر خان، دلیل خان، سلیم خان، قتال خان، خمریز خان، صاحب خان، اکبر خان، شهباز خان، هبیت خان، الله داد خان، خداداد خان، صاحب داد خان، سرور خان، نواب شهنواز خان او محمد اکبر خان.

73.1 د دولت خیلو په قبېله کې د مشري څرنگوالي

مور د مخه وویل چې د دغې قبیلې مشري له پخوانه د کتبی خیلو د کورنۍ په لاس کې وه، خو هر یوه مشر د خپلې څانګې یعنی د دولت خیلو سره بڼه او د ورور ګلوی چلند کاوه، خو کله چې مشري د سلیم خان زوی قتال خان ته ورسیده، نو هغه په خپلې قبیلې باندې سختي راواخیسته او څرنگه چې نو مورې یو تند مزاجه سړی و نو له دې کبله د دولت خیلو د قبیلې، کتبی خیلو سره سلا او مشوره وکړه او قتال خان او د هغه زوی اکبر خان یې ووژل او د قتال خان مشر زوی سرور خان له دې پېښې نه بچ پاتې شول او د ګل خان د ورور ظفر خان په ملګرتیا د مر وټو سېمې ته راغی او څو زره روپۍ یې د خپل پلار د یوه ملګري نه یې پور کړې او په کابل کې د افغانستان واکمن ته په عرض ورغی. د افغانستان واکمن د غلجی عبدالرحیم خان هو تک په مشري د سرور خان مرستې ته څلور زره پوځ او څو ټو پو نه یې د هغه مرستې ته وګو مارل. کله چې سرور خان د کابل د شاهي ځو اکو نو په مرسته د ټانک سېمې ته نږدې شو نو ګل خان د سرور خان سره د د بنمنۍ سره سره د دولت خیل و پو ټول چې د سرور خان ملاتړ وکړي او سرور خان هم سو ګند وکړ چې پخوانۍ خبرې به هیروي او چاته به زیان نه رسوي. دولت خیلو د سرور خان ځا نی او مشري ومنله، خو د سرور خان لوړې او سو ګند تر هغو پورې د وام وکړ تر څو چې د دولت خیلو معتبران او ملکان د سرور خان حضور ته راغلل او په هغه وخت کې سرور خان هغه اتلس تنه مشران چې زیا تره یې د هغه د پلار قتال خان او ورور اکبر خان په وژلو کې سره سلا او مشوره کړې وه و وژل، خو ګل خان ونه وژل شو، خو سرور خان څه موده وروسته هغه وواژه. کله چې یې د بنمنان له منځه ولاړل او د سرور خان ځانی او مشري ټینګه او پیاوړې شوه او بیا نو هیچا هم د هغه سره د مقابلې توان نه درلود. هغه د خپل پلار قاتلین په تد ريجي تو ګه او کله به هم چې یو یو لاس ته ور تلل وژل به یې. نو مورې له ځانه سره پنځه سوه سپا هیان وټاکل او د ټانک په سېمه کې یې یوه کلا او باغ جوړ کړ. سرور خان به د ملک په چارو کې د عدل او انصاف نه کار اخیست. که څه هم غریب او بیوزله رعیت له هغه ځینې خپه او ناراضه ول، خو سره له دې هم هغه د اسی بند و بست وکړ چې هیچا هم ترې سر نه شو پورته کولای. د ټانک د سیمې هر ډول عاید د هغه شخصي مال ګڼل کیده، خو هغه د دولت خیلو نه هیڅ ډول محصول او مالیه نه اخیستله. سرور خان په سخاوت کې ډېر مشهور و. له چې د ګنډاپور یانو او میا خیلو په لښکرو بر لاسی شو نو ځواک یې لاپیا وړی او پخپلو سیالانو کې ډېر مشهور شو.

سرور خان په ۱۸۹۲ بکر ما جیتی کال کې چې د ۱۸۳۵ عیسوي کال سره سمون خوري مړ شو او پر ځای یې زوی الله داد خان مشر وټاکل شو. په ۱۸۹۳ بکر ما جیتی کال کې چې د ۱۸۳۶ عیسوي کال سره سمون خوري کنور نو نهال

سنگه د سکهانود پو خو نوسره د يره جاتو او د د امان سپمې ته راغی او بيا يې د ټانک د سپمې خو اته پو خو نه وليدل. کله چې الله د اد خان د نو نهال سنگ د راتلو نه خبر شو او په دې متيقن شو چې خپلو سردارنو او ملا زمانو يې ورسره بيو فاپې کړې ده نو د خپلو زمانو او خپلې منقو له شتمنيو سره يې د مسيد و او وزيرو ملک ته پناه وروړه او په دې توگه د ټانک سپمه د سکهانو لاس ته ورغله. دی بيا وروسته د افغانستان امير د وست محمد خان ته ورغی او له هغه نه يې د مرستې غوښتنه وکړه. ترڅو مودې وروسته بېرته د مسيد و او وزيرو غرو ته راستون شو او څرنگه چې کنور نو نهال سنگه د ټانک سپمه د ملتاني افغانانو پاينده خان خواجهک زي، حیات الله خان سدوزي او عاشق محمد خان عليزي ته د جاگير په ډول ورکړې وه، نو الله د اد خان تر ډېرې مودې پورې د سکهانو او ملتانو نيانو سره و جنگيد او تل به يې د ټانک پر سپمې باندي برید ونه کول چې نو مورې خپل ټول عمر په جگړو يې تېر کړ ترڅو په پای کې مړ شو. د الله د اد خان تر مړينې وروسته يې د د و تنو زمانو نه يو يې چې محمد شاه نواز خان نوميد د پلرني مشرې د بيا تر لاسه کولو له پاره ډېرې هلې ځلې وکړې چې بيا د انگرېزي سرکار په وخت کې د ټانک موروثي مشري شاهنواز خان ته ورکړل شوه چې هلته نواب وټاکل شو.

بايد ويل شي چې د ټانک سپمه د پښتونخوا په ايالت کې مو قعيت لري. ټانک پخوا په دېره اسما عيل خان پورې اړوند ډيسټرکټ يا ولسوالي وه.

د ولت خيل ميلمه پالو نكي، جنگيالي او په پښتو او پښتو نوالي باندي مين خلک دي. دوی د سکندر د تاراگونو، چنگيزيانو، مغولو، سيکهانو او انگرېزانو په وړاندې په ميرانه جنگيدلي دي.

ماخوځونه ده (167، 168، 169، 170، 171) نه.

74 دولت زي

د د غې قبيلې خلک غلجي پښتانه دي او ځانونه په سليمان خيلو ورگډوي. دولت زي د ننگرهار ولايت د چپرهار ولسوالۍ د دولت زيو، بي بي مهرو او چينې په کليو او د مومند د رې په ولسوالۍ، د پکتيا ولايت د مرکز گر ديز بنار ته نږدې د دولت زي په کلي او د زرمته په ولسوالۍ، د سمنگانو ولايت د مرکز د ايبکو په بنار، د بغلان ولايت په مرکز، د بلخ ولايت د بلخ په ولسوالۍ، د ميدان او وردگو په ولايت او د کابل بنار د چهاردهي او بگر اميو د ولسوالۍ په شينه او د ده سبز ولسوالۍ په بختيارانو کې استوگنه لري. يو شمير د ولتزي د کابل او جلال اباد تر

167 تاريخ حیات افغاني، پښتو ژباړه، د پېښور چاپ ۸۳-۳۱۱ مخونه

168 پښتانه د تاريخ په رڼا کې، ۱۳۴۹ مخ

169 پښتني قبيلې، د دكتور لطيف ياد تاليف، د پېښور چاپ، ۱۴-۱۴۳ مخونه

<http://www.khyber.org/pashtotribes/d/dolatkhel.shtml> 170

http://en.wikipedia.org/wiki/Tank_Pakistan 171

مینځ د کابل د سیند په د وړو غاړو کې د الیا س خیلو پښتنو سره په گا ونډ کې ژوند کوي او د کر کیلي په چارو بوخت دي (172).

د ننگرهار ولایت د چپرهار ولایت د ولتزو د کلي او سید و نکي د ولتزي د رویش خیلو، الله د اد خیلو او زاري خیلو په څانگو ویشل شوي دي. د دوی مشران وایي چې د دوی نیکو نه ډېر کلو نه وړاندې د کندهار او غزني د سیمو له شا او خوا نه دې سیمې ته رالیږدیدلي او دلته یې ژوند غوره کړی دی. د ننگرهار ولایت د ولتزو، بي بي مهر و او چيني د کلیو زیاتره د ولتزي په کر کیلي اخته دي او د کر نې حاصلات یې جوار، غنم او نور حبوبات دي، خو دوی د خیلو کر نیزو ځمکو لپاره ډېرې او به نلري نو ځکه یې ډېر شمېر خلک په بیو زلی کې شپې او ورځې تیروي. په افغانستان باندې د روسي یرغلګرو تر تیري وروسته د نورو پښتني قومو نو او قبیلو د خلکو په څېر د ولتزي هم د خپل ټاټوبي او ځای ځایګي نه کډوالی ته اړ ایستل شول او زیاتره یې پېښور ته مهاجر شول چې هلته د کچه ګر هی، اکوړې خټک، جلو زیو، هنگو، متنیو، کوهاټ، شین ډنډ او مانسهره کې په کمپو نو کې او سیدل او زیاتره په مز د وریو او شافه کارونو بوخت ول. د روسانو تر وتلو وروسته دوی ډېرې کورنۍ بېرته خپلو اصلي ټاټوبو ته راستنې شوې.

د سمنګانو، بغلان او بلخ ولایتو نو د ولتزي هم زیاتره د کر کیلي او سو د اګریو په چارو بوخت دي، خو په هېواد کې د تنظیمي جګړو وروسته دوی زیات شمېر مهاجرت ته اړ ایستل شول او په شمال کې د نورو پښتنو په څېر د دوی ځمکې او جايدادونه، کورونه او نورې منقولې او غیر منقولې شتمنۍ د یو شمېر جنگسلا رانو له خوا ونیول شوې چې تر اوسه هم د هغوی په ولکه کې دي.

په پخوا وختو نو کې یو شمېر د ولتزيو کو چیانې ژوند د لود او د اوبانو، پسونو، وزو او غوايانو رمي او گلې د لود لې، خو د وخت په تېریدو سره دوی کلیوالي ژوند غوره کړی دی، خو یو شمېر یې لا تر اوسه پورې کو چیانې سرگردانه ژوند تیروي.

د ولتزي میلمه پالو نکي، په علم او پوهې مین، زړورا و په پښتو او پښتو نولۍ باندې ټینگ خلک دي. د روسي بنکیلا ګرو په وړاندې په میرانه جنگیدلي او ډیرې قربانۍ یې ورکړي دي.

د ۱۳۶۰ کال د سر شمیرنې له مخې د ننگرهار ولایت د چپرهار په ولسوالۍ کې د دوی شمېر د ۱۵۹۶ تنو په شا او خوا کې او د نومبر د رې په ولسوالۍ کې د دوی شمېر د ۱۴۰۳ تنو په شا او خوا کې بنودل شوی دی چې بنایيې د شمېر به اوس تر دې لاریات وي. د هیواد په پاتې نورو ولایتو نو کې د ولتزيو د قبیلې د ژوند او شمېر په اړوند مې بشپړ او دقیق معلومات تر لاسه نه شول کړای (173).

172 پښتني قبیلې، د دکتور لطيف ياد تاليف، ۱۴۳-۱۴۴ مخونه، د پېښور چاپ

173 د اوهغه معلومات دې چې ما پخپله د ساحوي ريسرچ په نتيجه کې تر لاسه کړي دي

75 د ینار خیل

د ینار خیل له اړه غلجی پښتانه د یو او د سلیمانخیلو پښتنو یو ه څانگه گڼل کیږي. د کند هار ولایت د ارغنداب په ولسوالۍ او همداراز د دغه ولایت په مرکز د کند هار په ینار کې هم یو شمېر د ینار خیل استوگنه لري. د کند هار په ولایت کې د د ینار خیلو د قبیلې مجموعې شمېر د ۱۳۶ کال د سر شمېر نې له مخې ۳۳۸۸ تنه ښودل شوي دي (174) چې بنا یې په دغه شمېر کې به اوس ډېر زیاتوالی راغلی وي.

د د ینار خیلو د قبیلې یو شمېر د پکتیکا ولایت په شر نه او یو شمېر هم د پکتیا ولایت د مرکز د گردیز ښار ته خپر مه د رباط په سېمه کې هم ژوند کوي. هغه د ینار خیل چې په کند هار کې استوگنه لري نو د وډونه او رواجونه یې کت مټ د هغه ځای د خلکو په خپر دي.

د ینار خیل، زړور، میلمه پالو نکي، په هېواد مین او په پښتو او پښتو نولۍ باندې ټینگ خلک دي.

76 رتن زي

که چیرې د رتن زیو د قبیلې د نسب شجره په غور سره وڅیړو نو جوته به شي چې دوی د بیتني قبیلې یوه څانگه ده چې د جنوبي وزیرستان او د ټانک په سېمو کې استوگنه لري. بیت نېکه په پښتنو کې ډېر مشهور نېکه تېر شوی دی او په پښتني عنعنه کې هم بیت نیکه خورالوی پښتون، ستانه او مشهور نېکه گڼل کیږي. د ده نوم په تارینو کې بیتني او بېتن هم راغلی دی چې له خیلو د وروړونو سرېن او غر غښت نه په عمر کو چنی و، خود خپل نیک خوی، زهد او تقوا په وجه یې ډېر شهرت ترلاسه کړ.

لوی استاد ارواښاد علامه عبدالحی حبیبی رحمت الله علیه د پښتو ادبیاتو د تاریخ په دوهم ټوک کې لیکلي دي:

"د بیت نېکه احوال مور ته نه دی معلوم او نه ده ژوند مور خانو تصریح کړی دی، یوازې د پټې خزانې د لیکنې پر بنسټ ښکاري چې اسما عیل د بیت نېکه زوی د خر ښبون معاصر و او دغه سړی په ۱۱ هجري کال کې مړ شوی دی. نو چې د اسما عیل د ژوند وخت د ۴ هجري په حد و و کې وي بنا یې چې پلار او اکا یې هم د ۳۵ هجري په حد و و کې ژوند یې وي" (175)

د بیتني قبیلې یوه څانگه رتن زي دي، خو ځیني بیتني داسې عقیده هم لري چې په بیتنيو کې د بو بک په

174 معلومات مختصر د رباره اقوام و قبایل سرحدی کشور، ۲۹-۳. مخونه

175 عبدالحی حبیبی، د پښتو ادبیاتو تاریخ، دویم ټوک، ۱.۶ مخ، د کابل چاپ

نامه د یوه تن زوی علي یو کو چنی ما شوم و موند او رتن نوم یې پرې کېښود او هغه نسل چې ده له پښته رامینځ ته شوی دی د رتن زي په نامه سره یادېږي. د رتن زیو ټول د ود و نه او رواجونه د بیتنیو د قبیلې نورو خانگو او بنا خو نو ته ورته دي.

77 رځر

رځر په اصل کې سر بني پښتانه او د مند پر او لاده گڼل کېږي او د پښتونخوا په صوابی، مردان او سوات کې ژوند کوي. که چېرې د دغې قبیلې د نسب ونې یا شجرې ته وگورو نو مند پر د رې زامن د رلودل چې منور، خضرا و رځر نو میدل. رځر په پنځو کوچنیو خانگو ویشل شوي دي چې ملکزي، ما نيزي، اکوزي، خضر زي او محمود زي نو مېرې چې ملکزي په یار حسین، شیر د ره او یعقوب یې کې، ما نيزي په په ډاگي، ترلاندی، بر مولی او ادینه کې، اکوزي په د و بیانو، سره چینه او اسما علیه کې، خضر زي په شیوه، کالو خان او شیره غونډ کې او محمود زي په نوي کلي، شیخ جانا، اسو ټا او نارنجي کې مېشته دي. (176)

78 زاخېل

زاخېل له اړه سر بني پښتانه دي او په سر بنیوکې غوري یا غو ریا خېل دي چې پر د ولت یار ورگډیږي او په د ولت یار کې د مو مند و سترې قبیلې ته منسوب او د مو مند و د ویزیو د بناخ یوه څانگه گڼله کېږي. غوري یا غو ریا خېل هغه پښتانه دي چې د چنگیز (۶۳۴ هجري قمري مړ) په تاراکو نو و د چنگیزیانو په ناتا رو نو کې له خپلې اصلي مېنې غور نه لېږد او مهاجرت ته اړ شوي دي. د غو ریو پښتنو نوم د ستر خو شال (۲۲۱-۱۱ هجري قمري) په دېوان کې د اسې راغلی دی :

هند ته یې روان کړ بد رگه مې مستجاب

هم ملک، هم خان، هم همه غوري ارباب

د اورنگزېب عالمگېر (۱۱۶۸-۱۱۱۸ هجري قمري) د زمانې یو بل شاعر حسین پکلي وال ویلي دي :

د رقیب د نا کرد و به مې خلاص نه کا

که جنبه مې شي تمام غوري خبني

د پښتنو نازکخیال شاعر حمید ما شو خیل هم داسې وايي :

176 پښتانه د تاریخ په رڼا کې، ۱۳۲۲ مخ

چې د استاد نامې بوی اخلي حمید ه!

خه به نه وي خوش د ما غه غوري، خبني

اروا بناد علامه استاد عبد الشکور رشاد رحمته الله عليه د راحت یاد په نامه د مقالو په هغه ټو لگه کې چې په ۱۳۶۴ لمریز کال کې د کابل پوهنتون د ژبو او د بیاتو د پوهنځي له خوا خپره شوې ده په خپلې یوې مقاله کې چې د راحت زاخيلي په اړوند یې کښلې ده د زاخيلو د قبيلې په اړوند داسې ليکلي دي :

"د ويزي او خويزي د مومند و د وې نامتو څانگې دي چې د گند او او کو ډا خيلو تر مينځ مېشته دي"

زاخيل زياتره کو چيان دي، ديشين (177) او غر شين (178) هم پکې شته.

د ننگرهار ولايت د روداتو د ولسوالۍ د کان او کتر غي تر مينځ سېمو کې مېشته دي. د ننگرهار ولايت د کامې ولسوالۍ او ثمر خيلو د کلي تر مينځ هم د زاخيلو څو کلي شته دي. د ډکې ختيز ته د کابل سيند پورې خواته هم زاخيل پراته دي. د ننگرهار پر زاخيلو برسېره د کندز په ولايت کې هم زاخيل مېشته دي (179) او د کورنيو شمېر يې تقريباً د ووزرو ته رسېږي او مشهور کلي يې په لاندې ډول دي (180):

1. زاخيل کلی: د سپين زر شرکت شاته.

2. خواندان کلی: د چاردرې د سيند پر غاړه.

3. پاچا قلندر کلی: د زر خريد په سېمه کې

د کندز د ولايت په مرکز د کندز په بنار کې هم زاخيل شته. د دغې سېمې نامتو بډای حاجي نازکميز خان زاخيل و چې د زاخيلو نامتو قبيلې ته منسوب و.

د افغانستان نامتو ليکوال استاد عبد الرؤف بينوا هم د پېښور په نو بنار کې د زاخيل په نامه د يوه کلي يا د ونه کې ده او زياته کړې يې ده چې د پښتو، فارسي، عربي او اردو ژبو ليکوال او شاعر راحت زاخيلي په دغه کلي کې زيږيدلی دی (181) خو پخپله اروا بناد راحت د پېښور د نو بنار په سېمه کې د زاخيلو د رې کلي ښو د لي دي. (182)

177 پښتانه په مجموعي توگه ديشين هغو خلکو ته وايي چې کو چيان نه وي او د مالونو د روزنې پر ځای کښت او کر وکړي او په کليو او بنارونو کې او سي

178 غر شين هغه پښتانه دي چې په غرونو کې مېشته دي. د پښتنو يوه قبيله هم د غر شين په نامه شته

179 کندز د افغانستان د شمالي ولايتونو نه يو ولايت دی چې د امو سيند يې له تاجکستانه بيلوي، ختيز ته يې تخار، لوېدېز ته يې بلخ او سوېل ته يې د بغلان ولايتونه پراته دي

180 د پاچا قلندر زيارت او مرقد هم همدلته واقع دی

181 وگورئ اوسني لېکوال ۱-۲۱؛ د عبد الرؤف بينوا تاليف، کابل، د ولسوالي مطبعه، ۱۳۴۰ کال

182 وگورئ لغات افغاني، د راحت زاخيلي تاليف، ۱۳۴۰ مخ، د لاهور چاپ

مشهور انگرېز محقق او ختيز پيژندونکی هينري جيورج راورټي د نو بنار د زاخېل کلي د ازي خېل په نامه يادوي، خو د هند و ستان جيو گرافیکل سو سائيتي د دغه کلي نوم زاخيل ليکلی دی. اروابناد راحت زاخېلی هم کبلي دي چې د نو بنار په سېمه کې د زاخان با جوړي د رې زامنو، د ري کلي و دان کړي دي چې د رې واړه د زا خېلو په نامه سره يادېږي. د زاخېلو کلي د نو بنار په جنوب لويديز کې پر اته دي. د زاخېلو او نو بنار تر مينځ د پير پا پي کلي پروت دي. پير پا پي له نو بناره دوه نيم کروه واټن لري (183) او زاخېل له پير پا پي نه يو نيم کروه لېږي دي. په دې حساب نو د نو بنار او زاخېل تر مينځ خلور کروه لاره ده. د پېښور او اټک تر مينځ پاچاهي لار د زاخېلو شمال ته تيرېږي. د پېښور بنار او زاخېلو تر مينځ يوولس کروه واټن دي. نو بنار د زاخېلو کلي د پېښور بنار شمال ته لږ مايل ختيز لور ته پروت دی او د مشهور شاعر او لېکوال راحت زاخېلي د ټاټوبي له کبله د پښتنو په ادبي کړيو کې د ځانگړي شهرت نه برخمن دی. اروابناد راحت زاخېلي په خلورو ژبو (پښتو، فارسي، عربي او اردو) کې د شپږ ويشتو تاليفاتو او تر جمو څښتن دي. (184)

د استاد راحت زاخېلي او حاجي نازکمېر خان برسېره د بناغلي کرزي په او سني کا بېنه کې د افغان ستان د ماليې وزير بناغلي عمر زاخېلو او د پښتو ژبې د مشهور شاعر او موسيقي پوه اروابناد استاد محمد دین زاخېل نو مو نه يادولای شو چې د زاخېلو قبيلې ته منسوب خلک دي. (185)

79 زموخت، زمبنت، زويمشت

زموخت چې د زمبنت يا زويمشت په نامه سره هم يادېږي د پښتنو د کرلاني گروپ پورې يوه اړونده قبېله ده چې د دغې قبيلې خلک د پښتونخوا ايالت د اورکزيو ايجنسي په جنوب کې د کوهات پو لې ته څېرمه غرونو کې د ميران زي او کور مې د د رې تر مينځ پر اته دي. ختيز ته يې او رکزي او بنگېن، شمال ته يې اورکزي، لويديز ته يې د توريو قبېله او جنوب خواته د بنگېنو پښتنو سره پوله لري.

د قبيلوي وېش له مخې زموخت يا زمبنت په دوو لويو اصلي څانگو وېشل شوي دي :

1. مموزي يا لويديز زموخت.

2. خويداد خېل يا ختيز زموخت.

مموزي يا لويديز زموخت د منتهوال، مندان، وټي زي، دولت زي او د اود زي په څانگو باندي وېشل شوي دي

183 وگورئ تواريخ خورشيد جهان په 1918 مخ کې چې ازي خيل د ځمکنيو يوه پښه بنودل شوې ده، ځمکنی هم غوري پښتانه دي
184 د کابل رود چې په پېښور کې يې لنډې بولي د نو بنار په مينځ کې تېر شوي دي، شمالي برخه يې د اشغرف په نو بنار شهرت لري او محمد زي پښتانه پکې اوسي، جنوبي برخه يې د خالصه نو بنار په نامه يادېږي گډوله خلک پکې اوسي
185 زاخېل، د راحت ټاټوبي، د راحت ياد، د کابل پوهنتون فرهنگي شورا، کابل 1363، کال، 254-256 مخونه

ي-

خویداد خیل یا ختیخ زموخت د حسین خیلو، بیی خیلو، ټپی او خد و خیلو په شانگو ویشل شوي دي.

د زموخت د قبیلې د سېمې مجموعې مساحت ۱۰۰ مربع مېله ده. د وی په یوه غرنۍ سېمه کې استوگنه لري چې تکه شنه او ډول ډول ونې لري. خلک یې د نګې د نګې ونې او ډېرې بنا یسته خېرې لري. زموخت زړور، مېلمه پا لو نګي، جنگیالی او په پښتو او پښتو نولۍ باندې مین خلک دي.

د انگرېزانو د راج او حکمرانۍ په وخت کې د وی د جنگیالیو میرونو شمېر ۳۰۰۰ تنو ته رسید ه.

د وی او سنی شمېر د ۶۰۰۰ تنو په شا او خوا کې بنودل شوی دی. د وی سني مذهبه دي او د سمل په گوند ی یا گروپ پورې اړه لري، خون ورځ د اورکزي قبیلې یوه برخه گڼله کېږي.

ماخوځونه ده (186، 187، 188، 189) نه.

80 زیرک، خیرک

د رانیان یا ابد الیان چې د پښتني قبیلو په لړ کې د مخه پرې بحث شوی دی د سربن په ټولنیز گروپ او ډلې پورې اړه لري او په دوو سترو بناخو نو ویشل شوي دي چې یو یې زیرک (خیرک) او بل یې پنج پای نو مېږي.

د ابد الیانو د قبیلې په مبحث کې مو ولو ستل چې د اسلامي دورې په تاریخ کې لو مړنی سړی چې د (ابد ال = اودل) په نامه یاد شوی دی د پښتني قبیلو یو مشهور نېکه و چې د خپل نامتو کهو له سره د سلیمان په غره کې او سید ه. نوموړی د ترین زوی، د شرخبون لمسی او د سربن کړوسی دی او د ده نوم په پښتواد بیاتو او پخو انیو نسخو کې (اودل) او د جمع منسوب په بڼه (اودلی = ابدالی) ضبط دی چې د (۴۴۰ هجري یا ۱۰۸۰ زېږدیز) کلو نو په شا او خوا کې یې پښتانه قبایل پر ځان راټول کړي ول او د ده له توکمه ملک سلیمان د عیسی زوی چې په زېرک سره مشهور و پښتني قبیلې یې د سلیمان له غره نه د کندهار سېمې ته بوتلې او هلته یې مېشته کړې او د خپل ژوند په پای کې یې ملک بارک په مشرۍ کښیناوه او تر بارک وروسته د زیرک بل زوی (ملک پو پل) د خپل نفوذ ساحه د اوسني بلوچستان تر شال او ژوبه پورې وغزوله او تر ۶۵ کلو نو تر مشر توب وروسته د ۸۹ کلو نو په عمر مړ شو. (190)

ویل کېږي چې د ابدال تر مړینې وروسته رځرځ د خپلې کورنۍ مشر شو او د خپلو زمانو د ډلې نه یې خپل

186 اصلاع، ایجنسي ها و قبائل ایالت پښتو نستان، ۹- مخ

187 پښتني قبیلې، د دکتور لطیف یاد تالیف، ۱۴۷-۱۴۸ مخونه، د پېښور چاپ

<http://en.wikipedia.org/wiki/Zaimukhts188>

<http://www.reference.com/browse/wiki/Zaimukhts189>

190 د افغانستان نو میالی، د استاد عبد الروف بېنوا تالیف، لو مړی ټوک، ۳۴ مخ

مشر زوی عیسی خپل ځای ناستی و ټا که- (191)

د عیسی په زامنو کې سلیمان تر ټولو پوه او هو بنیار و نو ځکه په ځیرک مشهور شو، چې تر او سه پورې هم پښتانه په مجمو عي تو گه هو بنیار سړي ته ځېرک وايي. که څه هم عیسی د میرک په نامه مشر زوی درلود، خو سلیمان یې د هو بنیاری او ځیر کتوب په وجه خپل ځای ناستی و ټا که. د ځیرک په څلورو زامنو کې یې مشر بارک نو مید ه او پلار دی د کورنۍ مشر ټا کلی و، خو تر څه مودې وروسته مشري د مک پو پل لاس ته ورغله.

لنډه دا چې ه په پای کې ستر غازي اعليحضرت احمد شاه با با عليه الر حمه چې د پو پلزيو د بناخ د سد و زيو د څانگې نه و د ۱۷۴۷ ميلادي کال نه ۱۷۷۲ ميلادي کاله پورې يوه لويه امپراتوري جوړه کړه (192) چې په تاريخ کې د رانيانو د امپراتورۍ په نامه ياد يږي.

د رانيان د ځيرک او پنج پای په د و و لویو بنا خو نو ویشل شوي دي. د ځيرک د بناخ نورې قبيلې په لاندې ډول دي:

بارکزي، اخکزي، پوپلزي، الکوزي، محمدزي او سدوزي. (193)

د غه قبيلې بيا په ډېرو نورو څانگو ویشل شوي دي.

81 زېر ماني

زېر ماني په اصل کې غلجي پښتانه دي او زيات شمېر وگړي يې د تو خو په سېمه کې استوگنه لري، خو د کابل تر کندهاره پورې په ځينو کليو او بانډو کې يو يا دوه کوره مېشته دي. زېر ماني زياتره د کر کيلې په چارو بوخت دي، خو ځينې يې سوداگري هم کوي (194).

د دوی دود او دستور زياتره د نورو غلجيو قبيلو په څېر دی. د ډېرو هلو ځلو په نتيجه کې مې نه د دوی د شمېر په اړه کوم معلومات تر لاسه کړل او نه يې هم د خپلو نو وېش راته څرگند شو.

د زېر مان کلمه د او ستا يي عصر او دورې سر يمان را په زړه کوي چې د سلیمان د کلمې سره يې رېښه يوه او د سلیمان يعنې د (روه) د سېمې معنی يې لرله.

191 تاريخ حيات افغاني، پښتو ژباړه، ۱۴۳مخ، د پېښور چاپ

192 پښتانه د تاريخ په رڼا کې، ۱۲۸۱ مخ

193 پښتني قبيلې، د دكتور لطيف ياد تاليف، ۱۴۸-۱۴۹ مخونه

194 پښتانه د تاريخ په رڼا کې، د سيد بهاد رشاه ظفر کا کا خيل تاليف، ۱۳۴۶ مخ، پېښور يونيورسټي بک ايجنسي، ۱۹۶۲ ميلادي کال

82 زېراني

زېراني په اصل کې سسر بني پښتانه دي او د غوړيا خيلو پښتنو او لاده ده. زېراني خا نونه په مو مند و هم ورگډوي. غوړيا خلور زامن د رلودل يعنې د ولت يار، خليل، خمکني او خلورم زوی يې زېران نو مېد چې او لاده يې د زير انيو په نامه سره مشهوره ده او د ننگرهار ولايت مرکز جلال اباد ته نږدې د زير انيو په کلي کې چې د سره رود د ولسوالۍ په اداري واحد پورې اړه لري مېشته دي.

د پښتنو د تاريخ مؤلف ارواښاد قاضي عطاءالله خان ليکي: غوړيا خيل تقریباً د (۱۴۵) ميلادي کال په شا او خوا کې د غزني لويديز ته د ترنک د سېمې په شا و خوا کې او سېدل. څرنگه چې د دوی په شمېر کې زياتوالي راغی نو دوی د غزني نه کابل او د کابل د ننگرهار خوسته وکوچيدل. (195)

د تاريخ حیات افغاني ليکوال ډپټي محمد حیات خان ليکي: زيراني د ننگرهار په شا و خوا کې د تاجکو سره يو ځای او سېري او زياتره خلک چې د دوی د نسب د شجرې سره اشنا نه دي دوی تاجک بولي (196)

لکه چې اخوند د روپزه هم په خپل مشهور اثر تذکره الابرار والا شرار کې ليکلي دي چې د زيراني بناخ له خپلو نورو وروڼو نه بېل او د ننگرهار د سېمې له تاجکانو سره او سېري (197). خو بايد وويل شي چې دوی سل په سلو کې پښتانه او د دوی په پښتو نولۍ کې هيڅ د شک او تردید ځای نشته.

د زيرانيو پښتنو د قبيلې ځينې څانگې لکه پهار خيل، د ولت خيل، احمد خيل او تار خيل د برو مند و سره په غم او بناد کې شريک دي. همداراز د دغې قبيلې يو شمېر خلک د لغمان ولايت د الينگار او قرغيو په ولسواليو کې هم استوگنه لري. (198)

زيراني زياتره د کرکيلې په چارو بوخت دي. يو شمېر يې په سو د اگريزو کارونو او د وکاند اريو باندي هم بوخت دي. زيراني ميلمه پالونکي او په علم و پوهې مين خلک دي. په پخوانيو وختونو کې د دوی ځمکې ډېرې اوبه نه د رلودلې، خو کله چې په ۱۳۴۵ هجري کال د ملت د با با خدای بخښلي اعليحضرت محمد ظاهر شاه د واکمنۍ په وخت کې د ننگرهار د کانال پروژې جوړه شوه نو د دوی د سېمې کر وندې يې خړوبه کړې. اوس د دوی د کر نې ځمکې ډېرې حاصلخيزه دي. د ننگرهار ولايت د زيرانيو د کلي يو د روند مشر خدای بخښلي ملک عطا و چې د بنو کرو وړو او بڼه چلند خاوند و. (199)

195 د پښتنو تاريخ، د قاضي عطاءالله خان تاليف، لومړی ټوک، کابل، ۱۳۵۶ لمريز کال

196 تاريخ حیات افغاني د پېښور چاپ، ۲۴۴ مخ

197 تذکره الابرار والا شرار، د روپزه اخون، پېښور، ادره اشاعت سرحد، ۶۹ مخ

198 پښتانه، لومړی ټوک، ۱۱۸ مخ

199 د کتور لطيف ياد شخصي يادداشتونه

83 سافي، ساپي

سا پي يا سا پيان د پښتنو د غرغښت په ټولو لږ لږو ګروپ کې يوه مهمه او لر غو نې قبېله ده چې وګړي يې په کو نر، لغمان، کاپيسا، پروان، ننگرهار، پکتيا، خوست، بادغيس، بلخ، فارياب، کندز، کابل، د پښتونخوا په موندو ايجنسي، دره خيبر، د سهيلي پښتونخوا په مرکز کوټه، پښين، ژوب، سيبی او همداراز په اټک او د پاکستان د پنجاب ايالت په فيصل اباد کې استوګنه لري.

د سا پيو قبېله د تاريخ په اوږدو او بېلابېلو پړاوونو کې په مختلفو او بېلابېلو نومونو سره ياد شوي ده، د بېلګې په توګه: ساپي، صافي، ساپين، ساپيس، ساپيت، سا فيست، سا فیت، سا پينګ، سا پيته، سا پيسته، اسا پنتيه، سپينته، سو پتا او نور (200).

داسې روايتونه شته چې سا پيان يوه لر غو نې اريا يې قبېله ده چې يو ناني کلا سيکو مؤرخينو په خپلو تاريخي کتابونو کې د دغې قبيلې يا دونه او ذکر کړی دی او پخپله مقدوني اسکندر د کو نر او لغمان په ځمکو کې د غو خلکو سره مخامخ شوی دی او ډېرې جګړې يې هم ورسره کړي دي. د دې خلکو څه برخه د موندو او باجوړ د سېمو په شا او خوا کې هم د لوی اسکندر سره په جګړو کې بنکيل شوي دي (201).

لغمان او کو نر ته د سا پيانو د راتلو په اړه داسې ويل کيږي چې د ميلاد نه ۲۰۰۰ کلونه وړاندې باختري اريا ئيان د شمېر د زياتوالي او د ځای د تنګوالي له کبله په ليرد پيل وکړ چې د پکټ د قبيلې نوربناخونه او د هغو په لړ کې سا پيان هم شامل ول. کله چې سا پيان د هند و کش له دونه د کاپيسا په حوزه کې بنکته شول او له دې ځايه يې تفرېد او نو طبيعي مجرا ګانې په مخه نېولې چې د هغوی نه يې يوې ډلې د کابل سيند په مخه نېولې او د نجراب، تګاب، سروبي او لغمان له لارې د کو نر د سيند حوزې ته ورسېدل.

په دې کې د هېڅ شک او تردید ځای نشته چې سا پيانو د ميلاد نه ۲۰۰۰ کلونه د مخه په ليرد او مهاجر تو نو پيل کړی دی او اوس په کاپيسا، کو هستان، کوه ساپي، پروان، لغمان، کو نر، جندول، پشات، سوات او باجوړ کې مېشته دي (202).

83.1 قبيلوي جوړښت

سا پيان په لومړي سر کې په شپږو مهمو بناخونو ويشل شوي دي چې ودير، گوربز، کند هاري، مسود، بنا د

200 عبدالمالك کو لکوال ساپي، سا پيان او د هغوی قبيلوي وېش، د جرګې مجله، ۳۵ مخ، ۱۳۶۵ کال، کابل

201 مطيع الله چمبيلي، بيا هم سا پيان وپېژنئ، د کابل مجله، ۴۴ ګڼه، ۱۳۳۶ کال

202 تاريخ حيات افغاني، ۲۳۶ مخ، د پېښور چاپ

يخيل او گاگي زي نو ميري (203) چې بيا وروسته په نورو څانگو وېشل شوي دي چې دغه څانگې په لاندې ډول دي :

امري، شيخي، بار ميري، بيا نخيل، کته سر، غيبي خيل، حبيب زي، کاکا زي، خا د يخيل، سليمان زي، با د ين زي، ادم زي، پاينده خيل، نور خيل، خيرن زي، زکوزي، مېر علي خيل، الو کوزي، عطا خېل، سين زي، بري زي، شمسو کور، مدور کور، غلجی کور، ابه خېل، سپان، مرزاخېل، کمال خېل، امر ويبي، بدين زي، خادي خېل، رحيمداد خېل، حيدر خېل، شابل خېل، سليمان خېل. مولاتم کور، ملايان، کاگي، شهزاده او ټنگه گوربز.

83.2 د سا پيانو د استوگنې سېمې

1. د کونړ په ولايت کې

د سا پيانو د قبيلې زيات شمېر وگړي د کونړ په ولايت کې استوگنه لري او په نوموړي ولايت کې د سا پيانو د استوگنې ځايونه په لاندې ډول دي: اسد اباد، نرنګ، بريكوت، سرکانې، دانګام، څو کي، نورگل، پيچ، چپه دره، باډيل، د بوه گل، د مزار دره او شو نکرې. د کونړ په ولايت کې د سا پيانو مجموعي شمېر تقریباً ۱۵۰۰ تنو په شاوخوا کې بنودل شوی دی.

2. د لغمان په ولايت کې

د لغمان په ولايت کې سا پيان په عمر زيو، شکور اباد، علي خيلو، پاچا خيلو، احمد زيو، بارپزيو، سالو، گاگر، کوتالی، دروېش اباد، دولت شاه، اتوک، چکله او دوگل کې ژوند کوي چې په نوموړي ولايت کې سا پيان ۵۰۰۰ زرو تنو په شاوخوا کې اټکل شوي دي.

د لغمان ولايت د عمر زيو سا پيانو مشهور بناخو نه تور خېل، خېرن زي، زکوزي، مېر علي خيل، الو کوزي او عطا خيل دي.

3. د کاپيسا په ولايت کې

سا پيان د کاپيسا په ولايت کې د دغه ولايت د تگاب او نجراب په ولسواليو کې استوگنه لري.

4. د پروان په ولايت کې

سا پيان د پروان ولايت په کوه ساپي، سيد خيلو، کوه امن او کوهستان کې استوگنه لري. د پروان ولايت سا پيانو دې لپاره چې دوی د تاجکو ورو نوسره د ډېرو کلو نو په اوږدو کې او سيدلي دي نو خپله ژبه پښتو يې له لاسه ورکړې ده.

203 معلومات مختصر د رباره اقوام و قبایل سرحدی کشور، ۱۶ مخ

5. د ننگرهار په ولايت کې

د ننگرهار ولايت د خېوې ولسوالۍ په دره نور کې هم د دوی يو کلی شته چې د بوډيالۍ په نامه يادېږي.⁽²⁰⁴⁾ دا هغه بوډيالۍ ده چې شاعرانو په خپلو شعرونو او سندرو غاړو په خپلو سندرو کې ترې يادونه کړې ده او ويلې يې دي:

اد کې مورې ما ښو له ځمه

د بوډيالۍ تو تان برلۍ وهلې د ښو له ځمه

6. د بلخ په ولايت کې

د دغه ولايت په مرکز او د بلخ او دولت اباد په ولسوالۍ کې هم سليمان خېل سا پيان استوگنه لري.

7. د فارياب په ولايت کې

د دغه ولايت د قيصار په ولسوالۍ کې هم سليمان خېل سا پيان استوگنه لري.

8. د بادغيس په ولايت کې

د غورماچ په ولسوالۍ کې هم سليمان خېل سا پيان مېشته دي.

9. د پښتونخوا په مومند و ايجنسۍ کې

د پښتونخوا د مومند و ايجنسۍ کې يو زيات شمېر سا پيان چې د کند هاري، مسود، گوربز او و دېر په بنا خو نو پورې اړه لري استوگنه لري او د اسې ويل کيږي چې د ۱۹۶۱ زېږدیز کال د سر شمېر نې له مخې د دوی شمېر ۵۳... تنه ښودل شوي دي چې بنا يې دا شمېر به او س لار دې ډېر زيات وي ځکه چې د دغې سر شمېر نې نه اوس پوره ۴۹ کلو نه تېر شوي دي.

کند هاري سا پيان د مومند و ايجنسۍ په ويد انشا، کرېل، چينه گي، کند و کوهي، امروي او چناري کې استوگنه لري چې په مجموعي توگه د دوی سېمه د سره کمر په نامه سره يادېږي. د سوات اخوند صاحب ملا عبدالغفور هم کند هاري سا پي و.

گوربز سا پيان په تره کي تنگي، لکړي، کمر کلا او کته سر کې مېشته دي.

مسود سا پيان په چيناري، زيارت، خزينه او کور پان کې مېشته دي.

همداراز و دېر سا پيان د کونړ د سيند په جنوبي برخه کې استوگنه لري⁽²⁰⁵⁾ بايد وويل شي چې د مومند و ايجنسۍ د سا پيانو کلتور کټ مټ مومند و ته ورته دی.

<http://www.nps.edu/programs/ccs/Docs/Pakistan/Tribes/Safi.pdf>204

205 ولي محمد خان سيال کاکړ، پښتو او پښتانه په سهيلي پښتونخوا کې، ۴۹ مخ

10. په سهيلي پښتونخوا کې

يو شمېر سا پيان د سهيلي پښتونخوا په سيوي، ژوب او كوئېټه کې هم استوگنه لري چې مير زايي او کمال زي يې بنا خو نه دي، خو خر گنده دې وي چې د غو سا پيا نو پښتو هېره کې دې او د سند يا نو کلتوري حاکميت يې پر ځان منلی دی (206).

11. په پاکستان کې :

د پاکستان د پنجاب په فيصل اباد کې هم يو شمېر سا پيان استوگنه لري.

83.3 د سا پيا نو د قبيلې اقتصادي جوړښت

د کونړ سا پيان له دې کبله چې د کرنې ځمکې يې لږې دي، نو د هغې تر څنگ غواگانې، پسونه، گډيان او مېښې هم روزي چې د غوښو، شيدو او نورو حاصلاتو نه يې گټه اخلي. د وی د کرنې ځمکې زياتره للمي دي چې اوبه نه ورسيږي او يا د اوبو رسيدل ورته ناشوني دي. زياتره بزگران يې په بيوزلی کې ژوند تيروي، په تېره بيا هغه بزگران چې د بادارنو (د ځمکو د خاوندانو) ځمکې کړي نو مجبور او مکلف دي چې د تخم نه پرته نورې ټولې ستونزې لکه غوايان، د بزگرۍ الات، د ځمکې وهل، کرل، رېبل، راټولول او ميده کول پخپله غاړه واخلي. ان د ځمکې د خاوند کورته د حاصلاتو وړل هم د بزگر پر غاړه دي. بزگر مجبور دی چې دې نورو کارونو تر څنگ د خپل بادار، خره، غواگانې او مېښې هم وساتي. همداراز بزگر خپل بادار ته د غره نه وړيا لږگي راوړي. د بزگر مېرمن بايد ه دې چې د ځمکې د خاوند د مېرمنې اوامرو ته غاړه کښيږدي. لنډه دا چې زياتره خلک يې بېوزله او نېستمن دي.

83.4 خوراک

د وی په خوړو کې زياتره د جوارو، اوربشو، غنمو او وړبجو نه گټه اخلي. خرنگه چې د وی د بزگرۍ تر څنگ په مالدارۍ هم بوخت دي، نو زياتره يې د غواگانو او مېښو د شيدو نه هم گټه اخلي او غوړي يې يا په شتمنو خلکو پلوري او يا يې د ننگرهار سېمې ته د پلورلو لپاره راوړي.

83.5 جامې

د وی زياتره د وړيو او وزو د وژغونو نه ځانته مخصوصې جامې جوړوي چې د ريشې ته ورته دي، خو

206 ولي محمد خان سيال کاکړ، پښتو او پښتانه په سهيلي پښتونخوا کې، 49 مخ

تهې نلري. بنځې يې تور پروني او اوږده کميسو نه لري. د دوی پر تو گو نه چين د اړه وي. نارينه يې د خمتا له ټو کر نه هم ځانته کالي جوړوي او اکثره يو ډول ټو پي چې پکو لونه يې هم بولي او د وړيو نه جوړ شوي وي په سروی.

83.6 مېلمه پالنه

د اقتصادي تنگسې او بې وسې سره سره سا پيان مېلمه پال خلک دي. د دوی د مېلمنو لپاره حجرې لري چې په دې کار کې يو له بله سره سيالي کوي. په دوی کې د مېلمنو قدر زيات دی. د دوی په حجرو کې د مو سيقې الات لکه سيتار، رباب، منگي او نور شته.

83.7 پښتني ننگ

سا پيان د قام په ننگ کې غير تمن خلک دي. د دوی د خپل هېواد د ازاد ولو لپاره د انگرېزي ير غلگرو په وړاندې

خو خو ځلې جنگيدلي او ډول ډول قربانۍ يې ورکړي دي. همداراز د سرو روسي ير غلگرو په وړاندې د وی د اسبي تورې وهلي دي چې زموږ د گران هيواد افغانستان تاريخ د دوی د مېړانې کارنامې نه شي هېرولای. همداسبب دی چې د کونړ په ولسي ژوند کې د وسلو د رلودل او ساتل ډېر اهميت لري او د سا پيو په اړه وايي چې يوه ورځ د يوه سا پي په کور کې نارېنه ما شوم وزېږېد. څرنگه چې په اکثر و پښتنو کې د ارواح شته چې د نارينه ما شوم تر زېږېد و وروسته د ټو پک ډزې کوي. څرنگه چې د غه سړي ټو پک نه د رلودنو لار چې يو ټو پک پيدا کړي او د خپل زوی د پيدا کېدو په خوشالۍ ډزې وکړي، خو چا خپل ټو پک ورنکړ. کوم وخت چې بېرته خپل کور ته راستون شو نو چا ورته ويل چې راشه زوی دې وگوره که نه نو کبر به وشي. هغه په ځواب کې ورته وويل چې زما زوی د لو مړي ځل لپاره بايد زما مخ ونه ويني ځکه زه د و مره نامرد يم چې د خداي په دې لويه دنيا کې يو ټو پک هم نلرم چې د زوی د زېږېدو اعلان پرې وکړم نو که غه زما مخ گوري بنايي چې د هغه نه به هم زما غوندې بې همته سړی جوړ شي. نو ه به د اوي چې د يوه نارېنه او با همته سړي مخ وگوري.

سا پيان د غيرت او ننگ په ټکي سر او مال ورکوي. په دوی کې بنځو ته طلاق ورکول سخته بې ننگي ده. څوک چې د چا په بنځه تورن شي نو د هغه ژوند بيا په مرگ شمېرل کېږي. د چا په کور کې چې څوک مړ شي نو که نېستمن هم وي نو هغه مجبور او مکلف دی چې خيرات ورکړي. په دوی کې د خيرات نه پرته د مړي بنځول شرم گڼل کېږي. همداراز دوی ملايانو او مياگانو ته د خيرات، صدقې او سر ساپي نه هيڅکله هم غاړه نه غړوي. دوی د عذر

او ننواټې په وړاندې د ډېرې لويې گناه نه هم تير يږي. لنډه دا چې د وې په پښتني ننگ کې ډېر ټينگ دي. (207)

83.8 مشهور شخصیتونه

په سا پيانو کې ډېر ستر مبارزين، استادان، پوځي منصبداران، ليکوالان او شاعران تېر شوي دي چې ځيني يې په حق رسيدلي او ځيني يې اوس هم ژوندي دي د لته د هغوی یادونه ضروري ده.

1. غازي محمد عثمان خان ساپی چې د تگاب و او د انگرېزانو پر خلاف د ۱۸۷۹ ميلادي کال د سمبر د مياشتې د پاڅون د رهبرانو نه و.
2. د خپلواکۍ د لارې ستر مبارز غازي ميرز مان خان کو نړۍ.
3. ارواښاد غلام حسن خان ساپی
4. ارواښاد شهيد قاضي عبید الله ساپی
5. ارواښاد شهيد امان الله سيلاب ساپی
6. قاضي مطيع الله چمبیلی
7. د کتور و د ډېر ساپی
8. سر محقق زلمی هېواد مل
9. ارواښاد جنرال محمد اصف ساپی
10. د پښتونخوا مشهور صحافي سليم ساپی
11. پوهاند د کتور ضمير ساپی
12. جنرال رحمت الله ساپی
13. مفتاح الدين ساپی
14. د کابل پوهنتون استاد لطف الله ساپی
15. د دانش د خپرندويې ټولنې مشر اسد دانش ساپی
16. د ساپی د کتاب چاپولو د موسسې مشر امام الدين ساپی
17. عظم الدين علمي

207 پښتني قبيلې، د کتور لطيف ياد، ۱۵۱-۱۵۵ مخونه، د پېښور چاپ

84 سالار زي

که چېرې د سالارزيو د قبيلې د نسب شجره په غور سره وڅېړو نو څر گنده به شي چې سالارزي له اړه سر بڼي پښتانه او د تر کا نيو (تر کلا نيو) د قبيلې د پنځو بڼا خونو نه يو مشهور بڼاخ گڼل کيږي. د تر کا نيو نور مشهور بڼا خونه ما موند، ابراهيم خيل، اسوزي او شمل زي دي. سالارزي د باجوړ په لرامدک، برآمدک لرسدين، برسدین، بنار، ناوه گي، کوټکي، اليکي، چار منگ، بابو قره اورود کې مېشته دي. (208) همداراز د پښتونخوا د ايالت د نوبنار په بره بانډه کې هم يو شمېر سالارزي استوگنه لري. په سالارزيو کې د برم اولاده برم خېل او د هلال اولاده هلال خېل د دانگام او اسمار د تاريخ سره نه شلید و نکي اړيکي لري.

د باجوړ نه پرته د افغانستان د کونړ په ولايت کې هم زيات شمېر سالارزي استوگنه لري او د دوی داستوگنې خا يو نه په لاندې ډول دي:

دانگام، شونکړي، اغذ باغ، اسمار، ساو، ساو خوړ، نارې، څوکی، بارگام، ازېر گل، بريکوټ، ډمبرو، حساره، کر هاله، دم کلی، نرنګ، کنجگل، د ونايي او ټانگو دره. (209)

په سالارزو کې د قبيلې مشري د ابراهيم خېلو (برم خېلو) په لاس کې ده. داسې روايت هم شته چې په يوه وخت کې د سالارزو د لرامدک په غونډۍ نو مي کلي کې د کامران په نامه يو سړی او سپده. په دې کلی کې د ده د يوې مېرمنې نه د وه زامن د هلال او ابراهيم (برم) په نامه وزېږېدل. د زلميتوب په وخت کې د وی د خپل پلار سره بزگري کوله او د پلار تر مړېنې وروسته هم د بزگري په کارونو بوخت ول. يوه ورځ برم په پټي کې يوې کوله او يو ملنگ چې پر اس سپور و د پټي تر څنگ ودرېد. ملنگ برم ته وويل: "لار شه اوگره راته راوړه" (په شپږمې کې پخې وريجي چې يو ځای شي او گرته ورته وبله کيږي). برم لار او له کورنه يې اوگره ورته راوړه. ملنگ د اوگرې کونډۍ (د لرگي کاسه) په لاس کې ونيو له او او گرته يې پر ځمکه توی کړه. برم له کوره د رې ځلې اوگره راوړه او ملنگ د رې ځلې او گرته پر ځمکې تويه کړه، خو برم هيڅ ډول عکس العمل ونه بنود. ملنگ سر را پورته کړ او په دعا کې يې وويل: "برمه! خداي دې د ټولو سالارزيو خان کړه!" له دعا نه وروسته ملنگ لار او برم په خپلې يوې بوخت شو. د يوې کولو په وخت کې برم د سرو زرو خزانه وموندله. هلال چې ته راغی نو برم ورته ټوله کپسه وکړه. هلال په ملنگ پسي وزغا ستل. ملنگ ورته وويل: د سالارزو خاني مې برم ته ورکړه، ستا په خو له دې خداي برکت کړي. ولسي جرگې دې ستا په خو له فيصله کيږي او په کومه جرگه کې چې ستا اولاده نه وي هغه دې نه فيصله کيږي و په کومه جرگه کې چې ستا اولاده نه وي هغه دې نه جوړيږي. (210)

208 پښتني قبيلې، ۱۵۱ مخ، د پېښور چاپ

209 معلومات مختصر د رباره اقوام وقبايل ولايات سرحدي کشور، ۱۶ مخ

210 د پښتنو ټولنيز - اقتصادي جوړښت، د پښتو څېړنو بين المللي مرکز ۲۱۹-۲۲ مخونه

همد اسبب دى چې اوس د ده اولاد ه هلال خېل په سالارزيو کې ولسي شخړې او لانجې حل او فصل او اواروي.

د سالارزيو يو بل بناخ د سدین او امدک په دوو لویو خانگو بشل شوي دي.

د سدین خانگې د ادې:

سین خېل، کتکې خېل، عالي خېل، قلندر خېل، خیر خان خېل، کند ریان.

د امدک خانگې د ادې:

ابراهیم خېل (برم خېل)، هلال خېل، مېر د اد خېل، شومه خېل، اکا خېل، محمود خېل، بدل زي، گبري، فتح خان خېل، حیدر خېل، تور خېل، خرگند خېل او تاران.

د ۱۹۶۱ زېږدیز کال د سر شمېر نې له مخې په باجوړ کې د سالارزيو مجموعي شمېر ۷۰۵۰ تنه او د افغانستان د کونړ په ولایت کې د دوی شمېر ۳۹۹۸۲ تنه ښودل شوی و. اوس چې د دغې سر شمېر نې نه پوره پنځوس کلو نه تېر شوي دي بنايي د دوی په شمېر کې به ډېر شمېر زياتوالی راغلی وي.

د ډيورنډ د ناولې کر بنې تر لاسلیک کېدو وپسې د ۱۸۹۳ زېږدیزه د مخه د باجوړ سېمه د افغانستان د خاورې یوه برخه وه.

سالارزي په پښتني ننگ او غیرت او پښتو نوالې باندې ټینګ خلک دي. دوی میلمه پالو نكي، په علم او پوهې باندې مین او جنگیالي خلک دي. دوی د بړې او حجرې تل د میلمنو پر وړاندې خلاصې وي. د هند په نېمه وچه باندې د انگریزي ير غلگرو په وړاندې یې د انگرېزانو پر خلاف ډېرې توري وهلي دي او همداراز د پاکستاني د یکتا توري حکو متو نو په وړاندې یې ډېرې د قدر وړ مبارزې کړي دي چې د همدې مبارزو په پایله کې د دوی سېمې خوځوځلې بمبار شوي دي او ډېر تاوانونه یې گاللي دي، ځکه چې د دوی په خټه کې د خپلو اکو غو بنسټنې روحیه ډېره پیاوړې ده.

د سالارزيو د قبیلې یو شمېر لیکوال او مشهور علمي شخصیتونه په لاندې ډول دي:

۱. د افغانستان د علو مو اکیډمۍ د ژبو او ادبیاتو د انستیتیوت پخوانی غړی سر محقق بنا غلی محمد نعیم سالارزی چې د پښتو ادبیاتو د پیاوړتیا او د پښتو قامو سو نو په لیکلو کې یې د قدر وړ خدمتونه کړي دي.

۲. په کابل کې د یو ناما د دفتر ویاند بنا غلی نظیف الله سالارزی

85 سهاک

سهاک يا ساک د پښتنو هغه قبيله ده چې د نامه رېښه يې ډېره لرغونې و د حضرت مسيح عليه السلام د زېږېد و نه ۵۰ کلونه وړاندې هغو ساکانو ته رسېږي چې د سيستان و هېلمند په حوزه کې اوسېدل چې د دوی اصلي ټاټوبی ساکستان يا سگستان و چې عربو ورته سجستان وايه و په فارسي کې ورته سيستان ويل کېږي. دغه ساکان په اصل کې کوچيان وو او د مسيح د مېلاد نه ۶ پېړۍ وړاندې د امو د سيند، فرغانې او د چيني ترکستان د سنکيانگ د حوزې نه يې په لېږد پيل وکړ او د سيستان سيمې ته يې ځا نونه ورسول چې وروسته د افغانستان په نورو سېمو کې هم خواره شول.

په پښتني دود بزه شجره کې ساک (سهاک) د موسی زوی، د ابراهيم لمسی او د غلجي کړوسی دی چې د نسب د شجرې پر بنسټ يې اند را و ترکي ورونه گڼل کېږي. (211)

85.1 سهاک د قبيلې بناخونه

د ساکو يا سهاکو قبيله په لاندنيو بناخونو باندې ويشلې شوې ده:

حسن خېل، يعقوب خېل، خدر خېل، بختو، يوسف خېل، الوزی، توتا خېل، اوريا خېل، گدا خېل، اسماعيل خېل و چغ پای (212). د تاريخ حیات افغاني په قول چې له نن نه ۱۴۵ کلونه وړاندې کښل شوی دی د دوی مجموعي شمېر اووه زره کورنۍ ښودل شوي دي چې بنيایې د اشمېر به اوس ډېر زیات وي.

د سهاکو په قبيله کې د يوسف خېلو د بناخ شمېر د سهاکو د قبيلې د پاتې بناخونو په پرتله زیات دي.

85.2 سهاکو د قبيلې د استوگنې سېمې

1. د پکتيا ولايت د زرمت په ولسوالۍ کې.
2. د لوگر د ولايت په خروار نومې سيمه کې.
3. د ننگرهار ولايت د حصارک غلجي او د سره رود په ولسوالیو کې چې په دغه ولسوالۍ کې يې شمېر ۲۲۶۸ تنه ښودل شوي دي.
4. د کابل ولايت د پغمان ولسوالۍ په بيکتوت کې.

211 پښتني قبيلې، ۱۵۸ مخ د پېښور چاپ

212 تاريخ حیات افغاني، ۲۹۱ مخ، د پېښور چاپ

5. د کابل ولایت د سروبي په ولسوالۍ کې او همداراز د دغې ولسوالۍ د اوزبېن په سېمه کې.
6. د کابل ولایت د بگرامي د ولسوالۍ په شيو کيو او سهاکو کې.
7. د کاپيسا ولایت د تگاب په ولسوالۍ کې.
8. د لغمان ولایت په مرکز د گل بېله په کلي کې.
9. د پروان په ولایت او په تېره بيا د هند وکش د غره د لړۍ په سهيلي د روکې.

کله چې زه د دې مقالې لېکوال په ۱۳۵۶ لمريز کال کې د فارياب ولایت مرکز ميمني ته تللی وم نو د دغه ښار په شمال لويديز پنځه کيلو مترۍ کې مې د پښتنو کوچيانو کېردي وليدلې او کله چې هلته ورغلم او د دوی نه مې وپوښتل نو ځانونه يې ساک يا ساکزي کو چيان را وپيژندل او ويل يې چې دوی اوږي او ژمی همدلته تيروي او د نورو کوچيانو په څېر نورو ځايونو ته لېږد نه کوي.⁽²¹³⁾

سهاک ميلمه پالو نکي، غير تمن، په هيواد او علم او پوهې مين او په پښتني ننگ او غيرت باندې ټينگ او ولاړ خلک دي. د انگریزي يرغلگرو سره په درې گونو جگړو کې يې له ځانه ډېره مېړانه ښودلې او د سره روسي ناتار په وړاندې په زړورتيا سره جنگيدلي دي او د خپل هيواد د ژغورنې له پاره يې ډېرې قر باني ورکړيدي.

86 ستانکزي

که چېرې د ستانکزيو د قبيلې د نسب ونه يا شجره په غور سره وڅېړو نو جوته به شي چې دغه قبېله له اړه غلجي پښتانه دي او په احمد زيو چې د پښتنو خورا ستره او پياوړې قبېله ده ورگډيږي. د دغې قبيلې خلک زياتره خلک د لوگر او ننگرهار په ولايتونو کې مېشته دي.⁽²¹⁴⁾ ستانکزي هم د نورو پښتنو په څېر ميلمه پالونکي، په علم او پوهې مين او په پښتو او پښتونولي او پښتني ننگ او غيرت خورا ټينگ خلک دي. دوی هيواد پالونکي او د گران هيواد افغانستان د خپلواکۍ په لار کې يې ډېرې سربښدنې کړي دي. د انگریزي ښکېلاکگرو سره په درې گونو جگړو کې ستانکزيو ډېرې توري وهلي او همداراز د سره روسي ناتار په وړاندې يې هم له ځانه ډېره مېړانه ښودلې ده.

86.1 ستانکزيو د استوگنې سېمې

د مخه مو وويل چې د ستانکزيو د قبيلې زياتره خلک د لوگر په ولایت کې او سپري. د لوگر ولایت نه سر بېره

²¹³ د مقالې د ليکوال شخصي يادښتونه

²¹⁴ پښتني قبيلې، د کتور لطيف ياد تاليف ۱۶ مخ، د پېښور چاپ

د ننگر هار، کابل، میدان او وردگو، لغمان، بغلان، کندز، بلخ، سمنگانو، هرات او هیلمند په ولایتونو کې هم یو شمېر ستانکزي استوګنه لري.

1. د لوگر په ولایت کې د ستانکزيو د قبیلې د استوګنې سیمې:

○ د لوگر ولایت په مرکز د حصارک په کلي کې.

○ احمدزي کلا

○ د محمد اغې لوېدېز ته د مغول خېلو په سېمه کې.

○ شاهي کلا

○ تاج خان کلا

○ کتب خېل

○ غزني خېل

○ ابد ه خېل

○ کند هاري پل

○ شاه مزار

○ ابازک

○ بني شروگان

2. د کابل په ولایت کې د ستانکزيو د قبیلې سیمې په لاندې ډول دي:

○ د موسهي په ولسوالۍ کې

○ د چهار اسباب ولسوالۍ په اليا س خېلو او نمو نیاز کې

○ د پغمان په ولسوالۍ کې

○ د سروبي ولسوالۍ په تيزين او جگد لگ کې

3. د میدان او وردگو په ولایت کې د ستانکزيو د قبیلې د استوګنې سیمې په لاندې ډول دي:

○ د نرخ په ولسوالۍ کې

4. د کندز په ولایت کې ستانکزي په لاندنيو ولسواليو کې ژوند کوي:

○ د امام صاحب په ولسوالي کې

○ د خان اباد په ولسوالي کې

5. د بغلان په ولايت کې د ستانکزيو د قبيلې د اوسېدو و سيمې په لاندې ډول دي:

○ د پلخمرې په ولسوالۍ کې

○ د نهرين په ولسوالۍ کې

○ په بلا د وري کې-

6. د سمنگانو په ولايت کې ستانکزي د دغه ولايت د مرکز د ايکو په بناړ کې ژوند کوي.

7. د بلخ په ولايت کې ستانکزي د دغه ولايت د بلخ په ولسوالۍ کې استوگنه لري.

8. د هرات په ولايت کې

9. د هېلمند په ولايت کې

10. د لغمان په ولايت کې (215)

11. د ننگرهار په ولايت کې ستانکزي د دغه ولايت په لاندنيو ولسواليو کې استوگنه لري:

○ د سره رود په ولسوالۍ کې

○ د چپرهار په ولسوالۍ کې (216)

د ستانکزيو قبيلې په خپلې غير کې يو شمېر استادان، پوهان او ليکوالان او د کريکټ د لوبې اتلان روزلي دي چې کولای شو د هغو په لړ کې د لاندنيو بناغلو نومونه ياد کړو:

1. د کابل پوهنتون د ژورناليزم د پوهنځي استاد بناغلی پوهندوی نصر الله — ستانکزي چې تکړه ژورناليست او ليکوال او د څو علمي کتابونو مؤلف دی.

2. د لوی غر د ويبپاڼې چلوونکی او د پښتو ژبې لېکوال بناغلی رفيع الله ستانکزي.

3. د نگاه تلویزیون اوند اراډيو وياند بناغلی محمد نسيم ستانکزي.

4. بناغلی اسد الله ستانکزي

5. د افغانستان د ملي کريکټ د ډلې لوبغاړی بناغلی اصغر ستانکزي.

215 ستانکزي څوک دي؟ د لوی غر ويبپاڼه، د رفيع الله ستانکزي مقاله

216 معلومات مختصر د رباره اقوام و قبایل ولايت سرحدی کشور، ۳۲ مخ، د کابل چاپ

87 ستانيزي

ستانيزي هم د پښتنو د غلجيو په ټولنيز گروپ او ډله کې يوه پېژندل شوې قبېله ده چې د سليمانخيلو د قبيلې يو بناخ گڼل کېږي. ستانيزي د ننگرهار ولايت د غلجايي حصارک او د سره رود په ولسواليو او همداراز د وردگو په شمالي برخه کې استوگنه لري. د اسې روايتونه هم شته چې جبار خېل او با بکر خېل پښتانه د ستانيزيو مشهورې خانگې دي چې د کابل او جلال اباد تر مينځ سېمو کې مېشته دي. (217)

ستانيزي هم د نورو پښتنو په څېر توريالي او غيرتمن خلک دي. که څه هم د کرنې لږې ځمکې لري، خو يو شمېر يې په کوچنيو سوداگريو او يو شمېر هم په دولتي ملازمتونو بوخت دي.

د ستانيزيو د قبيلې يو وتلی ليکوال، کيسه ليکونکی او ژورناليست بناغلی محمد نسيم ستانيزي دی چې اوس د امريکې غږ راډيو د پښتو خانگې وياند هم دی.

همداراز د ستانيزي د قبيلې پورې اړوند يو بل نامتو ليکوال او سياسي شنونکی بناغلی ډاکټر احسان اذري ستانيزي دی.

88 سبري

د سبري قبېله چې ځېني وختونه د صبري په بڼه هم راغلې ده د پښتنو په کرلاڼي ټولنيز گروپ پورې يوه اړونده قبېله ده چې خلک يې د خوست ولسوالۍ د سبريو په ولسوالۍ کې چې د دغه ولايت شمال ته پرته ولسوالۍ د استوگنه لري. ختيز ته يې باک او تریزي، جنوب ته يې د خوست د ولايت مرکز او لويديز ته د منگلو د قبيلې سره گډه پوله لري. د سبريو د ولسوالۍ مرکز د يعقوبيو ښار گوټی دی.

سبري غيرتمن، ميلمه پالو نكي او په پښتني ننگ او غيرت ټينگ خلک دي. دوی د انگرېزي يرغلگرو سره د افغان - انگرېز په دري گونو جگړو کې په ميرانه جنگيدلي او هم د روسي ښکيلاکگرو په وړاندې يې خپله مېرانه او پښتو نولي په اثبات رسولي دي او د خپلې خاورې او هېواد ساتنه يې په مېرانه سره کړې ده.

د سبري د قبيلې خلک په عمومي توگه د کرنې او مالدارۍ په چارو بوخت دي. زيات شمېر ځوانان يې د غريبي او مزدورۍ لپاره د خليج عربي هيوادونو لکه: د وبي، شارجه، قطر او همداراز په سعودي عربستان کې شپې او ورځې تيروي. د دغه ځای خلک د مزرونه پوزي، پري، جاي نمازونه او ټوکري گانې او شکرونه جوړوي. د سبريو سېمه ډېره بڼه شنه، حاصلخېزه او اباده ده. د سبريو د قبيلې شمېر په تخميني ډول ۲۶۱۹ تنه ښودل

217 پښتني قبيلې، ۱۶ مخ

شوی دی.

د سبريو د قبيلې مشهور بنا خو نه او خيلو نه په لاندې ډول دي :

- بازو خيل
- صالح خېل
- ابو خېل
- غزني خېل
- خود اخېل
- انتو خېل
- سنکي خېل
- د رنامي

ماخوډ د (218، 219، 220) نه.

89 ستورياني

د ستورياني قبېله چې کله کله په ځينو پخوانيو تاريخي کتابونو کې د استرياني په بڼه يې هم نوم راغلی دی د سربني پښتنو په ټوليز گروپ کې په وصلي توگه شامله قبېله ده او د پښتونخوا په دېره اسماعيل خان کې استوگنه لري. د دوی د سېمې شمال ته شيراني، لويديز ته يې زمري، ايسوت او موسی خېل کاکړ او جنوب ته د کسراني او بلوڅو بزدارو او په ختېز کې د گنډاپور و پښتنو سره پوله لري.⁽²²¹⁾

ستورياني په عمومي توگه د سليمان غره په ختيزه برخه او د گومل د سيند په جنوبي خوا کې مېشته دي. د دوی لوی کلی د کوی بهاره په نامه ياد يږي.

مشهور او نامتوانگريزي مؤرخ مونت سټوارټ الفنسټن په خپل مشهور اثر (An Account of the Kingdom of Cabul) کې چې د بناغلي پوهاند د کتور محمد حسن کاکړ او بناغلي سر محقق نصر الله سو بمن له خوا

http://en.wikipedia.org/wiki/Sabari_District218

219 معلومات مختصر د رباره اقوام و قبایل ولايات سرحدي کشور ۵۹ مخ، کابل، ۱۳۶۳

220 پښتني قبيلې، ۱۵۸-۱۵۹ مخونه، د پېښور چاپ

221 د وړ، شير رحمن، اضلاع، ايجنسي ها و قبایل ايالت پښتو نستان، ۹۸ مخ، د قومونو او قبایلو چارو وزارت، ۱۳۶۳ کال

د کابل سلطنت بیان تر نامه لاندې یې په گډه تر جمه او د افغانستان د علومو اکاډمۍ د پښتو څېړنو د نړېوال مرکز له خوا په ۱۳۶۱ لمريز کال کې چاپ شوی دی د ستوریا نیو د قبیلې په اړوند د اسې کښلي دي :

" ستورياني تر دغو وروستيو وختونو پورې ټول کوچيان وو. د دوی سېمه په حقيقت کې د کرنې لپاره د ومره مساعده نه ده. ډېر وخت تيريري چې دوی د غه سېمه د امان د بلوڅانو نه ونېوله او ژمی به یې هلته اړول او په دوی کې به یې خپلې مېنې او رمې د موسی خېلو کاکړو سېمو ته بېولې. د غه لېر ديدنې د هغې جگړې له کبله چې د دوی او د کاکړو د یوې قومي څانگې تر مینځ شوې وې ناراحته کوونکې ثابتې شوې، په دې چې دوی مجبور وو د هغوی له سېمو نه واوړي، نو د ستوریا نیو د قبیلې نیما یې بر خې خپلې رمې وپلورلې او په کر نې یې پیل وکړ. هغې بلې بر خې یې د پخوا په څېر خپل عادت ته د وام ورکړ، خو ډېر ژر د بته اړ ویستل شول چې د هغو نورو په لاره روان شي. د نويو او پخوانيو مېشته شوو ستوریا نو تر مینځ له څو جگړو وروسته ټوله قبيله کر وند گره شوه. یوازې د وه څانگې یې تر او سه هم کو چیا نی ژوند ته د وام ورکوي او اوس هم په پسر لي کې خپل مالونه سپو ستا ته چې د سلیمان تخت په جنوب لويديز کې دی خیروي. سره له دې هم ډېر ستوریا نی تر او سه پورې سو د اکر او د مالونکو وړونکي پاتې شوي دي او د اهغسي ژوند دی چې د گر خنده پوونده وو ژوند ته نږدې دی. دوی معمولاً په خرو او غو ایا نو مالونه وړي او نږدې څلور زره کورنۍ شمیرل شوي دي." (222)

د ستورياني قبيله په ډېرو نورو بناخو نو او څانگو باندې ويشلې شوې ده چې مشهورې څانگې یې دادي : حسن زي، خان زي، شبي زي، اسما عيل زي، احمد زي، خواجه خيل، تور خيل، اکو زي، کاره زي و گدار زي.

(223)

ويل کيږي چې د غه پوونده قبيلې د کندهار او بنگال تر مینځ هم سو د اگري کوله. نن هم يو زيات شمېر ستوریا نی په هند و ستان کې استوگنه لري او د دې لپاره چې د نځې ونې او بنايسته څېرې لري نو يو شمېر یې د پوليسو په توگه د ندي تر سره کوي.

ستورياني په پښتني ننگ او غيرت ټينگ خلک دي. دوی د ودونه او رواجونه د نورو گاونډيو پښتنو په څېر دي.

د روسي مشهور اتنوگرافر ستانيسفسکي د اتنوگرافیکو معلوما توله مخې چې د شلمې پېړۍ په پيل کې یې کړي وو د ستوریا نیو د قبیلې د وگړو شمېر یې د ۳۵ زرو تنو په شا او خوا کې بنو دي. (224)

222 د کابل سلطنت بیان، د ویم ټوک ۶۳-۶۴ مخونه

<http://www.pashtunforums.com/pashtun-history-8/pashtun-tribes-521223>

224 پښتني قبیلې، د دکتور لطيف ياد تاليف، ۱۶۱-۱۶۲ مخونه، پېښور، د دانش خپرنده ویه ټولنه

90 سد وزي

سد وزي له اړه سربني پښتانه دي او د پوپلزيو د قبيلې يوه څانگه گڼل كېږي. د دغې قبيلې مورث اعلى يا ستر نېكه اسد الله خان و چې په ۹۶۵ لمريز كال زيږېدلى او په ۲۱.۱ لمريز كال يې له دې نړۍ نه سترگې پټې كړي دي. نوموړى په عوامو كې په ملك سد و مشهور و او د ده د نامه له كبله د غه قبيله په سد وزيو سره مشهوره شوه.

تاريخ حيات افغاني د سد وزيو د قبيلې په اړوند د اسې كښلي دي :

" سد وزي د پوپلزيو يوه څانگه ده. سد وزيان تر ډېره وخته پورې نه يوازې د پوپلزيو د قبيلې، بلكې د رانيو د ټولې قبيلې خانان او مشران شمېرل كېدل او جوته ده چې سد وزيان د راني قبيلو په ټولو څانگو كې د ځانگړي د رناوي نه بر خمنه قبيله گڼله كېدل، دا ځكه چې د افغانستان بنسټ ايښودونكى او واكمن لوى احمد شاه بابا عليه الر حمه د سد وزي د ټبر نه و نو ځكه سد وزيان يوه بېله قبيله گڼله كېږي، خو په اصل كې د غه قبيله د پوپلزيو د قبيلې يوه څانگه ده. " (225)

ملك سد و يو ډېر پوه او هوښيار سړى و چې د خپل قوم لپاره يې ډېر خدمتونه وكړل او په پاى كې د خپل عمر په ۷۵ كلنۍ كې يې د دې فاني نړۍ نه سترگې پټې كړې. د ملك سد و نه پنځه زامن پاتې شول چې خواجه خضر خان، مود و د خان، زعفران خان، كامران خان او بهاد رخان نو ميدل، چې بيا خواجه خضر خان د ولس او خپلې قبيلې د خلكو په خوبه په مشر تابه وټاكل شو او شل كاله يې د خپل قوم خدمت وكړ. خواجه خضر خان د وه زامن د رلودل چې يو يې خداداد سلطان او دويم يې شير خان نو مېدل. (226) تر پلار وروسته خداداد سلطان د قبيلې مشر شو چې يو باند بېره او ځيرك انسان و او د قبيلې ټولې شخړې او لانجې يې د جرگو له لارې اوارولې. خداداد سلطان د غلجيانو او ابداليانو تر مينځ پو لې د ورور گلويزو اړېكوپر بنسټ و ټاكلې او بيا يې د قبيلې مشري خپل ورور شېر خان ته وسپارله.

شېر خان د خپلې مشرۍ په وخت كې د ايران د بيگلر بيگي يا سياتي استازي سره په كندهار كې په مخالفت لاس پورې كړ. ده هم د خپل عمر په ۶۵ كلنۍ كې له دې نړۍ نه سترگې پټې كړې. تر شير خان نه وروسته يې زوى سرمست خان د سد و زيو قبيلې مشر وټاكل شو او د يرش كاله د دغې قبيلې د مشر په توگه پاتې شو، چې بيا د هغه ځاى ناستى د هغه زوى د ولت خان و، خو د دې له پاره چې نوموړى په عمر كو چنى و نو د قبيلې د مشر تابه چارې به د ده اكا حيات سلطان پر مخ بيولې. وروسته د ولت خان او د هغه زوى نظر محمد خان په كندهار كې د ايران د بيگلر بيگي گورگين د تو طيو له مخې ووژل شول. د د ولت خان تر مړينې وروسته د ده نه د وه نور زامن پاتې شول چې يو يې رستم خان او بل يې زما نخان ول. كله چې رستم خان د خپل پلار تر وژل كيد و وروسته د سد و زيو

225 تاريخ حيات افغاني، دويم چاپ ۱۴۲ نه تر ۱۵۲ پورې مخونه، پېښور، د انش

226 پښتانه د تاريخ په رڼا كې، ۱۲۷۸-۱۲۷۹ مخونه

د قبیلې مشر شو، نو دى هم د ظالم گورگین له خوا ووژل شو. په دغه وخت کې د سد و زیو قبيله بې مشره پا تې شوه.

په ۲۹۱ هجري کال کې د حیات سلطان زوی عبد الله خان او د هغه زوی اسد الله خان چې ملتان ته تللی ول له ملتان نه بېرته کندهار ته راغلل او عبد الله خان د دغې قبیلې مشري یې په غاړه واخیستله. عبد الله خان او زوی یې اسد الله خان بیا هرات ته ولاړل، خو د هرات گورنر عباس قلبي خان د واره بندیان کړل. په دغه وخت کې د هرات قزلباشانو د عباس قلبي خان پر خلاف بغاوت وکړ او عباس قلبي خان هم مجبور شو چې له هراته وتبتي. په دې وخت کې عبد الله خان او زوی یې اسد الله خان چې د عباس قلبي خان په بند یخانه کې بندیان ول د عباس قلبي خان د تیبنتې سره سم له بند یخاني وتبنتیدل او غرونو ته وختل او په بغاوت یې لاس پورې کړ او بیا د هرات د نیولو لپاره د بنار په لور وروخو خیدل. له بناره یو فرسخ لیرې د سد و زیو او ایرانیا نو تر منځ جگړه ونښته چې په نتیجه کې ایراني حاکم جعفر خان نیول شو او سد و زیانو بنار محاصره کړ او په دې توگه د هرات بنار سد و زیو ته په لاس ورغی. وروسته اسد الله خان سد و زیو د فراه په جگړه کې د محمود له خوا ووژل شو.

تر دې پېښو وروسته عبد الله خان سد و زیو هم وفات شوا و بیاد خلکو په اتفاق سره زمانخان د سد و زیو د قبیلې مشري پر غاړه واخیسته او د ایراني پوځو سره په مېرانه و جنگېد. د ده زوی ذوالفقار خان هم د ایرانیا نو سره ډېرې جگړې وکړې.

تر هغه وروسته د سد و زیو په قبيله کې لوی احمد شاه بابا د ۱۷۴۷ نه تر ۱۷۷۳ زېږد پزه پورې د افغانستان واکمن شو او یوه ستره امپراتوري یې جوړه کړه چې په تاریخ کې د د رانیانو د امپراتوري په نامه سره مشهوره ده چې د دې امپراتوري لمن په لوید پز کې تر اصفهان او نیشاپور، په ختیز کې تر کشمېر، لاهور پنجاب او ډیلي پورې او په شمال کې تر مروې او بخارا پورې پراخه وه.

پته دې نه وي چې سد و زیان، د رانیان او ابدالیان په مجموع کې سره توپیر نلري او د یو ټبر او یوه پلار اولاده گنل کېږي، خو یوازې د ا چې سد و زیو د پوپلزیو د قبیلې یوه څانگه ده. لوی احمد شاه بابا په تاریخ کې کله د سد و زیو، کله د ابدالی او کله د د رانی په نومونو او لقبونو سره یاد شوی دی. (227)

نن ورځ د سد و زیو د قبیلې پورې اړوند خلک په کندهار، هرات، فراه، هیلمند، زابل، کابل، ایران، پېښور، پښتونخوا، کوپته، لاهور، ملتان، کر اچی، ډېره جاتو، کشمیر، هند او ډېرو بهرنیو هیوادونو کې استوگنه لري.

91 سرکانې

زموږ پښت پوهان او نسب پېژندونکي د سرکانې قبيله د پښتنو په سربني ټولنيز گروپ پورې يوه اړونده

227 پښتني قبيلې، ۱۶۲، ۱۶۳، ۱۶۴ مخونه، د ویم چاپ، پېښور، د انش

قبيله گنهي چې په الكوزيو ور گډيږي. د اسې ويل كيږي چې د د وې اصلي ټاټوبي كندهار و، خو وروسته بيا د ځينو عواملو په وجه يې خپل اصلي ټاټوبي پريښي اوكونه ته راغلي دي او د دغه ولايت د سرکانو په ولسوالۍ كې مېشته دي چې د دغې ولسوالۍ نوم هم د د وې د قبيلې په وجه د سرکاني د ولسوالۍ په نامه سره يادېږي. د سرکانو ولسوالي د كونړ په مركزي برخه كې پرته ده چې په جنوب كې د پښتونخوا سره گډه پوله لري. په دغې ولسوالۍ كې ۲۴۲ تنه او سيږي چې زيات شمېر يې په سرکاني قبيلې پورې تړلي خلك دي. د غې ولسوالۍ مركز د سرکانو كلي دي. (228)

د سرکانو شمال ته د كونړ سيند بهيږي چې د دغې ولسوالۍ ډېرې لږې برخې خړوبوي. په دغه سيمه كې وچكالي او د اوبو نشتوالی د خلكو ډېره لويه ستونزه ده او تقریباً په سلو كې ۷ ځمكې يې د وچكالي او د اوبو نشتوالي له كبله شاري او بنجرې پرته دي، له همدې كبله يې گڼ شمېر خلك بېوزله دي. د سرکانو ولسوالي د كونړ ولايت د مركز اسعد اباد نه ۱۱ كيلو متره واټن لري. د د وې په ولسوالۍ كې اووه لوی كلي شته. (229)

د دغې ولسوالۍ خلك سره له دې چې ځمكې يې لږې او بې اوبو دي نو په كرنې او مالدارۍ باندې خپل ژوند مخ ته بيايي. د د وې څاروي غواگانې، پسونه، وزې او خره دي. سرکاني ميله پالونكي، د علم او پوهې مېنه وال او د خپل گران هېواد افغانستان سره ډېره مېنه لري. د وې د انگرېزي بنكيلاگرو سره د افغان-انگرېز په دري گونو جگړو كې په ميړانه جنگيدلي او هم د روسي بلوسگرو په وړاندې يې خپل ټېرونه د هېواد د ساتنې لپاره سپر كړي او خپله هيوادنۍ دنده يې په زړورتيا او پښتو نولۍ سره سرته رسولې ده. د د وې د هېواد پالنې يوه ستره بېلگه ده چې د روسانو سره په جگړې كې د د وې په سلو كې ۹ كورونه بمبار شوي او له مينځه تللي دي. د دغې ولسوالۍ ډېر خلك اوس هم په پښتونخوا او پاکستان كې د مهاجرت شپې اوو رځې تيروي، په تېره بيا ډېر ځوانان يې په پاکستان او پښتونخوا كې په مزد وريو او غريبو اخته دي.

د سرکانو په ولسوالۍ كې يوه لیسې او څولو مړني بنو نځي شته، خود بنو ونكو شمېر يې لږ دی. د دغې ولسوالۍ خلك د څښاك پاكي او به نلري او په سلو كې ۸ خلك يې د سيند له اوبو نه د څښاك او پخلي لپاره گټه اخلي.

د سرکانو د ولسوالۍ سر بېره يو شمېر سرکاني د كونړ ولايت په اسمار كې هم استوگنه لري. (230) همداراز د كونړ په ولايت سر بېره، سرکاني د الكوزيو د قبيلې د يوه بناخ په توگه د افغانستان په لويديز او جنوب لوېديز كې ستوگنه لري. (231)

http://en.wikipedia.org/wiki/Sirkanay_District228

http://www.aims.org.af/afg/dist_profiles/unhcr_district_profiles/eastern/kunar/sirkanay.pdf229

230 معلومات مختصر د رباره اقوام و قبایل سرحدی کشور، ۲۲ مخ

231 پښتني قبيلې، ۱۶۵ مخ، د وهم چاپ، پېښور. د دانش خپرندويه ټولنه

92 سرواڼې يا شېرواڼې

زموږ پښت پو ښان او نسب پيژندونکي سرواڼې د پښتنو د بيټنيو په ټولنيز گروپ پورې تړي. د پښتني د ود پزې شجرې پر بنسټ بيټ نيکه ډېر مشهور نيکه تېر شوی دی او له پخوا زمانې نه مؤرخانو د د ه نوم او حال ليکلی دی. په پښتني عنعنه کې هم بيټ نيکه خورالوی پښتون او مشهور ستانه او نيکه گڼل شوی دی. (232)

د سرواڼې قبيلې خلکو ته په هندوستان او پاکستان کې شېرواڼې هم وايي. د سرواڼيو د قبيلې يادونه او ذکر د هند د مغولي واکمنانو هر يوه جلال الدين محمد اکبر (۹۲۳ .. ۱۴۱) هجري، نورالدين جهانگير (۱۴۱ .. ۳۷۱) هجري و شاهجهان (۳۷۱ .. ۶۸۱) هجري د د وړې په مهمو تاريخي کتابونو لکه تحفه اکبر شاهي يا تاريخ شير شاهي کې چې مؤلف يې پښتون عباس خان سرواڼې دی او د مغولي واکمن جلال الدين محمد اکبر په امر يې په ۹۹۴ هجري کال کښلی دی، په تاريخ خانجانهي و مخزن افغاني کې چې مؤلف يې پښتون نعمت الله هروي نورزی دی، په تاريخ د اودي کې چې مؤلف يې يو تن پښتون عبد الله دی او هم د شاهجهان د د وړي (۳۷۱ .. ۶۸۱) هجري په مهم تاريخي کتاب تاريخ شاهي کې چې په تاريخ سلاطين افغانه سره شهرت لري او د يوه تن پښتون تاريخپوه احمد يادگار له خوا چې د هند د بنگال وروستي پښتون واکمن د اود شاه کرلاڼې (۹۸ .. ۹۸۳) هجري په امر يې کښلی دی راغلی دی.

په هندوستان کې د پښتنو واکمنانو يعنې لوديانو او سوريانو د واکمنۍ په وخت کې هم يو ډېر شمېر لورپورې افسران، چارواکي او امراد سرواڼې په قبيلې پورې اړه درلوده چې په هغو کې د ملو خان سرواڼې، فتح خان سرواڼې، دريا خان سرواڼې، د اود خان سرواڼې، سکندر شاه سرواڼې او ابراهيم سرواڼې نومونه دي د ولورپورې ي. (233)

تاريخ حيات افغاني د سرواڼې قبيلې په اړوند داسي کښلی دی :

"ويل کيږي چې د شهاب الدين غوري د واکمنۍ يا ترهغه لږ وروسته د سرواڼې قبيلې د د رابڼ او چود هوان شا او خوا سېمې ونيولې او د دغه ځای ځمکې يې په خپله قبضه کې راوستلې او د دغه قوم مشري د سريپال کورنۍ په تېره بيا د شيخ مليح قتال کورنۍ ته ورکړل شوه. د رابڼ له ډېرې مودې راهسې ږنگ پروت او هغه د رابڼ چې اوس اباد دی شيخ قتال سرواڼې و د ان کړی دی چې په شمالي د روزه کې يې تر اوسه پورې د نوموړي شيخ نښان موجود دی. په پخوا وختونو کې د د رابڼ ښار اباد او ډېرې بنايسته او ښکلې ودانۍ يې لرلې چې اوس د روانو اوبو او شنو ونو نه پرته بله کومه ښکلانه ده ورته پاتې. سرواڼيو ډېره موده پر دغه ځای باندې ولکه درلودله، خو د هند د مغولي واکمن همايون د واکمنۍ په وخت کې له دغه ځايه ووتل او د دوی د وتلو لپاره د وه لاملونه موجود ول

232 پښتني قبيلې، ۵۹ مخ، د دانش چاپ، پېښور

233 تاريخ شاهي يا تاريخ سلاطين افغانه، د احمد يادگار تاليف، رابيل ايشياتيک سوسائټي اف بنگال، ۱۹۳۹ ميلادي کلکته، د فهرست الرجال برخه

لومړی د دوی د شمېر لږوالی او کمزوري، د ویم د دوی ماتې. لومړی علت یعنې د دوی د کمزوري علت د او چې د ستوریو د قبیلې او سروانیو تر مینځ د پښتني ننگ او غیرت په وجه لاندې را مینځ ته شوه چې په نتیجه کې په جگړې بدله شوه او په زاړه د رابن کې د د اوړو خواو و تر مینځ خونړی جگړه پېښه شوه چې له د اوړو خواوو نه پکې ډېر کسان ووژل شول او کله چې د د اوړو خواوو پاتې کسانو د غه حالت او مړي ولیدل و ډېر پشیمان او نوره یې جگړه مناسبه ونه گڼله او د یو او بل له وژلو نه یې لاس واخیست او هرې قبیلې خپل مړي چې په زرگونو تنه ول په کوچنیو کوچنیو قبرونو کې بنځ کړل او بېرته خپلو استوگنځایونو ته ستانه شول. د دغې جگړې نتیجه د ا شوه چې له هغې ورځې نه د ستوریو او سروانیو شمېر ډېر لږ او تر هغې اند ازې پورې کمزوري شول چې د خپل هیڅ مخالف قوم او قبیلې سره یې سیالي نه شوه کولای. تر هغه ورسته د همایون پاچا د واکمنۍ په پیل کې کله چې د میاخیلو لوحاڼي (لوانې) بناخ او بختیارو په پاتې سروانیو یرغل وکړ، چې تر لږې مقابلې وروسته یو شمېر سروانې ووژل شول او پاتې یې مغلوب او د د رابن له سېمې یې لاس لند شو او د غه سېمه د میاخیلو او بختیارو د قبیلو لاس ته ورغله او سروانې چې ډېر لږ پاتې ول ځینې یې خواره او ځینې یې مالېر کوټلې ته چې اوس د هند د پنجاب په ایالت کې سرهند ته نږدې موقعیت لري ولاړل. " (234)

تر هغه ځایه چې ما د دې مقالې لیکوال د سروانیو په اړوند څېړنه وکړه نو دوی د پښتونخوا یا لټ په دې ډله کې شامل شول، د کاکا صاحب د زیارت په سپین کانی کې او د خیر اباد د سیمې په امیرو او اټک کې، د پاکستان د پنجاب د واه د سېمې په چکاره نومي ځای کې، د ملتان په افغان کالوني نومي ځای کې، گو جر انواله، د جهيلم په افغان اباد او سیالکوټ کې او د هند و سټان د هر یا نا د ایالت په کر نال او د پنجاب د ایالت د مالیر کوټله په سېمه کې ا ستو گنه لري. (235)

92.1 د هند مالېر کوټله په سیمه میشته سروانې

د مالیر کوټله سېمه د هند د پنجاب ایالت د سنگرور د ولسوالۍ یا ډیسټرکټ پورې یوه اړونده سېمه ده چې د هند د خپلواکۍ ۱۹۴۷ عیسوي کاله پورې د سروانیو پښتنو یو ریاست گڼل کیده او سروانې پښتانه د دغې سېمې نو ابان ول. که چیرې د مالېر کوټلې د سروانیو د نسب شجره وگورو نو دوی په اصل کې پښتانه بیټني دي چې لو مړي په افغانستان کې او سیدل بیا له هغه ځایه د سلطان شهاب الدین غوري د واکمنۍ په وخت کې یې د د رابن او چود هوان سېمې چې اوس د پښتونخوا په دېرېه اسماعیل خان کې دي په خپله ولکه کې راوستلې.

په دغه وخت کې د سروانیو یو مشهور تن چې شیخ صد رالدین نو مېد او په صد ر جهان مشهور او ډېر عابد او له خدایه یې وېره درلود له په ۱۶۶۹ میلادي کال کې چې د ۷۸۶ هجري کال سره سمون خوري د خپل اصلي ټاټوبي

234 تاریخ حیات افغانی، پښتو ژباړه، ۳۱۶ مخ، دانش، پېښور

http://en.wikipedia.org/wiki/Sherwani_tribe 235

د رابن نه د هند وستان خواته د سياحت لپاره رهي شو. كله چې د مالېر سيمې ته ورسيد او د ستلج د سيند د يوې ويالې پر غاړه يې چې جهوم يې بولي او اثار يې اوس هم ليدل كېږي يوه خپره وډانه او هلته د خداي په عبادت بوخت شو. په دغه وخت كې د هند پښتون واکمن سلطان بهلول لودي لا واکمني ته نه ورسيدلی.

يوه ورځ سلطان بهلول لودي د سر هند د سيمې نه ډهلي ته روان و چې پر دغه عبادتخي باندې ور برابر شو او د شيخ صدر جهان سر واني زهد او تقواي پرې ډېره اغېزه وکړه او په زړه کې يې وويل که چېرې زه د ډهلي او اګرې واکمني تر لاسه کړم نو خپله لور به ده ته ور نکاح کړم. ډهلي ته د رسيدلو سره سم د سلطان بهلول لودي ارمان پوره شو او د هند وستان واکمني يې تر لاسه کړه. سلطان بهلول چې پر پښتو او پښتو نولۍ باندې ټينګ ولاړ و پر خپلې پخوانۍ ژمنې يې وفا وکړه او خپله لور يې شيخ صدر جهان ته ور په نکاح کړه او د هغه د گوزارې لپاره يې ده ته ۱۲ ستر کلي او ۵۶ کوچنۍ سېمې ورکړې او هم يې د واده لپاره ټول سامانونه اوشيان ورته ور وليږل. شيخ صدر جهان وروسته بيا يو کلی وډان کړ او مالېر يې نوم پرې کېښود چې همد اوس هم په مالېر کوټله سره شهرت لري.

داسي ويل كېږي چې نو موږي شيخ وروسته بيا د کپور تله سېمې د رئيس بهرام له لور سره هم واده وکړ چې د بهلول لودي له لور نه يې د حسن او د بهرام د لور نه يې د عيسی او موسی په نامه دوه زامن پيدا شول.

شيخ صدر جهان په ۱۵۱۵ عيسوي کال کې د ۷۱ کلو نو په عمر له دې نړۍ نه سترگې پټې کړې او په مالېر کوټله کې خاورو ته وسپارل شو چې زيارت يې اوس هم د خاصواو عامو زيارتخي دی. د شيخ صدر جهان تر مړينې وروسته دده زوی حسن د خپل پلار په خېر فقيرانه ژوند تېراوه او د خپل پلار د مزار خدمت يې پر غاړه واخيست او عيسی او موسی د مالېر کوټله د سيمې د رياست او نوابۍ چارې پر غاړه واخيستې. موسی کوم او لاد نه درلود او بې او لاده مړ شو. عيسی هم په ۱۵۳۸ عيسوي کال کې وفات شو، خو د هغه تر مړينې وروسته دده يوازینی زوی شاه محمد خان د مالېر کوټله د سيمې د نوابۍ چارې پر غاړه واخيستې. د شاه محمد خان تر مړينې وروسته په ۱۵۴۵ عيسوي کال کې د هغه مشر زوی معد وډان چې په خواجه اسحق مشهور د مالېر کوټله د سيمې نواب شو.

د خواجه معد وډان تر مړينې وروسته په ۱۵۶۶ عيسوي کال کې د مالير کوټله د رياست چارې دده زوی نواب فتح محمد خان ته په لاس ورغلې. د نواب فتح محمد خان تر مړينې وروسته په ۱۶۱۶ ميلادي کال کې دده زوی نواب محمد بازید خان چې يو ډېر زړور سړی و د مالېر کوټله د سيمې نواب شو. محمد بازید خان خلور زمان درلود ل چې فيروز خان، اختيار خان، سرور خان او حسين خان نومېدل. د محمد بازید خان تر مړينې وروسته د هغه مشر زوی نواب فيروز خان د دغې سيمې د نوابۍ پر گدۍ ډډه ولگوله. د نواب بازید خان نه وروسته نواب شير محمد خان نواب شو. ده هم اووه زامن درلودل چې د هغه تر وفات وروسته دده زوی نواب غلام حسين خان د نواب په توگه دنده تر سره کوله چې بيا تر هغه وروسته نواب جمال خان نواب شو. تر نواب جمال خان نه وروسته په تير تيب سره يو په بل پسې د نوابۍ چارې نواب بهيکن خان، نواب بهادر خان، نواب عمر خان، نواب اسد الله خان، نواب

وزير خان، نواب محبوب عليخان، نواب سكندر علي خان، نواب غلام محمد خان او نواب ابراهيم علي خان. ته وسپارل شوي.

په او سني وخت د د غوسه واني نو ابا نو د كورنۍ نه يو هم نصرت اكرام خان د ي چې د پنجاب په كابينه كې د سپورت او بدني و زني وزير دى. (236)

92.2 سر واني د قبيلې خيلونه

د د غې قبيلې ځيني بناخونه او څانگې په لاندې ډول دي: سرپيال، سيني، بلي، جعفري، سوري، حسن خيل، هديا، يو نس خيل، ايوب زي، د وي خيل، خضر خيل، زكوزي، يوسف خيل، متاخيل، پوپي زي، ناهر زي، اموت، چنان زي، اجاخيل، هدي وزي، ماما خيل، بهدين خيل، هوتي زي، هارون خيل، كزولي، محمود زي، اميک، اليک، احمد خيل گداي، علي خيل، ظهر خيل، اغوك خيل، مموزي او نور. (237)

93 سرپيال

سرپيال له اړه بيټني پښتانه او د سر وانيو پښتنو يو بناخ گڼل كېږي. د اسې ويل كېږي چې د سر واني قبيلې د سر پيال د بناخ نه شيخ صدرالدين چې وروسته په صدر جهان سره مشهور شو او يو عابد پر هيز گاره انسان و د خپل اصلي ټاټوبي د رابن نه چې د پښتونخوا په دېره اسما عيل خان كې پروت دى په ۱۴۶۹ ميلادي كال كې چې د ۷۸۶ هجري كال سره سمون خوري د هندوستان خواته د سياحت لپاره رهي شو.

كله چې د مالېر سيمې ته ورسيد او د ستلج د سيند د يوې ويالې پر غاړه يې چې جهوم يې بولي او اثار يې اوس هم ليدل كېږي يوه خپره ودانه او هلته د خداي په عبادت بوخت شو. په دغه وخت كې د هند پښتون واکمن سلطان بهلول لودي لا واکمني ته نه ورسيدلى. يوه ورځ سلطان بهلول لودي د سر هند د سيمې نه ډهلي ته روان و چې پر دغه عبادتخي باندې وربرابر شو او د شيخ صدر جهان سر واني زهد او تقواي پرې ډېره اغېزه وکړه او په زړه كې يې وويل كه چېرې زه د ډهلي او اگري واکمني تر لاسه كړم نو خپله لور به ده ته ورپه نکاح كړم.

ډهلي ته د رسيدلو سره سم د سلطان بهلول لودي ارمان پوره شو او د هندوستان واکمني يې تر لاسه كړه. سلطان بهلول چې پر پښتو او پښتو نولۍ باندې ټينگ ولاړ و پر خپلې پخوانۍ ژمنې يې وفا وکړه او خپله لور يې شيخ صدر جهان ته ورپه نکاح كړه او د هغه د گوزارې لپاره يې ده ته ۱۲ ستر كلي او ۵۶ كوچنې سيمې ورکړې او هم يې د واده لپاره ټول سامانونه او شيان ورته ور وليږل.

236میزان، ۶۵ گڼه، ۲... ميلادي، د مالېر كوټله د سيمې افغاني نوابان او د دوى رياست، د ډهلي چاپ، هندوستان

237 تاريخ حيات افغاني، ۳۱۷ مخ

شیخ صدر جهان وروسته بیا یو کلی و د ان کړ او مالېر یې نوم پرې کېښود چې همد اوس هم په مالېر کو ټله سره شهرت لري. د اسی ویل کېږي چې نو مورې شیخ وروسته بیا د کپور ټله سېمې د رئیس بهرام له لور سره هم واده وکړ چې د بهلول لودی له لور نه یې د حسن او د بهرام د لور نه یې د عیسی او موسی په نامه د وه زامن پیدا شول. شیخ صدر جهان په ۱۵۱۵ عیسوي کال کې د ۷۱ کلو نو په عمر له دې نړۍ نه سترگې پټې کړې او په مالېر کو ټله کې خاورو ته وسپارل شو چې زیارت یې اوس هم د خاصوا و عامو زیارتخۍ دی. (238)

د شیخ صدر جهان تر مړینې وروسته د ده زوی حسن د خپل پلار په خپر فقیرانه ژوند تېراوه او د خپل پلار د مزار خدمت یې پر غاړه واخیست او عیسی او موسی د مالېر کو ټله د سیمې د ریاست او نوابۍ چارې پر غاړه واخیستې. موسی کوم او لاد نه درلود او بې او لاده مړ شو. عیسی هم په ۱۵۳۸ عیسوي کال کې وفات شو، خو د هغه تر مړینې وروسته د ده یوازینی زوی شاه محمد خان د مالېر کو ټله د سیمې د نوابۍ چارې پر غاړه واخیستې. د شاه محمد خان تر مړینې وروسته په ۱۵۴۵ عیسوي کال کې د هغه مشر زوی معد و د خان چې په خواجه اسحق مشهور د مالېر کو ټله د سیمې نواب شو.

د خواجه معد و د خان تر مړینې وروسته په ۱۵۶۶ عیسوي کال کې د مالیر کو ټله د ریاست چارې د ده زوی نواب فتح محمد خان ته په لاس ورغلې. د نواب فتح محمد خان تر مړینې وروسته په ۱۶۰۱ میلادي کال کې د ده زوی نواب محمد بازید خان چې یو ډېر زړور سړی و د مالېر کو ټله د سیمې نواب شو. محمد بازید خان څلور زامن درلودل چې فیروز خان، اختیار خان، سرور خان او حسین خان نو مېدل. د محمد بازید خان تر مړینې وروسته د هغه مشر زوی نواب فیروز خان د دغې سیمې د نوابۍ پر گدۍ ډډه ولگوله. د نواب بازید خان نه وروسته نواب شیر محمد خان نواب شو.

د ده هم اووه زامن درلودل چې د هغه تر وفات وروسته د ده زوی نواب غلام حسین خان د نواب په توگه دنده تر سره کوله چې بیا تر هغه وروسته نواب جمال خان نواب شو. تر نواب جمال خان نه وروسته په ترتیب سره یو په بل پسې د نوابۍ چارې نواب بهیکن خان، نواب بهادر خان، نواب عمر خان، نواب اسد الله خان، نواب وزیر خان، نواب محبوب علیخان، نواب سکندر علی خان، نواب غلام محمد خان او نواب ابراهیم علی خان ته وسپارل شوې. (239)

په او سني وخت د دغوسر وانی نو ابا نو د کورنۍ نه یو هم نصرت اکرام خان دی چې د پنجاب په کابینه کې د سپورت او بدني و زني وزیر دی.

لنډه دا چې د سر وانیو پښتنو د سر بیال بناخ اوس هم هند د پنجاب ایالت د مالیر کو ټله په سېمه کې استوگنه لري. زه د دې مقالې لیکوال دغې سیمې ته د وه ځلې تللی وم. یو ځلې د ۱۹۷۵ میلادي کال د لوی اختر په ورځو کې کله چې هغه مهال مې په پنجاب پوهنتون کې چې د چند یگره په بناک کې پروت دی خپلې زده کړې کولې او د مالېر

238 تا ریخ حیات افغاني، د پېښور چاپ، ۳۱۸، ۳۱۹، ۳۲. مخونه

239 میزان، د ۲۰۰۰ میلادي کال د نوامبر ۳، د ډهلي چاپ

کو ټله د نوابانو د کورنۍ سره مې د دوی په محل کې چې په شیش محل سره مشهور و و لیدل او د نواب کورنۍ میلستیا راکړه. د ویم ځل د ۲... میلادي کال د د سمبر په میاشت کې کله چې ماد خپلې کورنۍ سره د هند وستان په پلازمینې ډهلي کې د مها جرت شپې او ورځې تېرولې نو په یوه علمي سیمینار کې د گډون له پاره د پنجاب د پتیالې بنار پنجابي پوهنتون ته تللی و م نو د پنجابي پوهنتون له خوا د مالېر کو ټلې د تللو زمېنه برابره او هلته مویوه ورځ تېره کړه او په هغه وخت کې مو د سروانیو د قبیلې د سرپال بناخ د نوابانو د کورنۍ د یوتن سره چې نصرت اکرام خان نومېد او د پنجاب په کابینه کې د سپورت وزیر و ولیدل. (240)

94 سربني

د غه قبایل د خپل ستر نېکه سربن په نامه په سربني یا سربنيو پښتنو سره شهرت لري. سربن په پښتنو کې خورا مشهور نېکه تېر شوی دی او له پخوا زمانو نه مورخانو د ده نوم او حال لیکلی دی. په پښتني عنعنې کې هم دا سړی خورا لوی پښتون او مشهور نېکه گڼل کېږي. د دې عنعنې تصدیق په پخوانیو مورخینو کې ابو الفضل علامي (۱... هجري) د مغولي واکمن اکبر د دربار مؤرخ په خپل تاریخي اثر ائین اکبري کې په دې ډول کړی دی چې "په پښتنو کې د رې وروڼه بېټنی، سربن او غرغبت ډېر مشهور نېکو نه دي." (241)

د روایتونو له مخې سربن د قیس عبد الرشید زوی او د غرغبت او شیخ بیټني ورور دی. ویل کېږي چې د سربن نوم په اصل کې ابراهیم و، خو په سربن مشهور شو. د دې وجه دا وه چې د ده اولاد نه و او په دې خبره به تل غمجن او پرېشانه و، نو ځکه بېټ نېکه ده ته خپل زوی اسماعیل ورکړ. (242)

سلیمان ماکو په خپل مشهور اثر تذکرت الاولیاء کې چې له (۲۱۲ هجري) وروسته لېکل شوی دی د شیخ بیټني او د ده د ورور سربن ذکر داسې کوي چې "نقل هسې کاندې یارانو چې په روزگار د شیخ بیټني د ده ورور چې سربن نومېد او پر شیخ بیټني هم خورا گران و، سربن نه درلودل زمان او هر کله به یې ویل خپل ورور ته. بیټني خپل زوی اسماعیل ورکا او لوی سو د سربن پر کاله. خداي مهربان د اسماعیل په برکت سربن ته نصیب کړل د و مره زمان چې اوس سو گڼون د هغو..." (243)

ویل کېږي چې د اسماعیل اولاد ه هم په سربنو ورگډېږي او ذکر یې په "مرات الافغانه" کې د سربني اولیاوو په لړ کې موجود دی. (244)

240 د مقالې د لېکوال شخصي یاد بنټو نه

241 ائین اکبري، لومړی ټوک، ۱۹۱ مخ

242 پښتانه د تاریخ په رڼا کې، ۱۲۶۶ مخ

243 عبد الحی حبیبی، د پښتو ادبیا تو تاریخ، د و هم ټوک، ۶۲ مخ، کابل ۱۳۴۲ کال

244 پښتانه د تاریخ په رڼا کې، ۱۲۶۶ مخ

سړ بن د وه زامن د رلود ل چې د يوه نوم شر خبون يا بنر خبون (شرف الدين) او د بل نوم خر بنبون (خير الدين) و. د بنر خبون (شرف الدين) د ژوند د حالاتو كومه پته نشته، خو د خر بنبون (خير الدين) څه لږ شان حال په پته خزانه كې موجود دى. د پټې خزانه مطابق شيخ خر بنبون په ۱۱ هجري كال كې وفات شوى دى. (245)

خر بنبون هم د خپل تره (اكا) شيخ بيټني په څېر يو نېك او خداى لمانځونكى انسان او د پاك خداى په عبادت به لگياو. ويل كېږي چې دى د كسي په غره كې او سپد ه. د رو ايتو نو له مخې د شيخ خر بنبون د ژوند انه په زمانه كې د هغه پلار او تره (اكا) يعنې (سړ بن او بيټ نېكه) لا ژوندي وو او دوى ټول سره په يو ځاى كې او سپدل، خو څه موده وروسته خر بنبون د خپل پلار او اكا په اجازت د خپلو اولادونو سره د كسي د غره نه د غورې مرغى په لور په كچه لاړ او هورې مېشته شو. (246)

لنډه دا چې د سړ بن اولاد ه چې په سړ بنو سره مشهوره ده په لاندنيو قبيلو وېشلې شوې ده :

ابداليان، ترين، شيراني، بابر، هرپيال، جلواني، غرشين، ميانه، بړيخ، پوپلزي، باركزي، اڅكزي، اسحاقزي، موسى زي، نورزي، اليزي، ادوزي، خاكواني، ماكو، يوسفزي، مندر، تركلاني يا تركاني، گگياني، مومند، د اودزي، غوريا خيل، څمكني، زيراني، محمدزي، ملاگوري، خيشكي، كتاني، مهمنزي، كاسيان، شينواري، ستورياني، سركاني او نور---

95 سلطان خېل (غلخي)

د سلطان خېلو په نامه د غه قېله غلخي پښتانه او د سليمان خېلو د قبيلې په لوى ټبر پورې اړه لري. د افغانستان نامتو محقق بناغلى محمد ولي ځلمى په خپل اثر د غزني تاريخي جغرافيه كې د سلطان خېلو د قبيلې په اړوند داسې ليكي :

سلطان خيل غلجي پښتانه او د سليمان خېلو په قبيلې پورې يوه اړوند قېله ده چې د غزني ولايت د سلطان خېلو په علاقه كې استوگنه لري، نو ځكه د غه علاقه اري د سلطان خېلو قبيلې د استوگنې له كبله په همدې نامه نومول شوې ده. د سلطان خېلو د قبيلې زياتره برخه کوچيان او لږ شمېر يې مېشته خلك دي. د سلطان خېلو د قبيلې زياتره برخه خلك ژمى په نورو ولايتونو كې تېروي. دوى ډېر زړر، توريالي او په خپلو دودونو او رواجونو ټينگ دي. (247)

245 پته خزانه، د محمد هوتک بن د اؤد تالیف، ۲۲ مخ، ۱۳۳۹ هري، کابل

246 غوره مرغى، د کلات په سهيلي برخه كې د سره غره له جنوبي اړخه پيليري او د لويديز خواته تر ارغستانه بيا د كورك تر غره پورې د كاكړستان او كسي او سليمان غره پورې سېمه ده. (ليكوال)

247 محمد ولي ځلمى، د غزني تاريخي جغرافيه، ۱۶۸-۱۶۹ او ۱۷. مخونه، د كابل چاپ، ۱۳۶۲ كال

د سلطان خېلو د قبيلې د سيمې شمال ته د پکتیکا ولايت د ډېله او د غزني ولايت د اب بند ولسوالۍ، جنوب ته يې د پکتيا ولايت د زرمټ ولسوالي چې پښتانه يې زرمه هم بولي، ختېز ته يې کتواز او او منه او لويد بز ته يې د مقر ولاړې او به موقعت لري.

د سلطانخېلو د علاقداری اب او هوا په اوړي کې معتدله او په ژمي کې يخه ده، واوره پکې اوړي. په پسرلي او مني کې يې هوا معتدله او په دوبي کې وچه وي. او به يې د کارپزونو، چينو او رودونو نه برابري چې د خېلو وړ دي. د دې سره سره چې د غه سېمه پرېمانه او به نه لري، خو بيا هم غنم، او ربشي، جوار، مشنگ او می په پوره اندازه پکې کرل کېږي.

همدراز په او منه، ډېله او خوشامند کې هم ډېر شمېر سلطان خېلو کو چيان استوگنه لري. (248)

96 سلطان خېلو (نيازي)

د سلطان خېلو په نامه د ویمه قبيله په اصل کې د نيازيو د قبيلې د سرهنگ او لاده ده. تاريخ حیات افغاني او پښتانه د تاريخ په رڼا کې مشهور تاريخي کتا بو نو هم په اتفاق سره وايي چې د سلطان خېلو قبيله د سرهنگ اولاده گڼل کېږي چې په پيل کې د خېلو قبيلې د نورو خلکو سره د ميانوالي په سېمه کې مېشته وو، خو ډېر کله د مخه په هغه ځای کې د کورنيو شخړو په وجه د خټکو غره ته نږدې مېشته شول او د عيسی خېلو په سلا او مشوره يې شاپرې ځمکې ابادې کړې. (249)

د سلطان خېلو د قبيلې مشهورې خانگې دادي:

زنگي خېلو، شهابي خېلو، باجو خېلو، جلو خېلو، خدر خېلو، سامي خېلو، نظم خېلو، نظر خېلو، سنجر خېلو، د او د خېلو، هندال خېلو، ميداد خېلو، پهار خېلو، شېر خېلو، گداخېلو او اغزر خېلو. (250)

97 سلېمان خېلو

زموږ پښت پوهان او توکم پېژندونکي سلیمانخېلو د غلجيو د قبيلې د ټولنيز گروپ نه يوه مهمه قبيله گڼي. د غلجيو په ټولنيز گروپ کې د نورو قبيلو په پرتله د سلیمانخېلو قبيله د شمېرا و وگړو له مخې هم يوه لويه قبيله گڼله شوې ده چې د ټولو وگړو شمېر يې ۱۳۰۰۰ تنه بنودل شوی دي. د سلیمان خېلو عنعنوي ټاټوبي د پکتیکا او سنی

248 پښتني قبيلې، ۱۷ مخ، د پېښور چاپ

249 پښتانه د تاريخ په رڼا کې ۱۳۵۵ مخ او تاريخ حیات افغاني ۶۳۵ مخ د پېښور چاپ

250 پښتني قبيلې، ۱۷۱ مخ، د نسب ونه

ولایت دی او زیاتره سلیمان خیل د دغه ولایت د کتواز، وازی خوا، میتاخان او د او منې په ولسوالیو کې استوګنه لري.

د سلیمانخیلو د قبیلې یو شمېر خلک د پکتیا ولایت په مرکز گرد بز او د زرمت او څمکنیو په ولسوالیو کې هم استوګنه لري او د اسی ویل کيږي چې د زرمت ولسوالۍ تقریباً په برخه په تېره بیا سهیلی برخه یې د سلیمان خېلو نه ډکه ده (251) د سلیمانخیلو یو شمېر بناخونو او خیلو نو د خپل اصلي ټاټوبي نه مهاجرت کړی او د ننگرهار ولایت د سره رود، حصارک او چپرهار په ولسوالیو او همداراز د لغمان په ولایت کې مېشته دي چې په نو مور و ولایتو نو کې دغه بناخونه او خېلو نه د جبار خیلو، معروف خیلو، ستاني زیو، د ولتریزو، احمد زیو او بابکر خیلو په نامه یادېږي (252). همداراز د لوگر، غزني، میدان اووردگو، بغلان، کندز او کابل کې هم ډېر شمېر سلیمان خیل استوګنه لري. په لندن، تیزین، جگد لک، گند مک، الپشنگ، د لوگر په التمر، سپیګه، سرخاب او زره کې هم سلیمان خیل استوګنه لري.

د کندهار ولایت په مرکز د کندهار په بنار کې هم یو شمېر سلیمان خیل غلجی مېشته دي. په تېره بیا د دوی یوه پښه چې د بنار خېل نو مېږي او په خپلو نومونو د کندهار د بنار په منځ کې کوچې لري چې شمیر یې هم ۲۰۰۰ کسانو ته رسېږي. د کندهار د سلیمانخیلو کې یو هم ملي پانګوال تیمور شاه خان احمد زی و چې په لومړي ځل یې په افغانستان کې د کاغذ جوړولو فابریکه جوړه کړه. د اسی هم ویل کيږي چې د کندهار سلیمان خیل په اصل کې له کتوازه راغلي او دلته یې اوس شپږم نسل ژوند کوي. د کندهار د بنار خیل پښتانه اوس هم په کندهار کې د ځانګړي شهرت څښتنان دي او د خلکو تر منځ له عقیدې وي پلوه د ځانګړي درناوي نه برخمن دي. اوس هم د کندهار خلک خپل ماشومان د خورد و اواود و لپاره د بنار خیلو ته بیابې، په تېره بیا هغه ماشومان چې ژبې یې بندېږي او د خبرو کولو ستونزې لري د د بنار خیلو په خورد و یې ژبې پرانېستل کيږي. (253)

پر افغانستان برسېره ډېر شمېر سلیمان خیل په پښتونخوا او هم د پاکستان د کراچۍ په بنار کې استوګنه لري.

یو شمېر سلیمان خیل د هندوستان په ختېز بنگال په تېره بیا کلکته (کولکته)، بمبئي (مومباي)، د اسام په ایالت چې سلیمان خیل یې اشام بولي، بیهار او اوږیسا کې استوګنه لري او خپلې سوداګرې چارې او معاملې پر مخ بیابې. (254) باید یادونه وکړو چې ستر بنگالي شاعر او لیکوال او پهاد بیاتو کې د نوبل د جایزې ګټونکي رابیند رانات ټیګور (۱۸۶۱ .. ۱۹۴۱ زېږد بز) چې د کابلي والا کومه کپسه لیکلې ده او بیا په ۱۹۵۶ کال ترې یو فلم هم جوړ شوی دی د یو تن پښتون رحمت خان کپسه ده چې په اصل کې سلیمان خیل پښتون و. همداراز د یوه بل پښتون سلیمان خیل جانباز

251 توار یخ خورشید جهان، ۲۱۹-۲۲. مخونه

252 معلومات مختصر د رباره اقوام و قبائل ولایات سرحدی کشور - ۷۴ مخ

253 د بېنواد و بیپانې د مشر او چلوونکي بناغلي خالد هادي حیدري هغه معلومات چې د سلیمان خیلو د قبیلې په اړوند یې زما په واک کې راکړل

254 د سلیمان خیلو د قبیلې په اړوند زما شخصي یاد د بښتونه

او د هغه د ميرمنې شو سميتا بينر جي نه هم هند يا نو په ۲-۳ کال کې يو فلم جوړ کړی دی. (255)

د سلیمانخیلو د قبیلې ختېز ته د خروټو قبيله، جنوب ته يې د ډيورنډ کر بنه، لوېدېز ته يې تره کي او شمال خواته يې اندر موقعيت لري.

97.1 سلیمانخیلو د قبیلې بناخونه او خیلونه

د سلیمانخیلو قبيله ډېرو څانگو، بناخونو او خیلونو ويشلې شوې ده چې د ځینو نومونه يې دا دي:

احمد زي، صالح خېل، منزلي، دینار خېل، شاه توري، علي خېل، نظام خېل، شاه خېل، قلندر خېل، عیسی خېل، معروف خېل، بابکر خېل، جبار خېل، ستانيزي، ستانکزي، موسی خېل، ټغر، کړو خېل، یحیی خېل، بادین خېل، اسماعیل زي، عبدالرحیم خېل، ډاسو، گل خېل، منه خېل، سلطان خېل، نسو خېل، سر خان خېل، مموزي، مندوزي، خواجه خېل، نسو خېل، سدو خېل، د ولتزي، غني خېل، گلداد خېل، ساغري، روکي، لنډيزي، ادین خېل، جلال زي، کلا خېل، محمود خېل، مشن خېل، پاینده خېل، ممار خېل، اتمانخېل، شېرپای، امېر خېل، متا خېل، غیبو خېل، ناخېل، فتح خېل، جاني خېل، حسن خېل، شبکي خېل، پیارو خېل، قطب خېل، مغل خېل او نور... (256)

يو شمېر سلیمانخېل کوچپاني ژوند لري چې د ژمي په موسم کې د وزیر ستان شنو او نسبتا تودو سېمو ته ځي او په دوبي کې د وازې خوا په شا او خوا کې کيږدې وهي.

97.2 د سلیمان خېلو د کرنې ځمکې

سلیمانخېل زیاتره د کرنې او مالدارۍ په چارو بوخت دي. په کومه سېمه کې چې د وی استوگنه لري هغه ځمکه ډېره اواره او د اوبو ستونزې يې ډېرې دي، له همدې کبله ډېر خلک يې له کارېزونو نه گټه اخلي. د تېرو څو لسيزو راهیسې د واټر پمپو نور وراج هم پکې شته او خلک د همدې واټر پمپونو په وسیله خپلې ځمکې خړوبوي. د وی د سیمې زیاتره ځمکې یو فصل حاصل ورکوي. اقلیم يې په ژمي کې سوړ او په دوبي کې تود دی. په شرنې او ځینو نورو برخو کې خلک انگور، زرد الو، منې، هند وانې او خټکي کري. که چېرې دولت وغواړي چې د وی ځمکې د اوبو له پلوه خړوبې شي نو د اوبو د بندونو د جوړولو امکانات پکې شته. (257)

255 د مقالې د ليکوال شخصي یاد بڼتونه

256 پښتني قبیلې، د پېښور چاپ، ۱۷۴ مخ

257 نوموړی اثر، ۱۷۳ مخ

97.3 خوراک پي

سليمان خېل په خوړو کې د غنمو له ډوډۍ نه ډېره گټه اخلي. د دې کبله چې د وې په مالدارۍ هم بوخت دي نو د کرو، تو، شېدو، مستو، کوچو او هگيو نه هم استفاده کوي. د ژمي په موسم کې د وچو ميوو استعمال هم پکې رواج لري، خو د وريجو استعمال پکې لږ دی.

97.4 جامي پي

د سلیمان نخبو د قبيلې خلک خورا غټې لو نگی په سروې چې زیاتره ژیر بخون رنگو نه لري. د وې پر خپلو اوږو خادرو نه هم اچوي چې په خپله لهجه کې تازر بولي.

د بنخو جامي پي په عمومي توګه سرې او شنبې دي. په پېغلو نجونو او ځوانو بنخو کې پي د گندونو استعمالول هم شته. د وې په جامو کې ډېرې مری هم استعمالوي چې د کمیسو نولستونې په زرتارو، لیسو او چرمو باندې بنکلي کوي. د وې پر توګونه ۱۴ یا ۱۵ گزو ته رسېږي. بنخې پي په عمومي ډول پښې په پښو کوي چې د وې پي په خپله لهجه کې کپی بولي. (258)

سليمانخيل په پښتني ننگ او غيرت ټينګ خلک دي. د وې ميلمه پا لو نکي او د علم او پوهې سره مېنه لري. د وې د پښتني عالمانو او پيرانو ته ډېر د رڼاوي لري. د افغان - انگرېز په دري ګو نو جګړو کې د انګريزي بنسټيلاګرو سره جنګيدلي او هم پي د روسي يرغلګرو په ګونډو کو لو کې پي خپل هيوادنی رسالت سرته رسولی دی.

97.5 ځيني مشهورې څيرې

د نورو پښتني قبيلو په څېر د سلیمان خېلو قبيلې هم په خپلې غير کې ليکوالان، شاعران او افسران روزلي دي چې د ځينو نومونه پي په لاندې ډول دي (259):

1. د پښتو ژبې نامتو شاعر او ليکوال بناغلی سلیمان لایق
2. د اعليحضرت محمد ظاهر شاه په واکمنۍ کې د ژاندارم او پوليسو قوماندان بناغلی ارواښاد جنرال عبد الحکيم خان کټوازی چې يو ملي شخصيت و او بيا وروسته په پېښور کې شهيد کړل شو
3. ليکوال او مترجم بناغلی نظام الدين سلیمانخيل چې د محمد هوتک پټه خزانه پي له پښتو نه جرمني ژبې ته ژباړلې ده

258 د بناغلي محقق نظام الدين سلیمانخيل ياد د بنتونه چې زما په واک کې پي راکړي ول

259 د سلیمان خېلو د قبيلې په اړوند زما شخصي ياد بنتونه

4. د محمد ظاهر شاه د واکمنۍ په وخت کې د ننگرهار والي بناغلی محمد گل سلیمانخېل
5. متقاعد جنرال بناغلی حی گل سلیمانخېل
6. د پکتیکا پخوانی والي بناغلی محمد اکرم خپلواک
7. په ولسي جرگه کې د پکتیکا ولایت د خلکو استازی بناغلی ناد رخان کټوازی
8. د پښتو ژبې شاعر او لیکوال بناغلی خیال محمد کټوازی

98 سنټیا

سنټیا له اړه غرغښتي پښتانه دي او د پښتنو کاکړو یو مشهور بناخ گڼل کېږي. د تاریخي روایتو نو پر بنسټ د وی د سنټ نېکه او لاده دي.

د سهيلي پښتونخوا نامتو مؤرخ او فولکلوريست پرو فیسور ولي محمد خان سیال کاکړ په خپل مشهور اثر پښتو او پښتانه په سهيلي پښتانه کې د سنټیا کاکړو په اړوند د اسې کښلي دي :

"په کاکړو کې د شمېر له پلوه ترسنځر خېلو وروسته د سنټیا کاکړانو شمېر زیات دی. د وی د سهيلي پښتونخوا په هند و باغ، کان مهتر زي، کچلاغ، هنه، سره غورگی، سره خوله، نو حصار، غبرگ، غوڅکي، خانوزي، بلوزي، رود ملازي، مستنگ او په خېنو نورو ځایو نو کې مېشته دي." (260)

سنټیا کاکړ په لاند نیو خیلونو او بناخونو باندې وېشل شوي دي :

پانيزي، مهترزي، بازيان، سارينگ زي، شهزي، ملازي او عیسی خېل.

سنټیا کاکړ زیاتره د کرکيلې په چار و بوخت دي. یو شمېر یې د سود اگری چارې هم سر ته رسوي. د سنټیا کاکړو د ود او د ستور د کاکړو نورو خیلونو او بناخونو ته ورته دي. د وی زړور، جنگیالی او په پښتني ننگ ولاړ خلک دي.

د تاریخ په اوږدو کې سنټیا کاکړانو توري وهلي او تاریخي شخصیتونه او رجال یې پیدا کړي دي.

هیبت خان کاکړ چې د خانجهان لودي له خوا د هند وستان د پنجاب د سامانا د سیمې حاکم و هم د سنټیا کاکړو نه و. (261) باید وویل شي چې په سهيلي پښتونخوا برسرېره ډېر شمېر سنټیا کاکړ په هند وستان کې هم استوگنه لري. سامانا

260 پرو فیسور ولي محمد خان سیال کاکړ، پښتو او پښتانه په سهيلي پښتونخوا کې، ۶۵ مخ، کوټېټه، ۱۹۷۶ کال چاپ

261 پښتني قبیلې، ۱۷۵-۱۷۶ مخونه، د پېښور د د انش چاپ

اوس هم د هند د پنجاب ايالت د پټيالې د ولسوالۍ يو بنار گوټی گنل کيږي. (262)

99 سنځر خېل

زموږ پښت پو هان او تو کم پېژندونکي سنځر خېل له اړه د کاکړو يوه پښه بولي چې د غر غښتو پښتنو په ټولنيز گروپ پورې اړه لري. د روايتونو له مخې سنځر خېل يوه تورزن مشر او منلی روحاني شخصيت و چې د مغولو پر خلاف يې اوږدې مبارزې کړي دي او ويل کيږي چې د د ه مزار په کو سه کې دی او ډېر شمېر خلک د د ه زيارت او مزار ته ورځي. کوسه د سهيلي پښتونخوا د کاکړ ستان د سيمې په ژوب کې مو قعيت لري. (263)

د سهيلي پښتونخوا نامتو مؤرخ او فولکلوريست بناغلی ولي محمد خان سيال کاکړ په خپل اثر "پښتو او پښتانه په سهيلي پښتونخوا کې" د سنځر خېلو کاکړو په اړوند د اسې ليکلي دي :

"د کاکړو د قبيلې نوابي او سرداري له پخوا زمانو نه د سنځر خېلو په لاس کې ده او د وی د شمېر له پلوه د کاکړو تر بل هر ټبره زيات دي." (264)

سنځر خېل په لاند نيو بناخونو او خانگو ويشل شوي دي:

علي زي، عبد الله زي، کب زي، برن خېل، سنخېل، اتمانخېل، هر مزي، تيمني، عرب خېل، پښون، نيسي، کد يزي او د وهران. (265)

سنځر خيل تورزن، ميلمه پالونکي، په علم او پوهې باندې مين او په پښتني ننگ او غيرت ټينگ خلک دي. د وی په هروخت کې د ظلم او تيرري او بهر نيو ير غلگرو او بلو سگرو په وړاندې جنگيد لي دي په ټبره بياد مغولو او انگرېزانو پر خلاف د د وی مبارزې د پښتنو د تاريخ زرين با بو نه جوړوي چې موږ پښتانه پرې وياړو.

100 سوري

سوريان يا زوريان د پښتنو يوه لر غو نې قبيله ده چې د اوسيدو اصلي ځای يې د غور تاريخي سېمه ده چې په مرکزي افغانستان کې پرته ده. د غه قبيله په اصل کې د لوديو پښتنو يوه پښه ده او د پښتنو د نسب په عنعنوي شجره کې کښل شوي دي چې د لودي زوی سيانې ده او زامن د رلودل چې يو يې اسماعيل او بل يې پيرانگي نومېدل

<http://en.wikipedia.org/wiki/Samana262>

263 پښتني قبيلې، ۱۷۱ مخ، د پېښور چاپ

264 پروفيسر ولي محمد خان سيال کاکړ، پښتو او پښتانه په سهيلي پښتونخوا کې، ۱۵ مخ

265 پښتني قبيلې، ۱۷۱ مخ

چې د اسماعیل له د ریو زمانو نه یې مشر سور نومېده چې د ده نسل د سور، سوري او یا زوري په نامه یاد یږي.
(266)

د غه خلک په پیل کې د مرکزي افغانستان د غور په غرونو کې اوسیدل، خو وروسته د شمېر ډېروالي او باهم جگړو او ځینو نورو عواملو د پته اړایستل چې یو شمېر خلک یې له د غې سیمې نه په لېږد ېد پیل وکړي. ځینې یې د هرېږود په واد یو کې مېشته شول، ځینې یې غزني ته ولېږد یدل او ځینې یې هم د سلیمان د غره ختیز د د امان په سیمه کې مېشته شول. همد اوس هم د د امان په سیمه کې سوري پښتانه استوګنه لري. د د غې قبیلې خلک په غور، باد غیس او هرات کې د زوریانو په نامه سره مشهور دي چې اوس هم ډېر شمېر زوریان یا سوریان په د غو ولایتونو کې مېشته دي. ځینې یې هندوستان ته ولېږد یدل. د سوري واکمنانو لري چې له اړه له غوره پیل شوي ده په هندوستان کې یې یوه ستره واکمني رامینځ ته کړه چې سوري شېرشاه یې بنسټ ایښود ونکی گڼل کیږي.

د افغانستان نوميالی مؤرخ او مشهور لیکوال لوی استاد ارواښاد علامه عبدالحی حبیبی د "پښتواد بیاتو تاریخ" په نامه اثر کې د سوري پښتنو په اړوند د اسې کبلي دي :

"سوري یا زوري د پښتنو شاهانو یوه لرغونې کورنۍ ده چې له د وی نه د پښتو ژبې د اسلامي دورې ډېر اثر موندلې او د پاتې دي او د غه سوریان د پښتنو په تاریخ کې ډېر اهمیت لري. سوري د غور یوه مشهوره قبیلله ده چې اوس هم شته او زوري یې بولي او د انوم خورازوړ او لرغونې دی او عربو تاریخ او جغرافیا لیکونکو هم سور د زور یا زوري په بڼه راوړی دی." (267)

په اسلامي دوره کې لو مړنی مؤرخ چې د سوري زور د نامه یاد ونه یې کړې ده احمد بن یحیی مشهور په البلا ذري دی چې د ۲۵۵ هجري کلو نو په شا او خوا کې او سېده. ورپسې نورو مؤرخینو لکه احمد بن سهل بلخي (مړ ۳۲۲ هجري) په خپل اثر کتاب الاشکال یا صور الاقالیم کې چې په ۳-۹ هجري کې یې کښلی دی، اصطخري په ۳۴- هجري کې په خپل کتاب المسالک و الممالک کې او یاقوت په معجم البلدان کې د سور او زور یاد ونه کړې ده. (268)

د اسلام د مخه هم سوریان د غور واکمنان تېر شوي دي چې د د وی یوه کورنۍ د شنسیانو په نامه یاد ېد له، ځکه چې د شنسیانو د شاهي کورنۍ لوی نېکه شنسب نومېد چې د خرنک زوی و.

پر دې سر بېره د اسلام په پیل کې د سوري کورنۍ یو بل واکمن ماهوي سوري نومېد چې په مرو کې واکمن و او د ساساني امپراتورۍ وروستنۍ واکمن د ریم یزد گرد یې چې عربان یې یزد جرد بولي وواژه.

د مخه مو یاد ونه وکړه چې په غور کې د سوريانو د شنسب کهول د اسلام په پیل کې د غور په غرونو کې واکمني کوله چې په د غو واکمنانو کې یو هم امیر پولاد و چې د ابو مسلم معاصر او د هغه ملگری پاتې شوی دی چې

266 تاریخ حیات افغاني، ۳-۴ مخ، د پېښور چاپ

267 عبدالحی حبیبی، د پښتو ادبیاتو تاریخ، لومړی او دویم ټوک، ۳۲۲ مخ، د دانش خپرندویه ټولنه، ۲-۵ کال، پېښور

268 نوموړی اثر، ۴۳ مخ

مشهور مؤرخ منهاج السراج جوزجاني هم د منتخب تاريخ ناصري په حواله كښلي دي چې امير پولاد د ابو مسلم ۱۳۹ هجري معاصر و. د امير پولاد زوی امير كروړ نومېد چې د جهان پهلوان په نامه يادېده چې د تاريخ سوري ليكوال محمد بن علي البستي هم د ده ستاينه كړې ده او ليكي چې امير كروړ جهان پهلوان ډېر زړور، اديب او د قلم او تورې خښتن و.

كه څه هم تاريخ سوري اوس نشته، خو د پټې خزانې مؤلف محمد هوتك د شيخ كټه متي زى غورياخېل د "سر غوني پښتانه" په حواله د امير كروړ سوري په اړوند د اسې ليكلي دي:

"امير كروړ د امير پولاد سوري زوی و چې په ۱۳۹ هجري كال د غور په مند پش كې امير شو او جهان پهلوان يې باله او د غور كلا گاني او د بالشتان، خيسار او تمران ماڼۍ او بركو شك يې ونېول او د رسالت له كهوله يې په خلافت كې ډېر كوميكو نه وكړل. امير كروړ ډېر غښتلی پهلوان او په يوه تن له سلو جنگياليو سره جنگېده، نو ځكه يې كروړ باله چې معنی يې ده كلك او سخت. امير كروړ په ۱۵۴ هجري كال د پو شنج په جگړو كې ووژل شو. "

د لته به بېخايه نه وي چې د امير كروړ جهان پهلوان د هغې وياړنې لومړني بيتونه رانقل كړو چې د خپلو سوبو په اړوند يې ويلې ده (269):

زه يم زمری پردې نړۍ له ما اتل نسته

په هند و سندر و پر تخار او پر كابل نسته

بل په زابل نسته، له ما اتل نسته

100.1 د غور د شاهي كورنۍ نو ميالي

د غور په سوري واكمنانو كې د الاند يني كسان ډېر مشهور واكمنان او نو ميالي تېر شوي دي (270):

1. شنسب د خرنك زوی د ۴- او ۸- هجري په شا او خوا كې
2. امير پولاد د شنسب زوی د ۱۳- هجري په شا او خوا كې
3. امير كروړ جهان پهلوان د امير پولاد زوی ۱۳۹-۱۵۴ هجري
4. امير ناصر د امير كروړ زوی د ۱۶- هجري په شا او خوا كې
5. امير بنجي د نهران زوی د ۱۷- هجري په شا او خوا كې
6. امير سوري د ۲۵۳ هجري په شا او خوا كې

269 محمد هوتك، پټه خزانه، ۳۴ مخ، د ۱۳۳۹ كال چاپ كابل

270 عبدالحی حبيبي، تاريخ مختصر افغانستان از ما نه های قدیم تا استقلال، ۱۶۵-۱۶ مخونه، كابل ۱۳۶۸.

7. امير محمد سوري د ٤٠٥ هجري كال په شا او خوا کې
8. امير بو علي د محمد سوري زوی د ٤٢٥ هجري ه شا او خوا کې
9. عباس د شيش زوی او د بو علي وراره د ٤٥٠ هجري په حد و د و کې
10. امير محمد د عباس زوی د ٤٥٠ هجري په شا او خوا کې
11. قطب الدين حسن د محمد زوی د ٤٦٠ هجري په شا او خوا کې
12. ملك الجبال عزالدین حسین د قطب الدين حسن زوی د ٥١٠ هجري كال په شا او خوا کې
13. قطب الدين محمد د عزالدین زوی مړ ٥٤١ هجري كال
14. بهاؤالدین سام د عزالدین زوی (٥٤٤ - ٥٥٤ هجري)
15. ملك شهاب الدين خرنك د عزالدین زوی د ٥٥٠ هجري په شا او خوا کې
16. ملك شجاع الدين د عزالدین زوی د ٥٥٠ هجري په شا او خوا کې
17. سلطان علاؤالدین حسین جهانسوز عزالدین زوی (٥٤٤ - ٥٥١ هجري)
18. سلطان سيف الدين د عزالدین زوی (٥٤٣ - ٥٤٤ هجري)
19. ملك فخرالدین مسعود د عزالدین زوی د ٥٤٠ هجري كال په شا او خوا کې
20. سيف الدين محمد د جهانسوز زوی د ٥٥١ هجري كال په شا او خوا کې
21. سلطان غياث الدين محمد سام (٥٥٨ - ٥٩٩ هجري)
22. سلطان معزالدین محمد سام (٥٦٩ - ٦٠٦ هجري)
23. سلطان غياث الدين محمود د غياث الدين محمد زوی (٥٩٩ - ٦٠٦ هجري)
24. سلطان بهاؤالدین سام د محمود زوی ٦٠٦ هجري
25. علاؤالدین اتسز د جهانسوز زوی (٦٠٦ - ٦١١ هجري)
26. علاؤالدین د رغور (٥٩٩ - ٦١٢ هجري)
27. ملك ناصر الدين كزيو د شهاب الدين خرنك زوی د ٦١٨ هجري كال په شا او خوا کې
28. سلطان شمس الدين محمد د فخرالدین مسعود زوی د ٦٥٠ هجري كال په شا او خوا کې
29. سلطان بهاؤالدین سام د شمس الدين محمد زوی (٥٨٧ - ٦٠٦ هجري)

30. جلال الدين ابو علي د بهاؤالد ين سام زوى (٢٠٦ - ٦١٢ هجري)

31. علاؤالد ين مسعود د بهاؤالد ين سام زوى (٢٠٦ - ٦١٢ هجري)

32. علاؤالد ين مسعود د شمس الدين محمد زوى د ٦١١ هجري په شا او خوا کې

د سوريانو د قبيلې مشهور مؤرخين، ليکوال او شاعران :

د سوريانو قبيلې په خپلې غيږ کې پياوړي مؤرخين، ليکوال او شاعران روزلي دي. دلته به بيا يه نه وي چې د ځينو مشهورو کسانو يادونه يې وکړو:

1. محمد بن علي البستي د تاريخ سوري مؤلف:

• دغه تاريخ او مؤلف يې مور ته د پټې خزاني مؤلف محمد هوتک د لرغوني پښتانه په حواله راپيژني. په دې تاريخ کې د لرغونو پښتنو په اړوند په تيره بيا د امير پولاد او د هغه د زوى د امير کروړ جهان پهلوان ١٣٩ هجري په اړوند ډېر ښه معلومات لري.

2. شيخ اسعد سوري مړ ٤٢٥ هجري:

• د پښتو ژبې يو ډېر ښه شاعر و. د پلار نوم يې محمد و. دى په غور کې اوسيدلى او د غور په سوري شاهي کورنۍ کې د ډېر د رنواوي نه برخمن و. نو مور يې د امير محمد سوري په ويره کې د اقصيده ويلی ده چې يوازې يو بيت يې رااڅلو:

د فلک له چارو څه وکړم کوکار

ز مولوي هر گل چې خاند يې په بهار

3. بنکارندوى غوري ٥٨ هجري :

• بنکارندوى د غور و او پلار يې احمد د غور د فيروز کوه کوټوال و ده يوه بوللې په لاندې ډول ده (271):

د پسر لي بنکلونکو بيا کره سينگارونه

بيا يې ولونل په غرونو کې لالونه

4. د دې کبله چې غوريان سوري پښتانه ول د دوى اولاده وروسته د غور د غرونو نه د افغانستان په بېلابېلو برخو کې مېشته شول او ځينو يې په هندوستان کې سترې سوبې کړي دي چې يو له هغو نه هم سلطان شهاب الدين غوري و چې د ٥٧١ هجري کال نه يې د ٢٠٦ هجري کلونو پورې يې په هندو

271 پټه خزانه، ٣٨ او ٤٨ مخونه

ستان باندې يې هم خپل راج چلاوه.

100.2 بناخونه او خانگي

د سوري د قبيلې د ځينو بناخونو او خانگو نو مو نه په لاندې ډول دي : (272)

شاهو خپل، الاخپل، يونس خپل، تره کي، محمود زي، شېر خپل، د ولت خپل، شادي خپل، داؤد خپل، اتمان، کوټي، بهرام، نورا خپل او نور...

100.3 استوگنې سيمې

لکه چې د مخه مو وويل په پيل کې د سوريانو د قبيلې اصلي ټاټوبی د غور تاريخي سيمه وه چې وروسته د شمېر د ډېر والي او ياهم د نورو يرغلگرو ځواکونو د بريدونو او ياهم د نورو عواملو له کبله نورو ځايونو ته وليږدېدل. په اوسني وخت کې سوريان د افغانستان د غور، بادغيس او هرات په ولايتونو کې استوگنه لري چې په دغو ځايونو کې يې خلک د زوري يا زوريانو په نامه يادوي. همداراز د سلیمان غره ختيز ته د د امان په سيمه کې د پاکستان د راولپنډۍ په چهچه کې او د هند وستان د پنجاب د ايالت په بيچاره، د هريانا په ايالت او د اتھراپراد یش او بيهار په ايالتونو کې هم د دغې قبيلې خلک شته.

بايد ووايو چې د هند وستان په هند وانو او سکھانو کې هم د سوري په نامه قبيلې شته چې د کهتري او کوهکران په کاستونو پورې اړه لري او په پنجاب کې او سېري.

100.4 هند وستان کې د سوريانو واکمني

په هند وستان کې د پښتنو سوريانو د واکمنۍ بنسټ اېښودونکی فرید خان و چې وروسته په شېر شاه سوري مشهور شو ځکه چې د زمري سره په يوازې و جنگيد او زمري يې مړ کړ نو ځکه د شير خان لقب ورکړل شو او کله چې د هند وستان واکمن شو نو بيا يې د شېر شاه سوري لقب غوره کړ. شير شاه د حسن خان سوري زوی او د ابراهيم خان سوري لمسی دی.

په هند وستان کې د پښتون واکمن سلطان بهلول لودي په خت کې ډېر شمېر پښتانه د روه له سيمې نه هند وستان ته راغلل، ځکه د غه پښتون واکمن د روه يا د افغانستان پښتنو ته يو فرمان ليکلی و چې که هر پښتون هند وستان ته ورشي نو دی به منصبونه، خلعتونه او جاگيرونه او په خپل پوځ کې به لوړ لوړ منصبونه ورکوي. هماغه و چې د

272 پښتني قبيلې، ۱۷۸ مخ، د پېښور چاپ

بهلول لودي د دغه فرمان سره سم د فرید خان یا شیر شاه سوري نېکه ابراهيم سوري د خپل زوی حسن خان سوري سره يو ځای د بهلول لودي په واکمنۍ کې د منصبونو د تر لاسه کولو لپاره هند و ستان ته لاړل او څه موده يې د حصار فيروزه په کلا کې تېره کړه. دغه سيمه اوس يوازي د حصار په نامه يادېږي (273) چې د شمالي هند د هريانا د ايالت يوه ولسوالي ده.

هريانا نن ورځ د شمالي هند و ستان يو ايالت دی چې د پنجاب، ډیلي، راجستھان، اتھر کھنډ، هيمآچل پراديش او اتھر پراديش د ايا لټو نوسره گډه پوله لري.

سوري شیر شاه په ۱۴۷۹ عيسوي کال کې په حصار فيروزه کې چې د هند د هريانا په ايالت کې موقعيت لري دې نړۍ ته سترگې پرانيستلې او پلار يې فرېد خان نوم پرې کېښود. د هند د پښتون واکمن بهلول لودي د واکمنۍ په وخت کې کله چې جمال خان ته د جو نپور حکومت لاس ته ورغی نو هغه د فرید خان پلار حسن سوري ته د خواص پور او ټانډه سيمې د جاگير په ډول ورکړې او د پنځه سوه ژوبله ورو او جنگياليو مېرو مشر يې وټاکه.

فرید خان وروسته بيا اگري ته لاړ او هلته د ولت خان لودي ته چې په هغه وخت کې د سلطان ابراهيم لودي د سترو امر او نه وورغی. د ولت خان لودي نو موږی سلطان ابراهيم ته وروپېژاند او کله چې د فرید خان پلار حسن سوري مړ شو نو فرید خان ته د خپل پلار د جاگير فرمان ورکړل شو. کله چې لودي سلطان ابراهيم د مغولي بابر له لاسه د پاني پت په جگره کې ووژل شو او پهار خان لوانې چې د لودي سلطان ابراهيم له خواد بيهار د ايالت صوبه دار و او خپلسری او ياغی شوی او خپل ځان ته يې د سلطان محمد لقب غوره کړی و نو فرید خان هغه ته ورغی او د هغه له خوا منصب ورکړل شو. يوه ورځ فرید خان له سلطان محمد سره يو ځای بنکار ته لاړل چې نابيره يو زمری را بنکاره شو.

فرید له زمري سره مقابله وکړه او پخپله توره يې هغه وواژه. سلطان محمد د ده د زړورتوب نه ډېر خوشاله او ده ته يې د شیر خان لقب ورکړ او سلطان محمد ورځ په ورځ د ده موقف لوړ او ه څو چې يې د خپل زوی جلال خان استاد وټاکه. شیر خان وروسته خپل ځواک ډېرکړ او د پښتنو په مرسته يې مغولي واکمن همايون مات کړ. همايون ايران ته وتښتيد او شیر شاه د هند و ستان واکمن شو او د حضرت اعلي لقب يې غوره کړ.

شیر شاه په هند و ستان کې د پښتنو د يوې داسې پياوړې واکمنۍ بنسټ کېښود چې د هند و ستان تاريخ پرې وياړي او د ده تلپاتي خدمتونه يادوي. د شیر شاه له مهمو کارونو نه يود او چې د بنگال د سونارگان نه يې ترافغانستانه پورې سرک جوړ کړ او د سرک په دواړو غاړو ته يې ونې کېښولې څو مساپران ځانونه د گرمۍ نه خوندي کړي. همداراز يې په لارو کې کاروان سرايونه او جوماتونه جوړ کړل او شاه گانې يې وکيندلې چې مساپران ترې گټه واخلي. د شیر شاه بل مهم کار د اوچې د پوستې او ډاگ سيستم يې په داسې ډول تنظيم کړ چې ډېر چټک او گړندی و، ان نن ورځ هم هنديان په دې معتقد دي چې د شیر شاه د ډاگ او پوستي سيستم تر اوسني سيستم هم غوره

273 تاريخ حيات افغاني، ۳-۴ او ۳-۵ مخونه

و- شیر شاه په هند کې د ځمکو د اسې اصلاحات رامینځ ته کړل چې د د ه د ځمکې د اصلاحاتو د سیستم نه اوس هم گټه اخیستله کېږي.

شیر شاه په هند وستان کې تقریباً کلونه په ډېر عدل او انصاف سره واکمني وکړه چې د د ه عصر د هند په تاریخ کې یو طلايي عصر گڼل کېږي. په پای کې د ۹۵۲ هجري کال د ربیع الاول د میاشتي په د ولسمه نېټه د کالنجر د کلا د نیولو په وخت کې د باروتود اور له کبله ټپي او بیا وروسته مړ شو او د هند وستان د بهار ایالت په سهرام کې بنځ شو. د د ه زیارت ته اوس هم گڼ شمیر خلک ورځي او د دغه عادل واکمن روح ته د عقیدت نذرانې ډالۍ کوي. د شیر شاه تر مړینې وروسته یې زوی سلیم شاه پاچا شو چې بیا وروسته یې د ولس کلن زوی فیروز خان ته واکمني په لاس ورغله، خو نو موږي د نظام خان د زوی مبارز خان له خوا چې د سوري شیر شاه وراره و ووژل شو او نوموړي د محمد شاه عدلي یا محمد شاه سوري په نامه ځواک تر لاسه کړ. تر هغه وروسته د د غې کورنۍ نور واکمنان لکه ابراهیم شاه سوري، سکندر شاه سوري او عاد لشاه سوري په هند کې واکمني چلولې ده.

د شیر شاه د زمانې مشهور کسان چې د سوریانو په قبیلې پورې یې اړه درلوده (274):

احمد خان سوري چې د شیر شاه میرنی وروږو، قطب خان سوري، بر مزید خان سوري او کمال خان سوري چې د شیر شاه د واکمنۍ ستر امیران ول. جلال خان سوري، سکندر خان سوري، سید خان سوري، غازي خان سوري، مبارک خان سوري، فتح خان سوري، محمد خان سوري، نظام خان سوري، مبارز خان سوري، مداسوري د شیر شاه میرنی وروږو

100.5 سوریانو د واکمنۍ په اړوند مشهور کتابونه

1. تاریخ د اودی چې مؤلف یې عبد الله له اړه پښتون او د مغولي واکمن جهانگیر معاصر دی. (275)

2. تاریخ شیر شاهي د عباس خان سرواڼي لیکنه چې ډې کلونه وړاندې په پښتو ټولنه کې د ارواښاد د کتور د ولت محمد لودین له خوا ژباړل شوی و.

3. تاریخ شاهي د احمد یادگار اثر چې ماد دې مقالې لیکوال تر جمه کړی، خو لا چاپ شوی نه دی.

4. شیر شاه اور ان کا عهد د پروفیسر کالکارنجن قانونگواثر په اردو ژبه. (276)

274 احمد یادگار، تاریخ شاهي، د بینګال ایشیا ټیک سوسائټي، د اسمالرجال فهرست، ۹۴-۹۶؛ مخونه، کلکته، هند وستان

275 د کتاب ماد دې مقالې لیکوال د ۱۳۶۸ لمریز کال د لړم په میاشت کې له اردو نه پښتو ته ژباړلی و چې بیا په ۱۳۷۰ لمریز کال د افغانستان د علومو اکیډمۍ د پښتو څیړنو د نړیوال مرکز له خوا د اریانا په مطبعه کې د ۱۰۰۰ ټوکو په شمېر چاپ شو، خو په ۱۳۷۲ لمریز کال کې د کابل په تنظیمي جگړو کې وسوخید او څه ټوکونه چې پاتې ول نو په هټیوکې د وکاند ارانو د پوړیو کار ځیني اخیست. دغه اثر وروسته بیا د ویم ځل لپاره د انش څیړند و یې ټولني په ۲-۷ عیسوي کال کې په پېښور کې د ۱۰۰۰ ټوکو په تېراژ خپور کړ.

276 دغه اثر ما په کابل کې تر جمه او یوه کاپي مې د افغانستان د علومو اکیډمۍ د پښتو څیړنو بین المللي مرکز ته ورکړه، خو کله چې

101 سادات يا سپدان

زموږ په گران هېواد افغانستان کې د بېلا بېلو قو مونو تر مينځ سيدان هم استوگنه لري او هيڅ يو د اسپ کلي، بانډه او سپمه به نه وي چې هلته شو کوره سيدان پکې نه وي. دغه سيدان د افغانستان په بېلا بېلو سيمو کې په بېلا بېلو نو مو نو سره يادېږي. د بېلگې په توگه د افغانستان په ختيځو ولايتونو ننگرهار، کونړ او لغمان کې د پاچايانو او يا پاچا صاحبانو او د سيدانو يا ساداتو په نامه يادېږي. په ځينو ځايونو کې ورته اغا صاحب او د افغانستان د خوست په ولايت کې ورته سيدگي وايي. په پښتونخوا کې يې باد شاه يا باد شاه صاحب بولي. (278)

په عمومي توگه د افغانستان په هره سيمه او په تېره بيا د پښتنو په سيمو کې دغه سيدانو ته خلک ډېر د رناوی کوي، ځکه چې د اسلام د ستر پيغمبر محمد (ص) د لور بي بي فاطمې (رض) اد د حضرت علي کرم الله وجهه او لاده گنل کېږي. پښتانه د وی پير خانه بولي او ډېر د رناوی او عزت يې کوي.

همداراز که څوک ناروغه شي نو د دم د عا او تعو يذونو لپاره سيدانو ته ورځي او هغه پښتانه چې د کوم سيد تر تعويذونو لاندې وي نو د کندهار په اصطلاح هغوی ته د روږيان وايي او د دوی نه څا بنتونه او خوردې هم اخلي. په پښتني سيمو کې د دغو سيدانو يا پاچايانو سره پښتنو خپلوی او خيښی کړي دي او دوی د پښتنو سره د اسپ نږدې اړيکي لري او د اسپ سره اخېنل شوي دي چې گواکې هيڅ پښتون هم دوی له ځانه جلا نه گڼي. د دغو سيدانو نه پښتانه تل د خپل منځي شخړو او لاجو په اوارولو کې مرسته غواړي او هره فيصله چې دوی وکړي نو د واپرو غاړو ته د منلو وړوي.

تاريخ حیات افغاني چې له نن نه ۱۵۰ کلو نه وړاندې ليکل شوی د سيدانو په اړه وند د اسپ ليکي :

"د بني هاشمي قريشو نه د حضرت امام حسن (رض) او حضرت امام حسين (رض) او لادې ته چې د پيغمبر (ص) لمسيان ول سيدان ويل کېږي. د افغانستان هيڅ يو لوی کلی نشته چې يو ياد وه کوره سادات دې پکې نه وي. په افغانستان کې سيدانو ته د خپل معمول نوم نه پرته خواجه، سيد، ميا، اغا، پاچا، صاحب، صاحبزاده او مير هم وايي او

تنظيمي ټوپکيان پر کابل مسلط شول نو د چايونو د مولو لپاره يې سوځولی و او له بده مرغه ما يې بله کاپي نه درلودله، خو خبر شوم چې بناغلی د کتور نثار احمد صمد هم دغه اثر له اردو نه پښتو ته ژباړلی دی.

277 دغه اثر چاپ شوی نه دی، يوازې يوه قلمي نسخه يې د بریتانیا په بریتش ميوزيم کې خوندي ده مولف يې محمد کبير د شيخ اسماعيل زوی دی. کله چې زه په هند وستان کې وم زما يوه دوست د دغه کتاب د قلمي نسخې مايکروفيلم زما په واک کې راکړ. کله چې استراليا ته راغلم نو د کتاب مې وژباړه اوس راسره دی او که خدای کول ډېر ژر به چاپ ته چمتو شي

278 زما شخصي ياد د بنتونه

101.1 افغانستان کې د پښتنو سیدانو د استوګنې سیمې

1. د کونړ ولایت د پشد د سیمې سیدان: د غه سیدان ډېر مشهور او خلک ورته ډېر درناوی لري
2. د ننگرهار ولایت د روداتو د ولسوالۍ د مزینې د سیمې پاچایان
3. د ننگرهار ولایت د سره رود د ولسوالۍ د سیدانو کلی
4. د ننگرهار ولایت د خوریا نیو د سیمې پاچایان
5. د لغمان ولایت د عزیزخان کڅ او د تیرگریو د کلي پاچایان
6. د کاپیسا ولایت د تگاب د ولسوالۍ سیدان چې د تگاب میاکل جان اګاهم د همدې سیدانو نه و
7. د پکتیا د ولایت سیدان چې په گردیز او زرمتم کې اوسي. د ستر سید شیخ شاه محمد روحاني مزار هم په زرمتم کې دی چې ډېر ارادتمندان لري
8. د خوست ولایت سیدان چې د وی ورته په خپله لهجه کې سیدګي وايي او د خوست په ډبکي کې استوګنه لري
9. د پکتیکا ولایت د ارګون د برمل د سیمې سیدان
10. د میدان او وردگو ولایت سیدان
11. د کابل ولایت د ده سبز ولسوالۍ د پایمنار پاچایان چې د پایمنار د پاچا صاحب زیارت هم هلته دی. همداراز د کابل په لویدېز کې د کلای قاضي په سېمه کې د شاه اګا زیارت هم ډېر مشهور دی چې ډېر شمېر خلک یې زیارت ته ورځي
12. د لوګر ولایت د محمد اګې، خرخ او کلنگار د سیمې سیدان
13. د بغلان ولایت سیدان
14. د کندز ولایت سیدان
15. د بلخ ولایت سیدان
16. د پروان ولایت د هوفیان شریف سیدان چې سیدجان اګا پکې مشهور شخصیت تېر شوی دی

17. د غزني ولايت سيدان چې زياتره يې په واغز کې استوگنه لري

18. د زابل ولايت سيدان

19. د ارزگان ولايت سيدان

20. د هېلمند ولايت سيدان: د هېلمند ولايت د گرمسير سيدان چې د خاص روحاني فيض نه برخمن دي او په نو مورې سېمه کې عام پښتانه ورته ډير د قدر په سترگه گوري. د دې ترڅنگ بېا د سياه بند سيدان چې اکثر خلک يې تور حلقې سيدان هم بولي د ولسي محبوبيت نه برخمن دي اولويه پيرخانه لري. (280)

21. د فراه ولايت سيدان

22. د هرات ولايت سيدان: چې په اصل کې د کونړ د پشد نه تللي دي او د وي نېکه مرواريد اغا هلته بنځ دي او زيارت ته يې ډېر شمېر خلک ورځي. د دوي د کورنۍ نه يو مهم تن توراغا نو ميده. همداراز د هرات ولايت د کرخ د ولسوالۍ سيدان او د هرات ولايت د انجيل ولسوالۍ د نوين د کلي سيدان هم مشهور دي

23. د بادغيس ولايت سيدان.

24. د کندهار ولايت سيدان: د دې سيمې سيدان تذکره لاندې په بله برخه کې ورکړ شوي ده.

لنډه دا چې د افغانستان په هر ولايت، ولسوالۍ او سيمو کې سيدان شته دي.

101.2 د کندهار ولايت سيدان

د کندهار په ولايت کې د پښين سيدان ډير مشهور دي. په کندهار کې سيدان د ارغنداب، پنجواڼې، شاه وليکوټ، ميوند، ډنډ، معروف، ارغستان او بنور اوک په ولسواليو او د کندهار د بنار په مرکز کې ميشته دي چې په ارغنداب کې يې ځانگړې سيمې د سيدانو کلاچه، صوف، ده ماسوس او د ارغنداب د سيدانو لنگر دي د دې ترڅنگ په کندهار بنار کې د سيدانو په نوم کوچې هم لري. که څه هم د کندهار د ده ماسوس سيدان، خلک له اړه صاحبزاده خپل بولي خو اوس په سيدانوسره ياد يري.

101.2.1 کندهار د سيدانو ځينې مشهورې کورنۍ

1. په کندهار کې د نوميالي غازي شاه اشرف اغا کورنۍ: سيد شاه اشرف اغا د افغانستان د خپلواکۍ هغه

280 د بېنوا د ويبپاڼې مشر بناغلي خالد هادي حيدري را استول شوي معلومات

نوميالی دى چې کله غازي امان الله خان د سقاوي اړود وړ په ترڅ کې کند څار ته راغی نو دغه نوميالی او باتد بيره پښتون سيد يې ملا وروتر له او د شاه امان الله بيرغ يې پورته کړ او ترغزني پوري د ټولو سيمو په نيولو کې يې د شاه امان الله خان مرسته وکړه.

2. د کند څار د پنجواڼې د سيد محمد اغا کورنۍ چې په پنجواڼې او شاوخوا سيمو کې يوه نو مياली کورنۍ ده او د دغې کورنۍ زياتره غړي اوس هم په کند څار او پنجواڼې کې ميشته دي.

3. د شاه وليکوټ د ژوند ي شاه اغا کورنۍ چې په کند څار او شاوخوا سيمو کې خاص ارادتمندان لري.

4. د کند څار د مشهور جهادي شخصيت ارواښاد حميد اغا کورنۍ.

5. په کند څار کې د يعقوب جان اغا کورنۍ چې د کند څار د سپيڅلې خرقې ته څيرمه ميشته ده او هغه کوڅه چې د کند څار ميوند عمومي واک او د سپيڅلې خرقې د شمالي د روزه سره نښلوي د يعقوب جان اغا په نامه ياد يږي.

6. د کند څار د سيد عظيم اغا کورنۍ چې د بناړ په څلورمه ناحيه کې يې اوس هم يوه غټه کلاچه شته چې اوس د نیک محمد اغا په کلاچې سره ياد يږي. د دغه سيد عظيم اغا يو ځوی سيد محمد نسيم اغا د د جنوبی زون تنظيمه رئيس و.

7. د کند څار د اوسني قومي مخور سپين ږيري سيد عبد الظاهر اغا کورنۍ چې په ډيرو جرگو کې يې د کند څار د خلکو استازيتوب کړی دی د دې کورنۍ زيات شمير کسان اوس په جنوبی پښتونخوا کوټيه کې ميشته دي.

8. د کند څار د ارغنداب د حسام الدين جان اغا علمي او سياسي کورنۍ چې په سيمه کې د پوره شهرت نه برخمنه ده. د دغه حسام الدين جان اغا زوم محمد سرور خان د کند څار نائب الحکومه و.

9. د کند څار د مشهور روحاني شخصيت سيد عبد الرحمن شاه اغا کورنۍ چې په کند څار کې د خاص د رناوي نه برخمنه ده. ويل کېږي چې د سيد عبد الرحمن شاه اغا غورنيکه سيد ادم اغا پښين د عمرزي سيدانو نه و چې وروسته د ملي قائد اعلي حضرت احمد شاه بابا په وخت کې په کند څار کې ميشته شوي و او د هغه زوی سيد غلام جان اغا د کند څار يو د لويو قومي مشرانو څخه و او د هغه زوی سيد عبد الروف اغا د کند څار د سيدانو مشر او خان پاتې شوي و. د سيد عبد الروف اغا زوی سيد عبد الرحمن شاه اغا چې د کند څار د لويو روحاني شخصيتونو نه و او نوموړی لومړی کس و چې په کند څار کې يې يو عام ميلمستون، گلبن، د حيوانانو يو ژوبن او په لومړي ځل يو شخصي ميوزيم جوړ کړی و. ويل کېږي چې نوموړی ډير سخي سړی و او د قادر په طريقې پيرو هم و. د کند څار مشهور روحاني شخصيت پيرمرچ اغا د دغه ارادتمند انونه و او اعلي حضرت محمد ظاهر شاه د هغه ژوبن او ميلمستون

ته د سيل لپاره راته . د د ه كوټې اوس هم د سيد عبد الرحمن شاه اغا په نامه د كند هار په نوي بناړ كې موجوده ده او دې ته ورته يوه لويه كوټې يې د كند هار په د هيمراسي كې هم شته. د وې اصلي ځاى په كند هار كې د باميزو كوڅه ده چې د بابيانو د كلا په استقامت يې يو لوى احمد شاهي سراى اوس هم هلته د د ه په نامه شته.

10. د ه خواجه د سيد قدوس اغا علم پالونكې كورنۍ چې د كند هار د كاروان او منار كوڅو په مينځ كې ميشته ده .

11. د ارغنداب د لنگر د سيدانو كورنۍ چې په سيمه كې د سيدانو يو د لوى نفوذ لرونكي كورنيو نه ده ، د لنگر سيدان چې عام كند هاريان ورته ځانگړى د رناوى لري د كند هار په ارغنداب ، ميوند او كند هار بناړ كې ميشته دي .

12. د كند هار د مشهور تاجر سيد حبيب الله جان اغا كورنۍ چې د كند هار په ډنډ او نوي بناړ كې ميشته ده .

13. د زلخان د سيدانو كورنۍ چې د روسانو په وړاندې ملي پاڅون كې يې هم د پام وړ ونډه درلوده د د غې كورنۍ يو غړى سيد فضل الدين اغا د يوې جهادي جبهې مشر پاتې شوى و .

14. د تابين د غازي سيد حيدر اغا كورنۍ چې د كند هار د ارغنداب په سيمه كې ميشته ده ، سيد حيدر اغا د ميوند په غزا كې د غازي ايوب خان ترڅنگ د انگرېز سره په پوره مېړانه و جنگيد او په هماغه ورځ په شهادت ورسيد. نوموړى د سيدانو د حيدر زو قبيلې ته منسوب و او د هغه زوى سيد عبد الغفار اغا د تابين د مشرانو نه و. د سيد عبد الغفار اغا زوى ډگروال سيد نجم الدين اغا د سردار د او د خان شهيد له نژدې پوځي ملگرونه و او د جمهوري نظام په راوستلو كې يې د سردار د واد خان سره پوره ملتيا درلوده. نوموړى لومړنى تن و چې په ارغنداب كې يې به خپلو هڅو سره د سيند پر غاړه د شاه اشرف بنونځى په عصري ډول جوړ كړ ، د سيد نجم الدين اغا زوى سيد خالد هادي حيدر ي د پښتو ژبې ليكوال او شاعر دى چې د بېنوا انټرنېټ پاڼې بنسټ يې ايښى او د غه پانه چلوي .

15. د د يلاوړ د سيد سرور اغا كورنۍ: د غه كورنۍ د روسانو په وړاندې په ملي پاڅون كې ډيرې قربانۍ وركړې دي او د سيد سرور اغا زوى شهيد امين الله اغا مشهور په لاملنگ د كند هار له مشهورو غازيانو نه و چې په يوازي ډول به يې د روسانو پوره محاصره ماتوله. د كند هار چريكان نومې تاريخي اثر كې د د غه غازي ډيرې زياتې كارنامې راغلي دي او په ۱۹۸۲ زېږديز كال كې د كند هار په ميانجوى سيمه كې د روسانو لخوا په مخامخ جگړه كې په شهادت ورسيد او د ميانجوى په جومات كې بنځ دى. د لاملنگ يو وروړو سيد طيب اغا نوم يري .

16. د كند هار د فقير روحاني شخصيت پيرمرچ اغا كورنۍ چې په هېلمند او كند هار كې ميشته ده .

17. د معروف د سيدانو كورنۍ: د غه كورنۍ د كند هار په معروف ولسوالۍ كې ميشته ده چې په سپمه كې اڅكزي او علي زي خاص د رناوی ورته لري.

18. د بازگل اغا او سيد گل اغاكورنۍ: چې د كند هار د سيدانو يوه مشهوره كورنۍ ده او د اخلويښت كاله كېرې چې په سعود يي عربستان كې ميشته ده او په مدينه منوره كې استوگن دي. ويل كېرې چې د غه كورنۍ د افغاني حاجيانو سره هر كال معنوي مرستي هم كوي.

19. د سپين كوڅي صاحبزاده كورنۍ چې زيارت يې د كند هار بنار په دوهمه ناحيه كې دي او خلك ورته ډېر د رناوی لري.

20. د تور اغا كورنۍ چې زيارت يې د سپيڅلې خرقې سره نږدې دي او ډېر شمېر د روبريان لري.

21. د كند هار په دهلې كې د سيد محسن اغا كورنۍ چې اوس په معصوم اغا سره شهرت لري. ويل كېرې چې د دغو سيدانو كورنۍ خپلې ډېرې ځمكې د دهلې د بند جوړولو ته ډالۍ كړې وې او دا هم مشهوره ده چې سيد محسن اغا ته اعياحضرت غازي امان الله خان ډېر د رناوی درلود او هغه به يې خپل پېر او مرشد باله. په هرو د ريو مياشتو كې به يې يو ځل كابل ته ورغوښت او دده د روحاني فيوضاتو نه به يې گټه او چتوله. د سيد محسن اغا نيكونه سيد ابدال اغا او سيدال اغانو ميدل چې لوی احمد شاه بابا هغوی ته ډېر د رناوی درلود او كله يې چې د كند هار د بنار چې په هغه وخت كې د احمد شاهي بنار په نامه يادېده د جوړېدو اراده او تكل وكړ نو ابدال اغا او سيدال اغا يې چې د واپره وروڼه وو راوغوښتل او د دوی په متبر كولاسونو يې د دغه بنار د بنسټ ډېره كېښودله، د دوی كورنۍ اوس هم د بنار په باميزو كوڅه كې ميشته ده.

22. د سيد حسين اغا كورنۍ چې د كند هار په ديمراسۍ كې ئې غټه كلا او س هم د سيد قاسم جان اغا په نامه سره يادېږي.

23. دده ماسوس د غني جان اغا كورنۍ.

24. د ذاکر شريف د جهادي شخصيت سيد محمد جان اغا كورنۍ.

25. د گلجه اباد اوسېزكار د سيدانو كورنۍ.

26. د مېر بازار سيدان چې د كند هار خلك ورته ډېر د رناوی لري او خپله پير خانه يې بولي.

101.2.2 كند هار سيدانو مشهور شخصيتونه

1. غازي شاه اشرف اغا چې په دويم ځل يې په كند هار كې د غازي امان الله خان بيرغ پورته كړه او ترغزني پورې يې ټولې سيمې بيرته د غازي امان الله خان تر ولکې لاندې راوستلې.

2. غازي سيد حيد راغا چې د ميوند په تاريخي غزا کې د افغان غازيانو سره يوځای په شهادت ورسيد .
3. غازي شهيد سيد امين الله اغا چې په لالا ملنگ مشهور و او په کند هاريانو کې د د جهاد د يو وتلي اتل په نوم شهرت لري.
4. سيد محمد نسيم اغا چې د تنظيمه رئيس و.
5. موسی کليم اغا چې د مشهورو جهادي شخصيتونو نه و او د کوټې په سرياب کې بنځ دی .
6. روحاني شخصيت پير مرچ اغا چې اوس هم ژوندي دی او په جنوبي افغانستان کې د خلکو د ځانگړي د رناوي نه برخمن دی.
7. روحاني شخصيت شهيد سيد عبد الرحمن شاه اغا چې په کند هار کې يې ژوبن او ميوزيم د رلود او هم هلته بنځ دی .
8. د کند هار وتلی ولسي شاعر سيد عبد الخالق اغا
9. ډگروال سيد نجم الدين اغا چې د سردار د اود خان د نږدې ملگرونه و او د هغه سره د جمهوري رژيم په رامینځ ته کولو کې يې مهمه ونډه د رلوده. نوموړي د جهاد په دوره کې هم د کند هار د مجاهديد نو په فوځي روزنه کې د پام وړ ونډه د رلوده.
10. خالد هادي حيدري چې د پښتو ژبي يو ځوان ليکوال، شاعر او ژورنالست او د بڼوا د ويپا نهې مسئول چلونکی دی.

101.3 پښتونخوا د سيمې سيدان

1. د سوات د بو نير د سيمې سيدان چې سيد علي تېر مذي چې په پير بابا سره شهرت لري هورې بنځ دی او ټول پښتانه ورته زيات ارادت او د رناوی لري.
2. د باجوړ د سيمې سيدان
3. د چترال د سيمې سيدان
4. د دير د سيمې سيدان
5. د خيبر ايجنسی سيدان
6. د کورمې ايجنسی سيدان چې پښتانه او شيعه مذهب دي او د احمد زيو، د کرمان د سيدانو، د تېراه د سيدانو او د ماوړه د سيدانو په نامه شهرت لري.

7. د اورکزیو ایجنسی سید ان
8. د د پره غازي خان سید ان
9. د پېښور د سیمې سید ان
10. د بنگینو د سیمې سید ان
11. د لکي مروت سیمې سید ان: چه د شېخ شاه روحاني اولاد گنل کېږي و د ابا خېل، متوري، و میچن خېل کلو کښې استوگن لري. د دې نه علاوه د تاجي زو سپد ان هم په علاقه کښې قدر لري. نامتو لیکوال و تاریخپوه ډاکټر سپد چراغ حسین چه کوم نه گن شمېر کتابونه لکه د ود چراغ، تذکره پیر سباک، انوار چراغ، و د قيصو کتاب نالید لې بلا منصوب دي، هم دې سیمې نه دي.
12. د شمالي وزیرستان سید ان⁽²⁸¹⁾: د شمالي وزیرستان سید انو ته په سېمه اېزه اصطلاح سید گي وايي چې د وی د د غې سیمې په حوی، د ویگر، ډنډ، ورغر، رباط او شوال کې استوگنه لري او نن د پښتونو یوې قبیلې په توگه موجود دي. سید گي په پیل کې په دوو برخو ویشل شوي دي چې ملکا خېل او ذکر خېل نو میري او د قبیلوي اتحاد له مخې ملکا خېل د ابراهیم خېلو وزیرو سره متحد او یو موټی دي. د سید گي د قبیلې د خیلو نو او د استوگنې د سیمو نو مونه په لاندې ډول دي:
- ذکر خېل، شاد خېل، ابا خېل، شومېر خېل، مولی خېل او مصري خېل چې په ډنډ او رباط کې استوگنه لري
 - شودي خېل، لاده خېل، جبر خېل، ټول بیگ خېل، کېډي خېل، اتک خېل، رومي خېل، مدک خېل، سرور خېل، زوبر خېل، نظر بیگ خېل او اخوند خېل چې په د ویگر او حوی کې استوگنه لري
 - میاگل خېل چې په د ویگر، ورغر، ډنډ او شوال کې او سیري
 - کاکا خېل، سره گنده، تره کي گنده، غوټي گنده چې په ډنډ کې او سیري
 - ملکا خېل، بودر خېل، مسیري خېل، ایبار خون خېل، گري خېل، خدری، گرر خېل، میسون خېل او خره شوپه چې زیات شمېر یې په حوی او لږ شمېر یې په د ویگر کې استوگنه لري
 - همداراز حکیم خېل په ډنډ او رباط کې استوگنه لري
13. سهېلي پښتونخوا سید ان: د سهېلي پښتونخوا سید ان په پشین، ژوب، چمن، لورلایي، او کوئټه کې استوگنه لري چې مشهور بنا خونه یې بناد یزي، عمرزي، حید رزي او ابراهیمزي دي.

- د کوټېټې په سيدانو کې د سيد عبد النافع اغا کورنۍ چې شاد يزي سيدان دي د ياد و لوړ د ي چې زيات شمير مريدان ئې په کوټېټه، پښين چمن او نورو سيمو کې شته.
- په پښين کې د سيدانو يوه بله مشهوره کورنۍ هم شته چې مشر يې د سرانانو علي اغا دي چې يو ستر عالم، مدرس او د کوټېټې، پښين او کراچۍ په پښتنو او غير پښتنو کې ډېر شمېر مريدان او ارادتمندان لري.

بايد زياته کړو چې سيدانو د هند په نيمې وچې باندې د ۱۴۱۴ ميلادي کال نه تر ۱۴۵۱ ميلادي کاله پورې واکمني کړې ده چې د دوی واکمني د سيدانو د واکمنۍ په نامه سره يادېږي چې د ځينو مشهورو واکمنانو نومونه يې په لاندې ډول دي :

خضر خان، سلطان مبارک شاه، سلطان محمد شاه او سلطان علاؤالدین (282)

101.4 افغانستان و پښتونخوا کې د سيدانو مشهور شخصيتونه

افغانستان و پښتونخوا کې د سيدانو مشهور شخصيتونه په دې ډول دي (283):

1. د ختيز نابغه علامه سيد جمال الدين افغاني
2. د پښتو ژبې ليکوال، شاعر او فيلسوف ارواښاد استاد بناغلی گل پاچا الفت.
3. د اعليحضرت محمد ظاهر شاه د واکمنۍ په وخت کې د عدليې وزير او ارواښاد بناغلی سيد شمس الدين مجروح
4. د کابل پوهنتون استاد ارواښاد شهيد سيد بهاؤ الدين مجروح.
5. د قبايلو د وزارت پخوانی معين بناغلی سيد مسعود پوهنيار
6. د کونړونو پخوانی والي بناغلی سيد فضل اکبر
7. د کونړ او سنی والي بناغلی سيد فضل الله واحدی
8. سياسي شخصيت او ليکوال شهيد بناغلی سيد يوسف ميرني
9. په ولسي جرگه کې د خوریا نيو پخوانی استازی بناغلی فاروق ميرني
10. د پښتو ژبې ليکوال بناغلی سيد حسين پاچا

282 هندوستان پر اسلامي حکومت، د مفتي شوکت علي فهمي اثر ۳۵-۳۶. مخونه، د هلي

283 زما شخصي ياد د پښتو نه

11. د پښتو ژبې شاعره، لیکواله او ویند ویه اغلې میر من مستوره شال
12. د پښتو ژبې لیکواله او ویند ویه اغلې میر من پروین علي
13. ستر روحاني شخصیت سید علي تر مذي مشهور په پیر بابا
14. د افغانستان د ملي محاذ مشر بنا غلی پیر سید احمد گیلاني
15. بناغلی سید اسحق گیلاني
16. بناغلی مېرمن فاطمه گیلاني
17. د ننگرهار د لیسې پخوانی مدیر بناغلی سید مقصود سعیدي
18. د ننگرهار د سره رود قومي مخور ارواښاد معشوق جان اغا
19. بناغلی د کتور کبرا مظهری مایار
20. د بېنوا د ویب پاڼې بنسټ ایښودونکی او مشر بناغلی خالد هادي حیدري
21. د پښتو ژبې مشهور شاعر بناغلی سید محمد طاهر بینا
22. د پښتو ژبې شاعر او لیکوال بناغلی سید نورالله حل

102 شلماني

ز مور پښت پوهان او نسب پېژندونکي شلماني له اړه سرېښي پښتانه گڼي چې د مومند و پير سترې قبيلې ورگډيږي. د وی د پښتونخوا د خیبر ایجنسی کې د شلمان په دره کې د تاتري په شا او خوا کې استوگنه لري او د وی سېمه په لوی شلمان، کم شلمان ویشلې شوې ده او د لنډې کوتل نه ۲۵ کیلو متره واټن لري او مشهور بناخونه یې الیم زي، ترکزي او کم شلمان دي (284).

د د وی په گاونډ کې شینواري، اږیدي او ملاگوري مېشته دي. د خیبر ایجنسی نه پرته ځیني شلماني په سوات، الا ډنډ، د پر، باجوړ، بو نیر، سنگله، هرپور، ملکنډ، ډارگی، سخاکوټ، صوابی، چارسده او عمر زیو (هشتنگر) چې مانا یې اته بنارونه دي او پښتانه یې په خپله ورځنۍ محاوره کې اشغر بولي مېشته دي. د اسپ ویل کيږي چې د شلمانیو ځینې کورنۍ د ننگرهار ولایت د سپین غر په لمنه کې د پچیر او اگام د ولسوالۍ د تورې بورې په سیمه کې هم شته.

284 پښتني قبيلې، د کتور لطيف ياد، ۱۸. مخ د دانش چاپ، پېښور

102.1 استوگنې سيمې

په پښتونخواه كښې د شلمانو د استوگنې سيمې په دې ډول دي (285):

1. په خيبر ايجنسۍ كې د وى د شلمان په د ر ه كې استوگنه لري چې پېښور ته نږدې موقعيت لري.
2. په صوابې كې
3. په چارسده كې د عمرزيو او تور لنډي په كليوكې چې نوبنار ته نږدې موقعيت لري.
4. د ملكنډ ايجنسۍ په سخاكوټ، ډارگى، بټخېله، الا ډنډ، ډهيري، تهانه او گات كوټې كې.
5. د سوات په بريكوټ، مېنگوره، شېر پالم، جورا، خاري راي، سيچبان، بولكراي، برتهانه، پېشتوناي، بار بارو او سواتيه كې (چې د سوات او د پر تر مينځ پوله ده)
6. د شانگله په كوټكى او نورو كليوكې.
7. د د پر په ټايمر گره، بلمباټ، ناوه گى او چكد ر ه كې.
8. د هزاره په هريپور كې
9. په بونېر كې

د شلمان كلمه د سلم، سريمان او سليمان سره ډېره ورته ښكاري چې د پښتنو د يوې لر غو نې سيمې (روه) نوم دى او د تاريخ حيات افغاني د روايت نه هم د شلمان او سليمان اړيكه ښكاري.

تاريخ حيات افغاني د شلمانيو په اړوند د اسې ليكلي دي :

"شلماني په پيل كې د كورمې د سيند په غاړو كې او سپدل چې د شلمان د سيمې له كبله د وى په شلمانيو باندې مشهور شول. تردې وروسته د وى له دغه خايه تېراه ته لاړل او بيا له دغه خايه يې هم ولېږدېدل او بيا د پېښور په شاو خواكې په هشتنگر (اشنغر) كې مېشته شول. په پنځلسمې ميلادي پېړۍ كې يوسفزيو د وى له دغه خايه بې واكه او وشړل. اصلي علت يې د او چې كله يوسفزيو د افغانستان نه پښتونخوا ته مهاجرت وكړ او د پېښور حدود و تهور سپدل نو د د لا زاكو د قبيلې نه يې د خپلې گوزارې لپاره يوه انداز ه ځمكه وغوښتله هغوى هم يوسفزيو ته ځمكه وركړه، خو كله يې چې د شلمانيو نه يې د خپلو ځمكو د خړوبولو لپاره د اوبو غوښتنه وكړه نو شلمانيو هغوى ته مثبت ځواب وركړ. په پاى كې يوسفزيو د د و اېې سيمې ته راغلل او د شلماني قبيلې سره يې چې له پخوا نه يې د هشتنگر په سيمه كې يې خپل واک ټينگ كړى و په جگړې لاس پورې كړ. د جگړې په نتيجه كې شلمانيو ماتې وخوړه او د د شلمانيو د قبيلې مشر چې خالو نومېد و وژل شو، خوبيا وروسته سلطان اويس سواتي هغوى ته د سوات

http://www.shalman.iwarp.com/whats_new.html285

د سیمې په الا ډنډ کې خای ورکړ چې اوس هم یو شمېر شلماني د یو سفز یو په سېمه کې مېشته دي. (286)

شلماني ډېر میلمه پال او غیرتي خلک دي. د وی د میلمنو لپاره بڼې حجرې لري او د میلمنو ډېر قدر کوي. شلمانيو په تاریخ کې ډېرې توري وهلي دي. د وی د مغولو او انگرېزانو په وړاندې په مېرانه جنگیدلي او خپل پښتني رسالت یې سرته رسولی دي. شلمانيانو د مغولو پر خلاف د ایمل خان مومند او د ریخان اړیدي د مبارزو ټینګه ننگه کړې ده. (287)

شلماني خوار پکښه خلک دي او زیاتره د سو د اګریو په چارو بوخت دي، ځکه چې سېمه یې غرنۍ او کرکېله پکې کمه ده. په ټوله پښتونخوا کې د شلمانيو مجموعي شمېر ۳۰۰۰۰ تنه خلک بنودل شوي دي.

102.2 نامتو شخصیتونه

شلمانو کېنې نامتو شخصیتونه په دې ډول دي (288):

1. راحت خان شلماني چې د هند د نیمې وچې تر خپلواکۍ د مخه د شلمانيو نامتو مشر و او ویل کیږي چې د ال انډیا د کانګریس د ګوند د مشر او د هند د لومړي وزیر پنډیت جواهر لال نهرو سره یې د هغه سفر په ترڅ کې چې پښتونخوا ته یې کړی و لیدلي و او د پښتنو د راتلونکي برخلیک په اړه یې ورسره خبرې اترې کړې وې. نو موږی د ملکنډ ایجنسی د سخاکوت د شلمانيو نه و.
2. اروابناد نیک عمل خان شلماني
3. اروابناد حاجي زبیر شاه شلماني
4. اروابناد ملک حضرت شاه شلماني
5. اروابناد حکیم شاه شلماني
6. اروابناد نیک شاه شلماني
7. اروابناد شا کر الله شلماني
8. اروابنادر رحمن الله شلماني چې په بابو مشهور و او د سرکایې بالا او سید ونکی و.
9. اروابناد ملک رحیم شاه شلماني
10. اروابناد گلستان خان شلماني

286 تاریخ حیات افغاني، ۴۸، مخ، د دانش چاپ، پېښور

287 پښتني قبیلې، ۱۸، مخ

<http://en.wikipedia.org/wiki/Shilman288>

11. اروابنادر زيبانشاه شلمانی
12. اروابنادر زيرن شاه شلمانی
13. اروابنادر محمد نثار شلمانی چې د ملکنډ ایجنسی د سخاکوټ د بازار او سید ونکی و.
14. متوکل خان شلمانی د بهاما ډهیرې او سید ونکی.
15. گران باچا شلمانی
16. حبیب الله خان شلمانی
17. محمد سعید غمگین چې د پښتو ژبې شاعر او د ملکنډ ایجنسی د بټخیله د الا ډنډ او سید ونکی دی.
18. بابا عبدالرحمن شلمانی چې د پښتو ژبې شاعر او د ملکنډ ایجنسی بټخیله د الا ډنډ او سید ونکی دی.
۳-حیات افغاني، د دانش چاپ، پېښور، ۵۱-مخونه.
19. شیخ گل صاحب شلمانی
20. اروابنادر ملک غازي گل شلمانی وزیر خېل
21. فرېد شهاد خان شلمانی د مټه د سچبان او سید ونکی سید کریم خان شلمانی
22. قاضي عبدالحي شاه شلمانی
23. شهید قاضي عبدالکریم شاه شلمانی چې د انگرېزانو سره په جگړه کې په ۱۸۹۵ میلادي کال شهید شوی
واو مزار يې بای پاس تهاڼې ته نږدې دی.
24. محب گل شلمانی
25. عمر رحمن شلمانی
26. سید احمد خان شلمانی
27. فضل کریم شلمانی
28. پروفیسر خورشید روشن شلمانی
29. ډاکټر احمد خان شلمانی
30. فضل غفار شلمانی
31. جمیل تاج شلمانی
32. ارشد کریم شلمانی

103 شلمزي

ز مور پښت پو هان او نسب پيژندونکي د شلمزيو يا شمولزيو د قبيلې خلک غلجي پښتانه او د تو خو د قبيلې يو بناخ گڼي. د شلمزيو د قبيلې خلک د زابل ولايت د شلمزيو په ولسوالۍ، د غزني په ولايت، د پکتيا ولايت د زمرت په ولسوالۍ کې چې زرمه يې هم بولي او د نيمروز ولايت د کنگ په ولسوالۍ کې استوگنه لري.²⁸⁹

د زابل ولايت د شلمزيو ولسوالي د همدې قبيلې د نامه له کبله د شلمزيو د ولسوالۍ په نامه سره يادېږي. د شلمزيو ولسوالي د زابل ولايت د درېو نورو ولسواليو يعنې اتغر، شينکې او نو بهار سره گډه پو له لري. همداراز د شلمزيو ولسوالي د ډيورنډ د کر بنې سره هم گډه پو له لري او د شلمزيو د ولسوالۍ د خلکو مجموعي شمېر ۳۳۳۵۱ تنه ښو دل شوي دي. په دغې ولسوالۍ کې د ناصرو د قبيلې خلک هم استوگنه لري.²⁹⁰

شلمزي غير تي، مېلمه پالو نکي، زړور او په پښتو او پښتو نوالي باندې مين خلک دي. شلمزيو يو د نورو غلجيو قبيلو سره يو ځای د مغولو پر خلاف په زابل کې د وياړه ډکې مبارزې کړي دي. همداراز د افغان - انگرېز په د روگونو تاريخي جگړو کې هم د شلمزيو ونډه درنه ده. د روسي بنکېلا کرو او بلو سگرو ځواکو نو پر خلاف د شلمزيو او په مجموعي توگه د تو خيو مبارزې زموږ د وياړلي هېواد په تاريخ کې په زرينو کر ښو شتې دي.

د شلمزيو د قبيلې خلک د زابل ولايت د نورو پښتنو په څېر د کر کيلې او مالدارۍ په چارو بوخت دي. د وې په سيمه کې غنم او نورې غلې دانې کرل کيږي. همداراز بادام، انگور، منې او نور ډول ډول ميوې هم پکې شته. ځمکې يې زياتره د کاپزونو په او بو خړو بيري، خو په وروستيو وختونو کې خلک د خپلو کر نې د ځمکو لپاره د واټر پمپونو نه هم گټه اخلي. د د وې د و د و نه او رواجو نه کټ مټ د هغې سيمې د نورو پښتنو قبيلو په څېر دي.

د شلمزيو ولسوالي د زابل ولايت د مرکز د کلات نه ۷۰ ميله واټن لري. له بده مرغه د افغانستان د ولت د غې سيمې ته هيڅ ډول پاملر نه ده کړې. نه پکې کوم روغتيايي مرکز شته چې خلک د خپلوناړو غانو علاج پکې وکړي او نه هم د ولت د غې سيمې ته د بر يښنا، ښوونې او روزنې او نورو بر خو کې کومه پاملر نه کړې ده، نو ځکه يې زياتره خلک ډېر بېوزله او د پو هې له نعمته بې برخې دي. که څه هم چې د د غې قبيلې خلک د علم او پو هې سره مېنه لري او زيات شمېر ليکوالان او شاعران يې په خپلې غېره کې روزلي دي. د د غې د لېکوالو او رو بنا نفکرانو نه يو هم ښاغلی حليم شلمزي دی. برسېره پردې چې د پښتو ژبې يو ښه او تکړه لېکوال دی، په د يني او مذهبي او د يني برخه کې هم د بشپړې پو هې خاوند دی. د شلمزيو د قبيلې ځينې نور مشهور کسان حاجي عزيز الله خان شلمزي،

289 پښتني قبيلې، د دكتور لطيف ياد تاليف، ۱۸۱ مخ، د پېښور د دانش خپرندويه ټولنه.

290 http://en.wikipedia.org/wiki/Shamulzayi_District

104 شیتک

د پښتنو قبیلو په ډله کې د کرلانیو په ټولنیز گروپ کې د شیتک قبیلې ډېره مشهوره ده. د شیتک د قبیلې نه په مجموعي توگه مقصد د وړ، بنوخي او تهي د ی-.

ویل کېږي چې د د غې قبیلې مشر نیکه شاه فرید نومید چې وروسته په شیتک سره مشهور شو. نوموړی د ککې زوی او د کرلان لمسی دی. په پیل کې د شیتک د قبیلې خلک د سلیمان د غره په یوې لړۍ کې چې شوال نومېږي استوگنه د رلوده چې اوس هم په دغه غره کې د خلکو پخوانی استوگنځی په ککې میله²⁹² مشهور دی. ویل کېږي چې د شیتک د میرمنې نوم بانو یا بنو و او له همدې کبله د وی په بانوزو یا بنو زیو باندې مشهور شول چې وروسته د وخت په تېرېدو سره دغه کلمه د زیات استعمال په وجه په بنو خيو بد له شوه.²⁹³

شیتک د رې میرمنې د رلودلې. د یوې میرمنې اولاده یې تهي او د وړ دي، د د ویمې میرمنې یعنې بانو (بنو) اولاده یې کیوي او سوراني او د رپیمې میرمنې اولاده یې جیم یا زیلم او هوید نو مېدل چې د د وی اولاده ډېره لږه او په کیوي او سوراني کې شامله ده.²⁹⁴

د وی په پیل کې د تو چي په جنوب کې د غره په لمنه کې او سپدل، خو د سلطان شهاب الدین غوري د واکمنۍ په وخت کې شیتکو د بنو په سپمه باندې برید ونه پیل کړل. د بنو د سیمې د تسمیې وجه په اغلب گومان سره د هماغې بنځې یعنې د بنو د نوم له کبله دی. کله چې شیتکو پر دغه ځای برید وکړ نو په هغه وخت کې د لته منگل او هنې پښتانه او سپدل. د دې حملو په نتیجه کې د شیتک په اولاده کې د کیوي او سوراني اولس برید ونه جاري وساتل چې بیا وروسته منگل او هنې له دغه ځایه ولیږدېدل. د هنې د قبیلې لږ شمېر خلک د هندوستان خواته لاړل او یو شمېر د منگلو د قبیلې سره یو ځای د سپین غره په جنوب کې اباد شول. د هنې او منگلو د قبیلې تر وتلو وروسته د د غې قبیلې خلک د خپل پېر په لار بنوونه د بنو سپمه په خپل منځ کې په دې ډول سره وویشله چې د میری د مشر زوی کیوي اولاد یې ته یې سهيلي برخه چې اوس په میری سره مشهوره ده ورکړه، د ککې اولاد یې ته یې تر ختیځو برخو پورې چې په هغه وخت کې زیاده اباد او بنه سپمه وه ورکړه، د کیوي د ویم زوی سمې ته یې تر نار پورې منځنۍ برخه ځمکه او د سوراني اولاد یې ته یې د کورمې د رود شمال ته تر ټل پورې سیمې ورکړل شوې.²⁹⁵

291 د شملزیو د قبیلې په برخه کې د دې مقالې د لیکوال شخصي یاد بڼتو نه.

292 مېله = (مېنه = ځای = ټا ټوبی) لیکوال

293 پښتانه د تاریخ په رڼا کې، ۳۶۹ مخ

294 پښتني قبیلې، د دانش چاپ، پېښور ۱۸۱-۱۸۲ مخونه.

295 حیات افغاني، د دانش چاپ، پېښور، ۵۱- مخونه.

د شیتکو د اولادې یعنی د وړو، بنو ځیو او تیبو ذکر د مخه په خپلو خپلو رد یفونو کې راغلی دی.

105 شیرانې

که چیرې د شیرانیو د قبیلې د نسب شجره په غور سره وڅیړو نو جوته به شي چې د غه قبيله د سربن په ټولنيز گروپ پورې يوه اړونده قبيله ده. د شیرانیو د قبیلې شمال ته د وزیرو قبیلې، لوییدې ته یې ژوب او د مند و خیلو د قبیلې سېمه، جنوب ته یې د کاکړو قبیلې او ختیز ته یې هغه قبایل مېشته دي چې په دې پره اسماعیل خان کې استوگنه لري.²⁹⁶

د روایتونو پر بنسټ شرحون پنځه زامن د رلودل یعنی شیرانې، ترین، پانه، پریخ او اورمې. ویل کیږي چې شیرانې د شرحون مشر زوی و، خو پلار یې د مشرې پگړۍ ترین ته ورپه سر کېږي وه،²⁹⁷ له همدې کبله شیرانې د خپل پلار او وروڼو نه خپه او یو پیغام یې کاکړ ته چې د دې مورنۍ نېکه و په دې شرحه ورواستاوه:

"زه دلته ډېر په تنگ شوی يم، راشه او ماله ځانه سره بو ځه!"

کله چې کاکړ ته د غه پیغام ورورسید نو د خپلو څو تنو زامنو سره د شرحون کورته ورغی او ورته یې ویل چې شیرانې پرېږده چې زما سره لاړ شي. شرحون پر دې خبره راضي نه و، خو کله چې شیرانې په تللو باندې ټینگار وکړ نو په دغه وخت کې ترین په غو سه شو او شرحون ته یې وویل چې شیرانې پرېږده چې د کاکړ سره لاړ شي او که چیرې هغه د لته نه وي نو څه به وشي. په پای کې کاکړ، شیرانې له ځانه سره بوت او شیرانې هم ژمنه وکړه چې د دې اولاده دې هیڅکله هم په سر بنیو پښتنو کې نه شمېرل کیږي²⁹⁸ او په دې توگه د خپل مورني نیکه یعنی د کاکړو په کورنۍ کې چې غر غښتي پښتانه دي شامل شو او اوس په بنو او بدو کې د غر غښت د ټولنيزې ډلې سره اړیکې لري.

شیرانې د سهيلي پښتونخوا د شیرانیو په ډیسټریکټ یا ولسوالۍ کې استوگنه لري چې د دغه ډیسټریکټ د خلکو ژبه پښتو ده. د شیرانې د ډیسټریکټ د ژوب، دیره اسماعیل خان او موسی خیلو د ولسوالیو سره گډه پولې لري. د شیرانیو سېمه د گومل جنوب ته پرته ده چې د سلیمان غر هم د دوی په سېمه کې موقعیت لري. د وزیرستان په څېر د دوی سېمه هم غرنۍ ده. شیرانې زیاتره د کرنې او مالدارۍ په چارو بوخت دي. که څه هم د کرنې ځمکې یې لږې او او به هم چندانې پکې ډیرې نه دي خو خلک غنم، جوار، اوربشي، وربجي او تنباکو کوي. هغه شیرانې چې په غرنیو سیمو کې ژوند کوي دوی د غرونو لمنې په للمي ډول سره کوي. د دوی حیوانات غوايي،

296 اضلاع، ایجنسي ها و قبایل ایالت پښتونستان، ۹۲ مخ.

297 پښتانه د تاریخ په رڼا کې، ۱۲۷۷ مخ.

298 حیات افغانی ۱۷۳-۱۷۶ مخونه.

پسونه او وزې د يـ.

د د وى په غر نيو سيمو کې د جنغوزيو او انارو ونې هم شته چې خلک يې ټولوي او په بازارونو کې يې پلوري. همداراز د د وى په غر نيو سيمو کې ډول ډول وحشي ځناور، ژوي او مرغانه شته چې په دغو ځناورو او ژوو کې وحشي گدان، سوي، وحشي پيشوگانې، وحشي ليوان، گيد پرې، وحشي وزې او هو سى شته.

105.1 مشهور کلي يې

شيرانې د پښتونخوا ايالت په دېره اسماعيل خان او د سهيلي پښتونخوا د شيرانيو په ډيسټريکټ کې استوگنه لري، خو ځينو خلکو يې د موسى خيلو د ډيسټريکټ د سنغر سيمې ته چې اوس ورته تونسې شريف وايي ليرې ديدلي او د دغې سيمې د درنگ په تحصيل کې ژوند کوي. شيرانيو د قبيلې مشهور کلي د ادې²⁹⁹ :

- لهار کلی
- کازا مليزي
- ستانو راغه
- چچوبي (خخو بى)
- مير علي خېل
- مانې خوا
- سور لکى
- شنه پونگه
- احمد ي درگا
- لاوارا
- مرغ بل
- تور راغه
- د ب شيخان
- مغال کوټ

<http://en.wikipedia.org/wiki/Shirani299>

• شين غر

105.2 مشهور بناخونه او خانگې

د شیرانيو قبيله په لاند نيو بناخو نو او خانگو ويشلې شوې ده

- حسن خيل
- اوبه خيل
- کپپ
- کرمانزي
- محمد زي
- سالار خيل
- مروت خيل
- سپند زي
- جوهر خيل

105.3 ميلمه پالنه

شیراني ميلمه پالونکي خلک دي. د وی د خپلو ميلمنو ډېر قدر کوي. د وی خپلو ميلمنو ته ډول ډول خوند ور خواره تياروي. د وی په خوړو کې د لاندې د غوښو، کړايي کباب، سره کړو غوښو، سابو او اوگرې نه گټه اخلي.

105.4 بنوونه او روزنه

که څه هم شیراني د علم او پوهې سره مينه لري، خو له بده مرغه د هغه ځای چارواکي د غې مهې مسالې ته کو مه ځانگړې پاملرنه نه کوي، نو ځکه د بنونځيو او تعليمي موسسو د کموالي په وجه د دغه ځای ډېر خلک او په تېره بيا ځوانان او نجونې د علم او پوهې له نعمته بې برخې ساتل شوي دي او خلک مجبور دي چې خپل اولاد ونه او زامن د پني او مذهبي مدرسو ته وروليږي.

شیراني په عمومي توگه غريب خلک دي. د دوی خلک زياتره د کرنې په چارو بوخت دي، خو يو شمېر خلک يې د خليج په عربي هېوادونو کې هم مزد وری کوي.

شیرانې زړور او په خپلواکۍ مین خلک دي. د انگریزي یرغلګرو په وړاندې یې له ویاړه ډکې مبارزې کړي دي. د دغې قبیلې په نامتو مبار زینو کې یو هم ماشو خان شیرانې و چې د انګرېزانو سره په جګړه کې د ژوب د سیمې په سلېازي نو مې سیمه کې شهید شوی دی.

د دې پره اسماعیل خان او د سهيلي پښتونخوا سر بېره یو شمېر شیرانې د هند و ستان د راجسټان ایالت د ناګور شیرانې اباد په سېمه کې استوګنه لري چې د دوی سیمې په څلورو محلو باندې ویشل شوي دي یعنې، صو فیه، غو ټیه، نجمیان او نوري. همدارز هله څو کلي هم شته چې شیرانې پکې استوګنه لري. د دغو کلیو نو مو نه په دې ډول دي :

- برنیل
- بهینیا
- دانتا
- حمید پور
- ډونګاري

مشهور لیکوال حافظ محمود خان شیرانې او د هغه زوی اختر شیرانې د راجسټان د ناګور د سیمې شیرانې دي. ویل کېږي چې شیرانې هند و ستان ته لو مړې ځل د مغول واکمن همايون په وخت او د و هم ځل د اکبر پاچا په وختو نو کې راغلي دي. د هند د راجسټان ایالت د شیرانیو نه سر بېره یو شمېر شیرانې د هند و ستان د گجرات د ایالت د واد نگر، کالیګام او احمد د اباد کې هم استوګنه لري.³⁰⁰ په عمو مې ډول شیرانې قبیلوي خصوصیات لري او د قوانینو تابع نه دي.

106 شینواري

شینواری د پښتنو یوه مشهوره قبيله ده چې د سربن په ټولنیز ګروپ پورې اړه لري او د سپین غره په شمالي لمنو او د ننگرهار په جنوب ختیځ کې مېشته دي. د دوی یوه برخه د پښتونخوا ایالت په لواړګی، څو کورنۍ یې د کوهات په ځنګلونو کې، پېښور، د کونړ ولایت په سره کمر، د پروان ولایت د شینوارو په ولسوالۍ او کشمیر کې هم استوګنه لري.

پښتانه د تاریخ په رڼا کې د شینوارو د قبیلې په اړه لیکي دي:

لکه چې د دغې قبیلې د شجرې نه معلومېږي چې کاسیان په یو ولسو څانګو وپشل شوې دي چې د شینوارو

http://en.wikipedia.org/wiki/Sherani_District300

قبيله هم په د وى كې شامله ده. لكه چې د پټې خزانې د روايت نه معلومېږي د خرشون په اولاده كې د كند او ځمند اولاده د غورې مرغى نه د غزني، كابل او پېښور د وادې له لورې مهاجرت پيل كړ، نو په دغه وخت كې كاسيان بېرته د سليمان غره ته لاړل او هلته مېشته شول. البته د كاسيانو يوې قبيلې (شينوارى) د خابني خپلو سره مهاجرت وكړ او د خيبر په شمال او جنوبې غرونو كې مېشته شول.³⁰¹

د شينوارو شمال لوېديځ ته د خوگياڼيو قبيله، شمال ته يې د كابل سيند او د مومند و قبيله، ختيځ ته يې د ډيورنډ كرنه تر لوارگې پورې امتداد لري او د اړېدو د قبيلې سره پوله لري او جنوب خواته يې سپين غر موقعيت لري. د وى د ننگرهار ولايت د هسكې مېنې (ده بالا)، مومند د رې، نازيانو، اچين، د وريابا، غني خيلو، سپين غر، رود اتواو د چپرهار په ولسواليو كې استوگنه لري.

د شينوارو قبيله په لومړۍ سر كې په دوو پلارو وېشله كېږي چې يوه ته سه پاى او بل ته عبد الرحيم خېل وايي. چې سه پاى مشر ورور او عبد الرحيم خېل كشر ورور دى. مشر ورور په خپل منځ كې اووه تپى دي؛ حسن خېل، حمزه خېل، الياس خېل (لياس خېل)، ريند اد خېل، حيد رخېل، بابر خېل، سليمان خېل او كشر ورور يې په دې تپو وېشل شوي دي او هغه علي شېر خېل، عدل خېل او سنگو خېل دي.

106.1 استوگنې سيمې او ځايونه

- حسن خېل: حسن خېل د هسكې مېنې د ولسوالۍ په اوغز، گورگوري، پايي، شيخ ميدان، ياغى بند، شپوله او گيزاره كې پراته دي. يو شمېر حسن خېل په غوښت د ره كې هم استوگنه لري. ويل كېږي چې د حسن خېلو شمېر به (۱۶...) تنه وي.
- حمزه خېل: د وى په خپل منځ كې د وه تپي دي چې يوه احمد خېل او بل يې مغد و د خېل دي. احمد خېل اكثره په هسكه مېنه او لږ شمېر يې په تنگى، شرمېنى او لرو احمد خېلو كې او سپري. مغد و د خېل په گاگره، گچنه، مريز، سنگوټا او راوگي كې استوگنه لري.
- الياس خېل: الياس خېل چې لياس خېل يې هم بولي اكثره په هسكې مېنې، گيزاره، لږ شمېر يې د هسكې مېنې په تنگي او يو شمېر په نري او بو كې او سپري او د جعفر يانو په نامه خو كورنۍ يې بيا د كوچيانو په ډول ژوند كوي.
- ريند اد خېل: د مامند په تنگي، باغ، اچين او گردى كې پراته دي. د ا بناخ په څلورو څانگو وېشل شوي دي او د پاخېلو، اليكه خېلو، بام خېلو او خليفه خېلو نه عبارت دي.
- حيد رخېل: د ا تپه په خپل منځ كې د وه پلاره دي چې يوه ته ((نيمې در)) او بل ته ((ممه خېل)) وايي. ممه

301 پښتانه د تاريخ په رڼا كې ۱۳۲۶-۱۳۲۷ مخونه.

خپل په لنډې، مورگي چينه، د اوښې، اسد خپلو، تريلي، ميد انك، سره كلا او هجوم كلي كې مېشته دي.

• سيلمان خپل: په توتگي، وچكتوت او د كوشتل په كليو كې او سپري.

• بابر خپل: د ايوه كوچني خانگه ده چې يو شمېر يې په صندوق، بټن او چهل گزي كې او سپري.

• علي شېر خپل: د ا د عبد الرحيم خپلو يوه خانگه ده چې خه برخه يې په لواړگي او خه يې په افغانستان كې مېشته دي. د وي په اوو تپونو باندې وېشل شوې دي او هغه له عيسي خپلو، باخپلو، ترخپلو، پيرو خپلو، اش خپلو، خوگاخپلو او شونډن خپلو نه عبارت دي.

• عدل خپل: د ا هم عبد الرحيم خپلو يوه پينه ده. د ا تپه په خپل منځ كې د وه پلاره دي يعنې عثمان خپل او كرگو خپل.

• سنگو خپل: سنگو خپل په درېو پلرونو باندې وېشل شوې دي؛ گد و خپل، خلور پلاري او غني خپل، سنگو خپل د مند تي نه تر غني خپلو پورې د نازيانو په درو كې پراته دي.³⁰²

له دې كبله چې د شينواري يوه برخه د خيبر د تاريخي درې په شاوخوا كې استوگنه لري نو د خيبريانو په نامه سره هم يادېږي چې اوركزي او ايرېدي هم په همدې نومونو مشهور دي. د تورخم او شمشاد سيمې هم د عليشېر خپلو شينواريو د استوگنې سيمي دي. د لواړگي شينواري په خپلو خپلونو كې وېشل د حجرې له مخې ترسره كوي چې اوس د هر خپل حجرې په لاندې ډول دي:

• خوگاخپل (۱۷۲) حجرې

• شېخ مل خپل (۶۸) حجرې

• اش خپل (۲۳) حجرې

• مختار خپل (۲۱) حجرې

• غني خپل (۳۵) حجرې.

د لواړگي شينواري اكثره د سوداگري په چارو بوخت دي او هغه ترانسپورتي تجارتي لارې چې د كابل او پېښور تر منځ چلېږي د همدې خلکو په لاس كې دي.³⁰³ د لواړگي شينواري د افغانستان د شينواريو سره ښې اړيکې لري. د لواړگي د شينواريو شمال خواته شلمان، ختيځ ته يې ملاگوري او جنوب ختيځ ته يې ايرېدي موقعيت لري. د لواړگي سيمه د تورخم نه د خيبر د ايرېدو تر پوله شپږ ميله اوږده او د درې څلور ميله پلنه ده. شينواري په مېلمنه پالنه كې مشهور دي. د دوي حجرې تل د مېلمنو او مساپرو پر مخ خلاصې وي. د حجرو تر څنگ يې جوماتونه هم

302 پښتني قبيلې، د دكتور لطيف ياد تاليف، ۱۸۶-۱۸۷ او ۱۸۸ مخونه، د پېښور چاپ

303 اضلاع، ايجنسي ها و قبائل ايالت پښتو نستان، ۵۷ مخ.

شته، په دوی کې د جرگې سستم ډېر قوي دي او اکثره خلک خپلې لانجې د قومي جرگو له لارې اواروي. د لوارگي شينواری اکثره خپلې جرگې په سپين جومات کې چې د لوارگي تر منځ د لويي هد يري سره موقعيت لري جوړوي.

په شينواریو کې د نورو پښتني قبيلو په څېر د ننواټی د ود هم ډير قوي دي چې ارو مرو يې قبلوي او مني يې. په دوی کې د سولې کولو د ود هم د پخوا په شان په خپل حال پاتې دی چې (تيره) يې بولي او اړېدې ورته (کاهي) وايي³⁰⁴

همد اراز د باجوړو په الينگار، چمرکنډ، څاوگی، شېخ بابا او سره کمره کې هم شينواری استوگنه لري. د شيگل شينواری تقريباً د رې سوه کاله پخوا د ځينو عواملو له کبله د سره کمره خواته تللی دي او د شيگل ځمکه يې له نورو قومونو څخه چې په هغه وخت کې کافران وو نيولی وه. د شينواریو راگ شيگل ته او د نورو قومونو څخه د شيگل نيول د شيخ بابا په مشرۍ چې اصلي نوم يې (ذکريا) دی ترسره شوې دي. د دوی سره د شيگل په نيولو کې ماموند و هم ملگرتيا وکړه. شينواری د کافرانو د سخت مقاومت سره مخامخ شول په تېره بيا هغه وخت چې د کنډرو کلا محاصره شوه نو شېخ بابا امر وکړ چې ټول شينواری دی د کلا د سوځولو لپاره يوه يوه گډې لرگي راوړي نوموړي کلا وسوځل شوه او شينواری بريالی شول چې وروسته شېخ بابا د شينواریو تر منځ شيگل وپشه چې په دې وېش کې اد رم (عبد الرحيم خېلو) ته کټه سيد، امان کوټ، گربوړی، کنډرو، زېربت ډاگ، ملاعلم کلی، شينکی، غرتنگی او سنگر شا ورسېدل. سليمانخېلو ته چاکوړی، شينگرگل، نيم لاچي، سيمه لام، بنوديت، سورمل، برگله يی او ماتپينه ورسېدل.³⁰⁵

په لوارگي کې د عليشېر خېلو خانگې دا دي؛ خوگاڅېل، شېخ مل خېل، پيرو خېل، ميرد اد خېل، اش خېل، مختار خېل، غني خېل، پتمی خېل، بسی خېل، طالب خېل، سيد خېل، اشرف خېل، طوطی خېل، شربې خېل، بابی خېل، شدان خېل، مادور خېل، مياخېل او عالم خانې. د ننگرهار په ولايت کې د شينواریو شمېر (۱۵۵۲۷) تنه، د کونړ په ولايت کې (۵۰۰) تنه د لوارگي شينواری (۱۲۷۷). تنه او د سره کمر شينواری (۱۳۰۰) تنه بنود له شوي دي.

د ننگرهار ولايت پر شينواریو سر بېره يو شمېر شينواری د کندز ولايت په مرکز، د دشت ارچي، امام صاحب او خان ابا د په ولسوالیو کې مېشته دي. د پروان په ولايت کې هم د شينواریو په نامه يوه ولسوالۍ شته چې د او سيد ونکو شېر يې ۵۷-۳۹ تنه بنودل شوي دي، خو په مجموعي ډول په ټول افغانستان کې د شينواریو د قبيلې شمېر ۴۰۰۰ تنه بنودل شوي دي. همد اراز د غزني ولايت په قره باغ ولسوالۍ کې هم يو شمېر شينواری استوگنه لري. د کابل په سمټ خانه، کلاي زمانخان، ششدرک او ده خد ايداد کې هم ډېر شمېر شينواری استوگنه لري.

شينواری په هېواد مين خلک دي. دوی د تاريخ په اوږدو کې د هېواد د هر غليم او ير غلگر په وړاندې په مېړانه جنگيدلي دي او د خپل گران هېواد افغانستان د دفاع لپاره يې خپل هېوادنی رسالت سر ته رسولی دی.

304 پښتانه، ۱۸-۱۸۶ مخونه، کابل، ۱۳۴۹ کال.

305 د پښتنو ټولنيز - اقتصادي جوړښت، ۲۸، ۲۹ او ۳۰ مخونه، کابل

106.2 نامتو شخصيات

د شينوارو قبيلې په خپلې غيږ كې په افغانستان او پښتونخوا كې ډېر نامتو شخصيتونه روزلي دي. په دغو شخصيتونو كې شاعران، ليكوالان، انجنيران، ډاکتران، محققين، پوځي جنرالان او صاحبمنصبان، قاضيان او ځينې مشهور قومې شخصيتونه په لاندې ډول دي.

1. د پښتو ژبې نامتو شاعر بناغلی ارواښاد امير حمزه خان شينواری چې پښتانه ورته د د ناوي له کبله حمزه بابا وايي.
2. ارواښاد بناغلی سرمحقق د وست شينواری چې د پښتو ژبې د ادبياتو، گرامر او ژبپوهنې په برخه کې يې ستر خدمتونه کړي دي.
3. ارواښاد بناغلی سر محقق محمد اکبر معتمد شينواری چې نامتو محقق او مترجم و.
4. ارواښاد بناغلی محقق خير محمد ساد چې په پښتو ژبه يې ډېر اثار ليکلي دي.
5. ارواښاد بناغلی محقق شهزاده زيارنچې په پښتو فولکلوريکه برخه او په تېره بيا د شينووارو د قبيلې د نړخونو، رواجونو او څلو په برخه کې يې ډېرې مقالې ليکلي دي.
6. ارواښاد بناغلی ډاکتر جگر شينواری چې يو علمي شخصيت و او په پښتو ژبه يې ډېر اثار کښلي دي.
7. بناغلی ډاکتر ماه خان شينواريچې د پښتو ژبې يو تکړه محقق او څيړونکی دی.
8. ارواښاد بناغلی رفيق شينواری چې د پښتو موسيقي ته يې د قدر وړ خدمتونه کړي دي.
9. بناغلی حبيب الله زړه سواند چې د پښتو ژبې ښه شاعر دی.
10. بناغلی سلطان جان کليوال
11. بناغلی انجنير ستانه مير زهير شينواري
12. بناغلی قاري استاد برکت الله سليم چې په افغانستان کې د سپيڅلي قران نامتو قاري دی.
13. بناغلی مثل خان شينواری
14. بناغلی عبدالوکیل سوله مل شينواری
15. بناغلی چټک شينواری چې د پښتو ژبې شاعر دی.
16. ارواښاد بناغلی فضل هادي شينواری چې په شينووارو مولوي صاحب باندې مشهور او د سترې محکمې رئيس و.

17. بناغلی د کتور محمد ابر اهیم شینواری چې بڼه لیکوال، د سیاسي مسایلو شنونکی او ژورنالیست دی.

18. ارواښاد بناغلی ماما زرغون شاه شینواری چې مجرب عسکري صاحب منصب و.

19. په ولسي جرگه کې د شینوارو د خلکو استازي بناغلی ببرک شینواری.

20. په ولسي جرگه کې د خلکو استازي اغلې ملالی شینواری.

21. د افغانستان د کریکیت د بورډ غړی بناغلی سمیع الله شینواری.

22. بناغلی هنر غیرت

23. بناغلی ډاکټر برهان الله شینواری

24. بناغلی شمله دار خان شینواری

25. بناغلی غلام نبي شینواری

26. بناغلی اجمل شینواری

27. د محاکمو پخوانی رئیس ارواښاد حبیب الله خان شینواری

28. ارواښاد قاضي شیندي گل خان شینواری.

29. بناغلی قاضي محب الله خان شینواری

30. انجنیر هو بنیار شینواری.

31. په ولسي جرگه کې د شینوارو د خلکو استازي بناغلی ډاکټر عصمت الله شینواری³⁰⁶

32. د افغانستان مشهور لیکوال، ژورنالیست او مبتکر کارتونیست بناغلی هژبر شینواری.

33. بناغلی مراد شینواری

34. بناغلی عبدالمحمد شینواری

35. بناغلی قاضي کمال شینواری چې د پښتو ژبې بڼه لیکوال او مترجم و.

په پښتونخوا کې د شینوارو مشهورې څیرې په لاندې ډول دي :

1. بناغلی انجنیر اعظم خان شینواری د ورسک د ډیم مشر انجنیر

2. د وفدا مشر بناغلی ذاکر شینواری

3. سیا ستوال بناغلی ناظر خان شینواری

306 زما (د دې مقالې د لیکوال) شخصي یاد د بڼو نه.

4. بناغلی بریگیچر قیوم شېر شینواری

5. سیا ستوال بناغلی شهباز گل شینواری

6. د پولیسو افسر بناغلی اسرار خان شینواری³⁰⁷

د ۱۳۸۳ کال په پیل کې یو شمېر شینوارو د کابل د ښار د باغ علیمردان په سېمه کې غونډه وکړه او د یوې قومي شورابنسټ یې کینود چې د شینوارو د قومي شورا په نامه ونومول شوه چې نوموړې شورا بیا د همدې کال د چنگاښ په میاشت کې په رسمي توګه د عدلیې وزارت د سیاسي ګوندونو او ټولنیزو سازمانونو په ریاست کې ثبت اوراجستر او په فعالیت یې پیل وکړ. نوموړې شورا خپل یو ځانګړی ویسایټ (ویبپاڼه) هم لري چې پته یې په دې توګه د www.shinwari.org د دې شورامرکزي دفتر د کابل ښار د قوای مرکز د اریانا کارتې د شینواری مارکیټ په د ریم پور کې دی او ولایتی دفتر یې د ننگرهار ولایت د مرکز جلال اباد د ښار د پوهنتون روغتون ته مخامخ موقعیت لري. د اشور اڅانته یوه اساسنامه او نشان هم لري.

107 طوطا خېل

د پښتني قبیلو د پېژندنې په لړ کې د اخل ګرانو لو ستونکو ته د تو تاخېلو قبېله چې د طوطا خېلو په بڼه هم راغلې ده د ریپژنم. د توتا خېلو قبېله په اوسني وخت کې د پکتیا ولایت د مهمو قبیلو نه شمېرله کېږي. د پښتني عنعنوي او روایتی شجر و پر بنسټ تو تاخېل له اړه د پښتنو د غلجیو په ټولنیز ګروپ او ډلې پورې یوه اړونده قبېله ده او د اندرو د قبیلې یو ښاخ ګڼل کېږي.³⁰⁸

د توتاخېلو د قبیلې خلک د پکتیا ولایت د سید کرم په ولسوالۍ کې د احمد زیو د قبیلې د خلکو تر څنګ ژوند کوي. د اسې روایتونه شته چې توتاخېل په لو مړي سر کې د غزني ولایت د اندرو په سېمه کې ژوند کاوه، چې وروسته د ځینو بېلابېلو عواملو په وجه د خپلې استوګنې او سني سیمې ته لیر د یدلي دي.³⁰⁹

توتا خیل زړور، جنگیالی، غیر تي، میلمه پالو نکي او په پښتو او پښتونولۍ باندې مین خلک دي. د هېواد د خپلواکۍ په د رې ګونو جګړو کې یې د پکتیا د نورو پښتني غیرتمنو قبیلو په څېر یې د انګریزي یرغلګرو ځواکونو پر خلاف د ویاړه ډکې مبارزې کړې دي او کله چې روسي ښکیلاکګرو او بلو سګرو زموږ په ټاټوبي ګران افغانستان باندې د وحشت نه ډک برید وکړ نو د توتاخېلو د قبیلې شاه زلمیو هم خپل هیوادنی رسالت په بڼه توګه تر سره کړ.

http://en.wikipedia.org/wiki/Shinwari_tribe³⁰⁷

³⁰⁸ معلومات مختصر د رباره اقوام و قبایل سر حدی کشور، ۵۳ مخ.

³⁰⁹ پښتني قبیلې، د دکتور لطیف یاد تالیف، ۱۹ مخ د پېښور د دانش چاپ.

د تو تا خیلو د قبیلې خلک زیاتره خلک د کرنې او مالدارۍ په چارو بوخت دي، خو ځینې یې د سوداګرۍ چارې هم پر مخ بیا یې. هغه خلک یې چې د کرنې او مالدارۍ په چارو بوخت دي نو د وی غوايي، غواګانې، پسونه، وزې او مېرې هم ساتي.

د تو تا خیلو د قبیلې رواجونه او د ودونه کت مټ د هغو قبیلو په څېر دي چې د وی ورسره ژوند کوي په دوی کې پښتني د ودونه او په تېره بیا د جرګې سیستم پیاوړی دی او خلک خپلې لانجې د قومي جرګو له لارې اواروي.

د دغې قبیلې ځینې کورنۍ د پکتیا ولایت په مرکز گردېز او ځینې یې په کابل کې هم استوګنه لري.

107.1 مشهور شخصیتونه

د توتا خېلو قبیلې په خپلې غیر کې ځینې نامتو شاعران، استادان او د علم او پوهې لارویان روزلي دي چې د ځینو نومونه یې په لاندې ډول دي:

1. د کابل د پوهنتون استاد بناغلی پوهندوی نسیم گل توتا خېلو

2. د کندهار د پوهنتون رئیس بناغلی ډاکټر حضرت میر توتا خېلو³¹⁰

د ۱۳۵۴ لمریز کال د سر شمیرنې له مخې د پکتیا په ولایت کې د توتا خېلو د قبیلې د خلکو شمېر ۲۲۳۴ تنه ښودل شوي دي چې ښایې اوس به یې په شمېر کې څو برابره زیاتوالی راغلی وي.³¹¹

108 علي خېل

که چیرې د پښتنو د نسب شجره یا د نسب ونه په غور سره تر څیړنې لاندې ونیوله شي نو جوته به شي چې علي خېل د غلجیو پښتنو په ټولنیز ګروپ کې یوه مهمه قبېله ده، ځکه چې سلیمان چې او لاده یې د سلیمان خېلو په نامه سره یادېږي د هغه د ویم ورور علي نو مید چې اوس د هغه او لاده په علي خېلو سره مشهوره ده.

تاریخ حیات افغاني چې له نن نه ۱۴۶ کلونه وړاندې لیکل شوی دی د علي خیلو غلجیو په اړوند د اسې لیکلي دي:

ی:

"د زرمتم سېمه چې پښتانه یې زرمه هم بولي نیمایې او سید ونکي یې علي خېل دي. پاتې علي خېل په مقرر او نورو سېمو کې استوګنه لري. د علي خېلو د مند وزې د بناخ یوه څانګه اسما عیليزي دي چې د وې وړې خانګې یې

310 د توتا خېلو د قبیلې په اړوند زما شخصي یاد د اښتونه

311 پښتني قبیلې، ۱۹-مخ.

پيدن خېل او چندن خېل نو مېرې چې د د رې کو ټي په نامه سره هم ياد بېرې چې د خوست په سېمه کې د د وی خلور سوه کورنۍ مېشته دي.³¹²

د علي خېلو د قبيلې نورې خانگې د ادې :

موزي، مش خېل، يوسف خېل، علي خان خېل، علي شېر خېل، مندوزي، کریم خېل، مشي خېل، نوروز خېل، باړي خېل، ازاد خېل، کړو خېل، خيري خېل، جباري خېل، ادم خېل، جانو خېل، اخوند خېل، سرمست خېل، ازار خېل، بنگي خېل، فرار خېل، فتح خېل، دريا خېل، نيکنام خېل، ميرزاخېل، گيدازي، زيبا خېل، عمر خېل، پارو خېل، سلطاني، اسماعيلزي، پيراخېل، مقرب خېل، تتي خېل، شکي خېل، ملکي، شالي خېل، شهباز خېل، فاطمه خېل، نیک زرخېل، تاو خېل، کشي خېل، هبت خېل، محمد خېل، مقام خېل، پيرخې، جوري زي، غورگي، مير خانخېل، د وري خېل، کمال خېل، اعظم خېل، سني خېل.³¹³

يو زيات شمېر علي خېل د پکتیکا ولايت په مرکز شرنه کې هم استوگنه لري چې د د وی شمېر د ۱۳۶ لمرېز کال د سر شميرنې له مخې ۳۶۸۴۸ تنه دي چې بنايې اوس به يې شمېر تردې لانور هم زيات وي.

د غزني په ولايت کې د علي خېلو د قبيلې خلک د دغه ولايت په مرکز او هم د مقر، گيلان، قره باغ او د اب بند په ولسواليو کې استوگنه لري چې په نو موړي ولايت کې د ۱۳۶ لمرېز کال د سر شميرنې پر بنسټ د د وی مجموعي شمېر ۳۲۸۴۸ تنه بنودل شوی دي چې بنايې اوس به يې شمېر ډېروي.³¹⁴

د ننگرهار د ولايت مرکز جلال اباد بنار ته نږدې د علي خېلو په نامه يو کلی شته. همداراز د هند د پنجاب ايالت په جلندهر کې هم د علي خېلو د قبيلې خلک شته. د سهيلي پښتونخوا د ژوب په سېمه کې هم د علي خېلو په نامه يو بنارگو ټي شته، خو هغه علي خېل چې د پکتيا ولايت د خاخيو په ولسوالۍ کې استوگنه لري هغه د خاخيو په قبيلې پورې اړه لري. هغه علي خېل چې په وزيرستان کې استوگنه لري هغه د وزېرو د قبيلې يوه خانگه ده.³¹⁵

علي خېل زړور، جنگيالي، ميلمه پالونکي او په پښتني ننگ او غيرت ټينگ خلک دي. د وی ډېر بڼه اس غلوانکي دي او په نېزه بازی او سانگې وهلو کې مشهور دي.

لنډه دا چې په ټول افغانستان کې د د وی شمېر د ۸۳۵۴۳ تنو په شا او خوا کې اټکل شوي وو چې بنايې اوس به يې شمېر خورا زيات وي.

312 تاريخ حيات افغاني، ۲۸۷-۲۸۸ مخونه، د دانش چاپ، پېښور.

313 د ياد شوی اثر د ۲۸۶ مخ د نسب ونه.

314 پښتني قبيلې، ۱۹۱-۱۹۲ مخونه، د دانش چاپ، پېښور.

315 د دې مقالې د لېکوال شخصي يادداشتونه.

109 عمر خېل

د پښتني قبيلو د پيژند لو په لړ کې د اخل يوه بله قبيله د ريپژنو چې عمر خېل نو ميري او د غلجيو پښتنو په ټولنيز گروپ پورې اړه لري.

د عمر خيلو د قبيلې خلک د لغمان ولايت د مرکز پورې اړونده چهار د هي او همد اراز د ميدان ولايت د نـرخ په ولسوالۍ، د کندز ولايت د علي اباد په ولسوالۍ او د بلخ ولايت د شولگرې او بلخ په ولسواليو کې هم استوگنه لري. عمر خېل زياتره د کرنې او مالدارۍ په چارو بوخت دي، خو څرنګه چې د دغې قبيلې خلک د علم او پوهې سره زياته مېنه لري نو زياتره يې د ولتي د ندي هم لري.³¹⁶

عمر خېل د نورو پښتنو قبيلو په څېر ميلمه پالونکي، په هېواد مين او په پښتني ننگ او غيرت ټينګ خلک دي. د عمر خېلو قبيلې ډېر پوهان، ډاکټران، انجنيران، ليکوال او د علم او پوهې د دگر نامتو کسان ټول لري ته وړاندې کړي دي.

د عمر خېلو د قبيلې نامتو کسان د ادې :

1. ارواښاد عبد الکریم عمر خېل چې د لغمان ولايت د چهار د هي د سيمې د عمر خيلونه و او د اعليحضرت محمد ظا هر شاه د واکمنۍ په وخت کې يې د حکمرانۍ او ولايت د ندي تر سره کړي دي.
2. د کتور عبد الکبير رنجبر چې د ارواښاد عبد الکریم عمر خېل په کورنۍ پورې اړه لري. نوموړی مورخ، ليکوال او ډېرو علمي مقالو خاوند دی. د دکتور نجيب الله د حکومت په وخت کې د افغانستان د علو مو د اکیډمۍ رئيس او په تېره د وره کې د ولسي جرګه کې غړی هم و.
3. د کتور عبد البصير رنجبر چې د افغانستان بانک رئيس و.
4. عبد الصمد ازهر چې په هند کې د افغانستان د دولت سفير و.³¹⁷

د ۱۳۵۴ کال د مرکزي احصائې د سر شميرنې پر بنسټ د لغمان ولايت د عمر خېلو د قبيلې د خلکو شمېر ۲۱۸۸ تنه ښودل شوی و چې بنايې اوس به يې په شمېر کې ډېروالی راغلی وي.³¹⁸

316 د کتور لطيف ياد ، پښتني قبيلې، ۱۹۲ مخ، د پېښور چاپ.

317 د مقالې د ليکوال (لطيف ياد) شخصي ياد ښتونه.

318 معلومات مختصر د رباره اقوام وقبائل سر حدي کشور، ۴۲۵ مخ، د کابل چاپ.

110 عیسی خېل

عیسی خېل له اړه د پښتنو د لودی قبیلو پورې یوه اړونده قبیله ده او د لودی د زوی نیازی اولاده گنله کیږي. نیازی د خپلو د ریو مېرمنو نه د ری زامن درلودل چې باهي، جمال او خاکو نو مېدل. عیسی په اصل کې د خاکو زوی و چې د ده اولاده د عیسی خېلو په نامه سره یاد یږي.³¹⁹

په پیل کې د نیازیو قبېله چې عیسی خېل یې یوه خانگه گنله کیږي د افغانستان د غزني ولایت د شلگر په سېمه کې مېشته ول چې وروسته د اندرو او نورو غلجیو قبیلو د غلبې په وجه له دغه ځایه لېږدیدلو ته اړېستل شول او د سلیمان د غره ختیزو برخو او د ټانک په سېمه کې مېشته شول. د شلگر د سیمې نه د دوی د لېږدیدو اصلي وجه د اوه چې د دوی شمېر لږ وو او د غلجیو قبیلو سره یې د مقابلې توان په ځان کې نه لېده. په دغه وخت کې د وی زیاتره د پوونده او سوداګرو په ډول ژوند کاوه او لږه اندازه د کرکيلې په چارو هم بوخت ول.³²⁰

هغه وخت چې بهلول لودی په ۱۴۵ زېږدیز کال کې د هندوستان واکمن شو، نو د خپل ځواک د پیاوړتیا لپاره یې د افغانستان یا روه نه د خپلې قبیلې خلک او نور پښتانه د نوکری او نورو پوځي دندو د ترسره کولو لپاره هندوستان ته ورغوښتل او په هندوستان کې یې د پښتنو د مېشته کېدو لپاره یو ځانگړی فرمان جاري کړ. په دغه وخت کې د نیازیو د قبیلې ډېر بناخونه او خانگې هندوستان ته وکوچېدل او د لودیانو په د ربار کې یې لوړ لوړ منصبونه او دندې ترلاسه کړې. همداراز د هندوستان د بل پښتون واکمن سوري شېر شاه په وخت کې هم ډېر نیازی پښتانه په شاهي د ربار کې لوړ لوړ منصبونه ترلاسه کړل چې د هغوی له ډلې نه هیبت خان نیازی او عیسی خان نیازی چې اولاده یې په عیسی خېلو سره شهرت لري د سوري شېر شاه د واکمنۍ په وخت کې د خپل لیاقت او پوهې په وجه د امارت رتبې ته ورسېدل او د ویره شهرت یې ترلاسه کړ چې هیبت خان نیازی ته د سوري شېر شاه له خوا د اعظم همایون خطاب وشو او د پنجاب صوبدار یې وټاکه او عیسی خان نیازی د شېر شاه سوري د د ربار ځانگړی سلاکارو چې وروسته د سلیم شاه سوري سره په جگړه کې ووژل شو.³²¹

110.1 د عیسی خېلو د قبیلې بناخونه

د عیسی خېلو د قبیلې ځینې مشهور بناخونه دادي:

اپو خېل، زکو خېل، میرزو خېل، سنځله خېل، خواجه خېل، علي خانخېل، لنډو خېل، خاني خېل، دلو خېل، کربوس خېل، ممون خېل، بادین زی، پیرالي خېل، پهار خېل، یعقوب خېل، فتح خېل، صاحبو خېل، بیرم خېل، او رپه

319 تاریخ حیات افغاني، د پېښور چاپ، ۳۱۴ مخ.

320 د کتور لطیف یاد، پښتني قبیلې، د دانش چاپ، پېښور، ۱۹۳ مخ.

321 تاریخ حیات افغاني ۲۲۷-۲۲۸ مخونه.

خېل، ملتاني خېل، عمر خېل، سيد خېل، سارنگ خېل، چهنګي خېل، شيخ عمر خېل، غازي خېل، صابو خېل، شيخ احمد خېل، عثمان خېل، د رپه خېل، عمر خېل، احمد خېل، شيخ مهلي خېل، احمد خېل، سيد خېل، حرز اخېل، سکندر ر خېل، خضر خېل، شيخ فرید خېل، عمر خاني، شېر خاني، سليم خاني، جلال خاني، بهايي خاني، ماچهي خاني، پهار خېل، شمسي خېل، نورنگ خېل، سيد و خېل، سرور خېل، غالي خېل، سهالت خېل، زمان خېل، بهادر خېل، همل خېل، جهته خېل، د رویش خېل.³²²

110.2 د قبيلې حال د تاريخ په رڼا کې

لکه چې د مخه وويل شول په پيل کې عيسی خېل د افغانستان د غزني ولايت د شلگر په سېمه کې او سېدل چې بيا وروسته د اندرو او نورو غلجيو د غلبې په وجه يې خپله سېمه پرېښودله او د سليمان غره په ختېزو لمنواو ټانک کې مېشته شول. تر هغه وروسته د نيازيو او له هغې جملې نه د عيسی خېلو د قبيلې ډېر خلک په ۱۴۵ زېږد پز کال کې د هغه فرمان له مخې چې لودي ټولوک سلطان بهلول پښتنو ته د هندوستان د تلو لپاره جاري کړې وډېر شمېر يې هلته ولېږدېدل او هېيت خان نيازي، قطب خان نيازي او عيسی خان نيازي د سوري شېر شاه د واکمنۍ په وخت کې لوړلوړ منصبونه ترلاسه کړل، خو وروسته بيا هېيت خان او عيسی خان نيازي د سليم شاه سره مقابله وکړه، خو هغوی ماتې وخوړله او د نيازيو قبيله د عيسی خان او هېيت خان تر مشرۍ لاندې وټکېدل او د دهن کوټ سيمې ته چې د سنده د ريباب په لويديزې برخه څنډه کې پرته ده ورغلل.

د تاريخ حيات افغاني ليکوال محمد حيات خان له نن نه ۱۴۶ کلونه وړاندې په دې اړوند داسې ليکلي دي :

"په ۹۵۴ هجري کال کې خواجه اويس سرواڼې چې د سليم شاه سوري د پوځ پر مشرۍ مقرر و او د نيازيو د ټکولو لپاره رورغلی و په لومړي ځل يې د هېيت خان نيازي او عيسی خان نيازي د زړورتيا له کبله ماتې وخوړله، خو د ویم ځل يې د تازه د موبلنکرو په ملگر تيا هغوی له دهن کوټ نه پر شا وتمبول او عيسی خان نيازي او هېيت خان نيازي د خپلو ملگرو سره د راولپنډۍ په شمالي غرونو کې د گهگر و قبيلې ته پناه يووړه، خو شاهي پوځ او لښکرو په دغه ځای کې هم د هغوی د تعقيب نه لاس وانه خيست او تر دوو کلونو پورې گهگر و هم د شاهي لښکرو سره جگړې وکړې. کله چې گهگر و هم ماتې وخوړه نو نيازيو د ځمکو او ځايونو د ترلاسه کولو لپاره کشمير ته لاړل او کله چې د کشمير واکمن پوه شو چې دوی د ډهلي د سوري واکمن سليم شاه د قهر او غضب وړ گرځيدلي دي نو د هغوی مخه يې ونېوله او دوی تر مينځ سخته جگړه وشوه چې په پای کې عيسی خان او هېيت خان نيازي د خپلو څو تنو زامنو او وروڼو سره ووژل شول او د هغوی سرونه په ډېرې بېر حمۍ نه د دوی د تنو جلا او د نورو بنديانو سره د سليم شاه سوري د ربار ته ولېږل شول."³²³

322 نوموړی اثر، د ۶۳- مخ د نسب ونه (شجره)

323 تاريخ حيات افغاني، ۶۲۸ مخ.

د دې الو گو لو په پای کې چې کوم نیازی او په تېره بیا عیسی خېل بچ پاتې شول هغوی په ټانک کې د خپلې قبیلې سره یو ځای شول، خو تر څو کلو نو وروسته په دغه سېمه کې د لو حانې (لوانې) د قبیلې د غلبې په وجه د نیا زیو د قبیلې بنا خو نه له دغه ځایه د د امان سېمې ته چې اوس یې مروت بولي لاړل او تقریباً د پرش کلو نه د مروتو په تهل کې او سېدل. د پهار خېلو د سیمې تر څنګ د کورمې د رود او د گمیله د ویالې تر مینځ د نیا زیو لوی کلي پر اته وواو د مدي سر هنگ په نامه یو تن د دوی مشر او لوی شتمن و.

په دغه وخت کې د نیازیو قبیلې د سیمې ځمکې سره ووېشلې، خو د مهیار بناخ ترې بې برخې پاتې شو د مهیار بناخ په دغه خبرې سخته واشيي وبنود له او د مروتو نه یې د مرستې غوښتنه وکړه او پر دغه پلمې مروتو پر نیا زیو یرغل وکړ او د نیازیو لاس یې له دغه سیمې نه لنډ کړ او د تهل په سېمه کې چې د وی یې اوس مروت بولي د وی پخپله استوګن شول او نیازی په متفرق ډول سره خواره واره شول. عیسی خان نیازی اته زامن د رلودل. کله چې د عیسی خان او لاده د نیازیو د پاتې قبیلې سره د تهل مروت نه د ټاک سیمې ته تلل، نو د وی پر هغې سیمې باند یې قبضه وکړه چې اوس هلته د لکي روت سیمه ده چې د گمیل د رود شمال او د کورمې د رود سهیل ته موقعیت لري. کله چې نیازی د مروتو له خوا د دغه ځایه وایستل شول نو په هغه وخت کې د د رتگ نه راووتل او لو مړی په ممیت کې په یوه ځای کې مېشته شول او بیا یې د کورمې د رود په سهیلي برخه کې یو کلی جوړ کړ چې په ټیټې مینې سره مشهور و.

همد ارارز د وی د سند د دریاب پر غاړه نور کلي هم اباد کړل. کله چې بیا د عیسی خېلو د د و و څانګو ممو خېلو او زکو خېلو تر مینځ د بنمنې را مینځ ته شوه نو عیسی خېل سره خواره واره شول او بیا په ۱۸۸۵ بکر ماجیټي 324 کال کې د عیسی خېلو د قبیلې مشر احمد خان د عیسی خېلو په نامه نوې قصبه جوړه کړه او د وی سېمه د عیسی خان نیازی د نامه په وجه په عیسی خېلو سره ونوموله شوه. کله چې عیسی خېل د لو مړي ځل لپاره د عیسی خېلو په نامه نوې سیمه کې مېشته شول، نو هیڅ ویاله د کورمې د رود نه وه ورايستل شوې او د لوړو ځمکو نه به ټیټو ځمکو ته د یوه لرګي په ذریعه چې د وی ترنا باله او به بهیدلې او ځمکې به یې خړو بولې، نو ځکه په دې سیمه کې د ترنا په نامه یادېدله چې په عامو خلکو کې د ترنا په نامه مشهوره وه. هغه وخت چې عیسی خېلو پر دغه سیمې خپلې واګې ټینګې کړې نو شیخ فرېد چې د شیخ مهلي زوی او د عیسی خېلو د ممون خېلو په بناخ پورې یې اړه د رلوده او د ډېر بڼه خاوند او خداي پالونکی انسان و د عیسی خېلو د ټولې قبیلې بناخونه راوغوښتل او د عیسی خېلو ټوله سېمه یې په لاندې ډول د دوی تر مینځ وویشله:

ممون خېلو ته یې یوه برخه، بادین زیو ته یې یوه برخه، زکو خېلو ته یې یوه برخه او اپو خېلو ته یې یوه برخه ورکړه چې دغه ویش پر څلورو بناخو نو باندې عملي شو.

324 بکر ماجیټي سنه د هند د اوچین د راجاد بکر ماجیت د نوم له کبله ده. نوموړي په ۵۷ قبل المیلاد کې پر ساکانو بری وموند. د اتر عیسوي سنې ۵۷ کاله مشره ده. (یاد)

که څه هم د عیسی خپلو اصلي بنا خونه پورتنی بنا خو نه ول، خو د وی په پلو منځو نو کې بیا په شپاړسو بر خو باندي د غه ویش د کو چنیو خانگو تر مینځ ترسره کړ.

د افغاني واکمنانو په تېره بیا د د راني واکمنانو په وخت کې به چې لښکر ته اړتیا لیدله کېدل نو عیسی خپلو به د د غو څلور و بنا خو نو لښکر ورته برابر اوه.

که څه هم عیسی خپلو د پخوانیو زمانو نه د مروتو سره شخړې او لانجې د رلودلې، خو سره له دې هم چې عیسی خپل د شمېر له مخې تر مروتو لږ ول د مروتو له لاسه مات نه شول ځکه چې د شخړو او جگړو په وخت کې په مجموع کې ټول نیازی او د هغې نه د عیسی خپلو د قبیلې ټول بنا خونه سره یو موټی کېدل.

همد ار از که څه هم په پیل کې د عیسی خپلو د قبیلې د بناخونو تر مینځ شخړې او لانجې لږې وې او خلکو د شخړو او لانجو نه ډډه کوله، خو د د راني احمد شاه د واکمنۍ په زمانه کې د دوی تر مینځ د قبیلې د سرداری او مشرۍ بر سر اختلا فونه ر او ټوکېدل او دوی په خپلو منځو نو کې پر د و و گوند و نو و ویشل شول یعنې سنځله خپل، ممون خپل او با دین زي په یوه گوند کې و و او زکو خپل په بل گوند کې.

د د راني واکمنۍ په وخت کې د عیسی خپلو مشهور مشران او سردارن په لاندې ډول وو:
د لیل خان، خان زمان او اشپړ خان.

همد ار از د انگرېزانو د واکمنۍ په وخت کې د دوی مشهور مشران عالم خان، سرفراز خان، عبد الله خان، غازي خان، شېر خان، حسن خان، محمد خان، نواز خان، خان زمان او حسین.

په او سني وخت کې عیسی خپل د پاکستان د پنجاب د میانوالۍ د ډسټرېکټ (ولسوالۍ) یو تحصیل دی او د عیسی خپلو بنار د د غه تحصیل مرکز دی. همد ار از کمر مشاني او کالا باغ هم همد لته موقعیت لري.

میانوالی تر ۱۹۱۹ عیسوي کاله پورې د پخواني صوبه سرحد او اوسنۍ پښتونخوا یوه ولسوالی وه چې بنو یې مرکز و، خو بیا د بنو نه جلا او په پنجاب پورې وتړل شوه. د عیسی خپلو د تحصیل د وگړو شمېر ۷۶۳ تنه دی او ۴۳ کلي لري. همد ار از د کالا باغ د وگړو شمېر ۵۸۲۴ تنه بنودل شوي دي. د عیسی خپلو د تحصیل خلک د پښتو ژبې سر بېره په سرائیکي ژبه هم گریږي.³²⁵

د عیسی خپلو سېمه د ابا سین یا سند د ریاب په اوږد و کې تر د پرشو میلو نه زیاته غځیدلې ده، سورپي د ولس میله دی او په دریو خواوو کې لوړو غرو نو په غېږ کې نیولې ده. دوی سیمه ډېره حاصلخېزه ده چې پرېمانه او به او گڼ شمېر نفوس لري او ډېر بڼه کښت پکې کيږي.³²⁶

http://en.wikipedia.org/wiki/Isakhel_Tehsil 325

326 مونډسټوارټ الفنسټن، د کابل سلطنت بیان، د پوهاند محمد حسن کاکړ او سر محقق نصرالله سوبمن ژباړه، د ویم ټوک، ۴۷ مخ

111 غلجی یا غلزی یا غرزی

غلجی په افغانستان کې تر د رانیو ورسته د پښتنو د ویم ستر ټولنیز گروپ دی چې د پښتني شجرو اور وایتونو له مخې د بي بي متو او لاده گنل کېږي چې د بیت نیکه لور وه. د غلجی د قبیلې نوم د خلجی، غلزی او غرزی په بڼو سره هم راغلي دي.³²⁷

د غلجیانو په اړوند تاریخ پوهانو او ختیځ پیژندونکو بېلابېلې لیکنې کړي دي. ځینې د وی ترکان او غزان بولي چې د غزنویانو او سلجوقیانو د واکمنیو په وخت کې افغانستان ته راغلي او د غزني او زابلستان په سیمو کې مېشت شوي دي. ځینو بیا د وی د مغولي چنگیز خان د زوم خالچ خان د نامه له کبله د وی خلجیان گڼلي دي او ځینو هم د وی د هفتا لیانوبقیا او پاتې شوني بللي دي.

د افغانستان نامتو مؤرخ ارواښاد علامه عبدالحی حبیبی د پښتواد بیاتو په تاریخ کې د غلجیو پښتنو په اړوند د اسی کبلی دي:

"خلجی، غلجی یا غلزی په اصل کې غرزی دی چې په د ری ژبه کې یې کو هزاد بولي یعنې د غرو خلک چې د کلمه په غرچ، غرچه، غلچه او نورو ډېرو تاریخي کلمو کې شته او کله (غ) په (خ) هم او بنسټی دی او غلجی، خلجی شوی دي او غلجی له لرغو زمانو د غزني په غرو او رغو کې اوسي او د زاولستان یا اوسني زابل پخواني خلک دي."³²⁸

بار تولد وایي:

"د غرچ، غرچ یا غرش کلمه یوه پخوانۍ اریایي کلمه ده چې د مرغاب په ټاپو کې د اریایانو استوگنځي ته ویل کېږي."

تو ماشک عقده لري چې:

د گر Gar یعنې غر کلمه لرغونې باکترې کلمه ده او غرچه د غزني د اریایي او سپدونکو نوم دی او له دې کبله خلج، غرچ او غرچ د غره زوی یا غرزی دی. غر اوس هم په پښتو کې یوه ژوندی کلمه ده. د اوستا په "هوم یشت" کې غر د گيري په بڼه راغلی دی چې په خرده اوستا کې هم لیدل کېږي او په سنسکرت کې هم گیر او گيري د غره په مانا دی. ان عربانو پخواني گر شاه ته د (ملک الجبال) لقب ورکړی و چې په عربي کې جر شاه دی. په پښتو کې غر څه، غر څنی د غزني په مانا دی چې د غرچه، غلچه او غلجی نوم هم له هغه ځایه راوتلی دی.

عربي جغرافیا لیکونکو هم دې ټکي ته اشاره کړې ده چې غر د جبل په مانا د غر شستان او غر جستان په

327 د کتور لطیف یاد، پښتني قبیلې، ۱۹۷ مخ، د پېښور چاپ.

328 علامه پوهاند عبدالحی حبیبی، د پښتواد بیاتو تاریخ لومړی او دویم ټوک، ۵۴ مخ، د پېښور چاپ.

تاريخي نو مو نو کې د خيل و- ياقوت د البشاري په حواله وايي: چې غرج په اصل کې د غره په مانا دی او خراساني مؤرخينو چې د اکلمې له خپلو هېواد والو نه اوریدلي دي هم د غر جستان نوم په اصلي بڼه غرستان ليکلي دي چې غرستان د غره د اوسيدونکو او دوی د استوگنې د ځای نوم دی.

زموږ د هېواد مشهور مؤرخ منهاج السراج جوزجاني د عربي مؤرخينو پر خلاف د غر جستان او غر شستان پر ځای غرستان ليکلی دی او د طبقات ناصري په زړو نسخو کې هم شو واره غرستان ليدل کېږي.³²⁹

په هر حال غلجی يا غلزی يو پخوانی او لرغونی نوم دی چې مانا يې د غره زوی دی او د پښتنو غلجيانو لومړنی نېکه غلجی با با و چې د رې زمان يې د رلودل چې توران، تولر او بولر نو مېدل چې د زمانو نو مونه يې هم زړو او لرغو نو اريايي نو مونه ورته والی لري. د تور کلمه په اوستا کې هم شته او د انوم تر او سه هم په پښتو ژبه کې په بېلا بېلو بڼو (تور، تورانی، تورک، توری او توره کي) شته. همداراز بولر يا بلور يوزور تاريخي نوم دی چې د گېلگته نيولی د نورستان تر سېمو خلکو باندې اطلاقېد او د بارتولد په وينا تر اوسه پورې هم د هغه ځای ځينې تور پوښه قبایل ځانونه بلور بولي او د اکلمه تر اتلسمې پېړۍ پورې په چيني کتابو کې ليدل کېدل.

د افغانستان په تاريخ کې د غلجيو قبيله ځکه د زيات اهميت نه برخمنه ده چې دوی د اتلسمې عيسوي پېړۍ په پيل کې د ميرويس خان هوتکي ۹۱۷-۱۷۱۵ عيسوي تر مشر تابه لاندې وشول کولای چې په کندهار کې د صفويانو بيلگې گرگين له مينځه يوسي او د يو خپلواک ملي دولت بنسټ کېږدي.

همداراز د همدې کورنۍ يو بل واکمن شاه محمود هوتکي په ۱۷۲۲ عيسوي کال کې ايراني شاه حسين صفوي د واکمنۍ نه راوپرزاوله او پخپله د اصفهان پر تخت کښيښاست.

غلجيانو په هند کې هم واکمني چلولې ده چې بنسټ يې د سلطان جلال الدين غلجی له خوا په ۱۲۹۹ عيسوي کال کې ايښودل شوی واورپسي د دغې کورنۍ نورو واکمنانو لکه:

سلطان علاؤالدين غلجی، سلطان قطب الدين مبارکشاه غلجی، محمود غلجی او غياث الدين غلجی په خپل وار سره پر هند وستان واکمني کړې ده.

د پښتو ژبې مشهور شاعر او د توري او قلم خاوند ستر خوشال خټک په خپل کليات کې په هند کې د غلجيانو د واکمنۍ بنسټ ايښودونکی سلطان جلال الدين ۱۲۹۹-۱۲۹۶ عيسوي په زغرده او صراحت سره غلجی بللی دی لکه چې وايي:

بيا سلطان جلال الدين پر سرير کښيښاست چې په اصل کې غلجی د ولايت و³³⁰

329 قدرت الله حداد، غلجی او خلجی د تاريخپوهانو له نظره، د کابل مجله، ۳ گڼه، ۴۱ مخ، ۱۳۳۸ کال.

330 د خوشال خان خټک کليات، ۶۶۹ مخ، د کندهار چاپ.

111.1 د غلجيو د قبيلې وپش

لکه چې د مخه وويل شول د غلجيو د ټولنيز گروپ لوی نيکه غلجی بابا و. د غلجيو ټولنيز گروپ په لو مړي سر کې په د و و سترو بنا خو نو ويشل شوي دي چې لو مړی يې توران او د ویم ابراهيم دی.

د دې لپاره چې توران د غلجي مشر زوی و نو ځکه د غه بناخ لو مړی د رجه گهل کيږي. د توران بناخ په د و و خانگو ويشل شوی دی چې لو مړی يې هو تک او د ویم يې تو خی دی چې د غه د وه عمد ه بناخونه بيا پر نورو پرو خانگو باندې ويشل شوي دي.

د غلجي د ویم زوی ابراهيم د وه زمان د رلودل چې د هغه د شپږولمسيانو نه شپږ لوی بناخونه رامینځ ته شوي دي يعنې: سليمانخېل، علي خېل، اکا خېل، سهاک، اندر او تره کي.

د غلجيو د ټولنيز گروپ مهمې قبيلې په لاندې ډول دي:

هو تک، توخي، اندر، سليمانخېل، احمد زي، ابراهيم خېل، تره کي، اټوال، ادین خېل، اکاخېل، الياس خېل، خروټي، امر خېل، اوريا خېل، حسين خېل، هو د خېل، بابکر خېل، جبار خېل، کرو خېل، معروف خېل، ستانکزي، ستاني زي، پيارو خېل، دولت زي، د ستو خېل، خلوزي، زاري خېل، ټفر، جلال زي، څينزي، خدرزي، درې کوټي، د فتاهي (د وتاهي)، د ينار خېل، زير ماني، ساک، سلطان خېل، شملزي، توتا خېل، اد ريمزي، علي خېل، عمر خېل، عيسی خېل، قلندر خېل، کورم خېل، گاري، ملا خېل، ملک زي، ناصر، يو سف خېل، رستم خېل.

111.2 د غلجيو د قبيلې د استو گنې سيمې

په اوسني وخت کې غلجي قبایل په افغانستان کې يوه پر اخه سيمه په ولکه کې لري چې د دوی د استو گنې سيمې زابل، غزني، پکتیکا، ميدان وردگ، لوگر، کابل، پروان، د پکتيا ځينې ولسوالی، د کابل او ننگرهار تر مينځ وادي اولغمان او ننگرهار دي. همداراز د افغانستان په شمالي ولايتونو لکه بغلان، کندز، بلخ، تخار، سمنگانو، جوزجان، فارياب، سرپل، بلخ او هم د بادغيس او هرات په شاوخوا کې هم غلجي پښتانه استوگنه لري.

د افغانستان سر بېره ډېر شمېر غلجي په نورو هيوادونو کې هم استوگنه لري. د تاريخ حیات افغاني په قول: د ابران په کرمان، نرمان، شمير جنس، اصفهان، د ازبکستان په بخارا، هندوستان او روسیې په د اغستان کې هم غلجي پښتانه استوگنه لري، خو دوی خپل دود، دستور او ژبه له لاسه ورکړې ده³³¹

په افغانستان باندې د روسانو تر يرغل وروسته ډېر شمېر غلجي پښتانه پښتونخوا، سهيلي پښتونخوا او پاکستان ته لير د لير دي چې ډېر شمېر يې په پېښور او کوئټه کې د افغاني کډوالو په پنځو غالو او يا هم په

331 تاريخ حیات افغاني، ۲۹۱ مخ، د پېښور چاپ

شخصي او کرایي کورونوکې ژوند کوي. نور شمېر يې د پاکستان په نورو لو يو بنارونو په تېره بيا په کراچي کې په مزد وريو او خواريو او غر ييو اخته دي.

د غلجيو د ټولنيز گروپ د هرې قبيلې پېژندنه په خپل خپل رد يف کې شوي ده.

112 غر غبنت

غر غبنت د پښتنو په قبيلو کې يو مشهور ټولنيز گروپ دی چې په دغه ټولنيز گروپ پورې يو شمېر قبيلې، بناخونه، خانگې، خيلونه او پښې تر لې دي چې پښتانه يې غر غبنتيان هم بولي. غر غبنت په پښتنو کې يو مشهور نيکه تېر شوی دی او له پخوا زما نو نه مؤرخانو د ده نوم او حال ليکلی دی. په پښتني عنعنه کې هم غر غبنت يو خورا لوی پښتون او مشهور نيکه گڼل کېږي. د دې عنعنې تصديق په بهرنيو مؤرخينو کې ابو الفضل علامي (۱۰ هجري) چې د مغولي واکمن جلال الدين محمد اکبر د دربار نامتو مؤرخ اکبر او د شيخ مبارک ناگوري زوی او د مغولو د دربار د ملک الشعرا ابوالفيض فيضي ورور دی په دې ډول سره کوي:

"په پښتنو کې درې ورونه بيټني، غر غبنت او سربن ډېر مشهور نيکونه دي." ³³²

د تاريخي روايتو نو پر بنسټ غر غبنت د ۳۸۸ هجري کال په شا او خوا کې ژوندی و.

پرو فيسور ولي محمد خان سيال کاکړ په خپل مشهور اثر "پښتو او پښتانه په سهيلي پښتونخوا کې" د غر غبنتي پښتنو په اړوند داسې کښلي دي:

"غر غبنت په اصل کې له دوو کلمو نه مرکب دی چې غر او غبنت دي او دغه زړه اريايي کلمه د گور گبنت، گر گبنت او غر گبنت نه راوتلې ده چې مانا يې د غرو گر خيدونکي يا په بله ژبه د غرو او سيدونکي او مور غر غبنتيان د غروال او غر زيو په نومو نو سره هم ياد ولای شو." ³³³

د روايتونو له مخې غر غبنت نيکه د رې زمان د رلودل يعنې د انبي، بابي او مند و چې په دوی کې د د انبي اولاد يې شمېر د نورو په پر تله زيات دی او د د انبي په اولاد ه کې د کاکړو قبيله ډېره مهمه گڼله کېږي. ³³⁴

غر غبنتي پښتانه نه يوازې د ا چې په افغانستان، سهيلي پښتونخوا او پښتونخوا کې مېشته دي، بلکې د پاکستان د پنجاب په چهچه او هزاره او هندوستان کې هم ډېر شمېر غر غبنتيان مېشته دي.

332 ابو الفضل علامي، ائين اکبري، لومړی ټوک، ۱۹۱ مخ.

333 پرو فيسور ولي محمد خان سيال کاکړ، پښتو او پښتانه په سهيلي پښتونخوا کې، ۳۷ مخ.

334 تاريخ حيات افغاني، ۲۴۹-۲۵۰ مخونه.

په مجموعي ډول د غر غبنتي پښتنو په ټولنيز گروپ کې د الاند يني قبيلې ډېرې مشهورې دي:³³⁵

1. ساپيان
2. کاکړ
3. ناغر
4. داوي
5. گدون يا جدون
6. بابي
7. مند و خيل
8. پڼي
9. خوندي
10. لودين
11. مشواڼي

113 غر شين

غر شين د پښتنويوه مشهوره او ستانه قبيله ده. د تاريخ حيات افغاني ليکوال ډپټي محمد حيات خان له نن نه ۱۶ کلونه وړاندې د غر شين قبيلې په اړه د اسې کبلي دي:

"د غر شين د قبيلې د تسميې د وجې په اړوند د اسې ويل کيږي چې د د غې قبيلې ستر نېکه يو ډېر منلی او خداي لمانځونکی انسان و چې د خپلې د عاله کبله يې يو وچ غر شين کړ، نو له همدې کبله د ده اولاده په غر شين سره مشهوره شوه. غر شين زياتره د کند هار په غر نيو سيمو کې مېشته دي او دوی ته خلک په درنه ستر گه گوري. د غر شين د قبيلې څو کورنۍ د راولپنډۍ د برهان د سيمې په غر شين نو مې ځای کې هم استوگنه لري. چې د د غې قبيلې نه لعل شاه يو ډېر بڼه او منلی سړی و."³³⁶

د پښتنو د غر شين قبيلې پورې تړلې يو ستر شخصيت ملکيار غر شين دی چې د ۵۸ هجري په شا او خوا کې يې ژوند کاوه چې د پښتنو مؤرخانو د ده نوم په خپلو مشاهيرو کې راوړی دی او مشهور مؤرخ نعمت الله هروي په

<http://en.wikipedia.org/wiki/Gharghasht> 335

336 تاريخ حيات افغاني، ۱۷۸ مخ، دانش خپرندويه ټولنه، پېښور.

خپل تاریخ مخزن افغانی کې لیکلي دي چې ملکيار غر شين د شيخ ابو بکر طوسي معاصر و او په ډيلي کې يو ځای د رلود چې سلطان شهاب الدين غوري د ملتان د يرغل په وخت کې ده ته ور بخښلی و او د ده مرقد هم هلته دی.³³⁷

د نعمت الله هروي د دې روايت نه خو سوه کاله د مخه سليمان ماکو ۶۱۲ هجري چې د پښتو ژبې له پخوانيو لیکوالو او نشر لیکو نکونه دی د ملکيار غر شين په اړوند اسې لیکلي دي:

"نقل کاوه شي چې په روزگار د غازي شهاب الدين چې په ډيلي کې هغه ستر واکمن تا توبی ورو بنانده او هم هورې مړ شو. نقل کاوه شي چې په جوبله (جگړې) کې مسلمانان تر شا ولاړل او کفارو بری وکړ. ليرې نه وه چې مسلمانان شي د کفارو په کتارو (نېزو) پو پنا او د بننه (د بنمن) بری وکړي، ناڅا په شيخ ملکيار راغی او پر د بنمن يې يرغل وکاوه او ډېر زښت يې ووژل. نرو مسلمانانو هم د ملکيار تر اړخ توري وکښې او سره و مروړل يې د بننه، ستر خښتن دی ته په مېرانه د شيخ ورکړله سو به او بری چې پخوا هم نه وه په برخه شوې د چا، هيڅکله په هيڅ ځای کې"

د سليمان ماکو له دې بيانه جو تيري چې ملکيار غر شين يو غښتلی او توريالی سپری و چې د توري او ادب له خښتنانو نه و او د سلطان شهاب الدين سره يې په جگړو کې ملگر تيا کوله. سره له دې چې ملکيار غر شين د جگړو د ډگر اتل و ادبي ذوق يې هم درلود. نوموړی پخپله هم شاعر و او د نورو پښتنو شاعرانو اشعار يې هم لوستل.

ويل کيږي چې د جگړې په ډگر کې کله چې شيخ مکيار غر شين د سلطان معزالدين د لښکرو سره يو ځای جنگېده او نږدې و چې د سلطان لښکرې ماتې و خوري نو دې توريالي ادیب د لښکرو د مورال د لوړلو لپاره يوه د ننگ او غيرت نه ډکه سندره و ويله چې ژوبله ور راوپارېدل او پر د بنمن يې بری تر لاسه کړ. سليمان ماکو ليکي: په جوبله کې ملکيار د پارکي وويل چې غا زيان و پارېدل او په خېر د زمر يو ورتوی شول.³³⁸

خښتن مو مل دی اوس مو يرغل دی

هېواد د بل دی غازيانو گورئ

خښتن مو مل دی

توري تېرې کړئ د بنمن مو پرې کړئ

منگولې سرې کړئ خله به تښتو

خښتن مو مل دی

که ټينگ کړو زړونه پر بري يونه

337 پوهاند علامه عبدالحی حبيبي، د پښتو ادبياتو تاريخ، لومړی او دویم ټوک، ۵۱-مخ، دانش خپرندويه ټولنه، پېښور

338 د سليمان ماکو تذکرت الاوليا، د ملکيار غر شين حالات.

چې زمرې یو نه اسلام راڅخه دی
 څښتن مو مل دی
 غازيانو راشی ټول شا او خواشئ
 د شهاب په ملاشئ د بنن مو غوڅ کړئ
 څښتن مو مل دی

ملکیار غرشین په ډیلي کښې او سپد ه او هماغلته مړ شو او په دغه ښار کې د شیخ ابوبکر طوسي له مزاره سره یو ځای ښخ دی. د شیخ ابوبکر طوسي مزار په اوسني وخت کې د پورانا کلا او د پرگتھی میدان تر مینځ په یوه لور ځای کې موقعیت لري.³³⁹

114 غوریا خېل

چې د استا د نامې بوی اخلي حمید ه!
 څه به نه وي خوش د ماغه غوري، څښي

(حمید بابا)

ز مور پښت پوهان او تو کم پیژند ونکي غوریا خېل سربني پښتانه گڼي او د پښتنو د عنعنوي شجر و پر بنسټ غوریا خېل د سربني د زوی خر شون اولاده ده. ویل کیږي چې خر شون د رې زمان د رلودل کند، جمند یا ځمند او کاسي. کند بیا د وه زمان د رلودل یو پې غری یا غوریا نو مېد چې د هغه او لادې ته غوریا خېل ویل کیږي او د ویم زوی پې څښی یا خوخي نو مېد چې د څښي او بناخي خېلو په نامه سره هم یاد پېږي چې یو سفزي، مند پ او تر کلانې پې اولاده ده.

د روایتونو پر بنسټ غوریا څلور زمان د رلودل: لومړی د ولت یار چې د نوموړي له اولادې نه د مو مند و او د اوډ زیو د وه مهم بنا خونه مینځ ته راغلي دي، د ویم زوی پې خلیل و، د ریم پې څمکنی او څلورم پې زیړان نو مېد چې اولاده پې د زیړانیو په نامه یاد پېږي.³⁴⁰

د اسپ مستند او تاریخي روایتونه شته چې په پیل کې غوریا خېل د کند هار په ارغستان کې مېشت ول چې وروسته بیا د غزني سهيلي او لو پد یزو برخو ته ولیږد پدل چې غالباً به دغه وخت د ۹۱ هجري کال په شا او خوا کې

339 د ځینو پښتو زړو لغاتو معناوې په قوسو کې توضیح شوي دي (یاد)

340 پښتني قبیلې، د کتور لطیف یاد، ۲- مخ.

وچې په کابل کې د بابر د واکمنۍ لومړۍ شپې او رځې وې. د اسپ وېل کېږي چې په هغه وخت کې د دغې قبیلې ټول خلک پوونده او د مالدارۍ په کارونو بوخت ول، خو څرنګه چې وروسته د دغې قبیلې د خلکو په شمېر کې زیاتوالی راغی نو د وی بیا له غزني نه د کابل شا او خواته راو لېږدېدل.³⁴¹

د پښتنو د تاریخ مؤلف ارواښاد قاضي عطا و الله خان د غوريا خېلو پښتنو په اړوند د اسپ لیکلي دي:

"مومند و، خليل او د اوډ زيو ته غوريا خېل وايي. غوريا خېل د ۱۴۵ عيسوي کال په شا او خوا کې د غزني لويديز ته د تر نک سيند پر غاړو او سپدل چې بابر په خپل تزک کې د غوريا خيلو د قبيلې د استوگنې ځايونه د مشد او سمگانه کلي بنود لي دي او تر څېړنو وروسته د اجوته شوه چې نو موړي کلي د غزني جنوب ته پراته دي. کله چې بابر د غلجيو د سيمې د ویش لپاره په ۱۵-۷ عيسوي کال کې غزني ته روان شو او د سرده په مقام کوزشو (سرده ۲۵ يا ۳- ميله د غزني سويل ته موقعيت لري) نو بابر وایي چې ما ته خبر وشو چې د مومند و ځينې قبيلې په مشد او سمگانه کې پرتې دي. اميرانو ماته وويل چې د دوی لوټ کول په کار دي، خو بابر وایي چې ما ورته وويل چې موړ خپل رعيت ته نقصان رسول مناسب نه گڼو."³⁴²

لکه چې د مخه وويل شول غوريا خېل لومړی د کندهار په ارغستان کې او سپدل بيا له هغه ځايه غزني او له غزني نه کابل ته راو لېږدېدل.

د تاريخ حيات افغاني د ليکنې پر بنسټ وروسته بيا غوريا خېل له کابله ننگرهار ته ولېږدېدل او ننگرهار ته تر تلو وروسته يې چې کله په شمېر کې نورهم زياتوالی راغی د خيبر د تاريخي درې له لارې پېښور ته ولېږدېدل او د دلا زاکو د قبيلې سره چې لا د مخه يې پر پېښور باندې قبضه تېنګه کړې وه د سلطان پورې په سپمه کې چې خلکو ورته په هغه وخت کې جنگ پوره هم و يله د غوريا خېلو او د پښتنو د دلا زاکو تر مينځ خو نړۍ او سخته جگړه پېښه شوه. د يوه روايت له مخې ميرزا کامران د دې لپاره چې د غوريا خېلو ځواکمنه قبيله د همايون سره د جگړې لپاره د ځان ملګرې کړي په دغه جگړه کې يې د غوريا خېلو سره مرسته وکړه چې په پايله کې د دلا زاکو ماتې وخوړله چې ځينې خلک يې د جگړې په ډګر کې ووژل شول او ځينې يې هم د هزار خانې په نهر کې ډوب شول. که څه هم د غه نهر د ومره ډېرې او به نه درلودلې چې څوک دې ډوب کړای شي، خو د تصادف له مخې په دغه ورځ د دغه نهر په پورتنۍ برخه کې د ومره ډېر باران اوريدلی و چې د دلا زاکو جنگيالي يې ډوب کړل.³⁴³

پر دلا زاکو باندې د غوريا خيلو تر دغې سوېې او برياليتوب وروسته د غه سيمه د مومند و، د اوډ زيو او خليلو لاس ته ورغله او د لاک د لنډې سيند نه پورې وتل او د ننگر کوټ په ميره او نورو ځايو نو کې مېشته شول. بيا وروسته هغه وخت چې د يوسفزيو مشر خان کجو و نو د غوريا خېلو او يو سفزيو تر مينځ د شيخ ټپور په سيمه

341 حيات افغاني، ۲۳۶-۲۳۷ مخونه، د پېښور چاپ.

342 د پښتنو تاريخ، قاضي عطا و الله خان، لومړی ټوک، کابل ۱۳۵۶

343 حيات افغاني، ۲۳۷ مخ.

کې سخته جگړه شوه او غور يا خېلو ته سخت زيان ورسيد، په تيره بيا د غوريا خيلو د قبيلې د خيلو د بناخ خلک چې ډېر جنگيالي وو زيات شمېر کسان يې ووژل شول، خو د دوی د ماتې سره سره بيا هم يوسفزيو د دې جرئت ونکړ چې د دوی پر سيمو باندې قبضه وکړي. د دغې قبيلې ملک يا خان ته په پېښور کې غوريا خېل ارباب وايي.³⁴⁴

د پښتنو ستر شاعر رحمن بابا (۱۶۵-۱۷۱۵)، ستر مؤرخ او قانونپوه ارواښاد قاضي عطا و الله خان (۱۸۹۵-۱۹۵۲)، او د خداي خد متگارو د تحريک غړی ژبپوه او فيلا لو جيست ارواښاد حسين بخش کوثر غوريا خيل (مړ ۱۹۹۰-). د غوريا خيلو پښتنو قبيلې ته منسوب ول.³⁴⁵

د اخبره هم د ياد ونې وړ ده چې د خپل اصلي ټاټوبي نه د غوريا خېلو د لېږد په وخت کې د دوی يو شمېر په غزني، لوگر، کابل او ننگرهار کې پاتې شول چې د ځينو اولاده تر اوسه هم په دغو سيمو کې شته.

د غوريا خېلو د سترې قبيلې د بېلا بېلو بناخونو لکه مومند و، خيلو، څمکنيو، د اوډ زيو او زير انيو يادونه د دې مقالو په لړ کې په الفبايي توگه سره شوې ده.

115 کاسي

زموږ پښت پوهان او توکم پيژندونکي، کاسيان د پښتنو د سربن په ټولنيز گروپ پورې يوه اړونده قبيله گڼي. د پښتنو د عنعنوي شجر و له مخې کاسي د شرخون زوی او د سربن نيکه لمسی دی. شرخون د رې زامن د رلودل چې کند، زمند (ځمند) او کاسي نو ميدل.³⁴⁶

د کاسيانو د قبيلې زياتره خلک د سهيلي پښتونخوا په مرکز کوئټه او کچلاغ کې اوسي.

د پښتونخوا نامتو مؤرخ سيد بهاد رشاه ظفر کاکا خيل په خپل مشهور اثر "پښتانه د تاريخ په رڼا کې" د کاسي پښتنو په اړوند داسي کښلي دي:

"د پټې خزانې د روايت نه معلومېږي چې د خرشون په اولاد کې د کند او زمند (ځمند) اولاده د غورې مرغی نه لومړی د غزني او ورپسې د کابل او پېښور د وادې په لور مهاجرت وکړ. په دغه وخت کې کاسيان بېرته د سليمان غره ته لاړل او هلته مېشته شول، البته د دوی يوه قبيله چې شينواري دي د خابني خيلو سره مهاجرت وکړ او د خيبر په غرنيو سيمو کې مېشته شول چې تر اوسه پورې هم هماغلته اوسېږي."³⁴⁷

"د پښتنو قبيلو د شجرې او مېنې" په نامه اثر کې د کاسيانو پښتنو د قبيلې په اړوند داسې راغلي دي:

344 نوموړی اثر ۲۳۷ مخ.

345 http://en.wikipedia.org/wiki/Ghoria_Khel

346 د کتور لطيف ياد، پښتني قبيلې، ۲-مخ.

347 پښتانه د تاريخ په رڼا کې، ۱۳۲۷ مخ.

"د تاريخونو په حواله ويل كيږي چې كاسيان نږدې اووه سوه كلو نه پخوا د سليمان له غره نه د كچلاغ په سيمه كې مېشته شول او ورپسې د كوئېټې ښار ته راوړېدل. د كاسيانو لو مړني خانان د عرب خيلو مشران وو. ورپسې د انگرېزانو د واكمنۍ په وخت كې د كاسيانو د قبيلې مشري ارباب خيلو ته وليږدېدله چې اوس په كوئېټه كې ډېر مشهور دي."³⁴⁸

په كوئېټه كې د كاسيانو كلي د دوى د ښاخونو او خيلونو په نومونو سره شهرت لري د بيلگې په ډول د علمو چوك چې د ملك عالم خان كاسي د نامه په وجه د علمو د چوك په نامه سره يادېږي او يا هم سمن گلي چې مشري يې عثمان خان كاسي و او همداراز احمد خان زي چې پخوانى ارباب يې نواز كاسي و.

د كاسي د قبيلې خلك خپل مشران د ملكانو او اربابانو په نامه سره يادوي. د سمنگلي كلي چې د كاسيانو د يوه مشر نيکه سمن خان په نامه سره په سمن گلي سره يادېږي او د كاسيانو د ۸۰۰ په شا وخوا كې كورنۍ پكې ژوند كوي.³⁴⁹

په ۱۸۹۵ ميلاد كې چې په كوئېټه كې كومه زلزله وشوه او د كوئېټې په ښار كې يې لويه تباهي راوستله نو د بده مرغه د كاسيانو د قبيلې خلكو ته پكې د سر د رانه زيانونه ورسيدل چې ويل كيږي د دوى د ټول نفوس اوومه برخه ژوند يې پاتې شول او پاتې نور يې د زلزله ډبره باني شول.

كاسيان په عمومي توگه ميلمه پالونكي، ننگيالي، توريالي او په پښتني ننگ او غيرت ټينگ خلك دي. دوى د بنو كړو وړو څښتنان او په علم او پوهې ډېر مين خلك دي او د نورو پښتنو په تناسب د علم او پوهې كسان پكې ډېر دي.

تاريخ حيات افغاني تقریباً ۱۴۶ كلونه وړاندې د كاسي د قبيلې د ښاخونو شمېر ۱۱ ښودلې دي چې د ځينو نو مو نه يې په لاندې ډول دي:

الوزي، ژمرياني، محمد زي، موسيغ، سيرون، كيتران، سام، سلټ، همپر، شينواري.³⁵⁰

د كاسي قبيلې د ځينو مشهورو كسانو نومونه دا دي:³⁵¹

1. ارباب عبد الظاهر كاسي

2. مير ايمل كاسي

3. شهيد غلام حسين كاسي

348 د پښتنو قبيلو شجرې او مېنې، د پوهنوال محمد عمر روند ميا خيل تاليف، ۲۱۳، ۲۱۴ او ۲۱۵ مخونه.

349 د دې مقالې د ليكوال (دكتور لطيف ياد) شخصي ياداشتونه.

350 تاريخ حيات افغاني، د دكتور لطيف ياد او فرهاد ظريفي پښتو ژباړه، د پيښور چاپ، ۲۴۷-۲۴۸ مخونه.

351 http://wiki.answers.com/Q/Kasi_tribe_of_pashtun

4. نواب ارباب محمد عمر کاسي
5. نواب ارباب خد اید اد خان کاسي
6. ارباب عبد القادر کاسي
7. د محمد کاسي
8. ډاکټر عبد القیوم کاسي
9. ډاکټر عبد الملک کاسي
10. ملک گل زمان کاسي

116 کاکازي

کاکازي چې لوی ماموند یې هم بولي له اړه ترکلاڼي یا ترکاڼي پښتانه دي او د ماموند و د قبیلې یو بناخ گڼل کیږي او ترکاڼي په اصل کې بناخي خیل پښتانه دي چې د پښتنو د سربن په ټولنیز گروپ پورې اړه لري.

د تاریخي روایتونو پر بنسټ یوسفزي، مند ږ او ترکاڼي یا ترکلاڼي په مجموعي ډول د بناخي یا بناخي خیلو پښتنو په نامه سره یاد یږي. د اسي ویل کیږي چې د دوی اصلي ټاټوبی د کندهار د ارغستان په حدود و کي د غونډان او سره غره په شا او خوا کې سیمه وه چې وروسته بیا د ځینو ټولنیزو عواملو په وجه له هغه ځایه لومړی د غزني د مقر سیمې ته او تر هغې وروسته د کابل شا او خوا ته ولیږدیدل. په هغه وخت کې مغولي میرزا الغ بیگ د کابل واکمن و. تر څه مودې وروسته د بناخي خیلو او میرزا الغ بیگ تر مینځ اړیکي مخ په خرابېدو او ترینګلي شوي. همد اوجه و چې میرزا الغ بیگ د یوسفزيو او په مجموع کې د ټولو بناخي خپلواته سوه تنه مشران میلمانه او وروسته تر هغوی یې د وی بې وسلې او بیا یې ټول له تیغه تېر کړل.³⁵²

تر دې خواشینونکي او زړه بو گنونکي پېښې وروسته بناخي خپل د ننگرهار خواته ولیږدیدل. ترکلاڼیو په لغمان کې واپړول او یو سفزي، گگیانې او اتمانخیل³⁵³ په ننگرهار کې او سپدل. وروسته دغه د رې واره قبیلې د خیبر د تاریخي د رې له لارې لومړی پېښور او بیا د خپلو استوګنې په او سنیو سیمو، سوات، دیر او باجوړ کې مېشته شوي. ترکلاڼي هم څه موده وروسته میرزا الغ بیگ ته د لغمان د خلکو د شکایت په وجه له هغه ځایه ولیږدیدل او باجوړ ته لاړل چې تر اوسه پورې هما غلته مېشته دي.³⁵⁴

352 د کتور لطیف یاد، پښتني قبیلې، ۸۱ مخ، د پېښور چاپ.

353 اتمانخیل په اصل کې کرلاڼي پښتانه دي.

354 پير معظم شاه، تواربخ حافظ رحمت خاني، ۶-۷ مخونه.

په لغمان کې د ترکلاښو د مېشته کېدو او بیا له هغه ځایه د دوی د لیرېدو په اړوند ډېر تاریخي مستند روایتونه شته، د بېلګې په ډول ابوالمحمود مولوي هدایت الله سودروي وزیر ابادي په خپل کتاب هدایت افغاني³⁵⁵ کې او خان روشن خان په تذکره خان روشن خان کې³⁵⁶ د کاکازيو او په مجموع کې د ترکلاښو د قبیلې یادونه کړې ده او ویلي یې دي چې دوی د لغمان په سره کلا او سه صده کې او سیدل چې د سه صده په نامه کلی تر او سه هم د لغمان په ولايت کې شته.

لکه چې د مخه مو ویل کاکازيو ته لوی ما موند هم وايي. لوی ما موند د ماموند و د سیمې په جنوب ختیځ او جنوب لویډیز کې مېشته دي. په ختیځ کې د لویو ما موند و او سالارزیو تر مینځ برېد (حد) د ملا سید غر دی او د لویو او ورو ما موند و تر مینځ برید لوی خوړ دی.³⁵⁷

د لویو ماموند و یا کاکازيو د مشهورو خیلو نومونه په لاندې ډول دي:³⁵⁸

دولت خېل، خلوزي، مسعود خېل، عمر خېل، یوسف خېل، سلیمان خېل او مغدود خېل.

1. په افغانستان کې د کاکازيو یا لویو ما موند و داستو گڼې سیمې دادي: کاکازي یا لوی ماموند د افغانستان د کونړ ولایت په مرورې، شوړتن، برکانې، د انگام او پیچ دره کې او سیري.

2. په پښتونخوا کې: کاکازي یا لوی ما موند د پښتونخوا د باجوړ ایجنسی په غابني، شینتر، ذکي، کتوت، گيړي، زري، ترخو، لغري، کالوزي، کره، موخه او میانه کې او سیري. همداراز په پېښور او ایبټ اباد کې هم استوگنه لري.

3. په سهیلي پښتونخوا کې: د سهیلي پښتونخوا په کوئټه او پښین کلي کاکازي کې.

4. په پاکستان کې: یو ډېر شمېر کاکازي د پاکستان په لاهور، کراچی، کشمیر، جهيلم، بهلوال، سرگودا، سیالکوټ، دیره غازي خان، چکوال، عیسی خیلو او موسی خیلو کې استوگنه لري.

5. په هندوستان کې: په هندوستان کې کاکازي د پنجاب ایالت په گرداس پور، بابل چاک، فیض الله چاک، ستکو ها، وزیر چاک او د هاریوال کې استوگنه لري.

د کاکازيو د ځینو مشهورو کسانو نومونه په لاندې ډول دي:³⁵⁹

355 هدایت افغاني معروف په تاریخ کاکازي، د مولوي هدایت الله سودروي وزیر ابادي تالیف، په اردو ژبه ۷۱-۱۱۷ مخونه، ۱۹۳۳ کال، د وزیر اباد چاپ، لاهور.

356 تذکره خان روشن خان، ۱۷۶-۱۷۷ مخونه.

357 د پښتنو ټولنیز-اقتصادي جوړښت، ۳۲۵ مخ، د پښتو څیړنو نړیوال مرکز، ۱۳۶۲ کال، کابل.

358 <http://en.wikipedia.org/wiki/Kakazai>

359 http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_Kakazai_people

1. د پاکستان ډپټي اډيټور جنرال ريحان ملک
2. بهادر ريار خان سياسي شخصيت او د محمد علي جناح ملگري
3. غلام احمد بلور
4. منير احمد خان
5. ډاکټر اشفاق احمد
6. جستيس عبد الو حيد خان
7. اسما جها نگر
8. شعیب ملک د پاکستان د کر بکيت ټيم پخوانی کپتان
9. ډاکټر رضوان ملک

117 کاکړ

زموږ پښت پوهان او توکم پيژندونکي کاکړ د پښتنو د غر غښت په ټولنيز گروپ پورې يوه اړونده قبيله گڼي. د پښتنو د عنعنوي شجر و روایا تو له مخې د غر غښت د زوی د انبي په څلورو زامنو کې کاکړ تر ټولو مشر و چې اولاد ه يې نن په يوه لويه او پر اخه سيمه کې پر اته دي.

د يوه بل روايت پر بنسټ کاکړ د کاک نيکه او لاده ده چې دهغه د نامه له کبله په کاکړو سره مشهور شوي دي او د اسپ ويل کيږي چې کاک نيکه يو زاهد او نیک انسان و چې د سلطان غياث الدين غوري د واکمنۍ په وخت کې وفات شو او مزار يې د هرات د جامع جومات ته څپر مه دی.³⁶⁰

په پخوانيو زرو تاريخي متونو کې د کاکړو اصلي او پخوانی ټاټوبی د کاکړ ستان په نامه ياد شوی دی او تر اوسه پورې د سهيلي پښتونخوا خلک د ژوب او بورې تاريخي ناوې د کاکړ ستان په نامه يادوي.

په تاريخ حیات افغاني کې د کاکړو د سيمې په اړوند د اسپ راغلي دي:

"د کاکړو د ملک شمالي خواته د غلجيو د سيمې جنوبي برخې پر تې دي، شمال لويديز ته يې د ارغستان سيمه او هم د توبې هغه برخه مو قعيت لري چې اڅکزي د رانيان پکې او سيږي. لويديز او سهيل ته يې د بلوچستان سيمه د سپينو ترينو د علاقې يوه برخه او د سليمان غره يو بناخ پروت دی. د کاکړو ټوله سيمه له هرې خوانه د سلو ميلو په اند ازه پلنوالی لري او ټوله سيمه يې غرنی او د غرونو له خوا احاطه شوې ده او تر ټولو لوړ غر يې د شمال

360 د کتور لطيف ياد، پښتني قبيلې، ۲، ۴ مخ.

نه جنوب خواته غځيد لى دى. كه چيرې د دغه غره د لويديزې خواته خوك شمالي خواته راشي نو لومړى به د سيو ناد اغ سيمې ته راورسيږي چې يو لوړ ميدان دى چې يوازې د څارويو د څرولو لپاره مناسب گڼل كېږي، خو لويديز ته يې ډېرې لويې وادي گانې چې د غرونو تر مينځ پرتې دي شته چې په هغو کې د تورې مرغې، برشور، ترين، توگي او هغه وادي گانې ډېرې مشهورې دي.³⁶¹

ارواښاد استاد عبدالرؤف بينوا په خپل مشهور اثر پښتونستان کې د کاکړو سيمې د اسې راپيژني:³⁶²

1. د برشور وادي يادره: دغه وادي له لوړې چينې نه پيل او د پشين تر سيمې پورې غځيد لې ده، شمال ته يې د توبې سيمه ده. په دغې درې کې د کاکړو د قبيلې د تره غري او سنتيا بناخونه او سيږي.
2. د هغه د روه: د هغه وادي د شال د علاقې سره لگيد لې ده. د علاقې د افغانستان د ټولواک اعليحضرت احمد شاه بابا ابدالي له خواد قلات والي نصير خان ته د ده د هغه خدمتونو په بدل کې ورکړل شوې وه چې ده ورته سرته رسولې ول.
3. د کنچوغي د روه: د ايوه تنگه د روه ده چې د کنډ د غره لويديز ته پرته ده چې ډېرې بنې ځمکې لري او زياتره ځايونه يې بڼه اباد دي. د پسرلي په موسم کې د دغې درې غرنې سيمې شنې او له گلانو نه ډکې وي. د کنچوغي د وادي پورتنۍ برخه تنگه، خو کښتنۍ برخه يې په تدريج سره پراخېږي او تقریباً د پسرش ميله اوږد والی لري. په دې سيمه کې د کاکړو د قبيلې د سنتيا بناخ استوگنه لري او د دې سيمې خان په ورگس کې او سيږي.
4. د بوري سيمه: د ايوه بڼه اباد او زرخبزه سيمه ده. يورود هم پکې بهيږي. د دغه ځای ځمکې په غرنیو ويالوسره خړوبيږي په دې سيمه کې د کاکړو د قبيلې د ولس بناخونه او سيږي چې په دغو د ولسو بناخونو کې د اري خيلو د بناخ د خلکو شمېر زيات دى.

په پورتنیو سيمو سر بېره توره مرغه، ترين او توگي يې هم مشهورې درې او سيمې دي.

پر دې برسېره د سهيلي پښتونخوا په لاندنيو سيمو کې هم کاکړ ژوند کوي:³⁶³

1. د کوئټې په هغه، غبرگ، کچلاغ، سره غورگي، نوي کلي او کوټوال کې. د
2. د زيارت په ږنډه، ورچوم، احمدون، گوگي، چونگي، کڅ، منه، چينه، سنځاوی، ريگوره، سملن او پوئ. بغاوه کې.
3. د مسلم باغ په کان مهتر زى، تور غبرگي او چرميان کې.

361 تاريخ حيات افغاني، پښتو ژباړه د لطيف ياد او فرهاد ظريفي، ۲۵ مخ.

362 پښتونستان، د ارواښاد عبدالرؤف بينوا اثر، ۱۳۷ مخ، ۱۳۳. کال، د کابل چاپ.

363 د پښتني قبيلې شجرې وپيژنئ په فيس بوک کې د بناغلي محمد فاروق خان کاکړ مقاله "د کاکړو قبيله"

4. د کاریزات په خانزی، بلوزی، شرنه، گوال، خانزی، زرغون او رود ملازی کې.
5. د سیوی په کړک، خجک، زرد الو او کهوست کې.
6. د روب په شیرک کلا، مرغه کیبزی، شاهینغالو، پلن کلی، بند ات موسی زی، قمر دین، لاکا بند، اغبرگی، سورکڅ، مینا بازار، زاروزی، زرد او مسافر پور کې.
7. د کلای سیف الله په گوال حید رزی، شرن جوگیز، تریخ کلی، سیب زی، باران کلی، چارگل برج، تانیسپه، تنگی زیرت، کلی چینه، سنخل بند، باغ او انخرگی کې.
8. د لور لایي په بوری، پتانکوټ، زنگی واله، پوټی، ټاټی، باور، درگی شوزی، میختز، کینگری، راراشم، بره کاریز، رود لین، خانکی، اصغر لون، اونوا کلی کې.
9. د پشین په سرانان، یارو برشور او توبه کاکری گانگزی کې.
10. د چمن په نورک سلیمانخیل، می زی، حبیب ز، عبد الرحمان زی او مجک کې.

117.1 د کاکرو د قبیلې بناخونه

د کاکرو قبيله په ډېر زیاتو بناخونو او خانگو باندې پیلې شوې ده خو دلته به د دغې قبیلې د ځینو مشهورو بناخونو یادونه وکړو:

117.1.1 سنخر خېل

د روایاتو له مخې سنخر نیکه یو تورزن مشر او منلی روحاني شخصیت و چې د مغولو پر خلاف یې اوږدې مبارزې کړې دي او یل کیري چې د ده مزار د ژوب په کوسه نومي ځای کې دی چې ډېر شمېر خلک د ده مزار ته ورځي.

پروفیسر ولي محمد خان سیال کاکرو د سنخر خېلو کاکرو په اړوند په خپل کتاب "پښتو او پښتانه په سهيلي پښتونخوا کې" کې داسې لیکي:

"د کاکرونو ابی او سرداري له پخوانه د سنخر خېلو په لاس کې ده او دوی د شمېر له پلوه د کاکرو تر بل هر ټبر زیات دي."

د سنخر خېلو بناخ په لاند نیو خانگو او خیلو نو باندې ویشل شوی دی:

علي زی، عبد الله زی، کب زی، برن خېل، سنخېل، هر مز ئی، تیمني، عرب خېل، پنیزون، نیسي، کد یزي او د ومړان.

117.1.2 سنتيا

د اهم د کاکړو يو بناخ دی. د تاريخي روايتو نو له مخې د وی د سنت نيکه او لاده دي. د تاريخ په اوږد و کې سنتيا کاکړانو ډېرې تورې وهلي او تاريخي رجال او شخصيتونه يې پيدا کړي دي. په کاکړو کې د شمېر له پلوه له سنخړ خيلو وروسته د سنتيا کاکړو شمېر زيات دی. هببت خان کاکړ چې د خانجهان لودي له لوري د سمانا حاکم او د مخزن افغاني په تاليف کې لويه برخه لري د سنتيا کاکړو نه و.

د وی په هند و باغ، کان مهتر زي، کچلاغ، هنه، سره غورگي، سره خوله، نو حصار، غبرگ غو خکي، خانوزي، بلوزي، رود ملازي، مستنگ او په ځينو نورو ځايو نو کې ميشته دي.³⁶⁴

د کاکړو د سنتيا بناخ په لاند نيو خيلو نو ويشل شوي دي: پانيزي، مهتر زي، بازيان، سارينگ زي، شموزي، ملازي او عيسی خېل.

117.1.3 تره غري

د کاکړو د غه بناخ د کاکړ ستان د بوري د تاريخي ناوې په موسی خېل تحصيل کې مېشته دي. په کند هار، زابل، سيوی او د غزني په ولايت کې له پخوانه موسی خېل کاکړ استوگنه لري.

117.1.4 کسايي

کسايي د کاکړو بناخ دی چې د شال په دره کې استوگنه لري، خو احمد شاه ابدالي د ادره د بلو خو مشر نصير خان ته د هغه د خدمتو نو په بدل کې ورکړې وه. اوس د غه دره د بلو چستان يوه برخه گڼله کېږي.³⁶⁵

همد اراز په بيلا بيلو تاريخي منابو او اثارو کې د کاکړو د قبيلې شجرې کښل شوي دي چې د ځينو بنا خو نو مو نه يې د ادبي: سام خېل، يونس خېل، موسی زي، تره غري، سر گړي، درپي خېل، جلال خېل، ختن خېل، چرمي خېل، زنگوزي، سپن، سوران، عيسی زي، يعقوب زي، شادي خېل، باجو خېل، ايوب خېل، مندوزي، شادي زي، انگوزي، فاطمه زي، انوزي، الياس زي، تاجوزي، ماما خېل، باجو خېل، سالار خېل، سودان زي، علي خېل، برات خېل، هرم زي، اتمان خېل، کيوي، خضر خېل، عبد لزي، شادي، زکوزي، مرزي، غوري زي، ملي زي، اميزي، ابراهيم زي، انوزي، محمد زي، رجر زي، حسن خېل، يا سپن خېل، احمد زي، کمالزي، ابو سعيد زي، مردان زي، ادو خېل، شکور خېل، سنتيا، پانيزي، مهترزي، بازيان، سارينگزي، شموزي، عيسی خېل، موسی خېل، سنخړ خېل، تره غري، کسايي،

364 پرو فيسر ولي محمد خان سيال کاکړ، پښتو او پښتانه په سهيلي پښتونخوا کې ۷۷-۷۸ مخونه.

365 قاضي عطاؤ الله خان، د پښتنو تاريخ، ۲۸ مخ، د کابل چاپ.

117.2 د کاکړو قبيلې ته يوه خُفلند ه کتنه

په سهيلي پښتونخوا کې د کاکړو د قبيلې خلک په مجموعي توگه د کرڼې او مالدارۍ په چارو بوخت دي، خو د دوی د کرڼې ځمکې د دوی ورځنۍ اړتياوې نه شي پوره کولای. ځينې کاکړو کو چياني ژوند لري او د خپلو رمو او گلو په درلودلو خپل ژوند پر مخ بيايي. ځينې خلک يې د سو د اگر يوپه چارو هم بوخت دي. د دوی د ودونه او رواجونه کت مټ د دوی د نورو پښتنو گاونډيو قبيلو په څېر دي.

کاکړ زړور، غيرتي او په پښتني ننگ او ناموس ټينگ خلک دي. دوی همداراز ميلمه پالو نکسي دي. دوی سپين زړي اد د زړه او خو له خبره يې يوه وي. د کاکړو خلک د اتنونو او موسيقي سره ډېره مينه لري. د دوی کاکړې غاړې ډېرې مشهورې دي.

کاکړ په علم او پوهې مين خلک دي له همدې کبله ده چې د دوی په قبيله کې ستر عالمان، پوهان، شاعران، مورخين او ليکوالان تير شوي او اوس هم شته دي.

د سهيلي پښتونخوا نه پرته ډېر شمېر کاکړ په افغانستان، پښتونخوا، پاکستان، هندوستان او ايران کې هم استوگنه لري.

په افغانستان کې کاکړ د افغانستان په بېلابيلو ولايتونو لکه کندهار، هيلمند، زابل، هرات، غور، فراه، بادغيس، فارياب، سرپل، مزار شريف، کندز، تخار، کابل، پروان، ننگرهار او لغمان کې استوگنه لري.

1. د کندهار ولايت کاکړ: د دغه ولايت په مرکز کندهار، پنجوايي، ارغنداب، پاشمول او ځينو نورو ولسواليو کې استوگنه لري.

2. د هرات ولايت کاکړ: د دغه ولايت په مرکز هرات او همداراز د اوبې، پښون زرغون، کرخ، گذرې، اد رسکن او انجيل په ولسواليو کې استوگنه لري.

3. د هيلمند ولايت کاکړ: د دغه ولايت په مرکز لشکرگاه، ناوې، نادعلي، مارجې او ځينو نورو ولسواليو کې او سپري.

4. د بادغيس ولايت کاکړ: د مرغاب په ولسواليو کې د کاکړو په نامه يوه سيمه شته چې زه د دې مقالې ليکوال هلته تللی يم او له نږدې مې ليدلې ده چې خلک يې زياتره د پسونو او رمو له لارې خپله گوزاره کوي او د کرڼې د لږو ځمکو په درلودلو سره خپل ژوند مخته بيايي.

5. د فارياب کاکړ: د فرياب او سر پل د ولايت په بيلا بيلو ولسواليو کې هم يو شمېر کاکړ استوگنه لري.
6. د کندز ولايت کاکړ: د کوندوز په مرکز د امام صاحب، خان اباد، د شت ارچي، چاردره، علي اباد او کلاي دال په ولسواليو کې هم ډېر شمېر کاکړ استوگنه لري. چې د ځينو مشرانو نومونه يې غلام محمد خان، صالح الدين خان، وکیل ميرزاو رئيس عبد الله دي.
7. د تخار ولايت کاکړ: د دغه ولايت په مرکز او د خواجه بهاولدين، درقد او خواجه غار په ولسواليو کې استوگنه لري.
8. د ارزگان ولايت کاکړ: د دغه ولايت په مرکز او ځينو نورو ولسواليو او په تېره بيا د چارچينو په سيمه کې استوگنه لري.
9. د زابل ولايت کاکړ: د دغه ولايت په ځينو ولسواليو او له هغې جملې نه د شهر صفا په ولسوالۍ کې استوگنه لري.
10. د پروان ولايت کاکړ: د دغه ولايت د غور بند په ولسوالۍ کې د خيشکو د قبيلې په گاوند کې استوگنه لري.
11. د غور ولايت کاکړ: د دغه ولايت په مرکز او ځينو نورو ولسواليو کې استوگنه لري.
12. د کابل ولايت کاکړ: د کابل ولايت د سروبي په ولسوالۍ کې هم يو شمېر کاکړ پښتانه استوگنه لري.
13. د لغمان د ولايت کاکړ: د دغه ولايت په مرکز د مهترلام د بنار پورې اړوند د ديوې او عمر زيو په کليو کې استوگنه لري چې د افغانستان ستر مورخ پوهاند محمد حسن کاکړ د همدې سيمې کاکړ پښتون دي.
14. د ننگرهار ولايت کاکړ: د دغه ولايت د سره رود، بهسودو او چپرهار په ولسواليو کې استوگنه لري. د چپرهار کاکړو ته خلک په درنه سترگه گوري او د ستانه وو په نامه د دوی د رناوی کوي.

117.3 د هندوستان کاکړ

په پښتنو کې به يوه داسې لويه او کورنۍ قبيله نه وي چې د هندوستان په بيلا بيلو سيمو کې دې شتون ونه لري د دې له کبله چې پښتانه د لرغونو زمانو نه د سوداگريزو چارو د ترسره کولو او نورو خواريو او مزد ورپه لپاره دې هېواد ته تلل او له بلې خوا هند د افغانستان په گاوند کې يو هيواد و چې مورتل ورسره بڼې اړيکي د لرودل. له بله پلوه د تاريخ په اوږدو کې ډېرو پښتنو واکمنانو پر هندوستان واکمني کړې ده چې بڼې بيلگې يې غلجيان (خلجيان)، لوديان او سوريان دي. د دغو واکمنيو په وخت کې ډېر پښتانه د منصبونو او د پوځي دندو ترلاسه کولو لپاره دې هيواد ته تللي دي چې ځينو يې نوموړو پښتني واکمنانو ته د چوپړ په بدل کې ډېر جاگيرونه هم ترلاسه کړي دي.

د پير نگیانو نه د هند و ستان د خپلواکۍ تر وخته یعنی د ۱۹۴۷ زېږدیز کاله پورې یوازې په هند و ستان کې ۵- پښتني ریا ستو نو شتون د رلود چې د د غو ریا ستو نو مشري به یوه پښتون نواب ته ورپه غاړه وه چې د د غو ریا ستونو په لړ کې کولای شو چې د بهو پال، ټونک، فرخ اباد، رامپور، ملیر کو ټلې او ځینو نورو نو مو نه واخلو.

کاکړ هم د نورو پښتنو په څېر د هند و ستان په بېلابیلو برخو کې میشته دي. لکه د تاریخ حیات افغاني په قول چې له ننه ۱۴۶ کلو نه وړاندې لیکل شوی دی د هند و ستان د هاریانا د ایالت د رهاک د ضلعې په کو هانه نومې سیمه کې د کاکړو د اولادې د علي خیلو له بناخ نه د ابو سعید زي خانگه او نور کاکړ استوگنه لري. ویل کیږي چې په هند کې د پښتون واکمن سلطان ابراهیم لودی د واکمنۍ په وخت کې د عبدالمالی یا عبدالعلي ابو سعید زي کاکړ د سهيلي پښتونخوا د بوري له سیمې نه له خپلو د ریو روڼو سره هند و ستان ته لاړ او په کو هانه کې میشته شو. د سلطان ابراهیم لودی تر مړینې وروسته نو مورې بېرته خپل اصلي ټاټوبي بوري ته ستون شو، خو د هغه د وه نور وروڼه له نورو کاکړو سره هلته پاتې او هماغلته میشته شول چې په هغه وخت کې د وی شمېر ۳۰۰ تنه ښودل شوي دي.

همد اراز د تاریخ حیات افغاني د لیکنې پر بنسټ د هند د اتر پردیش د ایالت د بلند شهر په ولسوالۍ کې هم د پښتنو ۹۶ سیمې شته چې په هغو کې ۱۲ سیمې یې زیاتې مشهورې دي او هلته هم گڼ شمېر پښتانه کاکړ اوسي، په تېره بیا د وی زیات شمېر په خورجه نو مې سیمه کې هم میشته دي چې شمېر یې د ۴۰۰۰ کسانو په شا اوخوا کې اټکل شوی دی.³⁶⁷

همد اراز د هند په بینگال، د کن او د راجسټان د مرکز په جیپور کې هم کاکړ استوگنه لري.

په دې وروستیو کې د هند و ستان د جیپور په ښار کې د هندي پښتنو له خوا د "کاکړي گلډ ان" په نامه یوه ټولنه هم رامینځ ته شوه چې موخه یې په دغه سیمه کې د پښتو ژبې او د پښتني دود او دستور ژوندی ساتل او وده ده. د دې ټولنې بنسټ اېښودونکې شیلپي بترا ده چې ځان پښتنه کاکړه بولي او د پښتو ژبې او د کاکړو پښتنو دود او کلچر راژوندی کول غواړي.

117.4 د کاکړو د قبیلې مشهور شخصیتونه

1. مولوي حبيب الله مشهور په محقق کند هاري.
2. د پښتو ژبې ستر لیکوال، محقق او نو ماند مورخ ارواښاد علامه عبدالحی حبیبي چې په سلگو نو کتابونه او په زرگو نو علمي مقالې یې کښلي دي.
3. د پښو ژبې شاعر پير محمد کاکړ.

367 نوموړی اثر، ۲۶۵ مخ.

4. د پښتو ژبې شاعر دوست محمد کاکړ.
5. د پښتو ژبې شاعر شمس الدين کاکړ.
6. د پښتو بوستان منظومه شاعره زرغونه کاکړ.
7. د افغانستان وتلی مؤرخ پوهاند ډاکټر محمد حسن کاکړ.
8. ارواښاد پوهاند عبدالغفار کاکړ.
9. عبدالعلي اخوندزاده کاکړ.
10. د افغانستان د خپلواکۍ د لارې ملي مبارز حاجي محمد ايوب کاکړ.
11. شهيد ملک احد کاکړ چې په ۱۸۹۳ زېږدیز کال کې په پښين کې د انگرېزانو له خوا شهيد شو.
12. ميا عبدالحکيم کاکړ مشهور په نانا صاحب.
13. سخي خان احمد خان د سهيلي پښتونخوا د کچلاغ د سيمې پانيزی کاکړ.
14. د سهيلي پښتونخوا نامتو ليکوال او مؤرخ پروفيسر ولي محمد خان سيال کاکړ.
15. د پښتو ژبې ليکوال خانزمان کاکړ.
16. د پښتو ژبې ليکوال محمد فاروق خان کاکړ.
17. شهيد مولوي عبدالغفار بريالی کاکړ.
18. عبدالسلام جوگيزی.
19. ډاکټر کرام الدين کاکړ.
20. خان محمد سرور خان کاکړ.
21. د ميرويس خان هوتکي د پوځ مشريو نس خان کاکړ.
22. ملک حاجي نورعلي کاکړ.
23. ملا دادالله کاکړ.
24. ډاکټر فيض الله کاکړ.
25. ملا بورجان کاکړ.
26. سردار شاه وزير کاکړ.

27. ایډوکیټ عزیز الله خان کاکړ مشهور په عزیز ما ما.
28. عبد الغني خان غنو کاکړ پا نیزی.
29. خان محمد سرور خان کاکړ.
30. ملا محمد رباني.
31. د افغانستان د پوځ پخوانی جنرال هاشم خان کاکړ.
32. د پیرنگیا نو پر خلاف مبارز شهید شیر جان کاکړ چې په ژوب کې اعدام شوی و.
33. سردار شیرک کاکړ.
34. سردار شاه وزیر کاکړ.
35. ډاکټر صادق فطرت ناشناس.
36. جنرال عبد الو حید کاکړ.
37. فرید احمد کاکړ.
38. عبد الله احسان کاکړ (د لراو بر پښتو ویب پاڼې مسول چلونکی)
39. فریبا احمدی کاکړ (په ولسي جرگه کې د کند هار د خلکو استازې) ³⁶⁸

118 قلندر خېل

ز مور پښت پو هان او توکم پیژند ونکي قلندر خېل د سلیمان خیلو د لوی ټبر پورې یو اړوند ه بناخ گڼي. د قلندر خېلو د قبیلې زیاتره خلک د کټواز په سېمه کې استو گنه لري چې د غزني په سهیل کې د د برشو میلو په واټن پرته ده. ³⁶⁹

د کټواز شمال ته د اندرو سېمه، جنوب ته یې اورگون، ختیز ته یې گردیز او زرمټ او لوید پز ته یې د غزني لویه ناوه پرته ده.

د کټواز د ځمکو لسمه برخه په کاریزونو او به کیږي او پاتې ځمکه یې د د بنت او مال خر په بڼه ده چې په دې وروستیو وختونو کې د ځینو سو د اگرو او هغو کسانو له خوا چې په هند کې یې پیسې بندې کړي دي د کټواز د

<http://en.wikipedia.org/wiki/Kakar> ³⁶⁸

³⁶⁹ مونت سټوارټ الفنتین، د کابل سلطنت بیان، پښتو ترجمه د پوهاند محمد حسن کاکړ او نصرالله سوبمن، د ویم ټوک، ۱۳۶ مخ.

خُموکو یوه برخه یې د ژورو شاه گانو او واټر پمپونو په لگولو سره تر کرني لاندې نیولې ده او د ډاډ وړ حاصل ځیني اخلي. مهم حاصلات یې غنم، جوار او پالیزونه دي.³⁷⁰ د قلندر خپلو ځمکې زیاتره یو فصله دي یعنې په یوه کال کې یو ځل ترې حاصل اخلي. د دوی د سیمې هوا په ژمي کې خورا سړه او په دوبي کې خورا توده ده. میوي یې انگور، زرد الو، منږی، هند وانږی او خټکي دي.

قلندر خپل په خوړو کې د غنمو له ډوډۍ نه ډېره گټه اخلي. د دې کبله چې دوی په مالدارۍ هم بوخت دي نو د کور تو، شېدو، مستو، کوچو او هگیو نه هم استفاده کوي. د ژمي په موسم کې د وچو میوو استعمال هم پکې رواج لري، خو د وریجو استعمال پکې لږ دی.

د قلندر خپلود قبیلې خلک خورا غټې لونگې په سروی چې زیاتره ژیر بخون رنگونه لري. دوی پر خپلو اوږو خادرونه هم اچوي چې په خپله لهجه کې تازر بولي.

د بنځو جامې یې په عمومي توگه سړې او شنې دي. په پېغلو نجونو او ځوانو بنځو کې یې د گنډونو استعمالول هم شته. دوی په جامو کې ډېرې مری هم استعمالوي چې د کمیسو نولستونې په زرتارو، لیسو او چر مو باندې بنکلي کوي. بنځې یې په عمومي ډول پښې په پښو کوي چې دوی یې په خپله لهجه کې کپي بولي.

قلندر خپل په پښتني ننگ او غیرت ټینګ خلک دي. دوی میلله پالونکي او د علم او پوهې سره مېنه لري. دوی د یني عالمانو او پیرانو ته ډېر درناوی لري.

د افغان - انگرېز په دري گونو جگړو کې قلندر خپل د انگریزي بنکیلا کگرو سره جنگیدلي او هم یې دروسي یرغلگرو په ماتولو او گونډو کولو کې یې خپل هیوادنی رسالت سرته رسولی دی. یو شمېر قلندر خپل کو چیانې ژوند هم لري.

له بده مرغه چې د افغانستان یوه رژیم هم د کټواز سیمې ته پاملرنه نه ده کړې چې هلته دهغه ځای د خلکو لو مړنې اړتیاوې لکه: روغتون، کلینیک، سړکونه، د اوبو بندونه او د نجونو او هلکانو ښوونځي جوړ کړي چې خلک تر اوسه پورې د ژوندانه د دغو ټولو لو مړنیو اړتیاوو د درلودلو نه بې برخې دي.

پر افغانستان برسېره ډېر شمېر قلندر خپل په پښتونخوا او هم د پاکستان د کراچۍ په ښار کې استوگنه لري. یو شمېر قلندر خپل د هندوستان په ختېز بنگال په تېره بیا کلکته (کولکته)، بمبئي (مومباي)، د اسام په ایالت چې دوی یې اشم بولي، بیهار او اوږیسا کې استوگنه لري او خپلې سوداگریزې چاري او معاملې پر مخ بیايي.³⁷¹

370 د غزني تاريخي جغرافيا، د محمد ولي ځلمي تاليف، ۱۶-۱۱۱ مخونه، ۱۳۶۲ کال، کابل.

371 د قلندر خپلو قبیلې په اړوند د دې مقالې د ليکوال (د کتور لطيف ياد) يادداشتونه.

119 قوال خېل

لکه څرنګه چې د یوسفزیو، ګګیا نیو او ترکلا نیو پښتنو د پیژندنې په برخه کې راغلی دي په هغه وخت کې چې خابني خېل او غو ریا خېل په مجموع کې او په تیره بیاد یوسفزیو قبیله په ځانګړي توګه د کند هار د شاوخوا سیمو نه د کابل خواته راو لیرد بدل و په هغه وخت کې مغولی واکمن سلطان ابو سعید د کابل د حکومت واکدار و. په همدې وخت کې د خابني خیلو لوی مشر ملک سلیمان شاه و چې د ملک تاج الدین زوی او د ملک رځر لمسی و. کله چې مرزا الغ بیګ پاچا شو، ملک سلیمان شاه خپله لور مرزا الغ بیګ ته په نکاح کړه. په پیل کې د یوسفزیو او میرزا الغ بیګ تر مینځ اړیکې ښې وې خو وروسته بیا ترینګلې شوې او ورپسې د یوسفزیو او میرزا الغ بیګ تر مینځ مخالفتونه رامینځ ته شول.

میرزا الغ بیګ هم د یوسفزیو پښتنو پر خلاف پلمې لټولې تر څو یوه ورځ یې د یوسفزیو پښتنو اته سوه تنه مشران میلمانه کړل او په ډېر چل او د وکې سره یې د خپلو کسانو له خوا د وی بې وسلې کړل او غو بنتل یې چې د غه ټول کسان له مینځه یوسي چې په پای کې یې همداسې وکړل.³⁷²

د تواریخ حافظ رحمت خاني مولف پیر معظم شاه په خپل کتاب کې د یوسفزیو د مشرانو د بندې کیدو په اړوند داسې لیکلي دي :

"کله چې د یوسفزیو د غه مشران په هغه میلستیاکې چې میرزا الغ بیګ ورته جوړه کړې وه بې وسلې او بندیان شول نو د دغو بندیانو په ډله کې یو تن قد و ت المکاشفین شیخ عثمان بن موتي مولیزی هم شامل و. نوموړی د هغه وخت له لویو ولیانو نه شمیرل کیده او د یوسفزیو ولس ورته ډېر عقیدت او ارادت درلود. په دغه وخت کې چې مېرزا الغ بیګ د غه کسان بې وسلې او بندیان کړي ول نو د یوسفزیو یو تن نامتو شیخ او درویش (تورقوال) چې د یوسفزیو د مولیزی بناخ نه و او کند هار ته د سیاحت لپاره تللی و هم په دغه وخت کې د ربار ته راغی، په دغه وخت کې شیخ عثمان غږ کړ چې تور قوال هم راغی او په دغه پېښه کې راسره شریک شو."³⁷³

لنډه دا چې میرزا الغ بیګ د ملک احمد په پرته د یوسفزیو پښتنو د غه اته سوه تنه مشران ټول له تیغه تېر کړل.

چې ویل کېږي د کابل په سیاه سنگ کې د یوسفزیو له دغو وژل شوو مشرانو د مړو نه یوه لویه هډیره جوړه شوه. هغه یوسفزیو چې له دغه مغولي ناتاره بچ پاتې شول له کابله ننگرهار ته او بیا له غه ځایه د خیبر د تاریخي درې له لارې پېښور او بیا له هغه ځایه د سوات په سیمه کې میشته شول.

372 حیات افغاني، ۱۲۶ مخ، د دانش چاپ، پېښور.

373 تواریخ حافظ رحمت خاني، د پیر معظم شاه تالیف، ۲۴ مخ، پښتو اکیډمي، پېښور یونیورسټي، پبلیک اړت پېښور، ۱۹۷۱ع کال.

په اوسني وخت کې هم د يوسفزيو د موليزي په خانگه کې يوه ډله شته چې د همدې تور قوال اولاد ه د ه او د قوال خېلو په نامه سره هم يادېږي.³⁷⁴

د افغانستان د لغمان د ولايت د مرکز مهترلام پورې يو اړوند ه کلي شته چې د قوال خيلو په نامه سره يادېږي.³⁷⁵

120 کړو خېل

کړو خېل له اړه غلجې پښتانه دي چې ځانونه په احمد زيو ور گډوي چې زياتره يې د کابل ولايت په شا او خوا سيمو لکه خور د کابل، خاک جبار، چکړيو او د بت خاک په شا او خوا کې تر سروبي ولسوالۍ پورې ميشته دي.

د کړو خيلو قبيله پر پنځو خيلو نو ويشلې شوې ده او د غه خيلونه په دې ډول دي: عنايت خېل، عبد الله خېل، د وران خېل، شريف خېل او ولي خېل.

عنايت خېل چې د کړو خېلو د قبيلې تر نورو خيلو نو په پر تله يې شمېر زيات دي او د مشر زوی اولاد ه گڼل کېږي هم په پنځو کو چنيو خانگو ويشله شوي ده چې نو مونه يې د اد ي:

فتح خېل، رحمن خېل، د لوړ کورنۍ، د طلب کورنۍ او د نذير کورنۍ چې د غه خانگې زياتره د کابل ولايت د خاک جبار په ولسوالۍ کې استو گنه لري، خو د دوی نه يو شمېر يې د لوگر، کندز او تخار په ولايتو نو کې هم استو گنه لري. همداراز د کړو خيلو د قبيلې د شريف خيلو خانگه هم پر د وو خيلو نو ويشل شوي دي چې فقير خېل او گودر خېل نو ميري.³⁷⁶

د اسې مستند روايتو نه شته چې کړو خېل د امير شير علي خان د واکمنۍ له زمانې نه د مخه په نيمه کو چي ډول ژوند کاوه او ځمکې يې نلرې. په هغه وخت کې جبار خېل په هغه سيمه کې او سپدل چې نن ورځ يې خاک جبار بولي. هماغه و چې د کړو خېلو او جبار خېلو تر مينځ چې هغې هم د غلجيو پښتنو يوه قبيله وه خپل منځي اختلافات را مينځ ته شول. د دغو اختلافاتو خبر امير شير علي خان ته ورسيد.

امير شير علي خان د کړو خيلو او جبار خيلو د قبيلو مشران چې سعد الله خان کړو خيل او غازي ې او اړې کړي، چې د واهرو غاړو د امير شير علي خان امر ومانه او سوله يې سره وکړه. د دې سولې د تړون له مخې د خاک جبار سيمه کړو خيلو ته ورکړل شوه او د هغې په بدل کې يې د ننگرهار ولايت پورې اړوند ه سيمو جوکان او حصارک کې يې جبار خيلو ته ځمکې ورکړې.

374 پښتني قبيلې، د دکتور لطيف ياد اثر، ۳۲ مخ.

375 د دکتور لطيف ياد شخصي يادداشتونه.

376 لطيف ياد، پښتني قبيلې، ۲۱۴ مخ، د پېښور چاپ.

خر ننگه چې په هغه وخت کې د کړو خیلو د قبیلې خلکو په خپل مینځ کې ډېر ټینګ یو والی د رلود نو د امیر شیر علي خان موخه او مقصد د او چې په خاک جبار کې د انګریزي بنکیلاګرو په وړاندې یوه پیاوړې د فاعلي کر بنه رامینځ ته کړې او د انګریزانو په ټکولو کې فعاله ونډه واخلي چې همداسې هم وشول. کړو خیلو د انګریزي بنکیلاګرو سره ډېرې جګړې وکړې او د کابل په بالا حصار کې یې د نورو پښتنو ملي مبارزینو سره یو ځای د کیوناري په وژلو کې هم ستره ونډه واخیستله.

120.1 دوه وروستیو پېړیو کې کړو خیلو مشران

لکه چې د مخه وویل شول چې د کړو خیلو د قبیلې یو بناخ عنایت خېل و چې په کړو خیلو کې د قبیلې مشر توب تل د عنایت خېلو د بناخ په یوې خانګې فتح خېلو پورې اړه د رلود له چې په دوو وروستیو پېړیو کې د د غې قبیلې ځینې مشران په لاندې توګه د رپېژ نو:

علي مد د کړو خېل، د هغه زوی سعد الدین کړو خېل چې په سعد و کړو خېل سره یې شهرت د رلود، د سعد الدین کړو خېل زامن هریو محمد رحیم کړو خېل او محمد شاه خان کړو خېل ول (چې د افغانستان په تاریخ کې په غازي محمد شاه خان) سره هم شهرت لري او د انګریزي بنکیلاګرو یو سر سخته د بنمن و. د محمد رحیم زوی بیرګر عمرخان او د غازي محمد شاه خان کړو خېل زوی کر نیل میرد اد خان کړو خیل. د پورتنیو مشرانو وروسته د د غې قبیلې مشري د محمد رحیم خان کړو خیل د لمسیانو او د میرد اد خان کړو خیل د زمانو په لاس کې وه.³⁷⁷

د ضیا الملت والدین امیر عبد الر حمن خان ۱۸۸ - ۱۹۱۹ زیږدیز د واکمنۍ په وخت کې کړو خیل تبعید او فرار شول، ځکه چې هغوی امیر عبد الر حمن خان د واکمن په توګه ونه مانه او هغه ته یې بیعت ونکړ. د د غې قبیلې یو شمېر د پښتنو نخوا د تیراه د د وتوی سیمې ته ولیږدیدل.

همدراز یو شمیر کړو خیل د ارګون په میرزکه او د ننگرهار په شینوارو کې هم د امیر عبد الر حمن خان د پوځ سره وجنګېدل، خو کومه سو به یې په برخه نه شوه او د ماتې سره مخامخ شول.

د امیر عبد الر حمن خان تر مړینې وروسته یې چې زوی سراج الملت والدین ۱۹۱۹ - ۱۹۱۹ زیږدیز واکمني تر لاسه کړه د کړو خیلو د قبیلې خلکو ته یې فرمانو نه ولېږل چې باید بېرته خپلو اصلي سیمو او مېنو ته راستانه شي چې د نو مورې فرمان له مخې کړو خیل د خپلې استوګنې اصلي سیمو ته راستانه شول.

کړو خیل غیر تي، میللمه پالونکي او په علم او پوهې مین خلک دي. د وی د هیواد په خپلو اکو مین او د پښتو او پښتنو نولۍ سره زیاته مینه لري. د افغان - انګرېز په دري ګو نو جګړو کې د وی ځلانده او تاریخي کار نامې څرګندې دي. د کړو خیلو د قبیلې زیاتره خلک د کرنې او مالدارۍ په چارو بوخت دي، خو یو شمېر خلک یې

377 د اغلې نو شیروان کړو خېل نه د کړو خیلو د قبیلې په اړوند معلومات.

د ولتي د ندي هم لري.

د کرو خيلو د قبيلې يو شمېر نامتو کسان په لاندې ډول دي:

1. د کرو خيلو د قبيلې قومې مشر بناغلي ولي خان کرو خيل.
2. د افغانستان په ولسي جرگه کې د کابل د خلکو استازې اغلې شينکې کرو خيل.
3. افغان ژورناليست بناغلي د انش کرو خيل.
4. د بنخو د حقو قومد افغه اغلې نو شيروان کرو خيل³⁷⁸

دلته به بيخايه نه وي چې د کرو خيلو د قبيلې د ملي اتل او د انگرېزي بنکيلا کگرو پر خلاف د ملي مبارز غازي محمد شاه خان په اړوند هغه شعر ولولو چې د ده په ستاينه کې ويل شوي دي او د هغه وخت سند ر غاړو به هم وايه:

کوز له لند نه گورکيان³⁷⁹ راغلل
محمد شاه خان غازي ور ماتې رسالې کړې
په پښتو نخوا کې يې حملې کړې
د کرو خيلو پر خوانانو يې نارې کړې

غازي محمد شاه خان

ورونو راپاڅي په وطن يې سترگې سرې کړې
محمد شاه خان غازي چې الله اکبر نارې کړې
بيا پرې خوانانو د ټوپکو سرې لمبې کړې
د باجوړ او به يې بيا په وينو سرې کړې

غازي محمد شاه خان

په هغې ورځې يې ور گډې رسالې کړې
له سينه پورې يې خيمې د ود او لمبې کړې

378 د کرو خيلو د قبيلې په اړوند زما (لطيف ياد) شخصي ياد بڼتونه.

379 گورکه چې کله کله د گورکه په بڼه هم ليکل شوي دي له اړه د نيپال هېواد د گورکه قبيلې ته منسوب دي او په همدې نامه په نيپال کې يوه ولسوالۍ هم شته چې د همدې خلکو د استوگنې اصلي ځای گنل کيږي. کله چې انگرېزان د هند په نيپې وچې واکمني کوله په ۱۸۵۷ زيږديز کال د هند وستان ټول ولسونه او پرگنې که هند وان ول او که مسلمانان په گډه سره د پرنگيانو پر خلاف پاڅون وکړ چې ډېر شمېر يې شهيدان شول چې د ۱۸۵۷ کال پاڅون ته د هند وستان په تاريخو نو کې ايام غد ر هم ويل کيږي. گو رکه چې ډېر جنگيالي او د نښې په ويشلو کې مهارت درلود انگرېزانو په خپل پوځ کې برتي يا استخد ام کړي وو. همدغو گورکه وو د ۱۸۵۷ کال په پاڅون کې د انگرېزانو په گټه ډېر خلک ووژل. گورکه و نه يوازې په هند وستان کې د انگرېزانو لپاره وجنگيدل، بلکې انگرېزانو په افغانستان، پښتو نخوا، برما، بوتان او ان د ترکيې په هېواد کې هم د خپل ځان په گټه وجنگول. په لومړۍ نړيواله جگړه ۱۹۱۴-۱۹۱۸ کې د وه سوه زره تنه گورکه د انگرېزانو په پوځ کې شتون درلود. د گورکه پوځيان د هند تر خپلواکۍ ۱۹۴۷ کاله پورې په هند وستان کې انگرېزانو ته بڼه خد متونه وکړل او هغوی هم پرې ډېر باور درلود. د هند تر خپلواکۍ وروسته د گورکه و پوځيان اوس هم د هند په پوځ کې شته چې گورکه ريجمنټ يادې پوځ يې بولي.

له انگریزانو نه یې میمې³⁸⁰ را ستنې کړې له پر نگیانو سره یې نر مې بیا پنځې کړې

غازي محمد شاه خان

د پر نگیانو په چو نیو یې حملې کړې نو یې ور تشې بیا تو برې کړې
د مشهد یو، د کلد ارو یې ولجې کړې د بابوگانو خیتي یې خیرې په نيزو کړې

غازي محمد شاه خان

د باجوړ له سینه یې پورې چې حملې کړې د پر نگیانو یې پلتنې ور ستنې کړې
د شنو زمیانو یې سواتیانو نندارې کړې د گورکیانو په خیمو یې ولولې کړې

غازي محمد شاه خان

121 کرلانی

د پښتنو یو مهم ټولنیز گروپ کرلانی پښتانه دي چې ډېرې مشهورې پښتني قبیلې په دغه ټولنیز گروپ پورې اړه لري. د کرلان نوم په هغو تاریخونو کې چې د هندوستان په مغولي د ورې پورې اړه لري لکه د عباس سرواڼې (۹۴۷ هجري) په شیر شاهي تاریخ یا تحفه اکبر شاهي کې، د شیخ رزق الله د هلوي (۸۹۷ - ۹۸۹ هجري) په واقعات مشتاقی کې، د جهانگیر د د ورې د مؤرخ عبد الله (۳۷۱ هجري) په تاریخ د او دي³⁸¹ کې، د احمد یادگار (۵۴۱ هجري) په تاریخ سلاطین افاغنه کې چې په تاریخ شاهي سره هم شهرت لري، د خواجه نعمت الله (۲۴۱ هجري) په تاریخ خانجهاني کې او د محمد کبیر په افسانه شاهان هند³⁸² کې د کران کران او کرانی په بڼه هم راغلی دی.

380 د انگرېزانو میر منې

381 تاریخ د او دي د عبد الله تالیف دی چې د هند د مغولي واکمن نورالدین جهانگیر د واکمنۍ ۱۴۱ - ۳۷۱ په وخت کې لیکل شوی دی. دغه کتاب ما د دې مقالې لیکوال په ۱۳۶۸ لمريز کال کې د افغانستان د علومو اکیډمۍ د پښتو خپرندويي مرکز د سپارښتنې له مخې په کابل کې د سوري شیر شاه د زوکړې د ۵۱۰ کلیزې د نړیوال سیمینار لپاره وژباړه چې په هماغه کال د اریانا په مطبعه کې د ۴۰۰ ټوکو په شمېر چاپ شو. دغه کتاب د د ویم خل لپاره د دانش د خپرندويي ټولنې له خوا په ۲۰۰۷ لیز د یز کال کې د پښتو نخوا په مرکز پېښور کې د ۱۰۰ ټوکو په شمېر چاپ شو.

382 افسانه شاهان د محمد کبیر اثر دی چې مورنۍ نیکه یې د پښتنو د سوریانو په قبیلې پورې اړه لري. دغه اثر په هند کې د سوري او لو دي پښتني واکمنانو او په بینګال کې د پښتني کرلانی واکمنانو په اړوند لیکل شوی دی او تر اوسه لا چاپ شوی نه دی. د قلمي نسخو مایکرو فلمو نه یې د لندن په بریتیش میوزیم، د هندوستان د علیګر د پوهنتون په کتابتون په ۱/۹ شمېره او په نوي ډیلی کې د ایران د علم او فرهنگ د خونې په نور مایکرو فیلم سینتر کې شته. ماد د غې مقالې لیکوال دغه کتاب د علیګر د پوهنتون د مایکرو فیلم نه رانقل او پښتو ته مې ژباړلی دی، خو لا تر اوسه مې چاپ کړی نه دی. چې د دغه اثر د کتابت کال ۱۱۸۹ هجري دی. (لطیف یاد)

د کرلانیو په اړوند په بیلابیلو تاریخي کتابونو کې مختلف افسانوي روایتونه شته دي، د بیلګې په توګه تاریخ حیات افغاني په دې اړوند د اسی لیکي :

"د د لاکو د قبیلې خلک چې د کرلاني پښتنو یو پیاوړی ښاخ ګڼل کېږي په دې اند دي چې د کرلان پلار سید قاف نومید چې د نسب شجره یې په اتم پښت کې حضرت امام حسین (رض) ته وررسيږي. د خټکو د قبیلې خلک د کرلان پلار هوني بولي او خپله شجره هم د سربني پښتنو سره ګډوي. شیتک عقیده لري چې کرلان د کوم شهزاده زوی و. همداراز د خوریاڼیو د قبیلې خلک عقیده څرګند وي چې کرلان د عبد الله اورمې زوی و. د کرلاني د اولادې ځینې خلک وايي هغه وخت چې کرلان نومی ماشوم دې نړۍ ته سترګې پرانیستلې نو په هغه ځای کې کوم لښکر یوه شپه تم شوی او بیا له هغه ځایه تللی و او دغه ماشوم بیا د اورمېو د قبیلې د یوه تن له خوا چې عبد الله اورمې نومید او سپنې تر یوې کړایي لاندې وموندل شو، نو ځکه د کړایي د نوم په وجه یې کرلانی نوم پرې کینود³⁸³ او د دې لپاره چې عبد الله اورمې کوم نارینه اولاد نه درلود کرلانی یې په زویتوب ونيو او د ده روزنه او پالنه یې وکړه چې د کرلان نه بیا دوه زامن پیدا شول چې یو یې کودی او بل یې ککی و خو لکه چې د مخه وویل شول چې پورتنی روایتونه افسانوي بڼه لري او یو روایت له بله سره هیڅ ورته والی نلري.

د افغانستان نومیالی مؤرخ لوی استاد ارواښاد علامه عبدالحی حبیبی په خپل اثر د "افغانستان لنډ تاریخ" کې لیکي:

"په پښتني نسب نامه کې د کرلان یا کرلاني په نامه یوه بله څانګه هم شته چې د وی د پښتنو له هغو د ریو نورو څانګو سرېن، غرغښت او بیتنیو سره خپلوي لري او سوچه پښتانه دي." ³⁸⁴

د پښتو ستر شاعر خوشال خان خټک هم د کرلانیو او په مجموع کې د ټولو پښتنو ترمینځ د خپلوی د اړیکو په اړوند د اسی یو شعر لري:

پښتون په اصل سربني دی
یا غورغښتی دی یا بیتنی دی
لودی، غلجی دی بیت له لوره
په سرېن پورې بیا کرلانی دی
(خوشال خان)

زما (د دې مقالې لیکوال) په اند کرلاني هغه پښتانه دي چې د نورو پښتني ټولنيزو ګروپونو لکه (سرېن، غرغښت او بیتنیو) سره خپلوي لري او هم کرلاني پښتانه هغه پښتانه دي چې د کرکيلې او کرنې په چارو بوخت دي،

383 حیات افغاني، پښتو ژباړه د دکتور لطيف ياد او فرهاد ظريفي، ۳۲۱ مخ، د پيښور چاپ.

384 پوهاند عبدالحی حبیبی، د افغانستان لنډ تاریخ، ۱۸۴ مخ.

له همدې كبله د كرلاني كلمه د كر او كرني سره اړخ لگولای شي.³⁸⁵

په تاريخ حيات افغاني كې چې د كرلانيو د نسب كومه شجره راغلي ده نو د بناخونو، خيلونو او خانگو نومونه يې په دې ډول راغلي دي:

كودي، ككي او بيا موسی زي، منگل، توري، هني، وردگ، د لزاك، اوركزي، موسی خيل، جاني خيل، لوري خيل، يعقوب خيل، ذكريا خيل، امازي، ياسين خيل، مند يزي، ماني زي، موني زي، حيدر زي، حسني زي، حسبي زي، احمد خيل، وتك زي، عمر خيل، يحيي زي، سمر زي، سلطان خيل، امبره خيل، لبركري خيل، حاجي مير خيل، مير وعظ خيل، بډا خيل، ناغه خيل، برهان، خوگياڼي، سليمان، شيتك، اپريدي، خټك، خدران، اتما نخيل، ميرل خيل، خوچره، موگي، كمال خيل، علي زي، مسوزي، دولت زي، اسماعيل زي، لشكر زي، محمد خيل، ستاري خيل، فيروز خيل، نپيرونې، سه پای، عبد العزيز خيل، ماني خيل، بر احمد خيل، بيداد خيل، اصغر خيل، صبوره خيل، احمد خيل، ساوزي، مست علي خيل، سلار خيل، خويداد خيل، علي خواجه خيل، سيد خيل، ميرزای خيل، رابيا خيل، ممازي، ابا خيل، خدي زي، علي شير زي، ماموزي او پارې.³⁸⁶

په او سني وخت كې كرلاني پښتانه پر ډېرو قبيلو ويشل شوي دي چې د ځينو مهمو قبيلو نومونه يې دا دي:

د لزاك، اوركزي، منگل، هني، وردگ، اپريدي، خټك، خدران، اتمانخيل، خوربانې، پر به، عبد الرحمن ياد رمان، خاخي، توري، وزير، مسيد يا مسعود، گوربز، د وړ، تنې، شيتك، بنوخي، بنگبن، مقبل، سبري، مندوزي، اسماعيل خيل، زموخت يا زويمشت او سبري چې د غې قبيلې بيا په ډېرو خيلونو، بناخونو او خانگو باندي ويشل شوي دي.³⁸⁷

كرلاني پښتانه نه يوازې په افغانستان كې اوسي، بلكې په پښتونخوا، پاکستان او په هند كې هم استوگنه لري. كرلاني پښتانه په عمومي ډول د ډيورنډ ډولې د وارو غاړو ته په داسې سيمو كې پراته دي چې د پوځي او سوق الجيشي پلوه ډېر اهميت لري، له همدې كبله ده چې كرلاني قبيلې د پولې د وارو خو او ووتنه د وارو هيوادونو افغانستان او پاکستان په برخليک كې مهم رول لوبوي چې دغه واقعيت همداسې هم موږ په عملي توگه گورو او انكار ترې نه شو كولاى.

كرلاني پښتانه په مجموع كې تورزن خلك دي. دوى د خپل هيواد افغانستان سره ژوره مينه لري د سکنډر، چنگيز، انگریز، روس او تر او سني وخته پورې واخله دوى د بلو سگرو او تيري كو نكو ځواکونو پر خلاف په ميراني راپورته شوي دي. له همدې كبله د دوى رول د دې هيواد په سياسي او ټولنيز برخليک كې له پامه نه شو غورځولای او ډېر مهم گڼل كېږي.

385 وگورئ، پښتني قبيلې، د دكتور لطيف ياد تاليف، ۲۱۱ مخ، لمن ليك.

386 حيات افغاني، ۳۲۳ مخ د كرلانيو شجره.

387 پښتني قبيلې، ۲۱۲ مخ.

121.1 د هند په بنگال کې د کرلاڼي پښتنو واکمني

که څه هم په هند کې د پښتني لود يانو په وخت کې کرلاڼيو پښتنو يو شمير پوځي د ندي د رلود لپې، خو د وې په هغه وخت کې د و مره مشهور نه وو. د دوی د شهرت انگازې هغه وخت خپرې شوې چې په هند کې سوري واکمنانو واکمني د رلوده او په اصل کې په هند کې د کرلاڼي قبيله د خپلو د وو نامتو شخصيتونو يعنې تاج خان کرلاڼي ۱۵۶۴ زيږدیز او سلیمان کرلاڼي ۱۵۵۵-۱۵۶۱ زيږدیز چې د جمال خان کرلاڼي زامن وو له کبله مشهوره شوه.³⁸⁸

121.1.1 تاج خان کرلاڼي

تاج خان کرلاڼي د هند په بيهار او بنگال کې د کرلاڼي پښتنو د واکمنۍ بنسټ ايښودونکی و.

د هند په تاريخ کې د لومړي ځل لپاره د تاج خان کرلاڼي او سلیمان کرلاڼي نومونه چې د سوري شير شاه پوځي جنرالان وو د قنوج په جگره کې ليدلای شو. دا هغه جگره وه چې شير شاه د مغولي واکمن همايون پر خلاف گټلې وه او د غو د وو تنو کرلاڼيو د هغه خدمت په بدل کې چې شير شاه ته يې کړي وو د شير شاه له خوا د وې ته په خواص پور، ټانډه او د جنوبي بيهار په سيمو کې جاگيرونه ورکړل شول.

د غه د واره وروڼه ډېر هو بنيار او څيرک او د ډېرې پوځي او سياسي تدبير خاوندان ول او شير شاه د د وړو قدر او د رناوې کاوه او په تيره بيا د تاج خان کرلاڼي وړتيا او بيسارې پوځي پر شير شاه ډېره اغيزه کړې وه او نو موړې يې د خپل زوی جلال خان چې وروسته يې د اسلام شاه لقب د رلود بڼوونکی او استاد ټاکلی و.

د اسلام شاه د واکمنۍ په وخت کې هم تاج خان د ډېر ځواک څښتن و او ډېر اعتبار يې پرې کاوه ان تردې چې د خپلې مړينې په وخت کې يې هم نو موړې ته د خپل نابالغ زوی فيروز شاه روزنه او پالنه سپارلې وه. دې له کبله چې پر اسلام شاه باندې تاج خان ډېر گران و او پرده يې ډېر اعتماد کاوه، نو هغه اميران چې د اسلام شاه سره جوړ نه وو د تاج خان په مخالفت کې ولاړ وو. کله چې بيا عادل خان د اسلام شاه پرتخت کښيناست نو د تاج خان کرلاڼي لپاره خبره نوره هم گرانه شوه. د دې لپاره چې تاج خان يو مدبر او د ستر ځواک څښتن و، نو عادل شاه په څرگنده توگه د هغه سره د خپلو اړيکو خرابول نه غوښتل، خو په پټه او په زړه کې يې نوموړی نه خوښيد ه.

وروسته بيا چې د ده په وړاندې د عادل شاه او نورو اميرانو په کړو وړو کې بدلون رامینځ ته شو نو دې هم په چو په خو له د عادل شاه له د رباره و تښتيد او جنوبي بيهار ته لاړ. په ۱۵۵۷ زيږدیز کال کې چې د محمد شاه سوري زوی بهاد رشاه د عادل شاه پر خلاف برید وکړ نو تاج خان يې ملگر تيا کوله.

د عادل شاه تر مړينې وروسته چې بهاد رشاه په خپله ولکه کې راوست، نو تاج خان يې د د غې صوبې گورنر وټاکه.

388 سيد بهاد رشاه ظفر کا خيل، پښتانه د تاريخ په رڼا کې، ۶۴-مخ.

په کال ۱۵۶۴ زېږدیز کې تاج خان کرلانی پر بینګال برید وکړ او د بینګال او بیهار صوبې د د ه په ولکه کې راغلې او په دې ډول یې د هند په ختیز کې د کرلانیو پښتنو د واکمنۍ بنسټ کېښود.

لکه چې د مخه وویل شول چې تاج خان کرلانی یو مدبر پښتون او د سیاست په رموزو پوه سړی و. هغه په دې پوهیده چې مغولي واکمن جلال الدین محمد اکبر د بیهار او بینګال د نیولو سره څومره ډېره لیوالتیا لري، له همدې کبله نوموړي له پیله د ا پالیسي غوره کړه تر څو په بیهار او بینګال کې خپله واکمني ټینګه او مستحکمه نکړي نو د مغولو سره ډغرې وهل څه اسانه کار نه دی. همداروڅه چې نوموړي د مغولو د ختیزو صوبو د وایسرای خانزمان سره د وستانه اړیکې ټینګ کړل، خوژوند ورسره ملګر تیا ونکړه او د بینګال تر سوې وروسته په ۱۵۶۵ زېږدیز کال کې مړ شو.

باید زیاته کړو چې مؤرخینو د تاج خان کرلانی د پوهې، زړورتیا او تدبیر ډېره ستاینه کړې ده. د هند د مغولي واکمن جلال الدین محمد اکبر د د وړې د مشهور مؤرخ او د منتخب التواریخ د مولف ملا عبد القادر بدایونی ۹۴۷ - ۱ - ۳ هجري په قول تاج خان کرلانی په پښتنو کې یو پوه، مدبر او فاضل شخصیت تیر شوی دی.³⁸⁹

121.1.2 سلیمان کرلانی

د تاج خان کرلانی تر مړینې وروسته د هغه ورور سلیمان کرلانی (۱۵۶۵ - ۱۵۷۲ زېږدیز) د بینګال او بیهار د واکمنۍ پر گدۍ کښیاست.

په ختیز هندوستان کې د سلیمان کرلانی د واکمنۍ د وره یوه روښانه او ځلانده دوره گڼل کېږي. سلیمان کرلانی هم د خپل ورور تاج خان کرلانی په څېر یو مدبر او هوښیار سیاستپوه و. دی د تاج خان کرلانی د پالیسي لاروی و او هغې پالیسي ته یې نوره هم وده ورکړه. سلیمان کرلانی د خپل ورور تاج خان کرلانی په څېر د مغولو د وایسرای خانزمان سره خپلې اړیکې خوږې کړې. ده په بینګال کې د پښتنو د یوې پیاوړې واکمنۍ په جوړولو کې ستر رول ولوباوه. سلیمان کرلانی په داسې وخت کې د چارو واگې ونيولې چې د سوري قبیلې بیلابیل ښاڅونه او څانگې لو مړې د خپل منځي جگړو او بیا د مغولو سره د جگړو له کبله ځپل شوې وې او پښتانه په عمومي توګه بې مشره پاتې ول او دغه د سیاسي واک نه یې برخې پښتانه چې د یوه لیډر شپ په تلاش کې ول د سلیمان کرلانی پر شا او خواراتول شول او نه یوازې یې د هغه په دربار کې یې منصبونه ترلاسه کړل، بلکې د سلیمان کرلانی سیاسي او پوځي قوت یې نور هم پیاوړی کړ.

سلیمان کرلانی یو ډېر پرهیزګاره، په علم او پوهې مین او نیاو من واکمن و. د ده د عصر ټول مؤرخین په دې خبرې سره یوه خوله دي چې نوموړی یو پرهیزګار او عادل واکمن و او د عالمانو او پوهانو ډېر د رڼاوی او قدر یې کاوه او تل به د عالمانو او پوهانو په ټولې کې ناست وو او د دوی د عالمانه ارشاد اتونه به یې خوند اخیست.

http://en.wikipedia.org/wiki/Taj_Khan_Karrani 389

د بد ایوني په قول کله چې اکبر پاچا د دې خبرې نه خبر شو چې سلیمان خان کر لانی په د و مره زیاته اند ازه د عالمانو قدر او درناوی کوي، نو د هغه په زړه کې هم د اتلو سه او لیو التیا پیدا شوه چې هغه دې هم یو د اسې خای جوړ کړي چې عالمان او پوهان پکې راغونډ او ناسته پاسته ولري او په فلسفې او مذهبي مسائلو بحثونه وکړي.

د واکمنۍ په چارو کې هم سلیمان خان کر لانی یو بې تعصبه انسان و. ده د مسلمانانو او هندوانو سره مساوي چلند کاوه. ده د واکمنۍ په وخت کې هندوان په ډېرو مهمو دولتي دندو وگومارل شوي وو. یو بنگالی هندو رامنند اگوا او د هغه زامن بهیا نندا، گونند او سباندالو پرې د ولتي شوکي درلودلې او ان چې د وزارتونو دندې یې هم تر لاسه کړې. د بهیا نندا زوی سري هاري د سلیمان د زوی د اؤد خان کر لانی د کوچنیوالي ملگری او دوست و. کله چې د اؤد خان کر لانی د واکمنۍ د چارو واگې تر لاسه کړې نو د سري هاري رتبه او منصب نور هم لوړ شو. د اؤد خان هغه ته د وزیر اعظم دنده ورکړه او د هغه سلا او مشوروته به یې په درنه سترگه کتل.

1. د اوريسا سوبه

د سلیمان خان کر لانی د واکمنۍ د وخت یوه مهمه پېښه د اوه چې اوريسا فتحه شوه او د بینګال په واکمنۍ کې یې شامله کړه. په هغه وخت کې د اوريسا صوبه یا ایالت د یوه هندو راجا په ولکه کې وه او ابراهیم خان سوري چې د هر خای نه نا هیلې شوی او د سیاسي ځواک نه بې برخې ساتل شوی وهغه اوريسا د صوبې واکمن یا راجا ته پناه وړې وه او د هغه خای راجا هم نو موړي ته په دې شرط پناه ورکړې وه چې د سلیمان خان کر لانی پر خلاف به جگړه کوي او بینګال او بیهار به ورته فتحه کوي. سلیمان کر لانی هم دې وضعې او حالت نه ښه خبر و او د یوه مناسب وخت په لټه کې و.

په ۱۵۶۷ زیز د یز کال چې مغولي واکمن جلال الدین محمد اکبر د راجستهان پرچتو رگر باندې پر پوځي عملیاتو بوخت و سلیمان کر لانی د خپل زوی بایزید مړ ۱۵۷۲ زیز او خپل یوه جنرال کالا پهار تر مشرۍ لاندې پر اوريسا برید وکړ او تر یوې خونړۍ جگړې وروسته سلیمان کر لانی ته د اوريسا صوبه ور په برخه شوه او دغه صوبه یې د بینګال په واکمنۍ کې شامله کړه. د دې صوبې په ترسره کولو سره نه یوازې د سلیمان کر لانی د واکمنۍ لمنه پراخه شوه، بلکې له مالي پلوه هم ډېر پیاوړی شو. سلیمان کر لانی په اوريسا کې خپل یو وفاداره وزیر میا لود ی چې په لودی خان سره هم مشهور و د اوريسا د گورنر او خپل بل جنرال قتلو خان لوانی (لوانی) یې د پورې د سیمې گورنر وټاکه.

لکه چې د مخه وویل شول اکبر پاچا د خپلې واکمنۍ له پیله دا هوډ کړی و چې په هر ډول کیدای شي باید په هند کې پښتانه د سیاسي ځواک او برم نه بې برخې کړي او د همدې موخې د تر لاسه کولو لپاره یې موقع لټوله.

د سلیمان کر لانی واکمني د اکبر پاچا په سترگو کې یو اغزی و او د یې نشو زغملای. له بلې خوا سلیمان کر لانی هم یو مدبر او د سیاسي پوهې خاوند و او تر څو یې وسه رسیدله د پوځي زور ازموینې نه یې ځان لیرې ساته او په دې لړ کې یې ډېره محتاطانه پالیسي غوره کړې وه، سره له دې چې د هغه په واکمنۍ کې د بینګال، بیهار

او اوړيسا په خېر زر خيزه سيمې او صو بې شامې وې او د هغه مالي وسايل او پوځي ځواک ډېر پياوړی و.

په ۱۵۶۷ زير د يز کال کې کله چې د هند د ختيزو سيمو لپاره د مغولي حکومت وایسرای خانزمان ووژل شو، نو سليمان کرلانی له دې کبله خپه شو چې د ده سره يې خوږې اړيکې درلودلې، خو سليمان کرلانی بيا هم د خپل پوه او تجربو له لرونکي وزير لودي خان په سلا او مشورې سره هغه زړې پالیسي ته دوام ورکړ او د مغولو د نوي وایسرای منعم خان سره يې هم د وستانه اړيکې ټينگ کړل او تر هغه پورې چې ژوندی و د خپل تدبير او سياسي پوهې په وجه يې په بينگال کې يې د پښتنو لپاره يوه پراخه او پياوړې واکمني رامینځ ته کړه او پښتنو اميرانو ته يې د چارو اگې سپارلې وې، تر څو چې د مغولو دربار ته لاړ نه شي او د ستر خو شال بابا په خبره د مغولو د منصبو نو په هوس نه شي. دا يو حقيقت دی چې د سليمان کرلانی تر مړينې وروسته د پښتنو يو والي ته سخت زيان ورسيد، ځکه د ده تر مړينې وروسته يې زامنو هر يوه بايزيد خان کرلانی او د اوډ خان کرلانی د خپل پلار د پالیسي پر خلاف گامونه او چت کړل.³⁹⁰

2. د کوچ بيهار سوبه

د سليمان خان کرلانی په وخت کې د کوچ بيهار د نيولو لپاره نو موږي خپل لوی پوځي افسر کالاهېر وليږه. کالاهېر د براهما پور تر اوسه سینه نه هم ورتير شو او د کاماتا جنرال شوکلاد هواجا چې د کوچ بيهار د واکمن و شوا سنگها د ريم زوی يې مات کړ او تر تيجپور پورې يې چې اوس يې د پنا چور بولي او د بنگله ديش هېواد يوه ولسوالي ده پر مختگ وکړ او په دې توگه کوچ بيهار هم فتحه شو.³⁹¹

لنډه دا چې سليمان کرلانی يو عادل او سوله خو ښوونکی واکمن و چې د ده د واکمنۍ په وخت کې د بينگال او بيهار خلک خو شاله وو. نوموړی په ۱۵۷۲ زير د يز کال کې له دې فاني نړۍ نه سترگې پټې کړې.

121.1.3 بايزيد خان کرلانی

هغه وخت چې سليمان خان کرلانی د ۱۵۷۲ زير د يز کال د اکتوبر په مياشت کې وفات شو نو د هغه پر ځای بايزيد خان کرلانی (۱۵۷۲ زير د يز) د بينگال پر تخت کښيناست. تر تخت کښينا ستلو وروسته هغه د خپل پلار سليمان خان کرلانی پالیسي او تگلاره پر يښودله او خطبه او سکه يې په خپل نامه جاري کړه. بايزيد خان کرلانی نه يوازې د واکمنۍ په چارو کې د خپل پلار تگلاره پر يښودله، بلکې د هغو پښتنو اميرانو سره يې هم مخالفت پيل کړ چې د ده د پلار د واکمنۍ په وخت کې يې ستر ستر منصبونه درلودل. د دې پايله دا شوه چې ټول پښتانه اميران له ده نه په ډار

کې شول او د ده پر خلاف يې ساز شو نه او منصوبې جوړې کړې چې مشري يې د سليمان خان کرلانی يوه

http://www.banglapedia.org/httpdocs/HT/S_0593.HTM 390

http://en.wikipedia.org/wiki/Sulaiman_Khan_Karrani 391

جنرال قتلو خان لوآني (لوآني) ته ور په غاړه وه. د همدې سازشونو په نتيجه کې بايزيد خان د خپل اوښي هنسو نو مې له خوا د خپلې واکمنۍ په اتلسمه ورځ ووژل شو. د بايزيد وژني د پښتنو اميرانو تر مينځ قبيلوي شخړو او تعصباتو ته لمن ووهله او اميران په خپلو کې په جلا جلا ډلو سره وويشل شول او د تخت د نيولو لپاره د رې تنه کاند يدان ودریدل چې د غو شخړو او لانجو ته د سلیمان خان کر لاني و فاداره وزير ميا لودي د پای ټکی کيښود او هغه د اچي د سلیمان خان کر لاني د ویم زوی د اؤد خان يې د واکمنۍ لپاره مناسب تن وباله او په دې توگه د اؤد خان کر لاني د بينگال د پښتون واکمن په توگه د واکمنۍ پر گدۍ کښيښاست³⁹²

121.1.4 د اؤد خان يا د اؤد شاه کر لاني

لکه چې د مخه وويل شو د اود خان کر لاني (۱۵۷۲-۱۵۷۶) د خپل ورور بايزيد خان تر وژلو وروسته د بينگال د کرلانيو پښتنو پر تخت تکیه وکړه چې په دې برخه کې لودي خان د ده سره مرسته وکړه او نور پښتانه اميران يې په دې خبرې قانع کړل چې د اؤد خان د واکمنۍ لپاره يو مناسب شخص دۍ.

لودي خان يو ريښتيني پښتون و چې د ټولو پښتنو يو والي يې غوښت. د ده د تدبير او پوهې په وجه تر ډېره حده پورې په پښتنو کې يو والي رامینځ ته شو. د اؤد خان کرلاني هم تر يوې مودې پورې د لودي خان سلا او مشور و ته غور نيوه، خو دې حالت ډېر د وام ونکړ. د اؤد خان يو احساساتي ځوان و او ويل به يې چې زه د موره پر اڅه واکمني لرم او بيهار، بينگال او اړيسا زما د واکمنۍ په ولکه کې دي نو زه د اکبر پاچا نه په څه کې کم يم. هماغه و چې د خپل ورور بايزيد خان په څير يې خطبه او سکه په خپل نامه جاري کړه او د مغولو د حکومت په څپر خپلو وزيرانو او اميرانو ته يې القاب ورکول او ځان يې په هندوستان کې د يوه جلا او خودمختاره واکمن په توگه اعلان کړ.

اکبر پاچا چې د ده د پلار سلیمان کر لاني له وخته د پښتنو واکمني نه شوه زغملی نو ځکه يې خپل وایسرای منعم خان ته امر وکړ چې پر بيهار برید وکړي. لکه چې د مخه وويل شول د بايزيد خان کرلاني تر وژلو وروسته په پښتنو کې يو والي کمزوری شوی و، که څه هم د لودي خان د تدبير او سياسي پوهې په برکت دغه پښتانه سره لږ شاته راغونډ او يو موټی شوي وو، خو د ځينو اميرانو تر مينځ لا هم مخالفتونه او تر بگنيو شتون درلود. دې مخالفتونو د اؤد خان کر لاني په زړه کې شکونه راپيدا کړل او په پايله کې يې لومړی د لودي خان زوی او تر هغه وروسته يې د هغه پلار لودي خان وواژه. د لودي خان او د هغه د زوی وژني نه يوازې د پښتنو يووالي ته سخت زيان ورساوه، بلکې د هغه په وژني سره د مغولو په وړاندې يو لوی خنډ هم له مينځه ولاړ او داسې حقيقت دۍ چې د مغولي د ربار مؤرخ ابو الفضل هم پرې اعتراف کوي او ايي:

"د اکبر پاچا نيکمرغي وه چې د هغه د بنمن د اود خان کر لاني پخپله لودي خان وواژه او د هغه کار و چې

د اکبر پا چاپو ځيانو د ډېرو هلو ځلو سره سره هم نه شو تر سره کولای. ³⁹³

د پو رتنی، خبرې نه دا جوتیرې چې لودی خان د څو مره ستر شخصیت خاوند و چې مغولي واکمن اکبر هم د هغه نه ویره د رلوده او د هغه د ځپلو په فکر کې و. د تاریخي مستند و روایتو نو پر بنسټ د اؤد خان کر لاهی، میالودی یا لودی خان د قتلو خان لوانی، گجر خان کر لاهی او سري هاري چې د د اؤد خان د کو چنیوالي ملگری و په لمسون وواژه. د لودی خان تر وژنې وروسته قتلو خان لوانی ته د وزارت دنده او سري هاري ته د و کالت دنده ورکړل شوه. قتلو خا لوانی او سري هاري نه یوازې چې د لودی خان په وژنه کې لاس د رلود، بلکهې د غو د وارو امیرانو په ډېرو نازکو شیبو کې د ځپلو شخصي گټو لپاره د مغولي د ربار سره سازشو نه هم وکړل او د اؤد خان کر لاهی د واکمنی بیرې یې ډوبه کړه.

د د اؤد خان کر لاهی له خوا د لودی خان وژنې په پښتنو کې ډېره ستره بې اتفاقي رامینځ ته کړه. اکبر پا چا خو هسي هم پښتنو ته په او بو کې خولې خولې کیده او د اسپ بڼه وخت په لاس ورغلی و چې باید له هغه نه یې گټه اوچته کړې وای. همد او چې اکبر پا چا د جو نیور گورنر منعم خان په دې کار وگوماره چې باید د د اؤد خان سره جگړه وکړي. ویل کیږي چې د اؤد خان ۱۴... تنه پلي س تیري، ۴... تنه سپاره، ۲... ټوپک او توپونه او ډول ډول وسلې، ۳۶... جنگي هاتیان او په سلگونو جنگي بیرې د رلودې او په خپل پو ځي ځواک ډېر نازیده او ځان یې د دې جوگه گانه چې د اکبر پا چا سره و جنگیږي. هماغه و چې منعم خان په ۱۵۷۳ زیږدیز کال کې د یوه لوی پوځ سره پر بیهار برید وکړ.

که څه هم د اود خان کر لاهی د مغولو سره د مقابله لپاره یو ستر پوځ د رلود، خو هغه پټنې ته لار او په پوځي کلا او چاونی کې پاتې شو. مغولي پو ځونو کلا محاصره کړه، خو مغولي پو ځونو دغه محاصره نه شوه ما تولی.

په پای کې په ۱۵۷۴ زیږدیز کال کې پخپله اکبر پا چا په داسې حال کې چې د وه نور جنرالان تود رمل او مان سینگ هم ورسره ملگری ول پر حاجي پور برید وکړ، ځکه چې د اؤد خان او د پټنې د کلا محصورینو ته به خواړه او د جگړې سامان الات د حاجي پور نه رارسیدل. اکبر پا چا د حاجي پور سیمه تر یوې سختې خونړۍ جگړې نه وروسته فتحه کړه چې د حاجي پور په نیولو سره د پښتنو زړونه مات شول، خو سره له دې هم د اؤد خان کر لاهی د کلا پر یښو د لو ته تیار نه و. ویل کیږي چې هغه په نا خبری کې نشه کړل شو او په هماغه شپه یې د کلا نه راویو ست او د بینگال خواته یې بوتله. ویل کیږي چې د کلا د خالي کولو کار گوجر خان کر لاهی ته سپارل شوی و او په دې کار سره پښتنو ته ډېر زیان ورسید. هغه د اچې مغولو د شپې په توره تیاره کې د سیند بند مات کړ او د و مره او به ډېرې شوې چې د پښتنو د پوځ ډېر شمېر هاتیان او اسونه د مغولو د پوځ لاس ته ورغلل او ډېر شمېر پښتانه په سیند کې لا هو شول او ډېر شمېر هم د مغولو د تورو په گوزارونو ووژل شول او پاتې یې ژوند ی و نیول شول.

393 پښتانه د تاریخ په رڼا کې، ۶۴۹ مخ.

د مغولو له خواپتهني د كلا ترنيو لو وروسته په ۱۵۷۴ زير د يز كال كې مغولو له پښتنو نه سراج گر هه، مو نكهير، بهاگلپور او كول گنك او نوري ډبرې سيمې ونيولې.

تر دې ماتې وروسته د او د خان كر لاني بينگال ته لاړ او د بينگال د خوند ي ساتلو لپاره يې د تيلو گرهي د ره پياوړې كړه. دا د ره د لرغو نو زما نو راپدېخوا د شمالي هند نه بينگال ته د ورنوتلو د روازه گنله كيد له. د دې د رې د خوند ي ساتلو لپاره سوري شير شاه د خپلې واكمنۍ په وخت كې يوه كلا هم جوړه كړې وه. مغولي واكمن اكبر اگري يعنې خپلې پلازمېنې ته د بېرته ستند و په وخت كې منعم خان د بيهار او بينگال گورنر و ټاكه او تود رمل يې هم ورته پرېښود خو له ده سره مرسته وكړي. په دغه وخت كې د مغولي پوځ مشر منعم خان هم د او د خان تعقيب او د خپلو پوځو نو سره يې ځان د تيلو گرهي د رې ته ورساوه، خو منعم خان ته پردې د رې باندې تيريدل څه اسانه خبره نه وه. د منعم خان په دغې ستونزې كې د سيمې ځينو ځمكه والو مرسته وكړه او هغه ته يې بينگال ته د ننوتلو لپاره يوه بله پته لاره ور وښودله. منعم خان هم خپلې پوځي ډلگۍ له دې لارې د بينگال خوا ته وليدلې. كله چې د تيلو گرهي د رې د ساتنې پوځيانو چې د او د خان كر لاني له خوا په دې د ندي گومارل شوي وو دا حالت وليد نو د تيلو گرهي د ره يې پرېښودله او د تيلو گرهي د ره د كو مې جگړې پرته د مغولو د پوځ په ولکه كې راغله. د مغولو له خوا د تيلي گرهي د رې نيول په حقيقت كې د ټول بينگال د نيولو په مانا و. د او د خان كر لاني چې د دې حالاتو نه خبر شو نو خپله پلازمېنه يې د ټانډې نه ستگاون ته وليږدوله، خو منعم خان د ۱۵۷۴ زير د يز كال د سپتمبر په مياشت كې يې ټانډه او ستگاون هم ونيول او په بينگال كې يې خپل وړاندې تگ ته دوام وركړ.

په كال ۱۵۷۵ زير د يز كال كې د توکاري په سيمه كې چې اوس د بينگال د ميد ناپور په ولسوالۍ پورې اړه لري د مغولو او پښتنو تر مينځ يوه خونړۍ جگړه وشوه او سوبه د پښتنو په برخه شوه چې په دې جگړه يې د او د خان پوځي جنرال گوجر خان بڼه وځليد، خو له بده مرغه پښتانه پوځيان د غليم د پوځ په ولجو راټولولو بوخت شول. مغولي پوځ چې د دوی د غه حالت وليد نو بيا يې پر دوی بريد وكړ چې په پايله كې ډېر پښتانه پوځيان ووژل شول او ډېر شمېر د مغولو پوځيانو ته ژوندي په لاس ورغلل چې د پښتنو د ټول جنګي بنديان د منعم خان په امر ووژل شول او د دوی د ككړيو او سرونو نه يې اتيا لوړې منارې جوړې كړې.

دې ماتې د پښتنو پوځي او جنګي مورال او د او د خان پوځي پياوړتيا ته سخت زيان ورساوه. مغول چې د پښتنو او د او د خان كر لاني په حال بڼه خبر وو، نو د او د خان ته يې د يوې شيبې لپاره د ساه ايستلو مجال او وخت نه وركاوه او تر دې ماتې وروسته د او د خان كر لاني د كټك كلا ته لاړ او هلته يې پناه يوړه او د مغولو سره يې د سولې د خبرو غوښتنه وكړه او د سولې خبرې اترې پيل شوې. كه څه هم مغولو جگړه گټلې وه، خو جگړو د دوی هم خپلې و و نو د دوی هم مجبور شول چې د او د خان سره د سولې خبرو ته غاړه كيردې. په پای كې د دوی تر مينځ يو تړون لاسليك شو چې د هغې له مخې د او د خان كر لاني د بيهار او بينگال صوبې مغولو ته وركړې او د او پريسا صوبه د او د خان سره پاتې شوه، خو پښتنو اميرانو په بيهار او بينگال كې د مغولو ځواک ونه مانه او په دغو سيمو كې يې له

مغولو سره جنگونه کول، په تېره بيا د بينگال شمالي او د بيهار جنوبي برخې د پښتنو په لاس کې وې.

تر دې تېرون شپږ مياشتې وروسته منعم خان د ۱۵۷۵ کال د اکتوبر د مياشتې په ۲۳ نېټه مړ شو. د منعم خان تر

مړينې وروسته د اؤد خان بيا د بيهار او بينگال د نيولو هوډ وکړ، هغه په ډېرې چوپتيا سره پر بينگال برید وکړ او خپله زړه او پخوانۍ پلازمېنه ټانډه يې بيا په خپله ولکه کې راوسته او د تيلو گرهي دره يې هم بنه پياوړې کړه. د اؤد خان کرلاهي دې نابره برید ونو په بينگال کې مغولي پوځونه وويروول او هغوی د جگړې نه پرته بينگال

اکبر پاچا چې په خپلې دارالخلافة يا پلازمېنې اکره کې د دې پېښو نه خبر شو نو د خان جهان او تودرمل تر مشرۍ لاندې يې يو ستر پوځ د بينگال د بيا نيولو لپاره وگوماره او دغه پوځ د ۱۵۷۵ زير ديز کال د نوامبر په مياشت کې د اکرې نه د بينگال په لور وروان شو او بها گلپور ته نږدې د بينگال نه د مغولو تېښتيدلی پوځ هم ورسره يوځای شو، خو دې تېښتيدلی پوځ د ويره ويري اخيستی و چې د نوي پوځ سره په سختۍ د بينگال د تلو لپاره چمتو شو.

د اخلې د اؤد خان کرلاهي د تيلي گره يې د پياوړتيا لپاره ۳... تنه پښتانه گومارلي ول، خو د يوه خوښې جگړې په ترڅ کې مغول په دې وتوانېدل چې د اهمه د روزه ونيسي. خانجهان د ټانډې خواته مخه کړه او د اؤد خان د دوه سره د مقابلې لپاره دراج محل دره نيولې وه او دلته د اؤد خان کرلاهي خپل ځواک د ويره پياوړې کړی و چې مغول پوځونه يې پوره اووه مياشتې ايسار او ځای پر ځای تم کړل. دې اووه مياشتني ايسار تيا، د خوړو کموالي او د پرله پسې بارانونو اورښت د مغولي پوځونو زړونه وغورزول.

پر دې برسيره مغولي پوځ چې زيات شمېر يې سني مذهبه ول د حسين قلبي بيگ چې اکبرپاچا ورته د خانجهان لقب ورکړی او شيعه مذهبه و تر مشرۍ لاندې جگړې کولو ته تيار نه ول او داسې عوامل گڼل کيدای شي چې د اؤد خان کرلاهي په گټه وو. خانجهان چې د خپل پوځ حالت درک کړ نو سمدلاسه يې د اکبر پاچا نه د خوراكي توکو او پوځيانو د ورليږلو غوښتنه وکړه او اکبر هم هغه ته سمدلاسه خوراكي توکي او سامان او پوځيان ور وليږل. له بلې خوا خانجهان د اؤد خان کرلاهي د وه مشهور اميران يعنې سري هاري او قتلو خان لوانې د ځان پلويان کړل. د ادواړه کسان هغه خلک وو چې د اؤد خان د دوی په لمسونه او شيطاني خپل نامتو او مدبر وزير لودي خان وژلی و. په دې حساسه شيبه کې چې د اؤد خان کرلاهي اودتولو پښتنو ژوند، عزت او ناموس له خطر سره مخامخ و، د اؤد خان د دغو د ووتنو ياد و شوو اميرانو غداري يوه نه بخښل کيدونکې جرم گڼل کيږي. ويل کيږي چې سري هاري د مغولو د پوځ جنرال خانجهان ته د اؤد خان کرلاهي د واکمنۍ مهم سند ونه او پوځي پټ رازونه ورڅرگند کړل او مغولي جنرال د هغه سره د اژمنه وکړه چې په بدل کې به ورته د جيسور سيمه د جاگير په ډول ورکوي. سري هاري نه يوازې د اچې مهم سند ونه او پټ رازونه د مغولو په واک کې ورکړل، بلکې په دې نازک وخت

کې يې د د اؤد خان کر لاني ټوله خزانه په کبنتي کې بار کړه او په پټه يې د خپل جاگير سيمې جيسور ته ورسوله او خپل ورور يې هم له خانه سره بوت. په همدې توگه قتلو خان لواني هم د مغولو سره ژمنه وکړه چې په جگړه کې به د مغولو په گټه کار کوي چې په بدل کې ورته مغولو په اوړيسا کې د جاگير د ورکولو ژمنه وکړه.

د مغولو سره د راج محل تر جگړې د مخه د اؤد خان کر لاني ته د اټه ولگيد له چې سري هاري چې د ه پرې اعتبار او باور د رلود له ده سره غداري کړې، نو دې په دې خبره د و مره ناهيلي او نااميد ه شو چې سمد لاسه د راج محل په ډگر کې د مغولو سره جگړې ته چمتو شو. د ا فيصله کونکي جگړه د ۱۵۷۶ زيرديز کال د جولای د ميا شتي په ۱۲ نيټه د راج محل په ډگر کې وشوه. د هندي تاريخونو په قول په دغه جگړه کې د اؤد خان کر لاني پخپله د يوه زمري په خيږ د مغولي د بنمن سره تر پايه و جنگيد.

د راج محل جگړه د کر لاني پښتنو او مغولو تر مينځ وروستني فيصله کونکي جگړه وه. له بد ه مرغه په دغه جگړه کې د د اؤد خان کر لاني د پوځ يو ډېر تو رياتي افسر جنيد خان چې هغه هم کر لاني پښتون او د د اؤد خان کر لاني له تر بورانو نه گڼل کيده هم د جگړې په پيل کې ډېر سخت ژوبل شو، خو سره له دې هم چې ژوبل و په ميرانې سره و جنگيد، خو وروسته بيا د مغولو له لاسه ووژل شو. همداراز په دغه جگړه کې د د اؤد خان کر لاني د پوځ يو بل نو ميالي افسر کالاهار هم سخت ژوبل شو. د دې پياوړو افسرانو په وژلو سره د جگړې په ډگر کې د پښتنو پوځيانو مورال کمزوری او پښې يې سستې شوې او ماته يې وخوړه. په دغه وخت کې د اؤد خان کر لاني چې د زمري په خيږ جنگيده د مغولي د بنمن لاس ته ورغی. مغولي جنرال خان جهان د ده د وژلو امر وکړ چې تر وژلو وروسته يې سر له تنې غوڅ او د اکبر د ربار ته وليږل شو.

د راج محل جگړې په ختيز هند يعنې بينگال، بيهار او اوړيسا کې د پښتنو واکمنۍ ته د پای ټکی کښود.

د تاريخ خانجاني ۲۱.۱ هجري د ليکوال نعمت الله په قول د راج محل په ډگر کې د پښتنو د ماتې سبب د د اؤد خان کر لاني سره د ده د ووتنو اميرانو يعنې قتلو خان لواني او سري هاري غداري وه.

د هند د منځنيو پيريو د تاريخ د يوه زده کوونکي په توگه زما د دې مقالې د ليکوال په اند که څه هم پخپله د اؤد خان کر لاني يو زړور واکمن و خو ځينې سترې تير و تنې يې هم کړې دي چې زه يې ځينې بيلگې په لاندې ډول پر گوته کوم:

1. د اؤد خان کر لاني بايد د خپل پلار سليمان کر لاني پاليسي تعقيب کړې وای او ډېر احساساتي گامونه يې نه وای او چت کړي د مغولو سره يې د سازش او نرمۍ لاره غوره کړې وای.
2. ده بايد پر خپلو د ووتنو لوړ پورو چارواکو يعنې قتلو خان لواني او سري هاري باندې د و مره زيات باور او اعتبار نه وای کړی.
3. د اود خان بايد د قتلو خان لواني او سري هاري په لمسونه خپل نامتو امير لودي خان نه وای وژلای، ځکه چې

لود ي خان چې كوم خد متو نه ده ته كړي و هغه يې بايد له ياده نه وای ايستلي.

4. داؤد خان بايد هيڅكله هم د مغو لو سره د سولې په تړونو باور نه وای كړای، ځكه چې مغول په هر وخت او شيبه دې ته چمتو وو چې د پښتنو ځواک وځپي³⁹⁴

122 كسايي

كسايي د كاكړو د قبيلې يو بناخ دی چې د سهيلي پښتنو نخوا د شال په دره كې اباد او مېشته دي. ابد الي احمد شاه با باد شال دره د بلو شو مشر نصير خان ته د هغه خد متونو په بدل كې چې ده ته يې كړي وو ور كړه. اوس د غه دره د بلو چستان يوه بر خه گنله كيږي.³⁹⁵ د كسايي د بناخ يا د ونه د مخه د كاكړو د قبيلې په بر خه كې شوې ده.

123 كوټي

محمد حيات خان له نن نه ۱۴۶ كلو نه وړاندې په خپل مشهور اثر تاريخ حيات افغاني كې د كوټي د بناخ په اړوند د اسې ليكلي دي:

"د كوټي بناخ خلك له اره سيدان دي خو وروسته په وصلي توگه په بيتنيو كې ورگډ شول، ځكه چې د بيتنيكه لمسی د ورسپون زوی ابراهيم د يوه سيد زوی په زويتوب ونيوه او هغه يې لوی كړ. د غه ما شوم كوټي نو ميد چې د كوټي بناخ هم د ده په نوم ونومول شو. كوټي د ابراهيم د اصلي زوی د وتاڼې نه نيمه بر خه واخيستله او د بيتنيو د قبيلې په يوې كورنۍ كې يې واده وكړ چې د محسن شاه او او حسن شاه په نامه د وه زمان ترې پيدا شول. محسن شاه د جنگ شاه او فيروز شاه په نامه د وه زمان د رلودل، نو ځكه د بيتني له قبيلې نه وشميرل شو، خو سره له دې هم د وي ته سيدان وايي او په بنو كې يوه سيمه شته چې ورته "كوټي سادات" وايي چې اوس هم د د وي اولاده او نسل هلته استوگنه لري چې څانگې يې د ميری خېل، سيني خېل او د ولت خيلو په نامه سره يا د يږي. ويل كيږي چې د د وي بڼې، وجود او نور فزيكي جوړښت د بيتني قبيلې له نورو بناخونو او څانگو سره توپير لري.³⁹⁶

394 د داؤد خان كر لاني د واكمنۍ په اړوند زما (د دې مقالې د ليكوال) يا د د اشته نه

395 قاضي عطاؤ الله خان، د پښتنو تاريخ، لومړی ټوك، ۲۸ مخ، د كابل چاپ

396 محمد حيات خان، حيات افغاني، ۲۷۲ او ۴۵۴ مخونه، د پېښور چاپ

124 کورم خېل

د وی له اړه غلجی پښتانه د یو او خانونه په سلیمان نخیلو ورگډوي. د د وی یو شمېر د ننگرهار په ولایت مرکز جلال اباد په ښار کې استوگنه لري. په نوموړي ولایت کې د ۱۳۶۱ زیز کال د سر شمیرنې له مخې د د وی ټول شمېر ۲۳۴ تنه ښودل شوي دي ³⁹⁷ چې ښایي اوس به یې په شمېر کې د و ه برابره زیاتوالی راغلی وي.

125 گاري

گاري له اړه غلجی پښتانه دي. یو شمېر یې د ننگرهار په ولایت او یو شمېر یې هم د بغلان ولایت په ځینو کلیو کې مېشته دي.

هغه شمېر گاري چې د ننگرهار په ولایت کې مېشته دي نو د دغه ولایت د حصارک غلجی په ولسوالۍ کې استوگنه لري او په نوموړي ولسوالۍ کې د ۱۳۶۱ لمریز کال د سر شمیرنې له مخې د د وی ټول شمېر د ۱۹۸ تنو په شا او خوا کې ښودل شوي دي چې ښایي اوس یې شمېر د هغې سر شمیرنې په پر تله د و ه ځلې زیات شوی وي. د بغلان او ننگرهار ولایت د گارو سر بېره پاتې گاري د افغانستان په بېلابیلو ولایتونو کې په خواره واره ډول استوگنه لري. ³⁹⁸

126 گبري

گبري په اصل کې تر کلانې پښتانه دي، د پښتنو د سربن په ټولنیز گروپ یا ډلې پورې اړه لري او د سالار رزیو د قبیلې یو ښاخ شمیرل کېږي، خو د د وی په اړه جلا جلا نظریې هم شته. د پښتنو د ځینو ټولگي پوهانو په اند کله چې په شپاړسمې زیږدیزې پېړۍ کې تر کلانېو د باجوړ سیمه ونیوله، نو د باجوړ په گبر نومې سیمه کې گبر یا کافران (غیر مسلمانان) او سیدل ³⁹⁹ او څه وخت چې تر کلانېو د گبر سیمه له د وی نه ونیوله نو د گبر او سیدونکي یې مسلمانان کړل چې او سني گبري د هغو گبر د او سیدونکو اولاده ده، خو د ځینو نورو په اند څه وخت چې تر کلانېو د گبر سیمه ونیوله د گبر او سیدونکي غیر مسلمانان د باجوړ شمال د انګام او نورو د روته وتښتیدل او په گبر کې کافران پاتې نشول.

397 د کتور لطیف یاد، پښتني قبیلې، ۲۱۸ مخ، د پېښور چاپ

398 د کتور لطیف یاد، پښتني قبیلې، ۲۱۸ مخ، د پېښور چاپ

399 د پښتنو ټولنیز اقتصادي جوړښت، ۲۲۹ مخ، د افغانستان د علومو اکیډمۍ، د پښتو څیړنې نړیوال مرکز، کابل، ۱۳۶۲ لمریز کال

د باجوړ د سیمې د ځمکو د ویش په وخت کې د سالار زیو یوه خیل ته د گبر سیمه په ویش کې ورسیدله چې د وخت په تیرېدو سره دغه خیل د دغې سیمې د نامه له کبله د گبر یو په نامه سره شهرت وموند. د پښتنې د قبیلوي شجرو پر بنسټ گبري په خټه سالارزي دي، خو د ځای په ارتباط ورته گبري ويل کړي.

ويل کيږي چې گبري د سالارزيو سره یو ځای د کونړ د انگام ته راغلي دي او د سالارزو سره یو ځای او سیري او اکثریت یې خپلې ځمکې لري او سالارزي هم د وی خپل سیلان گڼي.

پاتې دي نه وي چې د لغمان د الینگار په دره کې د دغه ولایت د مرکز پورې یو اړونده کلی شته چې ممکن تر کلا نهي او سي، ځکه چې کله د کابل واکمن مغولي مير زالغ بیگ د یو سفزيو اته سوه مشران په کابل کې له تیغه تېر کړل، نو یو سفزي، گگیانې، اتمانخیل او تر کلا نهي د کابله راو کو چیدل، یو سفزي، گگیانې او اتمانخیل ننگر هار او بیا له هغه ځایه د خیبر په تاریخي لاره پېښور ته لاړل، خو تر کلا نهيو په لغمان کې واپول. څه موده وروسته تر کلا نهي هم میرزا الغ بیگ ته د لغمان د خلکو د شکایت په وجه له هغه ځایه ولیږدیدل او باجوړ ته لاړل چې تر اوسه پورې هما غلته مېشته دي.⁴⁰⁰

127 گگیانې

گگیانې له اړه سره بڼې پښتانه دي او په بناخي خیلو ورگډېږي. ويل کيږي چې د اقبيله د خپلې مور گاگی نوم په وجه په گگیا نیو سره مشهوره شوې ده. د پښتنې عنعنوي او دودیزو روایتو نو پر بنسټ شیخا او مر جانې د وه زمان د رلودل چې یو یې مند نو مید چې او لاده یې یو سفزي او مند ر دي او د بل نوم یې مک و مک یوه لور د رلود له چې گاگی نو مېد له او د زیر کي په نامه یو تن ورسره واده کړی و چې د گاگی او لاده اوس د هغې د نامه له بله په گگیا نیو سره مشهوره ده، خو د مک اولاده ډېره نه شوه او هغه هم په گگیا نیو ورگډېږي.⁴⁰¹

د تاریخي مستند و روایتو نو پر بنسټ د گگیا نیو لو مړنی استو گنځی د کندهار د ارغستان په حدودو کې د غونډان او سره غره په شاوخوا کې د غوړې مرغی سیمه وه. گگیا نهي د خوار لسمې زیر د یزې پېړۍ په پیل کې د یو سفزيو- مندرو او تر کلا نیو (تر کانیو) سره یو ځای چې هغوی هم بناخي خیل ول د تر نیو پښتنو د قبیلې د زور او فشار له کبله د خپلې سیمې پر یښودلو ته اړ ایستل شول او له هغه ځایه لو مړی غزني او وروسته د کابل ورو شو گانو ته ولیږدیدل. په هغه وخت کې په کابل کې مغولي واکمن میر زالغ بیگ د کابل واکدار و.

میرزالغ بیگ په پیل کې په مجمو عي توگه د بناخي خیلو قبیلو سره بڼه چلند کاوه، خو په پای کې یې د یو سفزيو او گگیا نیو تر مینځ یې بې اتفاقي واچوله او وروسته یې بیا د گگیا نیو سره پو ځي مرسته وکړه او هم یې

400 پير معظم شاه، تواریخ حافظ رحمت خاني، ۶-۷ مخونه

401 د کتور لطيف ياد، پښتنې قبیلې، ۲۱۹-۲۲۰ مخونه

خپل پوځ ته امر وکړ چې د یو سفز یو په وړاندې د گگیا نیوملگر توب وکړي. میرزا الغ بیگ په دې توگه غو بنستل چې پښتانه په خپلو مینځو کې سره و جنگوي او د دوی یو والی او پوځي ځواک مات کړي. یوسفز یو هم د میرزا الغ بیگ او گگیا نیو سره په جگړې لاس پورې کړ چې په پایله کې میرزا الغ بیگ ماتې و خورډه. په پای کې میرزا الغ بیگ بله چاره ونه لیدله اوڅو تنه سړي یې یو سفز یو ته ور ولېږل او د دوی ملکان یې راوغو بنستل او د هغوی ډېر عزت او درناوی یې وکړ. یوسفزي د میرزا الغ بیگ په دغه چل ول و غو لېدل او هر ه ورځ به یې له ده سره تگ راتگ کاوه.⁴⁰²

میرزا الغ بیگ چې ډېر زیرک سړی و دا ځل یې بله د وکه رامخته کړه. یوه ورځ یې د یو سفز یو د قبیلې اته سوه مشران او ملکان په داسې حال کې میلمانه کړل چې ټول یې وسلې ول. پرته له یوه تن نه چې محمود نو مېد او د محمد زوی او د یو سفز یو د قبیلې د چغز زې د بناخ نه و له ځانه سره په پټه یوه چاره راوړې وه. د میلستیا په وخت کې محمود د میرزا الغ بیگ په بدنیتې و پوهید او خپلو نورو ملگرو ته یې وویل که ستا سو خو بنه وي زه به میرزا الغ بیگ ووژنم، خو نورو ملگرو یې دې له دې کاره منعه کړ او ورته یې وویل چې باید د ده د مالګې حق ادا کړي، بنایې دې له مور سره بدې ونکړي.⁴⁰³

ویل کېږي چې په دغه وخت کې د چنگا په نوم یو تن گگیانې چې د یو سفز یو سره یې سخته د بنمنې د رلود له د کابل مغولي واکمن میرزا الغ بیگ ته د اسلا او مشوره ورکړه چې په د و مره ډېر شمېر د یو سفز یو مشران چې بې وسلې دي بیا په لاس نه شي د رتلاي باید وخت غنیمت وگنې او ټول ووژنې. میرزا الغ بیگ هم د چنگا دغه سلا او مشوره ومنله او ټول یو سفزي یې ونيول او د یوه تن ملک احمد نه پرته چې هغه هم د نورو وژل شوو مشرانو او ملکانو په غو بنستنه بچ پاتې شو پاتې ټول د یو سفزيو مشران او ملکان یې ووژل او له تېغه یې تېر کړل.

د یو سفزيو د دغو اته سوه ملکانو او مشرانو تر وژل کېدو وروسته یو سفزي، تر کلا نې او گگیانې د کابل له شا او خوانه په ډېر بیوزلي حالت کې وشړل شول او د ننگرهار خواته وکوچیدل.

هغه وخت چې په کابل کې د مغولو د کورنۍ ځواک مخ په زوال شو نو پښتانه ترین په کندهار او د هغه په شااو خواکې ډېر پیاوړي شوي وو چې په نتیجه کې غو ریاخیل⁴⁰⁴ هم د پته اړ ایستل شول چې د هغوی له لاسه هغه سیمه پرېږدي نو هغوی هم د خا بنې خیلو لاره تعقیب کړه. تر غوریا خیلو وړاندې د ننگرهار په سیمه کې گگیانې او مهمنزي⁴⁰⁵ اباد شوي وو. د غوریا خیلو په راتلو سره گگیا نیو د ځان لپاره د لو بې سیمې د پیدا کو لو هلې ځلې پیل کړې. تر کلا نیو هم په دغو ورځو کې یوه ډله د حالاتو د معلو مولو لپاره باجوړ ته ولېږله. گگیا نیو هم د تر کلا نیو په سیالی

402 پیر معظ شاه، تواریح حافظ رحمت خانی، پېښور، پښتو اکیډمي، ۶-۷ مخونه

403 حیات افغاني، د پېښور چاپ، ۱۹۶ مخ

404 غوریا خیل په اصل کې سړ بې پښتانه دي او (مو مند و، د اود زیو، خلیلو، ځمکنیو او زیر انیو) ته په مجموعي ډول غو ریا خیل ویل کېږي. (لیکوال)

405 مهمنزي په اصل کې سړ بې پښتانه دي او د خر شون د زوی د زمند اولاده ده. دوی په اشغر کې او سپري

کې ځینې کسان ولیږل ، خو د تر کلا نیو له لاسه یې ماتې وخورله او بېرته راستانه شول. کله چې د گگیا نیو لاس د با جوړ نه لند شو نو د مهمنز یو په سلا او مشوره یې خپل سپین ریري او مشران یو سفز یو ته په ننوتې ورولیږل او د یو سفز یو د ملک احمد نه یې د استو گنې لپاره ځمکه وغو بڼتله. ملک احمد چې د بنا خي خیلو تر مینځ یې اتحاد او یو الی غوره باله نو د دوی ننوتې یې ومنله او دوی ته یې دوی د استو گنې لپاره د د واپې سیمه په واک کې ورکړه.

گگیا نیو ته چې کله د استو گنې لپاره د د واپې سیمه په لاس ورغله نو دوی په ډله ایز ډول ډلې ډلې او تپې تپې د کړې له لارې د و ابې ته راغلل او هلته میشته شول. د د و ابې په سیمه کې د گگیا نیو تر میشته کید و وروسته دوی د د لا زاکو سره د اسې چلند غوره کړ چې ملک احمد هم پرې خپه شواو د دوی د مر ستې نه یې لاس واخیست. تر دې وروسته د د لا زاکو او گگیا نیو تر مینځ په گل بیلې نو مي ځای کې چې د د او د زیو په سیمه کې پروت دی جگره وشوه چې په د غې جگرې کې گگیا نیو د د لا زاکو له لاسه ماتې وخوره. د گگیا نیو د غه ماتې ملک احمد د پته اړ یو ست چې قبا یلي اتحاد او یو والی را مینځ ته کړي او د د لا زاکو سره یوې وروستی فیصلې ته ور سپړي.

د دې وجه د اوه چې د د لا زاکو د لاسه یو سفزي هم په تنگ ول او همد او چې ټول یو سفزي ، مند ر ، گگیانې ، مهمنزي او گدانه په یو سلا او مشوره یو لښکر جوړ کړ او د د لا زاکو پر خلاف یې جگره پیل کړه چې د د وارو خواوو تر مینځ د کاتلنگ او شهباز گړی تر مینځ جگره وشوه. د اخون د رویزه په قول په دې جگره کې اتمانخیلو ډېره میرانه ښکاره کړه او د لا زاکو ماتې وخوره.⁴⁰⁶

په اوسني وخت کې گگیانې پیښور ته نږدې د خیبر پښتو نخوا د هنگو د و لسوالی یا ډسټریکټ پورې اړونده سیمې د و ابې کې میشته دي چې له پیښوره ۱۱ کیلو متره یا ۶۳ میله واټن لري. د وابه ښکلي غرونه لري چې ډېرې ونې پکې دي. په د و ابه کې د بنا خي خیلو ، تور غالي ، سور غالي ، ترکانې ، میري خیل ، مند راخیل ، مز نړي او حیدر خیلو قبیلې هم استوگنه لري. د ستر روحاني مشر او ستانه غني نیکه مزار هم هلته دی.⁴⁰⁷ تاریخ حیات افغانی ۱۴۶ کلونه د مخه د گگیا نیو د خلکو شمېر پنځه زره کونۍ ښودلي دي.⁴⁰⁸

128 گنده پور

گنډاپور له اره سر بني پښتانه دي او د دوی د لوی یا مشر نیکه نوم ستوری یا ستوریانی دی چې په تاریخي کتابو کې د استریانی یا او سترانی په بڼو هم راغلی دی. د پښتنو د دودیزو شجرو پر بنسټ ستوریانی پنځه

406 سید بهادر شاه ظفر کاکا خیل ، پښتانه د تاریخ په رڼا کې ، ۳۲۳ مخ

407 http://en.wikipedia.org/wiki/Doaba,_Khyber_Pakhtunkhwa

408 حیات افغانی ، ۲۳۳ مخ

زمان د رلودل چې ترې (گنډاپور)، شیخی، مریړی، امرا او همې نو مېدل چې په دوی کې د تري، شیخی، مریړی او امرا او لادې ته په مجموعې ډول گنډاپور وايي او د ستوري يا ستور يانې پنځم زوی همې او لاده د خپل لوی نيکه ستوري د نامه له کبله په ستور يانې سره مشهوره ده.⁴⁰⁹

محمد حيات خان په خپل مشهور اثر حيات افغاني کې د گنډاپور د قبيلې په اړوند د اسې ليکلي دي:

"په پيل کې د ستوري د قبيلې ټول بنا خونه د لويديز افغانستان په ستوريانې (خاه) نومې ځای کې چې د کندهار په شمال ختيز کې د اوو منزل لو په واټن پروت دی استوگنه درلودله او د ستوري د ټولو زمانو نه ترې (گنډاپور) ډېر بنا يسته و چې پر هغه باندې د شير انې د قبيلې د مشر يوه پيغله لور مينه شوه او هغه نجلۍ د خپل مور او پلار له خوبنې او رضا پرته د گنډاپور کو رته لاره او گنډاپور له هغې سره د نکاح کو لو نيت وکړ، خو د گنډاپور پلار ستوري او د هغه نورو وروڼو د دی له دې کاره منعه کړ او له گنډاپور نه خپه شول او له هغه سره يې خپلې اړيکې پرې کړې. تردې وروسته چې گنډاپور په ستور يانې (خاه) کې د خپلو وروڼو او پلار نه مرور شو نو په تردې نومې ځای کې يې چې د ستور يانې (خاه) نه دوه لنډ منزله واټن لري استوگنه غوره کړه."⁴¹⁰

لنډه د اچې کله گنډاپور په تردې نومې ځای کې استوگنه غوره کړه نو د کرني په چارو بوخت او کاريز ونه يې جوړ کړل او د خپلې هغې مير منې نه يې چې په مينتوب يې ورسره واده کړی و د د ريو زامنو خاوند شو چې ابراهيم، حسين او عمران نو ميدل او څلورم او لاد يې يوه لور وه چې خوبې نو مېدل او د خپلې بلې مير منې نه يې د يعقوب په نامه زوی وزېرېد. هغه وخت چې ترې يا گنډاپور په تردې کې مړ شو نو د هغه زوی ابراهيم د گنډاپور يانو مشر وټاکل شو او کله چې بيا شیخی، امرا او مریړی د گنډاپور د نسل او شتو زياتوالی او پر مختگ وليد، نو په ستور يانې (خاه) کې يې خپله استوگنه پرېښوده او په تردې کې د نورو پاتې گنډاپور يانو سره يو ځای شول چې تردې وروسته له دوی سره په گټې او تاوان کې شريک شول.⁴¹¹

د مغولي واکمن شاه جهان د واکمنۍ په وخت کې د پښتنو د يوې قبيلې مروتو او دولت خيلو تر مينځ يوه جگړه وشوه چې مروتو د غه جگړه وگټله او دولت خيلو قبيله د ټانک د سيمې نه په وتلو مجبور شول او دولت خيلو د قبيلې لوی خان خانزمان د گنډاپور يانو نه د مرستې غوښتنه وکړه او مروت يې له خپلو سيمو نه وشړل. تر دې سوبې وروسته بيا د خانزمان په غوښتنه گنډاپور يان د روهرې په سيمه کې استوگن شول. د گنډاپور شمال ته د دولت خيلو قبيله، جنوب ته يې ميا خيل، لويديز ته يې د سليمان غر او لمر خاته ته يې د يره اسماعيل خان موقعيت لري.⁴¹² د تاريخي روايتونو پر بنسټ دوی په ۱۷ لير د يزې پيرې کې له افغانستانه د خپلې استوگنې او سني سيمې ته لير ديدلي دي. يو شمېر گنډاپور اوس هم د افغانستان د غزني په ولايت کې د تره کو د قبيلې تر څنگ استوگنه

409 د کتور لطيف ياد، پښتني قبيلې، ۲۲۲ مخ، د پيښور چاپ

410 حيات افغاني، ۴۴۱ مخ، د پيښور چاپ

411 نوموړی اثر، ۴۴۱ مخ

412 پښتانه د تاريخ په رڼاکې، ۱۳۹۸ مخ

لري-

گنډاپور زړور او ميړني خلک دي. د وي د ننگې ونې لري او پياوړي او غښتلي خلک دي. په د وي کې د جر گو سيستم شته او خلک خپلې لانجې او شخړې د جرگو مرکو له لارې اواروي. د د راني احمد شاه بابا د واکمنۍ په وخت کې د گنډاپور د قبيلې ډېر خلک د ده په پوځ کې د ندي د رلود لې او د هغه د واکمنۍ په وخت کې د گنډاپور د قبيلې د وسله والو ميرو شمېر د ولس زرو تنو ته رسيد ه.

گنډاپور په عمو مي ډول د کر نې او سو د اگری په چارو بوخت دي. حاصلات يې غنم، جوار، باجري او ډول ډول ترکاری دي. په پخوا وختو نو کې به د وي په د و بي کې له د امانه لويديز افغانستان ته راتلل او دلته به يې د بز گری لارې چارې او د اوبو د بند ونو د جوړولو کارونه زده کول او سو د اگری به يې هم کوله چې په پايله کې گنډاپوريان په روړي کې د ډېرو ځمکو څښتنان شول او په ژمي کې به يې هندوستان ته تگ راتگ کاوه. د وي څاروي او بنان، غوايي، خره، وزی او پسونه دي.

128.1 د گنډاپور د قبيلې خيلونه او خانگې

د گنډاپور قبيله په لاند نيو خيلو نو او خانگو ويشلې شوې ده: ⁴¹³

1. ابراهيم زي	4. يعقوب زي	7. دري پلاره
2. حسين زي	5. راني زي	
3. موسی زي	6. خوبي زي	

128.1.1 ابراهيم زي

ابراهيم زي د گنډاپور د قبيلې يو مشهور بناخ دی چې زياتره په کلاچي، لوني او مادي کې او سيږي. نورنگ خان ابراهيم زي د دغه بناخ مشر و. نو مورې په ملتان کې د سکھانو پر خلاف جنگيدلی دی او په لکهي مروت کې د جاگيرونو خاوند و چې سرای نورنگ لکهي مروت د ده د نامه له کبله په همدې نامه سره يا د يږي.

د ابراهيم زي خانگې د ادي:

10. د رې پلاره	13. جبيل خيل	16. سيد ان خيل
11. احمد خيل	14. قند و خيل	17. حوت خيل
12. فتو خيل	15. مند ادك خيل	18. عبد لزي

128.1.2 حسين زي

د حسين زي خانگې د اد ي

1. ډوډ خيل	5. نظام خيل	9. ماني خيل
2. عمر خيل	6. بازيد خيل	10. عالي خيل
3. سکندر خيل	7. زاو لي خيل	11. جلي خيل
4. شهو خانخيل	8. تاجي زي	

128.1.3 يعقوب زي

د يعقوب زيو خيلو نه په لاندې ډول دي

1. شاه خيل	10. نتو زي	19. اختيار خيل
2. دانه خيل	11. پيراخيل	20. شبي خيل
3. سروان خيل	12. راناخيل	21. بهادر خيل
4. پيراخيل	13. شاکي	22. محمد خيل
5. احمد خيل	14. شهزاد خيل	23. اختي خيل
6. خواجي خيل	15. ياکخيل يا يحيي خيل	24. بهلول خيل
7. مريږ	16. قدم خيل	25. د اد ي خيل
8. موسی زي	17. سليمان خيل	26. حيات خيل
9. ناصر خيل	18. مهتر خيل	

128.1.4 عمران زي

د عمران زيو خيلو نه د اد ي

1. عيسى خيل	7. دولت خيل	13. رشيد خيل
2. سلطان خيل	8. شهاب الدين خيل	14. الله د اد خيل
3. سيدان خيل	9. باره خيل	15. حيدر خيل
4. عثمان خيل	10. گنډ خيل	16. سيد خيل
5. ميراخيل	11. نصرت خيل	17. غنډ خيل
6. پامک خيل	12. زرنې خيل	

128.1.5 خوبې زي

د خوبې زي خيلو نه د اد ي:

1. ضحاک زي	9. جمک خيل	17. ايسپ خيل
2. سکندر زي	10. شداد خيل	18. زرنېخيل
3. خليل خيل	11. علي زي	19. کو هک زي
4. عبدال خيل	12. بهای خانخيل	20. غورانې
5. کمال خيل	13. اندک خيل	21. مر هيل
6. ملا خيل	14. باقر خيل	22. رناري
7. حیات خيل	15. ميداد خيل	23. نور احمد خيل
8. بابر خيل	16. حفيظ خيل	

128.1.6 درې پلاري

د دې پلاره خيلو نه په لاندې ډول دي:

7. سفر زي
8. نيكال خيل
9. غزن خيل
10. بازید خيل

128.2 د گنډاپور د قبيلې د استو گنې او سنی سيمې

گنډاپوريان په او سني وخت کې د گو مل د درياب پر څنډه په کلا چي کې چې د پښتو نخوا په د بره اسما عيل خان کې مو قعيت لري ژوند کوي چې د ابا سين په لو بد بزه څنډه ، د خيبر پښتو نخوا په جنو بي بر خه او د سهيلي وزير ستان سره پو له لري. حيات افغاني ۱۴۷ کلونه وړاندې د دوی شمېر ۳- زره تنه بنود لي دي او نن ورځ د دوی شمېر د ۷- او ۹- زرو خلکو تر مينځ اټکل شوی دی. د گنډاپو ريانو د استو گنې مشهور ځای کلا چي دی چې ويل کيږي د گنډاپور يا نو د قبيلې د مشر بارا خان په وخت کې ابا د شوی و د کلا چي بنار د ديوالو نو په ذريعه احاطه شوی دی او د پلان له مخې جوړ شوی بنار دی. د کلا چي د بنار د چاکو گانو جوړولو صنعت، لاسي صنايع او د طلايي د اړو څپليو جوړول د ځانگړي شهرت نه بر خمن دي.

د کلا چي د بنار مشهورې محلې د اد ي:

1. د شاکي محله	8. د جعفر زيو محله
2. د ابراهيم زي محله	9. د کمال خيلو محله
3. د حسين زي محله	10. د خدر خيلو محله
4. د يعقوب بزي محله	11. د جتن والا محله
5. د موسی زيو محله (شمالی خوا)	12. د عثمان خيلو محله
6. د موسی زيو محله (جنوبي خوا)	13. د نتو زيو محله
7. د باراخيلو محله	

د کلا چي د بنار نه بهرې محلې د اد ي:

1. د رانا زيو محله	5. محله چو ټي
2. د زرني خيلو محله	6. لوني يا قاسم اباد
3. د بهلول خيلو محله	7. محله هارون اباد
4. د خود بستې محله	

د کلا چي د بنار گيتونه (د روازي):

3. ډاکټر محمد جانخان گنډاپور چې په اټو میک انر جی کې یې پی ایچ ډی کړې وه
4. امین الله خان گنډاپور د تاریخ سر زمین گومل مؤلف
5. فقیر نو محمد د رساله رو هی ژباړونکی
6. عطا الله خان عطا بهادر خیل د پارسي ژبې شاعر
7. طاهر کلا چوي د پښتو ژبې شاعر چې د مینې غېر، د حسن لمن او مضراب یې لیکلي دي
8. قادر د اد خان د تاریخ گنډاپور لیکوال
9. ثناء الله شمیم د پښتو ژبې شاعر
10. صلاح الدین ابراهیم زی د اردو ژبې د دوو کتابو نو مؤلف
11. شاه عالم خان گنډاپوري د پښتو ژبې شاعر
12. عبدالرحمن خان گنډاپور کمال خیل
13. سید احمد اختر د اردو ژبې شاعر
14. الله نواز افق د اردو او سرائیکي ژبو شاعر

129 گوربز

که چیرې د گوربزو د قبیلې د نسب شجره په غور سره وگورو نو جوته به شي چې گوربز د کرانیو پښتنو په ټولنیز گروپ پورې اړه لري او د وزیرو د قبیلې یو بناخ شمیرل کېږي. د شجرو پر بنسټ د وزیرو د قبیلې لوی نیکه وزیر د سلیمان زوی د وه زمان در لودل چې یو یې لالی او بل یې خدری نو میدل. خدری چې د وزیر مشر زوی و د دريو زامنو خاوند و چې تر ټولو کشری زوی یې مبارک نو مید چې گوربز د مبارک زوی و او د گوربز اولاده دهغه د نامه له کبله په گوربزو سره مشهوره شوه.⁴¹⁵

که څه هم گوربز د وزیرو د قبیلې یو بناخ دی، خو اوس د دې لپاره چې د وزیرو د قبیلې نه جلا استوگنه لري او په دودونو او رواجونو کې یې هم سره لږ شانتي توپيرونه شته نو ځکه د دوی یادونه په جلا ډول سره کوو.

محمد حیات خان په خپل اثر حیات افغاني کې د گوربزو په اړوند داسې لیکلي دي:

415 لطيف ياد، پښتني قبيلې، ۲۲۴ مخ، د پېښور چاپ

"په پیل کې گوربز د مسعود و (مسید و) وزیر و سره یو ځای د هغوی د غره په شمالي برخه کې میشته ول، لکه چې د شکتو په دره او د بابرو په غره کې تر او سه پورې هم ځینې پخواني سپین ریري وزیر د گوربزو د قبیلې د اوبو د ویالو او د هغوی د کورو نو نښې نښانې بڼې-اوس تر دوه سوو کلونو⁴¹⁶ زیاته موده تیره شوې ده چې گوربز له دغې سیمې نه وتلي دي او له هغه ځایه د دوی د تللو وجه داسې بڼو د لې شوې ده چې د گبر په غره کې لو مړی د بیتنیو پښتنو د ورگاري بناخ استو گنه در لود له چې وروسته بیا گوربزو پر دوی یرغل وکړ او د گبر غر بې ترې ونیوه، تر هغه وروسته د بیتنیو د قبیلې د کجین بناخ پر گوربزو برید وکړ او د دواړو تر مینځ تر سختو خو نړیو جگړو وروسته د گوربزو قبیلې ماتې و خوړله او د گبر غر بیا د بیتنیو لاس ته ورغی او د دې لپاره چې گوربز په دغو جگړو کې کمزوري شوي ول، نو له دې کبله د وزیرو د سیمې په لویدیزو او شمالي څنډو کې، د خوست د سیمې د جنوب ختیز او د ورو د سیمې په شمال لویدیزو غرنیو سیمو کې میشته شول چې د دوی په دغې غرنۍ سیمه کې د ژمي په دوه میاشتو کې واورې اوري."⁴¹⁷

گوربز په اوسني وخت کې د افغانستان د خوست ولایت د گوربزو په ولسوالۍ کې استو گنه لري چې نو موړې ولسوالی د تڼیو او مند زيو د ولسوالیو سره گډه پوله لري. باید وویل شي چې گوربز په ختیزه او لویدیزه برخه کې د پښتونخوا سره هم گډه پوله لري.

که څه هم گوربز بيو زله او غریب خلک دي، خو میرني، جنگیالي او په پښتني ننگ او غیرت کې تکړه خلک دي. د دوی فزیکي جوړښت، بڼې، څیرې او رنگونه د وزیرو د قبیلې د خلکو په څیر دي. که څه هم گوربز د وزیرو د قبیلې سره په گټه او تاوان کې شریک نه دي، خو هغوی خپل وروڼه گڼي. گوربزو په پخوا وختونو کې د وزیرو د قبیلې پر نر خونو او خلو باندې عمل کاوه، خو اوس نو موړي نر خونه او څلي د دوی له خوانه عملي کيږي.⁴¹⁸

حیات افغاني افغاني له نن ۱۴۷ کلونه وړاندې د گوربزو د قبیلې د وسله والو میرو نو شمیر ۱... تنه او د دې قبیلې مجموعي شمېر یې ۱۱... تنه بنودلی دی، خو په ۲-۶ زیږدیز کال کې د گوربزو د قبیلې مجموعي شمیر ۲۳۲... تنه بنودل شوي دي.

416 محمد حیات خان خپل تاریخ حیات افغاني په ۱۸۶۵ زیږدیز کال لیکلی دی چې په دې حساب سر کال چې ۲-۱۲ زیږدیز کال دی او سنی سیمې ته د گوربزو د قبیلې له راتگ نه تقریباً او خوا ۳۵ کلونه تیريږي

417 حیات افغاني، ۴۲۷ مخ، د پېښور چاپ

418 معلومات مختصر د رباره اقوام و قبایل ولایات سر حدی کشور، ۶۹ مخ، د کابل چاپ

129.1 د گوربزو د قبیلې بناخونه

د گوربزو قبيله د زودين (ضياؤ الدين) او نصر الدين په نامه په دوو تپو (طایفو) ويشلې شوې ده چې بيا دغه د وې تپې په لاندنيو بناخونو ويشل کېږي.

د نصر الدين بناخونه دادي:

1. سرگلي	3. ماني خيل	5. کاوي خيل
2. شير خيل	4. کدي خيل	6. گلک خيل
- د زودين (ضياؤ الدين) بناخونه په دې ډول دي:
1. نيزي خيل	6. خري خيل	11. جپکه گنده
2. نواب خيل	7. لنډي خيل	12. پيري گنده
3. بياخيل	8. بورپه خيل	13. پيري گنده
4. ژونوال	9. بيکي خيل	
5. گنډي خيل	10. پريت خيل	

129.2 د گوربزو مشهور کلي

انډيرلی، بگي خيل، ملايانو کلی، د پېنانو کلی، شهيد کلی او نور---

129.3 خوراک پې

د گوربزو د قبیلې خلک زياتره په خوړلو کې د جوارو، غنمو، ږدنو، کورتو، شيدو، مستو، کوچو او پيروي نه گټه اخلي، خو خلک پې زياتره د جوارو نه پخ شوې ډوډۍ خوښوي.

129.3.1 ميوې پې

د گوربزو د قبیلې په سيمه کې مټک (چار مغز)، منډې، مند تې (زرد الو)، انگور، الوچې، توتان، گورگوري، پورگي او مو مانې ډيرې پيدا کېږي چې له دغو ميوو نه پې ځينې په تازه او ځينې پې په وچ ډول خوړل کېږي.

129.4 د گوربزو جامې

د گوربزو د قبیلې د نارینه وو خلکو پو بناک د وزیرو او د خو ست د خلکو د جامو په څیر دي. د بنځو کمیونه یې د ۱- متره نه نیولې تر ۲- مترو پورې گڼ وي. همداراز بنځې یې سره، سپین او تور ټیکري هم په سروی- همداراز د دوی میرمنې د مزرو خپلې هم په پښو کوي.

129.5 لاسي صنعت

د گوربزو د قبیلې خلک د مزرو نه بنکلې او بنا یسته ټو کری گانې (شکرونه)، پري، خپلې، ترنگر، د کت بون او د خرو کتې جوړوي.⁴¹⁹

130 لالی یا لیلی وزیر

لکه چې دنسب له شجرې نه څر گندیږي لالی یا لیلی وزیر د پښتنو په کر لاني ټو لنیز گروپ پورې اړه لري او لالی دخدری ورور او دوزیرو د قبیلې یو بناخ شمېرل کیږي چې دخپلې قبیلې د پاتې بر خې نه رایبله شوې⁴²⁰ او د سپین غره په شمالي او لویدیزه برخه کې او سیري او دوزیرو د قبیلې نه ددوی د جلا والي په اړه داسې ویل کیږي چې لالی دوزیر زوی دخپل پلار سره د شوال په غره کې او سیده چې د هغه له لاسه د شیتکو پښتنو له اولادې نه یو تن ووژل شو.

په دغه وخت کې لالی د بدل اخیستلو له ویرې د شوال سیمه پر پښودله او دخوړ یانیو سیمې ته لاړ او هلته یې واده هم وکړ.⁴²¹

تاریخ حیات افغاني له نن نه ۱۶ کلونه دمخه ددوی دوسله والو کسانو شمېر پنځه زره تنه ښودلي دي.

همداراز د نوموړي تاریخ د مؤلف د لیکنې پر بنسټ د لالی وزیر اولاده د ننگرهار په سپین غره کې اوسېږي.

422

419 د افغانستان د علومو اکیډمۍ د ژبو اواد بیاتو د مرکز د علمي غړي بناغلي سر محقق میر احمد گوربز له خوا د گوربزو د قبیلې په اړوند

هغه معلومات چې زما په واک کې یې راکړل

420 پښتانه دتاریخ په رڼا کې، ۱۳۹۵ مخ

421 حیات افغاني، ۴۲۸ مخ

422 نو موړی اثر د ۳۵۸ مخ شجره

131 لو انهي

دلوانهي قبيله چې نوم يې په تاريخونو کې دلو هاني، نو هاني او نو حاني په بڼو هم راغلی دی په لودي پښتنو ورگډيږي. دپښتانه دتاريخ په رڼاکې دکتاب ليکوال سيد بهادر شاه ظفر کا کا خيل د لو انهي په اړوند داسې کښلي دي:

"لو انهي هم لودي پښتانه دي. داسماعيل زوی نوحان له خپلو دوو مير منو نه شپږ زامن درلودل او داسې ويل کيږي چې دده اصلي نوم نوح و چې ووسته په نوحان يا لو ان سره مشهور شو او اولاده يې نن ورځ دلو انيو په نامه سره ياديږي، خو پښتانه يې په خپلو ورځنيو خبرو اترو کې دلو حاني، نو هاني يا لو انهي په نامه يادوي."⁴²³

131.1 د لو انيو د قبيلې بناخونه او خانگي

د پښتنو قبيلو د دوديزو شجرو پر بنسټ لو انهي دوې مير منې درلودلې چې يوه يې شيری او بله يې توری نو ميد له. دلوانهي د لومړي مير منې شيری نه يوزوی وزيريد چې مروت نو ميږي او نن ورځ دمروتو قبيله دپښتنو يوه مشهوره قبيله گڼله کيږي چې دمروتو دباخ خلکو ته سپين لو انهي هم ويل کيږي چې اوس مروت په لکهي مروت، ټانک او بنو کې او سيږي-لو انهي دخپلې دويمې مير منې توری نه پنځه اولادونه درلودل چې ماماخيل، مياخيل، نتور، هو داو تيج دي چې بيا له دغو پنځو زمانو نه نورې ډيرې خانگي رامينځ ته شوې دي او دوی ته تور لو انهي هم ويل کيږي، خو دتورو او سپينو لو انيو نو مونه او س په دوی کې زيات رواج نلري."⁴²⁴

131.2 دلوانيو داستو گڼې سيمې

په افغانستان کې لو انهي دغزني ولايت د شلگر، اندر و او قره باغ په ولسواليو کې استو گنه لري چې ۵-کوره په شلگر او ۳-کوره په قره باغ کې او سيږي-⁴²⁵ دزابل او کندهار په ولايتونو کې هم دوی په خواره واره ډول ژوند کوي. دافغانستان په شمالي ولايتونو لکه بدخشان، تخار او کندز کې هم لو انهي شته. دسهيلي پښتونخوا په دکي او سيوی کې هم يو شمير لو انهي ميشته دي. ددوی يو شمير دځمکو څښتنان او يو شمير يې هم کو چياني ژوند لري، ځينې يې په سوداگريزو کارونو بوخت دي. همداراز دپښتونخوا په ټانک، لکهي مروت او بنو کې هم لو انهي استو گنه لري. په پخوانيو زمانو کې لو انيو دهندوستان او مرکزي اسيا تر بخارا او سمرقنده پورې تگ راتگ کاوه او سوداگريز کارونه يې سر ته رسول.

423 حیات افغاني ۶۳-۷۳ مخونه

424 پښتانه دتاريخ په رڼاکې، ۱۳۴۷-۱۳۴۸ مخونه

425 پښتو او پښتانه په سهيلي پښتو نځواکې، ۴۵۶ مخ

په هند کې دلودي او سوري پښتنو واکمنانو په وخت کې لوانيو په هندوستان کې ډير پر مختگ وکړ، په تيره بيا دسلطان بهلول لودي دهغه فرمان له مخې چې پښتنو ته يې وليږه ډير شمير پښتانه چې لواني هم پکې ول هندوستان ته لاړل، هلته يې لوړ لوړ پوځي منصبونه او جاگيرونه ترلاسه کړل چې يو زيات شمير لواني پښتانه اوس ه دهند دگجرات په ايالت او دهند په نورو سيمو کې استوگنه لري. په هندوستان کې دلودي واکمنانو په وخت کې دځينو مشهورو پوځي کسانو نومونه چې دلوديانو دسلطنت په ټينگښت کې يې ورسره مرسته کړې وه دادي:⁴²⁶

1. نصير خان لواني

2. دريا خان لواني

3. شهباز خان لواني

همداراز په پخوانيو وختونو کې دپښتونخوا د ټانک په سيمه کې په لوانيو کې ډير پياوړي مشران تير شوي دي چې نومونه يې دادي:⁴²⁷

1. جلال خان	9. شهباز خان	17. هيبت خان
2. موسی خان	10. غازي خان	18. الله داد خان
3. فيروز خان	11. حيات خان	19. خداداد خان
4. بر مزید خان	12. قتال خان	20. صاحبداد خان
5. محمد خان	13. خمريز خان	21. سرور خان
6. شير خان	14. صاحب خان	22. نواب شهنواز خان
7. دليل خان	15. سليم خان	
8. دولت خان	16. اکبر خان	

همداراز په لوانيو کې دپښتو ژبې دمشهور شاعر دولت لواني نوم هم بايد ياد کړو چې دپښتو ژبې مشهور شاعر او دديوان څښتن و چې ديوان يې له نن نه ۲۵ کلونه وړاندې دافغانستان ددلو مو اکیډيمی چاپ کړی دی. لنډه داچې لواني دافغانستان او هند دنيمې وچې په تاريخ کې يوه مشهوره قبيله ده، په تيره بيا په هند کې دلودي او سوري واکمنيود دورې په تاريخونو کې يې دپام وړ کارونه ترسره کړي.

426 تاريخ شاهي معروف به تاريخ سلاطين افغانه، د فهرست الرجال برخه

427 حيات افغاني، د ۷۳ مخ شجره

132 لودي

لوديان په اصل کې متوزي پښتانه دي. د پښتنو د تاريخي ر واياتو او دوديزو شجرو پر بنسټ دلوديانو د قبيلې لوی نيکه ابراهيم نوميد چې نو مورې په لودي سره مشهور شو. نوموړی د شاه حسين غوري او د بيت نيکه دلور بي بي متوزی دی. بي بي متوزی دوه زامن درلودل چې يو يې غلجی او بل يې ابراهيم و چې بيا يې په لودي سره شهرت و موند. دا چې ابراهيم ولې په لودي مشهور شو يو روايت شته او هغه دا چې کله چې بيت نيکه عليه السلام حمله د خپل کلي نه دخپلې استوگنې غرنۍ سيمې ته ستون شو نو خپلې مير منې ته يې وويل چې بسم الله — کړه او دپخواني نغري نه اور راو باسه او وچوډۍ پخه کړه او ماته يې راوړه چې پخپلو لمسيانو يې وويشم چې راته خر گنده شي چې زما په لمسيانو کې کوم يو ډېر بختور دی؟ کله چې د بيت نيکه مير منې هغه وچوډۍ پخه کړه نو د بي بي متوزی کو چني زوی ابراهيم هغه وچوډۍ واخيسته او په منډه يې خپل نيکه بيت نيکه ته وروړه او په مخ کې يې ورته کيښودله. بيت نيکه ډېر خو شاله شو او ورته يې وويل چې ابراهيم لوی دی، همداراز بيت نيکه ابراهيم ته دوعا هم وکړه چې له هغې ورځې نه ابراهيم په لودي سره مشهور شو چې اولاده يې دلودي او يا هم دلوديانو په نامه سره يا ديري.⁴²⁸

132.1 دلوديانو د قبيلې بنا خونه

دلوديا په بنا خونو کې سياني، نيازي، دوتاني، لواني، پراڼگي، سوري او مروت مشهور دي چې بيا هر بناخ په نورو ډېرو خانگو يشل شوی دی.

لوديان نه يوازې دافغانستان دغزني ولايت په شلگر، اندرو، قره باغ او دزابل په کلات او کندهار کې استوگنه لري،⁴²⁹ بلکې په پښتوخوا، دپاکستان دپنجاب په لاهور او همداراز په کراچۍ او دهندوستان داتهراراديش او بيهار په ايا لتونو کې هم استوگنه لري.

زموږ دگران هيواد افغانستان پياوړی او ستر مورخ ارواښاد علامه عبدالحی حبيبي دپښتو ادبياتو دتاريخ په لومړي او دويم ټوک کې په ختيز افغانستان او ملتان کې د لودي پښتنو د ځينو واکمنانو يادونه کوي او ليکي:

"لوديان هم دپښتنويوه مشهوره کورنۍ ده چې دواکمنۍ او مشرتابه مرکز و او له ۳ هجري نه وروسته په ختيزه پښتوخوا کې ددې کورنۍ دواکمنانو نو مو نه اورېدل کيږي چې دلوديانو دغه کورنۍ نه شيخ حميدلودي پر لغمان، ننگرهار، پيښور او تر ملتانه واکمني درلودله او ترده وروسته نصر لودي چې دهغه زوی و پاچا شو او ملتان يې دسلطنت مرکز و. کله چې غزنوي محمود پر ملتان برید وکړ نو دشيخ حميد لودي لمسی داود لودي دهمدې

428 حیات افغاني، ۲۷۵ مخ، دپيښور چاپ

429 پښتانه دتاريخ په رڼا کې، ۱۳۴۷-۱۳۴۸ مخونه

کورنی نه په ملتان کې واکمن و. غزنوي محمود داود ونيوه ، غزني ته يې راوست او دغورک په کلا کې يې بندي کړ چې بيا هما غلته مړ شو.⁴³⁰

همداراز له دغې کورنۍ نه شيخ رضي لودي دشيخ حميد لودي وراره او نصر لودي دپښتو ژبې ښه شاعران ول چې پټې خزاني د هغوی احوال او دشرونو بيلگې راوړي دي. په همدې توگه علي سرور لودي ۹۶-زيردېز په شاوخوا کې او سېده او دلودي دقبيلې دشا هو خيلو دڅانگې پورې يې اړه درلودله دهندوستان دسترو ادیبانو او عارفانو نه گڼل کېږي چې په ملتان کې اوسېده. دلوديانو دلو يو مو رځينو نه يو هم داخبار اللودي دکتاب ليکوال احمدلودي دسعيد لودي زوی دی چې د ۱۸۶ زيردیز کال په شا اوخوا کې يې ژوند کاوه چې دملتان دلودي واکمنانو احوال يې ليکلی دی.

له بلې خوا پښتنو لوديانو په هندوستان کې يوه لويه واکمني درلودله چې له ۱۴۵۱ زيردیز نه تر ۱۵۲۶ کلونو پورې يې پاچاهي کړې ده چې په هند کې ددغې کورنۍ دواکمنۍ بنسټ ايښودونکی سلطان بهلول لودي ۱۴۵۱-۱۴۸۹ زيردیز دی چې تر هغه ووسته سلطان سکندر لودي ۱۴۸۹-۱۵۱۷ زيردیز او تر هغه وروسته بيا سلطان ابراهيم لودي ۱۵۱۷-۱۵۲۶ زيردیزه پورې واکمنان ول.

همداراز په هند کې دلوديانو ددورې ځينې هغه مهم شخصيتونه چې په لودي قبيلې پورې اړه لري دادي:

ابراهيم خان لودي، تاج خان لودي، خانخانان لودي، دريا خان لودي، دولت خان لودي، مبارک خان لودي، سعيد خان لودي، سيد خان لودي، قطب خان لودي، محمد خان لودي، دسلطان سکندر لودي زوی محمود خان لودي، همایون لودي، ملک کالودي، بارکشا لودي، مبارکشا لودي، عالم خان لودي، نظام خان لودي،

430 د پښتو ادبياتو تاريخ، لومړی او دوهم ټوک، ۴۵۷-۴۵۸ مخونه، د پېښور چاپ

جمال خان لودي، يعقوب خان لودي، فتح خان لودي، موسى خان لودي، جلال خان لودي، حسين خان لودي، اسما عيل خان لودي، خانجهان لودي او اعظم همايون لودي.⁴³¹

د لودي پښتنو د ووستي واکمن سلطان ابراهيم لودي مزار د هند په پاني پت کې لنډه داچې لودي پښتانه نه يوازې په افغانستان او پښتونخوا کې مشهوره قبیله ده، بلکې په هندوستان کې هم دوی يوه پياوړې پښتني واکمني درلودله.

133 لودين

د پښتني د ودېزو شجرو پر بنسټ لودين غر غښتني پښتانه دي چې دافغانستان په بيلا بيلو سيمو او ولايتونو کې ميشته دي،

دلودين د قبيلې خلک دافغانستان د ننگرهار، کندهار، زابل، کندز، بلخ، هرات، لوگر او کابل په ولايتونو کې استوگنه لري،

د ننگرهار په ولايت کې د لودين د قبيلې خلک ددغه ولايت دکامې او کوز کو نړ په ولسواليو کې او سيپري، همداراز دلوگر ولايت لودين ددغه ولايت دمحمد اغه او پل علم په ولسواليو کې ميشته دي، په همدې ډول دبلخ ولايت لودين ددغه ولايت د مرکز مزار شريف او ددولت اباد په ولسوالۍ کې استوگنه لري،

د لودين د پښتنو پاټې برخه د غلجيو پښتنو په سيمو کې په خواره واره ډول سره او سيپري، يوشمېر لودين د سهيلي پښتونخوا د مرکز کوټي په شا او خوا کې هم استوگن دي،

پاټې دې نه وي چې د ننگرهار په ولايت کې ميشته لودين چې ددغه ولايت په کامې او کوز کو نړ ولسواليو کې استوگنه لري، ددوی شمېر دافغانستان مرکزي سرشميرنې د ادارې له خوا چې په ۱۳۶۰ ليرديز کال کې تر سره شو ۱۱۸۹ تنه ښودل شوي دي چې بنا يې اوس يې په شمېر کې ډېر زياتوالی راغلی وي،⁴³²

دلودين قبيلې پخپلې غېږ کې ډېر پوهان او نامتو کسان روزلي دي چې کولای شو دلاندنيو کسانو نه ياد کړو:

1. بناغلی سر محقق ارواښاد ډاکټر دولت محمد لودين چې د پښتو ژبېو هڼې په برخه کې يې دافغانستان ددلو مو په اکيډمي کې د قدر وړ کارونه کړي دي، دده د ژباړل شوو کتابونو نه د عباس سرواڼې د شير شاهي تاريخ او هم د ټام ساير نومو نه اخیستلی شو، بايد زياته کړو چې ارواښاد دافغانستان د علو اکيډمي د پښتو

431 تاريخ شاهي، داحمد يادگار تاليف، دفهرست الرجال برخه، د ۱۳۳۹ زيرديز کال چاپ، کلکته

432

- خپروندړيوال مرکز رئيس او د علومو اکاډيمۍ د مرستیال په توگه هم دندې سر ته رسولي دي ،
2. د لودين د قبيلې پورې اړوند بل تن بناغلی جاويد لودين دی چې اوس د افغانستان د بهرنيو چارو په زارت کې سياسي معين يا مرستیال دی ، نو موږ په لويې بريتانيا کې په حقوقو او سياسي علو مو کې خپلې لوړې زده کړې پای ته رسولي دي او په کاناډا او ناروې کې دافغانستان د لوی سفیر په توگه يې هم دندې سر ته رسولي دي ،
3. د لودين د قبيلې پورې اړوند بل تن بناغلی ډاکټر عزيز الله لودين دی چې دهرات ولايت د لودينانو نه دی او د خه مودې لپاره دافغانستان د ټولټاکنو دخپلواک کمیشن (کمیسیون) مشر و او اوس دافغانستان د فساد سره د مبارزې د ادارې مشر دی ،
4. همداراز د لودين په قبيلې پورې اړوند بل تن بناغلی جنرال عتيق الله لودين دی چې پوځي زده کړې لري او دلوگر ولايت دمحمد اغې دولسوالی د لودين په قبيلې پورې اړه لري ، نو موږ تر خه مودې پورې دلوگر ولايت دوالي په توگه هم دنده سر ته رسولي ده ،⁴³³
- لنډه داچې لودين په افغانستان کې يوه مشهوره پښتني قبيله ده ،

134 ما کو

که چيرې د ما کو پښتنو دنسب شجره وگورو نو دوی سر بني پښتانه او د درانيو دپنجپای په بناخ پورې اړه لري ، ددوی د وگړو شمېر لږ دی ، ددوی يو شمېر په کندهار او يو شمېر هم دنورزيو پښتنو سره يوځای ميشته دي . يو شمير ماکوان دهرات او غزني په ولايتو نو کې هم استوگنه لري ، په کندهار کې دماکو دقبيلې دخلکو شمېر په ۱۳۶۵ لمريز کال کې ۱۵۵۷۴ تنه بنودل شوي ول ، چې بنايې اوس يې په شمېر کې ډېر زياتوالی راغلی وي ، د کندهار په ولايت کې دماکو دقبيلې خک د دامان او ارغستان په ولسواليو کې استوگنه لري ، دهرات په ولايت کې دماکو دقبيلې خلک ددغه ولايت دانجيل ، کشک او دکرخ په ولسواليو کې ميشته دي چې په نو موږي ولايت کې په ۱۳۶۵ لمريز کال کې ددوی ټول شمېر ۲۶۸۸ تنه بنودل شوي دي چې بنايې اوس به يې په شمېر کې ډير زياتوالی راغلی وي .⁴³⁴

تاريخ حیات افغاني ليکي چې په غزني کې هم د ماکو دقبيلې څو کلي شته چې د خاگوانيو دقبيلې دکليو تر څنگ پرته دي او سيمه ايز خلک دغه د خاگواني دقبيلې خلک هم د خاگواني ما کوانو په نامه يادوي ،⁴³⁵

433 دلو دين دقبيلې په اړوند زما (ډاکټر لطيف ياد) شخصي يادداشتونه

434 پښتني قبيلې ، ۲۳۱ مخ

435 معلومات مختصر درباره اقوام و قبایل سرحدی کشور ، ۱ ، ۹۳ ، ۱۰۹ ، ۱۱۰ مخونه

په ټول افغانستان کې د ۱۳۶۵ کال د سر شمیرنې پر بنسټ ددوی شمېر ۱۸۲۶۲ تنه ښودل شوي دي چې ښایې اوس به یې په شمېر کې دوه ځلې زیاتوالی راغلی وي،⁴³⁶

135 ماموند

د پښتني شجرو پر بنسټ ماموند ښځي يا خوبني يا خاخي خيل پښتانه دي چې دتر کلا ښو پښتنو يو ښاخ گڼل کيږي چې دسر ښي پښتنو په ټولنيز گروپ پورې اړه لري .

ماموند په لو مړي سر کې په دوو مهمو ښاخو نو ويشل شوي دي:

1. لوی ماموند چې کاکازي هم ورته وايي⁴³⁷

2. واړه ماموند

د ماموندو لوی اکثریت د پښتونخوا په باجوړ ایجنسی کې استو گنه لري . ددوی ختیز ته سالارزي او شمال ته یې دانگام او شمال لویدیز خواته یې د شورتن او مرورې درې اولویدیز ته یې چارمنگ او جنوب ته یې د ښار ریاست پروت دی . لوی ماموند د ماموندو دسیمې په جنوب ختیز او جنوب لویدیز ته او واړه ماموند د ماموندو په شمال او لویدیز کې میشته دي . په ختیز کې د لویو ماموندو او سالارزيو تر مینځ برید لوند خوړ دی .⁴³⁸

دلویو ماموندو د خیلو نو نومونه دادي:

1. مسعود خیل	4. یوسف خیل
2. مغدو دخیل	5. سلیمان خیل
3. عمر خیل	6. خلوزي

دوړو ماموندو خیلونه دادي:

1. بهروزي
2. اوريازي
3. برم کازي

د ماموندو ځمکې په عمو مي ډول غنم، اوربشي، نسک او مشنگ کري ځکه چې للمي دي . د ماموندو هوا معتدله

436 تاريخ حيات افغاني ۱۵۲ او ۱۵۹ مخونه

437 پښتانه، تومړی ټوک، ۷۳ مخ

438 دپښتنو ټولنيز - اقتصادي جوړښت، ۲۲۵ مخ

ده په کوم خای کې چې د چینو او به شته نو هلته د شفتالو، توتانو او ما لتو باغونه هم شته. په باجوړ کې د ماموندو شمیر ۸۰۰۰۰ او دافغانستان د کونړ په ولایت کې ددوی شمیر ۱۸۳۹۱ تنه بنودل شوي دي. ⁴³⁹

135.1 استوګن سیمې (لوی ماموند)

دلویو ماموندو ځینې خیلونه د مرورې په دره کې هم استوګنه لري. دوو ماموندو ځینې خیلونه په شورتن، دانګام او پیچ درې په وټه پور کې میشته دي او برسیره پر دې د ماموندو ډیر شمیر کورونه د کونړ ولایت په سیمه کې هم پراته دي.

واړه ماموند د سالارزیو نه وروسته دانګام ته راغلي دي. دوی د جنوب له خوا د څر ځایونو په هڅه دگوریګا غرونو ته راوختل او دلته یې بانډې جوړې کړې. دمالدارۍ سره یې دگوریګا په دره کې ځمکې واخیستې او دلته میشته شول. دگوریګا ماموند د ځمکوالۍ نه پرته رمې هم لري. په ماموندو کې او به لږې دي او زیاتره ځمکې یې للمي دي.

135.1.1 افغانستان

په افغانستان کې دلویو ماموندو کلي دادي: کاکازي یا لوی ماموند دافغانستان د کونړ ولایت په مرورې، شورتن، برکانې، دانګام او پیچ دره کې او سیري.

135.1.2 پښتو نخوا

کاکازي یا لوی ماموند د پښتو نخوا د باجوړ ایجنسۍ په غابني، شبنتر، ذکي، کټوټ، گیري، زري، ترخو، لغري، کالوزی، کږه، موخه او میانه کې او سیري، همداراز په پېښور او ایبټ اباد کې هم استوګنه لري.

135.1.3 سهيلي پښتو نخوا

د سهيلي پښتو نخوا په کونړ او پښين کلي کاکازي کې.

135.1.4 پاکستان

يو ډېر شمېر کاکازي دپاکستان په لاهور، کراچي، کشمير، جهيلم، بهلوال، سرگودا، سيالکوټ، ديره غازي خان، چکوال، عيسی خیلو او موسی خیلو کې استوګنه لري.

439 دپښتنو ټولنيز - اقتصادي جوړښت ۲۲۶ مخ

135.1.5 هندوستان

په هندوستان کې کاکا زې د پنجاب ایالت په گورداس پور، بابل چاک، فیض الله چاک، ست کوها، وزیر چاک او دهار یوال کې استوگنه لري.

135.2 استوگن سیمې (واړه ماموند)

دوړو مامونډو کلي دادي:

1. خپري	6. شاهي تنگی
2. موضي	7. لوی خرکی
3. کگي	8. بدان
4. وړوکی خرکی	9. ډمه ډوله
5. بانډه	10. ډبر

135.3 نومبالي

دکاکا زيو دځينو مشهورو کسانو نو مو نه په لاندې ډول دي:⁴⁴⁰

1. ربهان ملک (د پاکستان ډپټي اډيټور جنرال)
2. بهادر يار خان (سياسي شخصيت)
3. غلام احمد بلور
4. منير احمد خان
5. ډاکټر اشفاق احمد
6. جستيس عبد الو حيد خان
7. اسما جها نگیر
8. شعیب ملک (د پاکستان د کریکیت ټیم پخوانی کپتان)
9. ډاکټر رضوان ملک

440 ویکیپیډیا، کاکا زې قبيله

پای